

Giới thiệu Chưa Từng Yêu Em Như Thế

Truyện Chưa Từng Yêu Em Như Thế của tác giả Hồng Cửu là một câu truyện thuộc thể loại truyện ngôn tình hiện đại gồm các mẩu chuyện nhỏ, ngọt ngào, đáng yêu.

Cô tìm trên mạng thuê một anh để về quê ăn Tết, người đến ứng tuyển lại là cậu em khóa dưới của cô. Cô từ chối – em trai à, chị mà mang em về bố mẹ sẽ tưởng chị đầu độc mầm non của tổ quốc đó. Cậu ta lại phủ quyết lời từ chối của cô: Tôi hết tiền ăn cơm rồi, chị không đưa tôi về tôi sẽ chết luôn đấy. Cô đành phải dẫn cậu về nhà....

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Cô tìm trên mạng thuê một anh chàng để về quê ăn Tết, người đến ứng tuyển lại là đàn em khóa dưới của cô. Cô từ chối – em trai à, chị mà mang em về, bố mẹ sẽ tưởng chị đầu độc mầm non của Tổ quốc đó. Cậu ta lại phủi ngay lời từ chối của cô: Tôi hết tiền ăn cơm rồi, chị không đưa tôi về tôi sẽ chết luôn đấy. Cô đành phải dẫn cậu ta về nhà. Quả nhiên, bố mẹ phản đối: Trẻ như thế, con lấy tiền ra lừa nó chứ gì? Cô đáp quanh co, không ngờ cậu ta lại đứng ra can thiệp: Là cháu lừa cô ấy, cháu không thiếu tiền, cháu chỉ thích cô ấy mà thôi!

Sáng sớm, Thái Hân bị điện thoại của bố mẹ đánh thức.

Morning call kiểu vô nhân đạo thế này đã oanh tạc liên tục suốt năm ngày nay, Thái Hân mệt mỏi lim dim mở mắt ra, qua khe hở nhỏ cô nhìn thấy đồng hồ trên bàn chỉ mới năm giờ sáng.

Muốn tự tử luôn rồi.

Cô khò sở mò tìm chiếc điện thoại đang gào thét không cách nào chịu nổi, mở máy, đặt ra ngoài, sang một bên rồi chụp gối lên đầu mình. Loa điện thoại vang lên âm thanh vang dội như chuông lớn của mẹ Thái Hân: “Thái Tiểu Hân, nếu hôm nay con còn giả vờ ngủ ngán nữa thì mẹ và bố sẽ mua vé tàu qua chỗ con ngay đấy nhé! Nói ngay, bao giờ con mới tìm được bạn trai hả?”

Mẹ Thái Hân vừa dứt lời, tiếng bố Thái Hân cũng vội vàng nổi tiếp, âm lượng còn to hơn cả mẹ cô vừa nãy: “Mẹ con nói đâu có sai, giờ cách Tết còn bốn tháng, khoảng thời gian này nhất định con phải tìm bạn trai, đến Tết thì mang về cho bố! Nếu không con cũng đừng về nhà nữa, chúng ta đoạn tuyệt quan hệ cha con luôn đi! Bố không ngăn đầu nổi trước mặt các chiến hữu cũ nữa rồi!”

Thái Hân hét mạnh gối ra, bức bối phản đối: “Ông Thái à, con đã nói rõ rồi mà, con không có bạn trai thì liên quan gì tới việc bố mất thể diện trước mặt chiến hữu chứ?”

Bố Thái Hân rít gào: “Sao mà không mất mặt được? Con gái nhà ông Vương xấu như thế còn gả đi rồi đó! Con vẫn độc thân, người ta sẽ nghĩ chắc có điểm nào đó con không được hoàn thiện! Nghi ngờ con không hoàn thiện, không phải là đang nghi ngờ bố với mẹ con có thiếu hụt gì à? Nói chung là bố nói cho con biết, Tết này nhất định con phải dẫn bạn trai về đây cho bố, nếu không bố với mẹ con sẽ đoạn tuyệt quan hệ với con!”

Ông Thái bức bối cúp máy, Thái Hân lại sụp đổ nằm dài lên giường.

Ngày thứ sáu, năm giờ sáng, điện thoại vẫn đúng hẹn đổ chuông.

Ngày thứ bảy, Thái Hân tắt luôn chuông báo. Sáng sớm năm giờ, cô vẫn bị hai vợ chồng ông Thái quấy rầy cho đến tỉnh.

Ngày thứ tám, thứ chín...

Rốt cuộc, sau một tháng morning call đoạt mạng liên tục ấy, Thái Hân ngoan cố đã bị biến thành một Thái Hân hai vành mắt đen thui, khóc lóc than thở với vợ chồng ông Thái: “Hôm qua con tìm được bạn trai rồi, Tết sẽ mang về cho bố mẹ ngắm nhìn thỏa thích, thế nên sáng ngày mai đừng gọi cho con nữa.”

Ngày hôm sau, rốt cuộc Thái Hân cũng được ngủ ngon lành. Đương nhiên, sau khi tỉnh giấc trong một buổi sáng không có morning call quấy rầy như trước nữa, cô cảm động đến lệ nóng tuôn trào, cảm giác trên thế gian này chuyện hạnh phúc nhất cũng chỉ có thế thôi. Mãi đến tận khi quản lý gọi điện tới hỏi cô vì sao vô duyên vô cớ lại bỏ bê công việc, lúc đó cô mới phát hiện ra, mình đã trễ gần đến một giờ.

Vội vàng rửa mặt, nhanh chóng đổi đồng phục rồi đi giày cao gót vội vã lao đến bến xe buýt.

Chen chúc trong buồng xe người đông như mắc cửi, Thái Hân đứng dựa theo quán tính cùng đoàn người mỗi lúc phanh xe, vừa lo lắng không biết tiền thưởng tích được sẽ bị trừ bao nhiêu. Nhìn xuyên qua cửa sổ xe buýt, ven đường là tấm biển quảng cáo bằng một bức tranh sơn dầu lớn, tự dưng cô lại thấy hoảng hốt.

Năm đó, cô cũng có bốn năm cầm bút vẽ, mang một tấm lòng văn nghệ thanh xuân, một ước mơ tươi đẹp, cô nghĩ tương lai sau này rồi mình cũng sẽ có đất dụng võ trong làn thiết kế này thôi. Đáng tiếc cuộc sống hiện thực buộc cô phải nhận ra năng lực có hạn của bản thân, cho dù có yêu thích nhiệt huyết gì đi nữa nhưng nhiều đó cũng không gánh nổi một phần việc nuôi sống gia đình. Vì sinh tồn, cô chỉ có thể chuyển nghề sang hành chính. Loáng một cái thời gian đã trôi nhanh như vậy, mỗi ngày vật lộn trong đồng công việc vật vãn văn phòng, cô cũng sắp quên mất mình cũng từng là một thanh niên nghệ thuật.

Thái Hân cảm khái vô ngần bước vào công đi. Tới xin lỗi quản lý trước rồi lại xử lý một số công việc vụn vặt hằng ngày, đến trước khi tan tầm, chính Thái Hân cũng bị công việc mài mòn đến mức hoàn toàn không nhớ nổi những cảm khái sáng nay, bị công việc dồn nén suốt một ngày, cô chỉ muốn tìm người đi uống cùng một chén.

Thái Hân gọi điện cho cô bạn từ bé đến lớn của mình Nhạc Tư Tư, rủ cô ấy cùng đi ăn tối. Lúc ăn cơm, Thái Hân kể lại chuyện bố mẹ bắt mình phải dẫn bạn trai về nhà ăn Tết, lại buồn ngủ không thôi: “Cậu nói xem, bố mẹ mình muốn bức chết mình đấy hả? Mình biết đi đâu kiếm con rể mang về cho hai người họ bây giờ?”

Nhạc Tư Tư xem thường: “Có chút chuyện đó thôi mà cậu phải buồn thế hả? Cùng lắm thì lên mạng thuê một người về ăn Tết là được rồi mà!”

Hai mắt Thái Hân sáng lên: “Đúng nhỉ, có tiền thì có gì không được! Mình lo lắng làm gì không biết, về nhà rồi lên mạng là được rồi.” Rốt cuộc cô cũng được thờ phào nhẹ nhõm, bắt đầu ăn uống ngấu ngiến như hùm như sói.

Nhạc Tư Tư nhìn cô, nụ cười ánh lên một vẻ đầy hứng thú: “Thái Tâm Nhi, mình nói thật, cậu không ghen hò là vì không có đối tượng, hay là vì còn nhưng nhớ Lưu Nhất Sáng thế?”

Thái Hân ghen một lúc, cô cầm ly nước lên uống ực một cái: “Không có mà.”

Nhạc Tư Tư cười duyên: “Không có mới lạ đấy! Cậu giấu giếm làm gì, chuyện của mình và anh ta đã qua từ tám trăm năm trước rồi, lúc đầu mình không biết cậu thích anh ta thật, nếu không mình cũng không đồng ý. Quan hệ giữa bọn mình là gì chứ? Bạn thân như tay chân, đàn ông như quần áo! Cậu xem, năm đó chỉ vì muốn tung bay ra nước ngoài, không phải bộ áo quần đó đã ném mình ở chỗ này rồi sao?”

Thái Hân đặt ly nước xuống rồi lại bùng lên bên miệng: “Không phải năm ấy cậu chủ động muốn cởi bộ quần áo này à?” Cô nói xong lại ừng ực uống thêm mấy ngụm nước lớn.

“Thái Tâm Nhi, mình biết, cậu cứ căng thẳng là sẽ uống nước...” Nhạc Tư Tư thăm dò hỏi tiếp: “Chẳng lẽ cậu vẫn canh cánh chuyện này trong lòng hả?”

Thái Hân uống cạn rồi đặt ly nước xuống, lau miệng bật cười: “Có gì hay mà canh cánh trong lòng! Mặc dù mình thích anh ta trước nhưng anh ta có quyền lựa chọn thích cậu. Hơn nữa chuyện đã xảy ra lâu thế rồi, còn lòi nó ra làm gì?”

Nhạc Tư Tư cũng cười: “Đừng thế! Lỗi nó ra làm gì? Nào, mình gửi địa chỉ website cho cậu, cậu lên đó tìm xem có tên nào vừa mắt thì thuê về nhà là được”.

Thái Hân cũng cười theo: “Được”.

2.

Buổi tối về đến nhà, sau khi đánh răng rửa mặt xong, Thái Hân tắt đèn nằm lên giường, lấy iPad đặt bên gối lên xem.

Màn hình thông báo, là trang chủ weibo của một ID tên là Lưu Nhất Sáng. Weibo đầu tiên vừa mới đăng không lâu, kèm theo một bức hình. Thái Hân mở bức ảnh kia ra, chỉ trong nháy mắt, khuôn mặt người đàn ông trong hình được phóng lên cực lớn, anh ấy đang nhìn về phía trước cười sáng lạn.

Thái Hân nhìn màn ảnh, nhìn khuôn mặt Lưu Nhất Sáng cười tươi với hàm răng trắng sáng chính tề, lòng lại thấy cay cay, đôi mắt anh nhìn óng kính như thể xuyên qua lớp thủy tinh rồi đang nhìn cô vậy. Nhưng mà có lẽ anh vẫn không hề biết, dưới ID ngày ngày like bài viết của anh rốt cuộc là ai. Nghĩ tới câu hỏi mà Nhạc Tư Tư hỏi cô vào buổi tối, Thái Hân thờ dài một hơi, tắt màn hình đi, sau đó đặt lại iPad về bên gối, định ngủ luôn. Nhưng lần qua lần lại mãi cũng không sao ngủ được.

Cô lại thờ dài, có cảm giác gì đó như cam chịu, rồi lại lấy iPad lên, mở weibo Lưu Nhất Sáng ra lần nữa. Xem lướt hết các bài đăng của anh ngày hôm nay, nhìn các bình luận hết một lần, vào xem thử weibo các cô gái để lại bình luận trong blog của anh, mãi đến khi đoán chắc cô gái này không có quan hệ gì đặc biệt với Lưu Nhất Sáng, cô mới chịu thoát ra. Cuối cùng Thái Hân mới like từng bài viết trong weibo của Lưu Nhất Sáng.

Làm hết mấy thứ này xong, rốt cuộc cô mới có cảm giác yên ổn. Đặt iPad xuống mà vẫn không ngủ được, đầu óc lại lâng lâng không biết nghĩ cái gì, không biết từ lúc nào, cô lại bắt đầu hồi tưởng về những năm tháng thanh xuân ngày trước.

Lưu Nhất Sáng là bạn cùng lớp cấp hai của cô, vừa học giỏi, tốt bụng lại còn đẹp trai, cho nên có rất nhiều bạn học nữ thầm mến nam thần đó, trong đấy có cô. Vì Lưu Nhất Sáng, cô thi đại học cũng muốn điền nguyện vọng vào khoa nghệ thuật thiết kế giống như anh, tiêu hao vô số tế bào não, liều lĩnh suýt chút nữa đã nguy hiểm hi sinh, cô mới thi vào được đại học. Tuổi tác lớn dần lên, tình cảm cô dành cho Lưu Nhất Sáng cũng ngày càng sâu đậm, sâu đậm đến mức không thể nào giấu giếm hơn được nữa phải tỏ tình ngay thôi, khi ấy cô lại bất ngờ phát hiện ra, Lưu Nhất Sáng đã có bạn gái mà người đó lại không phải ai khác, chính là cô bạn đã lớn lên với cô từ nhỏ, cùng cô thi vào một trường đại học – Nhạc Tư Tư.

Lúc cô biết hai người họ đang hẹn hò với nhau, Thái Hân không biết cảm giác của mình khi ấy là thế nào đây nữa. Muốn khóc, nhưng lại không khóc nổi.

Sau lần đó, mỗi lần nhìn thấy Lư Nhất Sáng, cô đều có cảm giác kiểu này.

Sau đó Lư Nhất Sáng quyết định xuất ngoại, Nhạc Tư Tư muốn ở lại trong nước để chăm sóc cho mẹ, thế là hai người chia tay. Nhạc Tư Tư nhanh chóng có một bạn trai mới, Lư Nhất Sáng buồn bực rồi tìm Thái Hân đi uống rượu chuyện trò.

Anh ta nói với Thái Hân: “Không phải anh không muốn ở lại trong nước vì Nhạc Tư Tư, nhưng mà lòng cô ấy quá thoáng. Em xem đi, chẳng bao giờ cô ấy thiếu bạn trai đâu nhì!” Anh còn nói với Thái Hân: “Nhạc Tư Tư, vì sao cô ấy không thể học tập em một chút, chỉ đối xử tốt với một người mà thôi”.

Đêm đó, cuối cùng anh còn nói: “Lúc trước, nếu anh quen em thay vì quen cô ấy thì đã tốt hơn rồi”.

Bởi vì câu nói đó của anh, không biết đêm đó Thái Hân uống hết bao nhiêu ly nước nóng.

Sau đó anh cũng ra nước ngoài, thái độ vẫn như gần như xa, thỉnh thoảng gọi vài cuộc điện thoại vượt biển về đây, mối quan hệ đó vừa mờ ám lại vừa không, làm Thái Hân không cách nào dứt tình với người kia được.

Ánh mắt cô nhìn chằm chằm nóc nhà đen thui, không hề buồn ngủ. Cô lại cầm iPad lên, mở weibo của Lư Nhất Sáng, nhìn lại bức ảnh vừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Trương Hách Nhiên ngồi trước màn hình vi tính, nhìn trang bìa của ID Lư Nhất Sáng.

Anh tạo mới website thêm lần nữa, chỉ trong nháy mắt, một người có ID tên là Chơi xong thì biến* vừa mới like, anh nhìn ID kia một lúc, bĩu môi, nét cười hơi giấu cợt không biết nên khen cô ngốc kia hay để lại cho mình.

*完蛋玩意一边玩蛋去: 完蛋玩意 nghĩa là chơi xong, đồ vô dụng, ngôn ngữ thường dùng trong game; còn 玩蛋去 là tiếng địa phương Hà Bắc, “wán dàn qù” nghĩa là té sang một bên đi, cút đi, đừng can chuyện, hoặc là đi chơi đi.

Nhìn một lúc anh mới cảm điện thoại trên bàn lên. Cuộc gọi được kết nối rất nhanh, Trương Hách Nhiên từ tốn nói vào microphone: “Tổng giám đốc Điền à, tôi là Trương Hách Nhiên, công ty mà anh nói muốn chúng tôi thiết kế ngày hôm nay ấy, là cao ốc Thiên Lân phải không? Đối diện nó là công ty Huệ Doanh phải không? Tổng giám đốc Điền, đơn đặt hàng này anh đừng đưa người khác, tôi nhận”.

Ở đầu dây bên kia, có vẻ hình như tổng giám đốc Điền đang vô cùng vui sướng, giọng nói vang lên từ microphone còn phấn khởi không thôi: “Trời ơi, Tiểu Trương à, thật không đấy? Cậu đồng ý nhận dự án nhỏ thế này à? Tiểu Trương, tôi cảm ơn cậu lắm”.

4.

Tháng ngày thoăn thoắt trôi đi, nhanh đến mức con người ta không cách nào níu được. Thấy càng lúc càng đến gần dịp Tết, mặc dù tàn suất thúc ép của bố mẹ không quần quýt như xưa, nhưng cường độ lại cực kì mạnh mẽ, Thái Hân bị ép đến mức bó hết tay chân, vì sinh tồn, rốt cuộc cô cũng quyết định lên mạng “thuê” một người đàn ông, mạng về, xoa dịu lòng dân tứ phía.

Cô đăng quyết định vô cùng bắt mắt đi kia lên weibo của ID Chơi xong thì biến. Đây là vùng đất tình mạch của mình cô, là nơi cô ghi chép những sướng vui buồn khổ của riêng mình, trước giờ cô vẫn đăng những than thở dù không đâu vào đâu, bởi vì sẽ chẳng ai phát hiện người đó chính là cô. Dù cho mỗi ngày cô có like bài đăng của Lư Nhất Sáng đi nữa, Lư Nhất Sáng cũng không thể moi ra được gì dù chỉ là một ngón tay cái giữa đám người như thế. Cô cũng từng nói tên weibo của mình cho Nhạc Tư Tư, nhưng mới xoay người cậu ấy đã quên luôn sạch bách.

Cô muốn mình chỉ là một người đơn độc giữa mạng xã hội rộng lớn vô biên. Rầu rĩ đăng bài viết: “Gần hết năm mất rồi, chắc phải lên internet thuê một người đàn ông về nhà quá, nếu không không biết hai ông bà Thái có chém chết mình không?” Đăng xong lại lặng lẽ vào weibo của Lư Nhất Sáng like hết một vòng, sau đó bò lên trang web mà Nhạc Tư Tư gửi cô, đăng tin “Thuê bạn trai về nhà ăn tết”.

Cô thấy trang web thuê người này còn phải chờ kiểm tra tính hợp pháp hợp quy, vì thế số người đăng tuyển chắc không nhiều, cô nghĩ nhanh nhất phải chờ đến ngày mai mới nhận được hồi âm. Nhưng khiến cô bất ngờ là, không đến mười phút sau, cô nhận được tin nhắn từ một ID tên là Bác cả Trương.

Thái Hân lên mạng tìm hiểu thử, kiểm tra hồ sơ chứng nhận của Bác cả Trương một hồi. Đối phương không đăng ảnh của mình lên đây, cũng không điền tuổi tác, chỉ ghi trường tốt nghiệp và chuyên ngành mà thôi. Thái Hân còn bất ngờ hơn là, không ngờ đây còn là bạn học cùng ngành cùng trường của cô nữa đây. Cô quyết định gặp thử Bác cả Trương một lần, không biết người này có giống mình hay không, từ một kiến trúc sư lưu lạc phải làm những công việc khác, và có lẽ anh ta còn lưu lạc hơn cô rất nhiều lần.

Cô gửi tin cho Bác cả Trương hẹn gặp nhau vào giờ tan tầm việc ngày hôm sau, ở quán cà phê dưới công ty của mình.

Ngày hôm sau đi làm, lúc bước ngang qua công ty đối diện, Thái Hân cảm giác như chích chích sau lưng, như thể có cái gì đang chăm chú nhìn vào mình

ấy nhỉ. Cảm giác này đã kéo dài suốt ba ngày, bắt đầu từ hôm công ty đối diện tu sửa ba ngày trước, cô đã có thứ cảm giác này rồi, kéo dài một đường cho đến khi cô quẹo vào văn phòng công ty mình nó mới chịu mất đi. Ngày hôm nay, cảm giác đó càng trở nên mãnh liệt, trước khi vào công ty cô còn quay đầu ngoái lại nhiều lần, nhưng đối diện với công ty đang tu sửa được bao bố vây quanh, cô nào thấy cái gì.

Lúc ngang qua đại sảnh, cô hỏi thử Tiểu Mỹ đứng ở bậc lễ tân: “Em có thấy hình như phía trước có cái gì đó đang quan sát chúng ta không?”

Tiểu Mỹ lắc đầu: “Không có”.

Thái Hân nghiêm nghị: “Nhất định là có! Chị thấy sau lưng ngứa ngứa lắm”.

Em gái che miệng cười: “Chị Thái Hân à, hay chị bị quỷ nhập vào người? Lại còn là một con quỷ độc thân nữa!”

Thái Hân tàn nhẫn nhéo Tiểu Mỹ một cái, đi vào văn phòng bắt đầu tra hoàng lịch. Trong hoàng lịch viết, gần đây hoa đào của cô mọc tràn lan.

Thái Hân ném thẳng cuốn hoàng lịch ra xa: “Hoàng lịch cũng không chuẩn nữa rồi, không lẽ mình gặp quỷ thật sao?”

Sau khi tan làm, Thái Hân thu dọn đồ đạc rồi chuẩn bị đi đến địa điểm hẹn. Cô vừa mới ra cửa công ty, cảm giác tê dại sau lưng lại thành linh xuất hiện. Cảm giác này cứ dai dẳng như đĩa bám lấy cô, mãi đến khi chạy đến quán cà phê. Dọc đường đi cô quay đầu ngoái lại không biết bao nhiêu lần, nhưng chỉ thấy những người bình thường đang đi đường mà thôi.

Ngồi trong quán cà phê, hồn vía Thái Hân lại lên mây bay bổng. Cô vừa mới mua được một sợi dây đeo tay bằng đá đen đã được khai quang của một người bán đá trong đám đông lúc này, mang theo mình sẽ tránh được tà ma. Lúc nhìn lướt qua mặt giấy, trên đỉnh đầu vang lên tiếng gọi: “Chào cô”, Thái Hân ngẩng đầu lên nhìn, bắt gặp lại sừng sốt hồi lâu.

Người chào hỏi là một chàng thanh niên trẻ tuổi đẹp trai, nơi mà cậu ấy đứng một nửa nằm giữa ánh mặt trời, một nửa lại chìm trong bóng tối, như thể một bức tượng hoàn mỹ mà nghệ thuật gia vừa mới tạc khắc ra.

Thái Hân sững sờ nhìn người nọ, không biết tại sao cô lại thấy cậu ấy khá quen quen.

“Cậu là...” Thái Hân thăm dò hỏi.

“Bác cả Trương”. Thanh niên kia dứt khoát đáp lời.

Thái Hân cầm ly nước uống một hớp rất nhanh: “Xin lỗi, tôi còn tưởng cậu là bác cả thật, không ngờ lại còn trẻ thế này, cậu nhỏ hơn tôi đúng không? Nếu mà nhỏ thì...” Thái Hân lắc đầu, “E là không được”.

6.

Thái Hân đứng dậy định đi về, nhưng cậu Bác cả Trương trẻ tuổi kia lại từ từ ngồi xuống. Lúc ngồi xuống bàn, cậu ấy lại hơi nghiêng về bên hướng Thái Hân, làm cô bị kẹp muốn đứng lên cũng không sao đứng được.

Bác cả Trương gỡ tay xuống mặt bàn: “Chị khóa trên à, chưa nói gì đã muốn đi thì không hay lắm nhỉ? Ít nhất cũng nên mời tôi một ly cà phê đã chứ”.

Tiếng “chị khóa trên” đã thành công kéo Thái Hân ngồi lại về chỗ cũ, cô nhớ hình như mình không điền bất cứ thông tin nào về ngành học trong tài liệu mình mà.

“Sao cậu biết tôi học khóa trên cậu?” Thái Hân nghi ngờ hỏi.

Bác cả Trương thoải mái trả lời: “Nhìn quen quen”.

Thái Hân hỏi: “Cậu tên là gì?”

Bác cả Trương khẽ nhả ra ba chữ: “Trương Hách Nhiên”.

Ba chữ đó cũng lập tức khiến Thái Hân phải sợ đến ngây người.

“Trương Hách Nhiên? Cậu là Trương Hách Nhiên? Thảo nào tôi thấy cậu quen mặt quá!” Thái Hân đập bàn ngạc nhiên: “Không thể là Trương Hách Nhiên được! Năm đó cậu là nhân vật nổi tiếng trong trường học kia mà, bao nhiêu chị em khóa trên khóa dưới phải khóc lóc mê mẩn vì cậu, tôi tốt nghiệp trước cậu hai năm, chẳng lẽ hai năm qua đã xảy ra chuyện gì, thành tích học tập của cậu như thế sao có thể lưu lạc tới mức phải làm nghề này kiếm tiền được đây?” Câu hỏi cuối cùng, hình như trong lòng Thái Hân lại có một cảm giác vô cùng đau đớn.

Trương Hách Nhiên, đây từng là niềm kiêu hãnh của các chị em cô, thậm chí là của cả ngôi trường đại học, một người vừa có vẻ ngoài mà tài năng cũng vô cùng kiệt xuất.

Trương Hách Nhiên nhìn cô cười khế, nét cười hoàn mỹ đó cũng đủ để giải thích thế nào mới gọi là trai đẹp: “Không xảy ra gì cả, chỉ có điều tôi định tranh thủ lúc khuôn mặt này còn có thể sử dụng, kiếm thêm ít tiền, ai mà chê tiền xài không đủ đâu. Sao đây chị khóa trên, cho đàn em một cơ hội kiếm tiền đi nhé!”

Thái Hân gọi phục vụ mang thêm hai ly nước, sau khi uống một hơi hết sạch, tâm trạng của cô mới dần dần ổn định.

“Mặc dù cậu đúng là Trương Hách Nhiên thật, nhưng chị vẫn quyết định phải thay người”. Cô trả lời chắc chắn.

Trương Hách Nhiên nhủ mảy: “Tại sao? Không phải cô muốn thuê bạn trai về nhà ăn tết à? Thuê tôi thì không được chỗ nào? Chẳng lẽ cô định thuê một bác già nhăn nhoe mang về, ba mẹ cô có vui về được không?”

Thái Hân xoa tay: “Không phải như thế, nhưng mà cậu nhỏ hơn tôi mà em trai, tôi mà đưa cậu về thế nào bố mẹ cũng nghĩ tôi đang làm hại mầm non của tổ quốc”.

Trương Hách Nhiên không đồng ý, khuôn mặt uần tú lại chuyển sang ăn vạ: “Thế thì tôi cũng mặc kệ, mấy ngày gần đây có được ăn cơm đâu, cô mà không thuê thì tôi phải ra cửa chờ chết đó”.

Thái Hân sợ đến ngây người: “Em trai à, chị nói em nghe làm người phải đi vào con đường trong sạch, sao em lại chạy vào chốn vô lại như thế này được chứ? Em bị va đầu đó à?” Cô moi ví tiền ra, “Chị cho cậu mượn ít tiền, cậu đừng tự tử, phải kiên cường đi tìm người tuyển dụng tiếp theo”.

Trương Hách Nhiên cầm số tiền cô đưa: “Tôi lấy tiền người ta thì phải giúp người ta trừ họa. Giờ tôi cầm tiền của chị thì phải nhận công việc chị giao lần này”.

Thái Hân hết ý kiến: “Thế cậu trả lại tiền đây! Đúng là quái lạ, tôi không muốn thuê mà cậu còn mong muốn được bán quá đấy”.

Trương Hách Nhiên nhét tiền vào túi quần sau rồi cười lại với cô, cười đến môi hồng răng trắng: “Đây là đạo đức cơ bản khi làm người và quy tắc tối thiểu trong công việc hằng ngày. Chị khóa trên à, cô không thoát khỏi vụ buôn bán này đâu, nhận cho rồi”.

Thái Hân bị người kia quán quýt đến xây xẩm cả đầu, cuối cùng lại gọi phục vụ mang ra ly nước nữa, uống xong mới nghĩ được đối sách. Cô quyết định trước tiên phải thoát khỏi cậu ta cái đã.

“Ba mẹ tôi còn bảo thủ hơn cả di sản văn hóa nữa đấy, họ không đồng ý cho tôi dẫn một bạn trai trẻ tuổi về nhà đâu, vì thế cậu để tôi về nhà suy nghĩ thêm một chút, được không?”

Trương Hách Nhiên chân thành nhìn cô: “Chị khóa trên à, tôi có thể thay đổi tuổi tác được, trở nên già dặn hơn được mà”.

Thái Hân muốn đá cậu ta luôn: “Thay đổi tuổi tác được thì thẩm mỹ viện có cần phải dao kéo nữa không? Mặt cậu còn trắng mịn hơn mặt tôi, gạt được ai đây hả cậu em?”

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Thái Hân bị Trương Hách Nhiên quán lấy một buổi tối, về đến nhà cô mệt bỏ hơi tai, đến sức lực vào like cho Lưu Nhất Sáng cũng không còn, tắm xong đã bắt đầu buồn ngủ.

Trước màn hình vi tính, Trương Hách Nhiên không ngừng reload trang chủ weibo của ID Lưu Nhất Sáng, một lúc lâu thế rồi cũng không nhìn thấy lượt like của Choi xong thì biến. Anh nhìn đồng hồ, đã qua mười một rồi. Theo kinh nghiệm thì có lẽ thời gian này cô sẽ không lên mạng nữa.

Trương Hách Nhiên vui vẻ tắt weibo, mở baidu ra tìm thử một vấn đề: Tôi là nam, hơi trắng một chút, xin hỏi có cách gì có thể khiến mình già dặn đen đúa hơn được không? Chỉ chốc lát sau đã có người trả lời, đáp án này khiến anh không biết nên khóc hay nên cười nữa: Đi chuyển gach ở công trường dưới mặt trời chói chang, đảm bảo ba ngày sau cậu sẽ già đi mười tuổi.

Trương Hách Nhiên quyết định, lúc tới công trường trùng tu, anh sẽ theo các công nhân cùng nhau gánh đất gánh cát, lúc nghỉ ngơi cũng không mang nón che, chỗ nào nắng chói nhất thì anh ra đó đứng.

8.

Ngày hôm sau lúc đang làm việc, Thái Hân bất ngờ phát hiện ra. Cảm giác sau lưng như thường lệ lại khiến cô sợ hãi, quay phắt đầu nhìn lại, chỉ một chớp mắt kia cô còn tưởng mình gặp quỷ thật rồi! Trương Hách Nhiên trong bộ đồng phục công nhân bản thiu đang đứng ngay trước cửa của công ty đối diện, cô không khỏi đỡ trán, tài tử được cả trường chú ý năm xưa giờ đây lại lưu lạc tới mức như thế này, ban ngày công nhân, ban đêm bán linh hồn!

Cô mang theo tâm tình thương tiếc tới hỏi Trương Hách Nhiên: “Sao cậu lại làm ở đây?”

Trương Hách Nhiên trả lời cô như đang cảm thán giữa thế sự vô thường: “Cũng không thể ngày nào cũng đi làm những việc như hôm qua vậy được, phải

tìm một việc nghiêm túc mà làm chứ”.

Từ đó giữa hai tòa cao ốc, họ ngẩng đầu không gặp cúi đầu lại thấy nhau. Thái Hân cũng tò mò không hiểu, vì sao công nhân ở công trường kia đông đúc là thế, mà bất cứ lúc nào cô cũng đụng phải tên Trương Hách Nhiên này đây.

Thình thoảng Trương Hách Nhiên sẽ quán lấy cô rồi hỏi: “Chị khóa trên này, suy nghĩ xong chưa? Chị cũng thấy đấy, cuộc sống của tôi giờ thế thảm thế này rồi, chị không định giúp tôi một tay kiếm một mối làm ăn sao?”

Thái Hân nói định mượn tiền giúp cậu, Trương Hách Nhiên lại bảo làm người không thể lấy tiền không, cầm tiền thì phải làm nhiều việc, Thái Hân nói việc này cậu không phải là người thích hợp, Trương Hách Nhiên đáp liền cô xem tôi sống khổ bao nhiêu... Cho nên, họ lại tiếp tục vùi dập trong một vòng tuần hoàn chết như thế, lượn quanh lượn quất không ai chịu ra ngoài. Cuối cùng Thái Hân bị anh quán đến mức không thể nào bực tức: “Trương Hách Nhiên này Trương Hách Nhiên, dưới nỗ lực của cậu bây giờ cuối cùng tôi cũng có thể thâm thía được hàm nghĩa của hai câu thành ngữ! Một là bám dai như đĩa!”

Trương Hách Nhiên cười híp mắt, đầy mắt sáng ngời, hỏi tiếp: “Thế câu kia?”

Thái Hân uể oải trả lời: “Có phải kiếp trước tôi thiếu nợ cậu không?”

Trương Hách Nhiên tùm tùm, đôi mắt bùng lấp lánh, đáp: “Chị khóa trên à, câu này không phải thành ngữ đâu!”

Thái Hân bị cậu làm cho phát điên: “Ai quan tâm nó có phải thành ngữ hay không! Cậu nói thật cho tôi, rốt cuộc trong bụng cậu đang tính toán cái gì?”

*Nguyên văn là trong hồ lô của cậu đang bán thuốc gì thế, nghĩa là trong lòng cậu đang tính toán cái gì?

Trương Hách Nhiên vẫn cười tươi như cũ, đôi mắt sáng ngời: “Vậy còn phải xem cô muốn thuốc gì đây!”

Thái Hân rít gào: “Xuân dược! Có không?”

Trương Hách Nhiên cười đến híp mắt cong cong, đôi mắt đó còn hào hoa phong nhã hơn nhiều lần trước đây: “Xuân dược thì không có, chỉ có canh gà mà thôi”. Anh vỗ vai Thái Hân: “Chị khóa trên này, đừng cúi đầu, mũi miện sẽ ra đi, đừng rơi lệ người ta cười đó, đừng nhụt chí vì đời đang rất đẹp, không nên sợ kiếp trước đã nợ tôi, dù sao kiếp này trả lại cũng được rồi”.

Thái Hân nhìn Trương Hách Nhiên, nhìn gương mặt từng chấn động giảng đường ngày xưa đang gần ngay trước mặt, bây giờ lại đùa giỡn vô lại khiến người ta không thể nào tưởng tượng, nhất thời cô cảm thấy thế sự vô thường đến lòng người run run.

Năm đó, nghe nói cậu em khóa dưới này lạnh lùng như băng sơn tuyết liên, ai mà ngờ rồi lại có một ngày bị đồng tiền ép buộc đến lưu manh là thế.

Cô hít sâu, trầm giọng nói với Trương Hách Nhiên hai chữ: “Biến đi”.

9.

Thái Hân bắt đầu đăng tuyển thêm vài bài viết thuê người trên trang web hôm đó. Nhưng kì lạ là, có mấy người gửi thư qua đề hai bên trao đổi, người kia trả lời rất nhanh, sau bước đầu liên lạc diễn ra vô cùng tốt đẹp. Nhưng chưa đến được bước trao đổi địa điểm, đối phương bỗng dưng lại bật vô âm tín, hoặc là đã nhận được một khách hàng khác.

Thái Hân không sao tin nổi, cô không biết hóa ra nước mình bây giờ lại có nhiều cô gái muốn thuê bạn trai về nhà ăn tết đến thế này, đến mức cái ngành nghề ít được quan tâm trên thị trường như vậy lại cung không đủ cầu đến thế. Cô cảm thán làm phụ nữ mới khó khăn làm sao, làm một cô gái độc lập sống giữa thành phố lớn lại khó khăn hơn nữa, vừa load trang web tìm ứng cử viên, vừa kiên trì ngày ngày vào like blog của Lưu Nhất Sáng, dù là vậy đi nữa vẫn chẳng có cách nào.

Trên mạng không tìm được ứng cử viên thích hợp, Lưu Nhất Sáng vẫn không biết Choi xong thì biến hay like bài viết của mình đó là ai. Ngay lúc cô đang cực kì sốt ruột, Nhạc Tư Tư còn cố ý kích thích thêm một chút. Nhạc Tư Tư hẹn cô gặp mặt lúc tan tầm, ăn cơm nói chuyện phiếm rồi bàn luận về khốn khổ nhân sinh.

Thái Hân hiểu ngay, có lẽ Nhạc Tư Tư lại đòi bạn trai nữa rồi.

Đúng như dự đoán, Nhạc Tư Tư nói cho cô biết: “Gần đây có một tên nhà giàu đang theo đuổi mình, mình nên theo nhỉ?”

Thái Hân run lên: “Thế người trước kia thì sao?”

Nhạc Tư Tư cảm khái: “Mặt mày đẹp trai thì có lợi gì đâu”.

Thái Hân không nhìn nổi nữa. Thực ra cô cũng hiểu vì sao Nhạc Tư Tư liên tục đòi bạn trai, cô ấy không có bố, cho nên vẫn luôn muốn tìm một người đàn ông có tính cách như bố mình ngày xưa.

Thái Hân đổi chủ đề. Cô nói với Nhạc Tư Tư, sau khi đăng lên trang web kia cô tìm được một người tên là Bác cả Trương, nhưng không ngờ Bác cả Trương lại là Trương Hách Nhiên.

“Trương Hách Nhiên?” Nhạc Tư Tư nghe thấy cái tên này cũng kinh ngạc đến mức làm nước trà vung vẩy, “Là Trương Hách Nhiên năm xưa oai phong lẫm liệt ở trường cậu đó hả? Không thể nào! Dù Lưu Nhất Sáng có tài hoa thiên phú, từ trước tới nay anh ta không biết phục là gì, nhưng chỉ trừ cậu em khóa dưới này thôi đó! Trời à, cậu gặp cậu ta à? Hahaha, không biết là do cậu ta quá thâm rồi hay vì cậu đào hoa tốt số chó ngáp phải ruồi nữa đây”.

Thái Hân cười gằn: “Mình không định thuê cậu ấy, cảm ơn”.

Nhạc Tư Tư tràn ngập chờ mong: “Cậu có thuê không thì sau này hẳn nói, ngày nào đó cậu hẹn cậu ấy ra đây đi, để mình gặp trai đẹp trong truyền thuyết một lần”.

Thái Tư Tư thấy một mối trong lòng: “Cậu vừa mới nói trai đẹp có ích lợi gì đâu mà”.

Nhạc Tư Tư khoát tay chặn lại: “Đẹp đến cấp bậc như Trương Hách Nhiên thì cái khác chẳng còn quan trọng nữa”.

Thái Hân cảm thấy càng ngày Nhạc Tư Tư càng như hùm như hổ.

10.

Sau khi Tiểu Mỹ bàn lễ tân biết chàng thanh niên tuần tú hay tới tìm Thái Hân nói chuyện là người đang chờ được cô thuê, cô bé không kìm được nói: “Chị Thái Hân ơi, miếng thịt tươi* này chị có thuê không thể? Chị không thuê thì để cho em”.

*tiểu thịt tươi: dùng để chỉ các chàng trai trẻ tuổi đẹp trai tuần tú.

Thái Hân tròn trắng mắt nhìn cô: “Chị Tiểu Mỹ à, mặc dù chị gọi tôi là chị nhưng tôi biết thực ra chị lớn hơn tôi hai tháng đó, miếng thịt tươi kia đến tôi còn không ăn được mà chị lại muốn nuốt vào à, khẩu vị kinh khủng quá đây”.

Tiểu Mỹ không phải đối: “Ôi tuổi tác có là gì đâu! Dù sao cậu ta đẹp trai là thế, dù có bị người ta lợi dụng đi nữa tôi cũng muốn lợi dụng lại cậu ta, không thiệt mà! Hiếm khi gặp được một món hàng tốt thế này, không dè xuống lấy dương bỏ âm thì phung phí của trời quá!”

Thái Hân hết ý kiến. Hai người cùng im lặng, thông qua biểu hiện của Nhạc Tư Tư và Tiểu Mỹ, rốt cuộc cô cũng ý thức được một chuyện: Về ngoài của Trương Hách Nhiên rất là... Ừm, được rồi. Cậu ta rất tuần tú, hoặc phải nói là cực kì đẹp trai.

Bởi vì trong lòng cô vẫn lưu giữ bóng hình Lưu Nhất Sáng, cho nên đối với những người đàn ông khác, về ngoài của họ có thể nào cô chẳng mấy để tâm. Trong lòng cô, Lưu Nhất Sáng luôn là người đẹp nhất. Nhưng mà bây giờ cô không thể không thừa nhận, cô là người theo chủ nghĩa duy tâm, nhưng nếu nhìn theo chủ nghĩa duy vật, giá trị nhan sắc của Trương Hách Nhiên còn cao hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Ngày Tết đến càng lúc lại càng gần. Ngoài Trương Hách Nhiên nhiệt tình chủ động ra thì Thái Hân không tìm được thêm một người nào khác.

Cô gọi điện về nhà hỏi thử: “Nếu Tết năm nay con về trước, sau này mới đưa bạn trai đến cho hai người gặp mặt thì có được không ạ? Dù sao thì năm mới người ta cũng phải về nhà mình ăn Tết mà mẹ.” Kết quả là cô còn chưa nói xong, suýt chút nữa màng nhĩ đã bị giọng hét cao đến quăng tám của mẹ mình đâm thủng: “Không sao, con nói địa chỉ nhà nó cho ba mẹ là được rồi, chúng ta cùng nhau đến nhà họ chúc Tết!”

Thái Hân run run cúp máy. Cha mẹ cô... thật là đáng sợ! Cô tính toán nát óc, rốt cuộc một mình đi về hay mang về một khóm cỏ non* về nhà thì ba mẹ sẽ nổi điên hơn nhĩ.

*Khóm cỏ non: ý chỉ trong câu trâu già gặm cỏ non.

Đến ngày hôm sau, có một việc bất ngờ xảy ra đã khiến cô quyết tâm đưa Trương Hách Nhiên về nhà.

Tan tầm ngày hôm sau, đúng lúc Trương Hách Nhiên đang nói chuyện với Thái Hân thì Nhạc Tư Tư cũng đến tìm Thái Hân để trút nỗi muộn phiền nhân sinh. Sau khi bắt gặp trông thấy Trương Hách Nhiên, ngay lập tức, cặp mắt của Nhạc Tư Tư đã sáng bừng cả lên, cười tươi như hoa nở, mãi đến khi Thái Hân đuổi được Trương Hách Nhiên đi rồi, Nhạc Tư Tư hỏi thẳng: “Miếng thịt tươi này cậu có ăn không đó? Nếu cậu không ăn thì để tớ nhào vào!”

Thái Hân thoáng sững sờ: “Sao cậu lại như thế chứ? Cậu ấy còn trẻ như vậy, không được như Lưu Nhất Sáng đâu! “

Nhạc Tư Tư cười, “Xem cậu kia, cậu còn bảo đã không quan tâm đến Lưu Nhất Sáng nữa mà, mới mấy câu đã bộc lộ hết rồi! Hi, tớ không so đo với cậu nữa, tớ đã quyết định sẽ tán tỉnh cậu ta!”

Thấy Nhạc Tư Tư cười duyên phần khởi, lòng Thái Hân trầm xuống. Có lúc cô thấy rất khó hiểu, rõ ràng hai người là bạn thân từ bé, thế mà cho dù là người cô thích trước hay người đó thích cô, dù cô tiếp cận họ hay họ tán tỉnh cô, thì cuối cùng vẫn thuộc về Nhạc Tư Tư.

Thái Hân càng lo Trương Hách Nhiên sẽ bị Nhạc Tư Tư gây họa, cuối cùng đêm đó cô đành đau đớn hạ quyết tâm: cứ đưa mằm non thuê được này về nhà đi vậy.

Ngày hôm sau khi đi làm, cô đến công ty đối diện đã thấy Trương Hách Nhiên đi ra, cô nói tôi quyết định thuê cậu đấy. Cô còn tưởng Trương Hách Nhiên sẽ vui mừng nhảy nhót hân hoan, nhưng không ngờ cậu ta lại... Trả giá!

“Đồng nghiệp của cô cũng vừa nói muốn thuê tôi, cho nên nếu muốn thuê được tôi, cô phải trả thêm tiền.”

Thái Hân quay đầu nhìn về phía Tiểu Mỹ đang đứng cách đó không xa, cắn răng nghiêng lợi nói với Trương Hách Nhiên: “Tăng đi tăng đi tăng đi!”

Trương Hách Nhiên được tiện nghi còn bày đặt ra vẻ, anh bấu môi chế giễu cô: “Đàn chị à, cô nói xem đây cũng là tại cô thôi, lúc tôi thoải mái thì nói gì cô cũng không chịu, đến khi tôi tăng giá lên thì cô lại vội như lửa cháy thế này.”

Khóe miệng Thái Hân giật giật, “Tôi ngu, tôi hèn, tôi không có não, được chưa?”

Trương Hách Nhiên suy nghĩ một chút, nghiêm túc đáp, “Còn kém hơn thế nữa! “

Giọng Thái Hân tăng vọt: “Kém gì?”

Trương Hách Nhiên chân thành trả lời, “Còn cứng đầu hơn cả lửa.”

Thái Hân đã tức lắm rồi: “Cái đó là chuyện khác!” 11.

Thái Hân đưa Trương Hách Nhiên về nhà ăn Tết, có hai chuyện xảy ra đúng như cô dự đoán.

Chuyện thứ nhất, vừa về đến nhà, cha mẹ thấy cô dẫn một thanh niên trẻ về thì nổi trận lôi đình, ba Thái còn nói trúng tim đen: “Trẻ thế này, con lấy tiền ra lừa nó chứ gì!”

Nhất thời Thái Hân không biết phải trả lời ra sao, không ngờ Trương Hách Nhiên lại đứng ra can thiệp: “Bác ạ, là cháu lừa cô ấy, cháu không thiếu tiền, cháu chỉ thích cô ấy mà thôi!”

Lúc ấy, không biết có phải cậu ta đã diễn một ánh mắt kiên định và chứa chan tình cảm vô cùng đúng chỗ hay không, mà không ngờ lời nói dối tạm thời ấy lại xoa dịu được nỗi lòng cha mẹ.

Chuyện thứ hai xảy ra vào lúc họ rời nhà, cha mẹ cô đã thể hiện một thứ tình cảm khó rời với cậu con rể ruột thịt là Trương Hách Nhiên.

Thái Hân không thể không bái phục cậu ta, mặc dù còn rất trẻ nhưng năng lực diễn xuất của cậu lại cao xa nhường ấy, chưa được mấy ngày đã dụ dỗ được vợ chồng ông Thái. Cô nghĩ mãi cũng không sao nghĩ được, cậu ta có bản lĩnh lớn như vậy sao lại lưu lạc đến mức làm công nhân xây dựng chứ nhỉ.

Sau khi trở về, cô thanh toán đầy đủ tiền công cho Trương Hách Nhiên, cũng tận tình khuyên nhủ cậu: “Cậu rất có tài đấy, sau này đừng làm công việc này nữa, cậu cứ tới trước cửa học viện điện ảnh Bắc Kinh ngồi xổm đi, dù làm diễn viên quần chúng đi nữa thì tôi thấy tương lai cũng xán lạn lắm mà.”

Trương Hách Nhiên vừa nhận tiền đã trả lời sâu xa: “Đàn chị à, đừng bỏ tôi sớm thế, không chừng sau này chị còn phải tìm đến tôi nữa đấy, sau này gặp lại!”

Thái Hân cũng rất nghiêm túc “Hử hử hử”, cô không muốn có quan hệ gì với cậu em khóa dưới này nữa đâu. Sau đó Trương Hách Nhiên vẫn bám dai như đĩa, thỉnh thoảng lại vòng vèo quanh quần bám lấy cô.

Mấy ngày sau, Nhạc Tư Tư hẹn Thái Hân ăn cơm, cô tâm sự hết cuộc sống mới đầy phiền não với Thái Hân: “Tớ chia tay với tên nhà giàu kia rồi.”

Mặc dù đã quá quen với những chuyện này rồi, nhưng Thái Hân vẫn phải an ủi cô như trước. An ủi một hồi không biết sao lại nói đến việc xem mắt, Thái Hân lơ đãng nói: “Lễ tân ở công ty của mình có giới thiệu cho mình một người, ngày mai mình sẽ đi xem mắt.”

Nhạc Tư Tư nghe xong đã có tinh thần ngay lập tức: “Dẫn mình theo, dẫn mình theo với!”

Thái Hân thoáng do dự, Nhạc Tư Tư lại nói thêm: “Tớ vừa thất tình mà, cậu nhân tâm để mình tớ cô đơn, còn cậu lại chạy đi xem mắt! Mình phải nói cho ba cậu biết, cậu là đồ trọng sắc khinh bạn!” “

Thái Hân biết từ nhỏ cô ấy đã không có bố cho nên đành đồng ý. Cuối cùng ngày hôm sau, khi xem mắt ở quán cà phê nằm tầng dưới công ty, đối phương lại nhìn trộm về hoạt bát nhanh nhẹn của Nhạc Tư Tư. Đối phương mời các cô xem phim, Thái Hân biết điều nói mình không đi được. Tiền hai người nọ rồi đi, Thái Hân ngồi ngẩn ngơ uống nước ở trong quán cà phê, bỗng nhiên có một giọng nói vang lên làm cô giật nảy mình.

“Lại bị bỏ rơi sao?”

Thái Hân ngẩng đầu lên, thấy Trương Hách Nhiên cảm ly cà phê ngồi xuống đối diện cô.

“Sao cậu lại ở đây?” Ý nghĩ đầu tiên của Thái Hân là không lẽ cái tên oan gia này tới đây để nhìn cô xem mắt?

“Các cô đến xem mắt được mà tôi lại không được tới uống ly cà phê nữa à?” Trương Hách Nhiên nhú mày đáp lại, khiến cho Thái Hân cảm giác tên này đang muốn ăn đòn lắm. Bất chợt cậu khẽ cười một tiếng, nụ cười mang theo vẻ trào phúng giễu cợt, “Người bạn tốt của cô có lòng thật đấy, cô tới xem mắt mà cô ấy ăn mặc còn đẹp hơn cả cô, nói cũng nhiều hơn cô.”

Thái Hân cảm ly, môi giật giật, cuối cùng mới nói: “Không được nói linh tinh, có một số việc cậu không hiểu được.”

12

Thái Hân nghĩ, đúng như cái tên Trương Hách Nhiên này từng nói, hai người khó mà phui sạch quan hệ được. Ngày đó cậu ta còn nói, rồi cô sẽ phải chạy đi tìm cậu nhanh thôi.

Qua năm mới không lâu là đến ngày đại thọ của bác Hách, chiến hữu của ông Thái khi còn trẻ. Ông Thái nói đáng lẽ mình phải đích thân đến tham gia tiệc mừng, nhưng mà tuổi mình đã cao không chịu nổi thời tiết đông xuân thay đổi liên tục như thế này, sợ ý một chút là bị cảm nặng luôn ấy chứ. Vì vậy ba Thái bổ nhiệm Thái Hân nhất định phải đi cùng bạn trai đến chúc thọ thay ông. Ông Thái còn cố ý nhấn mạnh ba lần: “Nhất định phải đi cùng bạn trai, bởi vì bác Hách muốn được nhìn thấy cháu rể của ông ấy.”

Thái Hân không biết làm sao đành phải đến nhờ Trương Hách Nhiên giúp đỡ.

Trương Hách Nhiên vẫn bám dai như đĩa như ngày trước, không những thế còn thừa dịp cháy nhà ra hôi của, đôi ngay sang bộ mặt mua bán gian manh: “Việc này chúng ta nên bàn đến cảm tình hay tiền bạc đây nhỉ?”

Thái Hân suy nghĩ một chút: “Tôi với cậu không có tình cảm gì cả.”

Trương Hách Nhiên quyết định dứt khoát: “Vào internet đăng bài, muốn thuê tôi. Còn có đồng ý hay không thì phải tùy tâm trạng của tôi cái đã”.

Thái Hân tức giận đá vào chân Trương Hách Nhiên một cái.

Ngày mừng thọ bạn chí cốt của cha, cô đi tham gia tiệc mừng với người bạn trai được thuê lần thứ hai.

Bạn tốt của cha bị Trương Hách Nhiên dụ dỗ đến choáng váng luôn rồi, vô cùng phản chấn, không chỉ phát lì xì cho Thái Hân mà còn đưa lì xì cho cả Trương Hách Nhiên một cách đặc biệt kín đáo, nói là quà ra mắt, cho cậu giữ lại đến sau này lấy vợ thì mang ra dùng.

Thái Hân vừa nhìn đã rung rung muốn khóc: “Bác Hách à, sao bao lì xì bác cho cháu không to như vậy chứ?”

Bác Hách vỗ đầu cô: “Sao giống nhau được, bác phải cảm ơn đứa bé ngoan này đã chịu thu nhận cháu.”

Thái Hân thật muốn khóc rồi.

Rời khỏi tiệc mừng, Thái Hân muốn đòi bao lì xì mà Trương Hách Nhiên lại nhất quyết không đưa.

Cô bực bội: “Có phải cho cậu đâu? Cái này bác ý cho bạn trai tôi! Đưa đây cho tôi!”

Trương Hách Nhiên hùng hồn nói lại: “Cô nói thế thì chúng ta quay lại hỏi bác ấy nhé, rốt cuộc có phải bác ấy đưa cho tôi không!” Trương Hách Nhiên nói gì cũng không đưa, anh còn nói cái này bác Hách cho anh để cưới vợ rồi dùng.

Suýt chút nữa Thái Hân đã lệ nóng tuôn trào. Cô rất muốn hiệu trưởng trường mình tới đây nhìn xem ngôi sao của trường cô năm đó, bây giờ đã trở thành cái đồ mặt dày vô lại đến mức nào.

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Nửa tháng sau, Nhạc Tư Tư lại hẹn Thái Hân đến phòng cà phê ở tầng dưới công ty. Cô ấy nói với Thái Hân, mình đã chia tay với đối tượng xem mắt kia rồi.

“Anh ta không thích hợp với mình.” Nhạc Tư Tư nói.

Thái Hân cười cười: “Hôm đó thấy cậu với anh ta nói chuyện rất hợp mà, tớ còn tưởng lần này cậu đã tìm được người thích hợp rồi cơ!”

Nhạc Tư Tư cười duyên với cô: "Tớ có thể nói chuyện ăn ý với bất kì người đàn ông nào mà!"

Thái Hân gật đầu phụ họa: "Đúng vậy đúng vậy, đặc biệt là những người đàn ông bên cạnh tớ!"

Hai mắt Nhạc Tư Tư sáng lên: "Cậu nói đúng đấy! Thái Tâm Nhi, tớ đang muốn nói với cậu một chuyện, lần này tớ nhất định sẽ tán đổ Trương Hách Nhiên!"

Thái Hân nhìn cô ấy một lượt, không nói gì, gọi phục vụ bung ra thêm một ly nước lạnh, uống cạn hết một hơi. Sau đó, cô nhìn Nhạc Tư Tư rồi cười khẽ, nụ cười rất nhạt, giọng nói cũng lạnh lùng: "Tư Tư, hôm nay tớ hỏi cậu một câu, có phải những người đàn ông bên cạnh mình, thích mình hoặc là mình thích họ, cậu đều muốn cướp hết vào tay mình phải không?"

Nhạc Tư Tư cười khanh khách trả lời cô: "Đúng đấy, tớ muốn cướp hết!"

Thái Hân nhìn Nhạc Tư Tư không nói nổi một lời.

Nhạc Tư Tư vẫn còn đang cười cười, nhưng nụ cười ấy cũng trở nên trầm xuống, đột nhiên giọng nói của cô cũng bắt đầu u ám: "Nếu cậu đã không thích việc này như thế, vậy thì nói với ba cậu trả lại ba cho tôi đi!"

Thái Hân nhìn Nhạc Tư Tư, cố gắng kìm nén cơn tức giận trong lòng, cuối cùng cô nắm chặt túi chạy đi. Sau khi lao ra ngoài được mấy bước, cô lại quay trở về. Lần này cô không thể kiềm chế tâm trạng mình được nữa, hai tay chống lên bàn, bực bội nói: "Nhạc Tư Tư, nhà chúng tôi không mắc nợ cậu."

Nhạc Tư Tư ngẩng đầu cười lạnh, chỉ một câu thôi đã dập tắt hết sự kiêu ngạo mà Thái Hân cố gắng.

"Thái Hân, Lưu Nhất Sáng về rồi."

Thái Hân thoáng trầm ngâm, cô chán nản quay lại ngồi xuống ghế. Uống hết ly nước rồi mới nói với Nhạc Tư Tư: "Tư Tư, cậu tự lo lấy đi." Nói xong câu này, cô đứng dậy rời đi mà không quay đầu nữa.

Trương Hách Nhiên từ góc tối bước ra, ngồi xuống chỗ Thái Hân vừa mới ngồi.

Nhạc Tư Tư cười với cậu: "Đàn em à, cậu đã thấy chưa? Không ai có thể so sánh với Lưu Nhất Sáng được đâu! Tình cảm của cô ta đâu có dành cho cậu, thật không biết cậu thích cô ta ở điểm gì nữa."

Trương Hách Nhiên lẳng lặng nhìn cô, cười nhạt: "Dù vậy tôi cũng không đi cướp bạn trai của bạn thân mình!"

Nhạc Tư Tư cười lơ đãng: "Cậu thấy tôi quá đáng à? Không không không, là do gia đình họ thiếu nợ tôi thôi."

Cô nhìn Trương Hách Nhiên nghiền ngẫm, "Thực ra tôi thấy rất kỳ lạ, tại sao cậu lại thích cô ấy?"

Ánh mắt Trương Hách Nhiên bỗng trở nên dịu dàng, như thể từ trước đến nay vẫn ấm lòng như thế, cậu mở điện thoại ra, màn hình sáng lên, đưa cho Nhạc Tư Tư, "Có lẽ cô xem xong sẽ hiểu."

Nhạc Tư Tư cầm điện thoại, nhìn thử vào màn hình. Về mặt cô dần dần thay đổi, đến khi xem xong tất cả, cô ngẩng đầu lên, sắc mặt có vẻ hơi kinh ngạc: "Được rồi, tôi thừa nhận, trong số những người đàn ông bên cạnh Thái Hân, có lẽ cậu là người duy nhất mà tôi không thể cướp." 14

Từ lúc tạm biệt Nhạc Tư Tư, trong đầu Thái Hân chỉ vang lên câu nói: "Lưu Nhất Sáng về rồi."

Lưu Nhất Sáng về rồi! Nhưng mỗi ngày cô đều vào Weibo của anh mà, sao cô không biết anh đã về được chứ? Tại sao Nhạc Tư Tư lại biết? Chẳng lẽ hai người họ đã nói chuyện này qua điện thoại với nhau. Thái Hân đoán vậy, trong lòng lại càng thêm ê ẩm.

Cô chợt nhớ ra, ngày hôm qua Lưu Nhất Sáng đăng hình ảnh chụp ở sân bay, cô nghĩ lại năm đó mình thua Nhạc Tư Tư cũng không hề oan uổng, ai bảo cô cứ chậm chạp mãi thế này*, lúc nào cũng phản ứng sau người ta nửa nhịp.

*nguyên gốc là hậu tri hậu giác: một việc gì đó mọi người đều biết hết, chỉ còn mình mình không biết, mãi sau mới phát hiện ra.

Về đến nhà, Thái Hân lật danh bạ ra xem, cái tên Lưu Nhất Sáng được thêm chữ a đầu nên lẳng lặng nằm vị trí đầu tiên. Đó là số mà Lưu Nhất Sáng dùng trước khi ra nước ngoài, không biết bây giờ anh ấy còn dùng số này không. Ngón tay ra rồi lại thu về lại, rút về sau đó lại đưa ra, cứ do dự hết lần này đến lần khác. Mỗi lúc cô muốn ấn nút gọi màu xanh lá cây thì đầu ngón tay lại vô thức thụt về như điện giật. Càng lúc lại càng lo, trong khi ngay chính cô cũng không hề biết số điện thoại này còn dùng nữa hay không.

Bỗng nhiên di động vang lên, có người gọi đến, Thái Hân mở to mắt ra nhìn, gần như không tin nổi vào chuyện vừa xảy ra. Trên màn hình di động hiển thị cái tên "A Lưu Nhất Sáng"!

Lúc cô nhận cuộc gọi, đầu ngón tay và cả người vẫn còn đang run rẩy. Giọng nói Lưu Nhất Sáng trong điện thoại không thay đổi chút nào, cách một dải sóng âm, trước mắt Thái Hân như thấp thoáng con đường râm mát trên đường đi tới lớp, ở đó có một người con trai tỏa sáng như ánh nắng mặt trời.

Lưu Nhất Sáng nói với cô: “Thái Hân, anh đã về rồi! Ngày mai em rảnh không? Chúng mình đi ăn cơm với nhau nhé!”

Thái Hân cảm giác cơ thể mình tê dại.

15

Từ ngày Lưu Nhất Sáng gọi điện cho Thái Hân, cứ ba năm ngày họ lại ăn cơm cùng với nhau một bữa. Mặc dù Lưu Nhất Sáng cũng không nói gì nhiều, nhưng khi nhìn vào ánh mắt âm áp của anh, Thái Hân lại cảm thấy những ngày tháng tốt đẹp của cô có lẽ đang gần tới.

Mỗi lần gặp Lưu Nhất Sáng cô đều vào Weibo ghi lại, chi tiết đến từng li từng tí, cô cảm giác nụ cười âm áp của anh đang thấm đượm những tình. Cứ thế, cô viết cả cảm xúc trong từng ý cười của anh, có gì khác biệt cô đều ghi lại hết, có lẽ khi đã viết quá nhiều, bộ não và cảm xúc cũng sẽ thành sự thật. Dù sao đây cũng là nhà của cô, không ai đến, vì vậy cô cứ thoải mái để buông thả chính mình.

Vì có Lưu Nhất Sáng nên gần đây tinh thần của Thái Hân cực tốt, cô trở nên hăng hái với cuộc sống ngày thường. Trước quây lể tan, Tiểu Mỹ hỏi cô có chuyện gì vui hả, “Có phải chị ăn miếng thịt tươi kia để lấy dương bổ âm rồi không?” Lúc này Thái Hân mới nhận ra đã lâu rồi cô không thấy Trương Hách Nhiên. Hóa ra không biết từ lúc nào, công ty xây dựng bên đối diện đã kết thúc thi công.

Thái Hân cũng học về nghệ thuật và thiết kế, bản năng thúc đẩy khiến cô vô cùng hiếu kỳ với thành quả của công ty xây dựng, nhân lúc rảnh rỗi, cô lên lướt chạy qua đó nhìn thử. Vừa nhìn bên dưới, cô bất giác lại than thở không thôi. Thiết kế kiểu này chắc chỉ có thể dùng hai chữ khủng bố để miêu tả thôi nhĩ. Cô hỏi người của công ty đối diện, “Ai là người thiết kế cho công ty mọi người thế?”

Người đó trả lời cô : “Nghe nói cô cũng là bạn học của cậu ấy mà, cậu ta giỏi lắm đấy, tên thì tôi không nhớ rõ lắm, chỉ nhớ được tên tiếng Anh thôi. Ông chủ của chúng tôi bảo, mấy công trình cỡ nhỏ như vậy rất hiếm khi Case nhận, không biết sao công ty chúng tôi lại gặp may như thế, cậu ấy nhận luôn, không chỉ thiết kế mà thỉnh thoảng còn đến hiện trường cùng thi công nữa kìa. Ông chủ chúng tôi cũng bị dọa hết hồn.”

Thái Hân nghĩ chẳng trách Trương Hách Nhiên lại đến đây làm việc, có lẽ cậu ấy cũng muốn học tập con người tài hoa này đây. Nhưng không biết người này tên gì nhĩ.

Đến ngày hẹn với Lưu Nhất Sáng, Nhạc Tư Tư gọi điện thoại cho Thái Hân. Thái Hân cảm thấy, trong thế giới này đây có lẽ Nhạc Tư Tư là cô gái lợi hại nhất, bởi vì cô ấy có năng lực đè nén hết mọi chuyện, dịu dàng nhã nhặn như thể hai người là bạn tốt đã không gặp từ lâu.

Trong điện thoại Nhạc Tư Tư cười rất nhẹ, ân cần hỏi han dặn dò cô: “Thái Hân à, cậu đừng quá dắc ý, nếu đàn ông không bày tỏ trực tiếp thì chẳng qua đang chơi đùa cậu thôi! Mấy chuyện kiểu hoa trong gương trăng trong nước thế này, bình thường chẳng có kết quả gì tốt !”

*Hoa trong gương, trăng trong nước: đây là mượn cảnh để diễn tả tâm sự, diễn tả một điều gì đó rất hư ảo.

Thái Hân vốn định mở lời bác bỏ nhưng đến khoe miệng lại không thể nói ra. Cô hiểu rất rõ Nhạc Tư Tư, cô càng cãi thì Nhạc Tư Tư càng cảm thấy thoải mái. Trước kia cô vẫn chiều theo ý Nhạc Tư Tư, cô ấy vui thì thế nào cũng được. Nhưng bây giờ cô quyết định không nhân nhượng gì nữa.

Thái Hân trả lời Nhạc Tư Tư: “Ừ, tớ biết rồi, cảm ơn cậu.” Cách trả lời mềm dẻo như vậy càng khiến Nhạc Tư Tư cảm giác như mình vừa đánh vào nhúm bông.

Nhưng mà Thái Hân cũng nghiêm túc suy nghĩ về lời nói của cô ấy một hồi, cô nghĩ mình phải tìm cơ hội hỏi thử Lưu Nhất Sáng, lần này anh ấy trở về định ở lại hẳn hay tạm thời mà thôi. Hơn nữa đối với cô, có thật anh cũng có suy nghĩ chơi đùa hoa trong gương trăng trong nước vậy không.

Trước khi ngủ Thái Hân nằm trên giường lướt Weibo một lúc, tình cờ cô nhìn thấy bài đăng về triển lãm các tác phẩm trong lĩnh vực thiết kế của bậc thầy cao siêu nhất trong ngành. Cô phấn khích không thôi, vội vàng mở máy tính đăng nhập đi mua vé. Đây là thần tượng từ bé đến lớn của cô, mặc dù vừa tốt nghiệp cô đã phải chuyển ngành nhưng khi nhìn thấy tên thần tượng, cô vẫn không nhen được nhiệt huyết sôi trào. Không ngờ lại đăng kí quá muộn, vé đã bán hết từ lâu. Cô thất vọng vô cùng, y hệt như vừa mới trải qua một lần thất tình vậy đó. Mặc dù cô chưa yêu bao giờ.

Thái Hân ủ rũ đăng lên Weibo : “Đau lòng quá, không lấy được vé của thần tượng rồi. Nếu bây giờ có người mang vé đến trước mặt mình, muốn mình lấy thân báo đáp mình cũng đồng ý luôn!”

Lại buồn bực một lúc, cô mới lên giường ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

16.

Tan tầm ngày hôm sau, Thái Hân lại thấy Trương Hách Nhiên đứng trước cửa công ty. Chính tẻ hơn nhiều so với khi còn làm công nhân sửa chữa.

Trương Hách Nhiên mời cô xuống quán cà phê lầu dưới. Thái Hân hỏi anh có chuyện gì, khi đó Trương Hách Nhiên mới lấy hai vé mời dự triển lãm của thầy Trương từ trong túi ra đưa.

Thái Hân sợ đến ngây người: “Cậu lấy được vé đâu đó?!”

Trương Hách Nhiên nhướn mi đáp lại: “Thầy tặng đó.”

Thái Hân không thể nào tin nổi: “Đừng làm rộn! Thầy không bình dị gần gũi đến mức tặng vé cho công nhân sửa chữa đâu!”

Trương Hách Nhiên cũng không buồn phản đối, dù gì việc có phải thầy đưa hay không cũng không quan trọng lắm, “Cô nói thẳng xem, cô có muốn hay không?”

Thái Hân gật đầu như gà mổ, vui vẻ đưa tay ra, định cướp hai chiếc vé kia vào tay mình.

Trương Hách Nhiên để cô giành một tấm

Anh nhếch miệng cười gằn: “Cho cô hết tôi xem cái gì?”

Thái Hân: “...” Cô cứ tưởng mình sẽ được hai vé, như vậy có thể mời Lưu Nhất Sáng đi xem.

Nhưng hóa ra lại là —

“Cậu cũng đi à?” Thái Hân nghi ngờ hỏi.

Trương Hách Nhiên trả lời như một chuyện đương nhiên: “Đúng.”

Thái Hân: “Chúng ta đi cùng nhau?”

Trương Hách Nhiên: “Có vấn đề gì sao?”

Thái Hân cau mày suy nghĩ: “Cảm thấy có chỗ nào không đúng...”

Trương Hách Nhiên nhìn cô, thấp giọng: “Thái Hân này, nếu như tôi nói, sau hai lần thuê tôi có tình ý với cô thì cô sẽ thế nào?”

Thái Hân ngẩn người rồi phì cười: “Đừng có đùa, giữa chúng ta tiền bạc giao dịch rõ ràng mà!”

Trương Hách Nhiên nghiêm túc nói tiếp: “Tôi có thể trả lại tiền cho cô.”

Thái Hân ngăn lại: “Thôi đi, tôi sợ cậu không có cơm ăn mà chết mất.”

Đến ngày đi xem triển lãm, Thái Hân suy nghĩ một hồi, dù gì cũng là đi xem tác phẩm của thần tượng, cô cũng nên thành kính long trọng một chút nhỉ, cô thay một cái quần màu đen, lúc đến cửa phòng triển lãm thì thấy Trương Hách Nhiên, Thái Hân bật cười. Cậu ta cũng mặc đồ chỉnh chu, không chỉ có vậy còn dùng keo vuốt tóc. Vốn cậu ta đã điển trai lắm rồi, ăn vận tí mi thì lóa mắt ngay thôi. Cậu đứng ở đó, sạch sẽ, tuấn tú, môi đỏ răng trắng và cao to phong độ.

Thái Hân bước tới chỗ cạnh anh, không nhận được lại xi và chính mình: “Nhìn tôi giống di của cậu lắm nhỉ?”

Trương Hách Nhiên cẩn thận nhìn cô, lắc đầu: “Không giống, hôm nay cô rất đẹp.”

Thái Hân nhìn ánh mắt của Trương Hách Nhiên, cô cảm thấy đôi mắt đó là thứ đầu độc lòng người nhất trên đời.

Thái Hân chăm chú nhìn kĩ từng tác phẩm trong buổi triển lãm này. Trong một vài bức vẽ, dường như cô còn mơ hồ nhìn thấy được giấc mơ nghệ thuật mà mình từng ấp ủ, giấc mộng đó được thai nghén vì người mình yêu mến, nhưng lại vì cuộc sống đã xóa mờ từ lâu. Cô bị các tác phẩm dẫn dắt, bắt giấc hồi tưởng lại từ quá khứ cho đến tận bây giờ, tự dưng lại thấy lòng cay cay.

Xem xong triển lãm, tâm trạng Thái Hân cũng có phần uể oải. Cô nói với Trương Hách Nhiên: “Tôi nhận ra mình đúng là một người thất bại, thanh xuân của người ta là khắc cốt ghi tâm, còn thanh xuân của tôi lại không người dòm ngó. Như cậu chẳng hạn, lúc ở trường học cậu cũng từng oanh oanh liệt liệt như thế, còn tôi á, tôi nghĩ căn bản không có ai biết tôi là ai đâu.”

Trương Hách Nhiên lặng lẽ nhìn cô, nghiêm túc trả lời: “Không phải vậy, không như cô nghĩ đâu. Có người nhớ đến cô, nhất định sẽ có.”

Thái Hân nhìn anh cười khê: “Cảm ơn cậu đã an ủi tôi.”

17.

Lưu Nhất Sáng mời Thái Hân đi ăn hải sản, không biết cô đã ăn những gì mà bị dị ứng luôn. Mặt cô xanh mét, nôn một lần lại còn hơi bị sốt. Lưu Nhất Sáng muốn đưa cô đến bệnh viện nhưng đúng lúc lại có cuộc gọi đến, về mặt Lưu Nhất Sáng đầy khó xử nhìn cô, Thái Hân nghĩ người gọi tới chắc có

chuyện quan trọng.

Cô thờ dài nói với Luru Nhất Sáng: “Anh có việc gấp thì cứ đi đi, em không sao, em bị dị ứng nhiều cũng quen rồi, chờ chút nữa em gọi xe đến bệnh viện truyền dịch là khỏe thôi.”

Luru Nhất Sáng do dự nhưng cuối cùng vẫn nghe lời rời đi.

Đột nhiên Thái Hân cảm thấy trong lòng mình khó chịu, cô nhớ tới một lời thoại trong vở kịch trên ti vi mình đã từng xem qua: Phụ nữ nói không muốn nghĩa là muốn, nói không sao đâu nghĩa là có sao, nói người đi đi nhưng thật ra lại muốn người ở lại. Nghĩ đến điều đó lòng Thái Hân lại không khỏi xót xa. Vì để cho mình kiên cường thêm một chút, cô vội ngừng suy nghĩ, chuẩn bị gọi xe đi tới bệnh viện. Nhưng vừa mới đứng lên, trời đất trước mặt đều xoay đảo, cô té thẳng xuống ghế ngồi. Những tưởng đợi một chút tình hình sẽ khá hơn, không ngờ một lúc sau, ngay cả hít thở thôi cũng thấy mình mệt mỏi, tay chân không còn chút sức lực nào nữa, cả người cô cũng không sao nhúc nhích. Cảm thấy tình hình không được tốt cho lắm, Thái Hân gọi phục vụ tới nhờ họ gọi điện thoại giúp mình.

Gọi cho ai? Cô bỗng nhiên ý thức được, ở thành phố này nhiều năm như thế, hình như cô chỉ có Nhạc Tư Tư là bạn. Thái Hân lại thấy mình bi ai. Một người bạn như vậy thì không có còn hơn. Cô cố nghĩ, cuối cùng không còn cách nào khác, nói với người phục vụ: “Phiền cô gọi cho ‘Bác cả Trương’”.

Sau khi điện thoại kết nối, phục vụ đưa điện thoại tới bên tai Thái Hân. Cô thờ hờn hờn nói với Trương Hách Nhiên: “Phiền cậu tới... đưa tôi đi bệnh viện... tôi trả tiền cho cậu!”

18.

Trong bệnh viện, mặt Trương Hách Nhiên lặng trầm như nước, nhìn Thái Hân đang nằm trên giường bệnh truyền dịch. Anh lặng lặng giúp cô nhìn bình nước, lại lặng lẽ ngồi bên cho đến khi các dấu hiệu dị ứng của cô dần biến mất.

Chờ Thái Hân có thể tự mình đi lại được, Trương Hách Nhiên lạnh lùng hỏi Thái Hân: “Trước mặt Luru Nhất Sáng, cô có thể giữ tự tôn một chút được không?”

Thái Hân thoáng ngẩn ngơ, “Sao cậu biết Luru Nhất Sáng?” Cô cũng trầm giọng hỏi.

Trương Hách Nhiên không trả lời cô, nói tiếp: “Dị ứng không phải chuyện nhỏ, suýt chút nữa cô đã chết rồi đó, cô có biết không? Mà anh ta thì sao, anh ta ở đâu?”

Thái Hân không muốn trả lời vấn đề này nên quay đầu đi ra.

Giọng nói của Trương Hách Nhiên từ sau lưng vọng lại, “Trước mặt tên họ Luru đó cô thật hèn...”

Thái Hân dừng bước, nhưng cũng chỉ một chút, không dừng lại mà tiếp tục đi thẳng về phía trước.

“...À, mà tôi có tư cách gì để nói cô đâu chứ, tôi còn hèn hạ hơn.”

Thái Hân không quay đầu lại, đi thẳng ra khỏi bệnh viện. Cô không nhìn thấy vẻ mặt của Trương Hách Nhiên sau lưng mình ra sao, bị thương và đau khổ đến tận thấu tim can.

19.

Mấy ngày qua, câu nói đó của Trương Hách Nhiên không ngừng vang vọng bên tai cô, nhất là nửa câu đầu. Cô bắt đầu nghĩ lại, chẳng lẽ mình tự tiện đến thế. Cô ép mình không được chủ động liên lạc với Luru Nhất Sáng. Thế là cô phát hiện ra, Luru Nhất Sáng cũng không hề chủ động gọi cho cô, thậm chí sau khi cô rời khỏi bệnh viện, anh cũng không hỏi thăm lấy một tin.

Thái Hân hơi đau lòng. Phải dừng dừng với một người đến mức nào, mới có thể quên lãng cô đến vậy? Dù có là đồng nghiệp, khách hàng bị đau bụng đi nữa, theo phép lịch sự ai cũng sẽ gửi tin nhắn hỏi thăm: “Đã đỡ hơn chưa?”

Thái Hân nhớ lại mấy ngày qua ở bên Luru Nhất Sáng, cô cảm giác hình như mình không hiểu thế giới này nữa rồi. Nếu như anh ta không để ý, sao phải đi ăn đi uống đi xem phim cùng cô? Nếu như anh ta có ý đó, tại sao đến một câu hỏi thăm anh cũng không nhớ nổi?

Giữa lúc Thái Hân đã đau lòng suy đoán, rốt cuộc cô cũng chờ được điện thoại của Luru Nhất Sáng. Nhưng mà sau nhiều ngày như vậy, không phải anh ta nhớ ra hỏi thăm cô, mà anh ta lại nói: “Thái Hân à, thực ra lần này về nước anh chuẩn bị kết hôn, giờ đã quyết định hôn sự rồi, mong một tháng sau, đến lúc đó em nhất định phải tới nhé”. Anh ta còn nói với Thái Hân: “Thái Hân à, cảm ơn em đã yên lặng quan tâm anh nhiều năm qua như vậy, mỗi ngày đều vào like cho anh, từ thời thơ ấu cho đến khi trưởng thành như bây giờ, biết có một cô gái thích mình như thế anh cảm thấy rất hạnh phúc. Cảm ơn em đã cho anh những cảm giác tuyệt vời như vậy! Hi vọng khoảng thời gian này anh làm bạn với em, em có thể giữ lại cho mình một hồi ức đẹp tuổi!”

Đầu óc Thái Hân rối tung mù mịt, đến nửa ngày cô mới định thần lại.

Cô cố gắng gỡ, gỡ một đồng rối rối cuối cùng mới tìm ra được một câu mình muốn hỏi: “Luru Nhất Sáng, tôi có thể hỏi một chuyện được không? Sao anh phải làm vậy? Sao anh về để kết hôn với người ta mà còn trêu chọc tôi như thế?” Thái Hân cảm giác khóe miệng mình mằn mằn, sờ lên mặt mới biết hóa ra mình đã bật khóc rồi, không biết từ lúc nào nước mắt đã thấm nhòe khóe miệng, vị mặn chát theo dọc cổ họng tràn ngập khắp đáy lòng.

Lưu Nhất Sáng nghe xong còn kinh ngạc hơn cô: “Không phải em bảo Nhạc Tư Tư nói với anh vậy à? Nói trước khi anh kết hôn có thể giúp em giữ lại một hồi ức tươi đẹp? Anh cảm động vị chuyện ngày nào em cũng vào like cho anh nên mới đồng ý mà...”

Thái Hân nhắm mắt, dòng nước chảy xuôi qua gò má.

Nhạc Tư Tư. Lần này cái tên đó đã hoàn toàn đông lạnh trái tim cô.

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

20.

Lần này Thái Hân không nhường nhịn gì nữa, nhất định cô phải nói chuyện rõ ràng với Nhạc Tư Tư. Cô tới tìm cô ta, hỏi xem tại sao lại muốn làm như thế.

Nhạc Tư Tư cười đến mức chảy nước mắt: “Tại sao à? Đương nhiên là vì muốn hoàn thành giấc mộng của cô thôi! Không phải đến mơ cô cũng muốn được vui vẻ với hắn mà?”

Thái Hân cắn răng siết chặt tay, cố gắng kìm nén bản thân không được kích động lao lên đánh: “Từ nhỏ đến lớn tôi vẫn luôn xem cô là bạn tốt, nhưng cô nhìn cô, nhưng có phải xưa nay cô chưa từng xem tôi là bạn bè phải không? Cô không muốn nhìn thấy tôi vui vẻ phải không?”

Giọng Nhạc Tư Tư đột ngột cao lên: “Đúng đấy! Tôi không muốn cô sống tốt! Tôi đố kị, tôi hận vì mình không thể hạnh phúc được như cô! Tôi ghét nhất là những ngày lễ tết cô có ba mình ở bên! Những tháng ngày hạnh phúc đó đáng lẽ thuộc về tôi! Hôm đó ba cô phải lái xe, nhưng ba tôi lại làm thay ba cô! Cô có biết ngày hôm sau là sinh nhật của tôi không hả? Người đáng phải chết ngày hôm đó là ba cô mới đúng!”

Nhạc Tư Tư gần như đã phát điên. Thái Hân xông lên đưa tay muốn tát cô ta một cái, nhưng bàn tay dừng lại giữa không trung, cô lại cố gắng kìm nén thành năm ngón: “Được, Nhạc Tư Tư, tôi sẽ nói hết chân tướng cho cô biết. Năm đó ngày nào cô cũng nói muốn được nhận búp bê vào ngày sinh nhật, tiền lương của ba cô thì được có mấy đồng, sao mà mua nổi? Cho nên bác ấy phải tăng ca kiếm tiền! Đồng nghiệp nào xin nghỉ bác cũng chủ động yêu cầu thay ca, tất cả chỉ vì góp tiền mua búp bê cho cô. Đến trước ngày sinh nhật của cô một ngày mà ba cô vẫn chưa góp đủ tiền, vì muốn giúp ông ấy, ba tôi mới cố ý nói mình không khỏe, muốn xin nghỉ, để cho ba cô kiếm thêm một ngày lương. Ai mà ngờ trời lại đổ cơn mưa, cha cô làm việc liên tục suốt mấy ngày, ngủ quên lúc lái xe, cho nên mới xảy ra chuyện đó!”

Cô nhìn Nhạc Tư Tư đang tròn trĩnh hai mắt, nói tiếp: “Cha tôi vẫn luôn tự trách, nói ngày đó đáng lẽ không nên để cha cô làm việc thì tốt rồi, bảo tôi đừng nói lại với cô. Nhưng cô tự hỏi lương tâm mình mà xem, cô nói cha cô xảy ra chuyện, rốt cuộc là vì cha tôi gây ra hay là vì con búp bê mà cô vẫn muốn?”

Nhạc Tư Tư không thể nào chấp nhận nỗi sự thật như thế, cô lắc đầu không ngừng: “Không thể nào! Không thể!”

“Cô không tin thì đi hỏi mẹ cô xem, sự thật có phải như thế không? Nhiều năm qua mọi người vẫn sợ nếu cô biết được chân tướng sẽ không thể nào chịu nổi, sẽ tự trách khổ sở, cho nên ai cũng gạt cô, nuông chiều cô, nhường nhịn cho cô, dần dần mới biến cô thành một quái vật tâm lý vụn vụn như bây giờ”.

Thái Hân nắm lấy cổ áo Nhạc Tư Tư, trừng mắt nhìn cô ấy, gần từng chữ: “Nhạc Tư Tư, trước đây tôi nhường cho cô thôi, không phải bởi vì tôi cảm thấy nhà tôi nợ gì cô, mà bởi vì cô là bạn của tôi, cô không có bố, cô đã đáng thương lắm rồi! Nhưng bắt đầu kể từ ngày hôm nay, tôi sẽ không thương hại cô như vậy nữa!”

Cô buông Nhạc Tư Tư ra, để mặc cô ấy trượt ngã xuống đất, không buồn liếc mắt nhìn một cái, đi thẳng không quay đầu.

Thái Hân rung rung nước mắt bước về phía trước. Qua bao nhiêu chuyện cuối cùng lại chia tay như thế, từ nay về sau cũng không cần phải quay đầu lại nữa. Nếu có gì tiếc nuối, có lẽ cô chỉ hận mình đã không cắt đứt nghiệt duyên này sớm hơn.

21.

Thái Hân suy nghĩ một hồi, Lưu Nhất Sáng kết hôn, cô nên đi, nhưng không thể đi một mình vậy được.

Cô nghĩ tới vấn đề của Trương Hách Nhiên, thật ra đúng là trước đây ở trước mặt Lưu Nhất Sáng cô không có tự tôn gì cả, nhưng mà từ nay trở đi, cô phải tìm lại tự tôn của chính mình. Cô muốn dẫn một người bạn trai có thể diện tới, nói với Lưu Nhất Sáng là: Nhìn xem, đâu phải không có anh thì không thể. Trong số các ứng cử viên bạn trai, Thái Hân nghĩ tới Trương Hách Nhiên trước hết.

Cô gọi điện cho Trương Hách Nhiên, đưa ra yêu cầu, nói với cậu mình muốn thuê cậu làm bạn trai lần nữa.

Khác hẳn với kiểu nhiệt tình trước kia, lần này Trương Hách Nhiên lại có vẻ lạnh lùng. Anh hỏi Thái Hân: “Cô xem tôi là người chỉ cần gọi thì tới đuổi thì

đi đây à?”

Thái Hân cười trả lời anh: “Tôi cho cậu thêm tiền”.

Trương Hách Nhiên lạnh lùng hỏi: “Có phải cô cảm thấy, mỗi lần chỉ cần cô nói muốn thuê tôi, dù là việc gì tôi cũng sẽ chấp nhận không từ chối phải không?”

Thái Hân vẫn mỉm cười như cũ, hỏi: “Thế cậu có nhận đơn đặt hàng này không?”

Rất lâu sau, hình như cô nghe được tiếng Trương Hách Nhiên nghiêng răng, lạnh lùng đáp trả: “Tôi nhận”.

Cách mấy giây sau anh lại nói thêm một câu: “Nhưng cô nhớ cho kỹ, đây là lần cuối cùng tôi nhận”.

Ngày Lư Nhất Sáng kết hôn, Thái Hân khoác tay Trương Hách Nhiên, cùng nhau xuất hiện ở hội trường hôn lễ. Trương Hách Nhiên mặc âu phục trắng thớm, còn đẹp trai hơn cả ngày đi xem triển lãm vừa rồi. Khoác tay anh, Thái Hân cảm thấy khí thế của mình cũng không thua cô dâu hôm nay là mấy.

Kết thúc buổi lễ, cô dâu chú rể bắt đầu chúc rượu mừng. Khi mời đến bàn của họ, Lư Nhất Sáng vừa nhìn thấy Trương Hách Nhiên đã kinh ngạc thốt lên: “Được lắm! Ông chủ tôi bỏ ra một khoản lớn như vậy cũng không mời được cậu, tôi còn thắc mắc không biết trong nước có gì hấp dẫn đây, không ngờ hôm nay lại thấy cậu trong hôn lễ của mình! Sao cậu lại tới đây?”

Trương Hách Nhiên mỉm cười cầm lấy tay Thái Hân: “Theo bạn gái tôi thôi”.

Lư Nhất Sáng nhìn Thái Hân, mặt mày khiếp sợ: “Hóa ra hai người... Ồi, Thái Hân à, ngày đó ngại quá! Có người tự mình đa tình rồi”. Lư Nhất Sáng vừa gạt mình vừa khó xử.

Thái Hân nhìn anh, bỗng nhiên lại thấy mình bình tĩnh, như thể có gì đó vốn không bỏ xuống được, bỗng nhiên lại buông tay được rồi.

Cô mỉm cười, nhìn Lư Nhất Sáng không chớp mắt: “Chúc phúc cho anh”. Mà giữa lúc cô nhìn Lư Nhất Sáng, cô không hề biết, Trương Hách Nhiên cũng chăm chú nhìn cô, không chớp.

22.

Sau khi cô dâu chú rể mời rượu xong, Thái Hân kéo Trương Hách Nhiên ra khỏi hội trường buổi lễ. Đi được một đoạn, Trương Hách Nhiên gỡ tay khỏi cô, còi còi vạt ra, lạnh giọng nói: “Tôi về đây”.

Thái Hân cười với anh: “Chắc chắn cậu không phải là công nhân thi công bình thường!”

Trương Hách Nhiên liếc nhìn cô một cái, thẳng thừng hỏi: “Có quan trọng nữa không?”

Thái Hân đón lấy ánh mắt của anh, sau đó bỗng nhiên cô lại nói: “Trương Hách Nhiên, chúng ta thử xem nhé”.

Trương Hách Nhiên trầm mặt, đáy mắt như có gì mờ mịt: “Thử cái gì?”

Thái Hân nhìn thẳng vào đáy mắt của anh: “Thử bên nhau”.

Khuôn mặt Trương Hách Nhiên siết lại, lần này anh tức giận thật rồi: “Thái Hân, rốt cuộc cô xem tôi là gì? Là một công cụ để trốn tránh Lư Nhất Sáng sao? Trái tim cô là đá tảng phải không? Cô không hề cảm giác được gì à?” Anh vạt lại câu này rồi bực bội bỏ đi.

Nhìn anh tức giận đến mức bóng lưng cũng ưỡn lên thẳng tắp, bước từng bước lớn, Thái Hân hoảng rồi. Một người tưởng như sẽ không bao giờ tức giận với cô, giờ lại đột nhiên giận dữ, đúng là khiến người ta không biết phải làm sao.

Từ ngày đó trở đi, mỗi ngày Thái Hân đều không biết phải liên lạc với Trương Hách Nhiên thế nào, gọi bao nhiêu cũng không người đáp lại. Cô gọi điện Trương Hách Nhiên không bắt, cô gửi tin nhắn người kia cũng chẳng thèm đáp lại. Cô đến công ty đối diện dò hỏi xem thử, có ai biết Trương Hách Nhiên đang sửa chữa ở công ty nào không, tốn hết tâm tư mới ghech được tin này, hóa ra Trương Hách Nhiên không phải công nhân sửa chữa, cậu ấy chính là nhà thiết kế tài ba trong truyền thuyết. Đột nhiên Thái Hân cảm giác vừa mình nắm bắt được gì đó, nhưng không rõ cái đó lại là gì.

Cô tới công ty thiết kế hỏi thử, ông chủ cảm khái nói với cô: “Tại ngôi miếu của chúng tôi nhỏ quá, không chứa nổi tượng phật lớn như cậu ấy! Tuần trước cậu ấy đã từ chức rồi!”

Thái Hân hoảng hốt! Bỗng dưng Trương Hách Nhiên xông vào cuộc sống của cô, cô đã quen có anh ở mọi nơi, chưa từng nghĩ rồi sẽ có một ngày anh biến mất không nhìn thấy tăm hơi, đến một nơi không ai tìm ra được.

Thái Hân cũng phát hiện ra rằng, mình hèn thật, lúc có thể thấy thì không biết quý trọng, đến khi không gặp nữa hối tiếc có kịp không.

Cô không tìm được Trương Hách Nhiên, trong lòng phiền muộn lại không sao nói được, vốn trước kia còn có Nhạc Tư Tư, nhưng đáng tiếc bây giờ hai người họ cũng đã là người dung giữa trời đất này rồi. Mỗi ngày cô chỉ có thể viết hết lên blog, thổ lộ hết nỗi lòng.

Mấy ngày sau đột nhiên Nhạc Tư Tư lại đi tìm cô

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Thái Hân không ngờ mình vẫn có thể bình tĩnh đón tiếp vị cố nhân đã chia tay này như thế. Nhạc Tư Tư không còn điên cuồng vừa nói vừa cười như trước nữa, về mặt cô ấy có gì đó bi thương. Cô nói với Thái Hân: “Qua nhiều năm như vậy, tôi vừa thương vừa hận cậu, đúng là lằng lằng tình cảm quá. Thực ra người tôi nên hận chính là tôi!”

Lời sám hối đó lại khiến Thái Hân mềm lòng.

“Quên đi”.

Nhạc Tư Tư cười cười: “Thực ra cậu đúng là một người khiến người ta phải ghét, lúc nào cũng hiền lành rộng lượng, khiến cho tôi càng hẹp hòi đê tiện hơn!”

Cô ấy không cười nữa, nói với Thái Hân: “Ở cạnh bên cậu bao lâu, tôi chưa từng làm việc gì cho tốt, lần này tôi nghĩ, có lẽ mình nên làm gì đó. Nếu như cậu còn tin tôi thì tôi cho cậu biết, Trương Hách Nhiên vẫn luôn thầm yêu cậu. Đừng ngạc nhiên, cậu vào xem weibo của cậu ta đi, xem xong cậu sẽ hiểu hết thôi. Nhớ nhìn kĩ thời gian, xem từ lúc học đại học ấy”.

Nhạc Tư Tư nói ID weibo của Trương Hách Nhiên cho Thái Hân – Chăm chỉ ăn rửa*

*Thái: vừa có nghĩa là rửa, vừa nghĩa là họ Thái, họ của Thái Hân.

Thái Hân kìm nén nỗi khiếp sợ trong lòng, tìm weibo của Trương Hách Nhiên. Lúc cô vừa mở vào trang chủ, cả cơ thể như run rẩy hết lên. Tìm tới thời điểm khi còn học đại học, mở xem từng bài một.

“Chán quá. Ngày nào cũng phải đi tự học, ngày ngày vẽ vẽ vờ vờ. Ít ra phong cảnh ở lầu hai cũng đẹp”.

“Hôm nay dưới lầu có một cụ bà ăn xin, rất nhiều nữ sinh lớp trên đi ngang qua, tất cả mọi người đều cho bà ấy năm đồng, chỉ một người không đưa. Những người khác đều nói với cô gái ấy: Thái Hân, cậu lạnh lùng quá đó. Tôi cũng cảm thấy so với các cô gái khác nữ sinh đó đúng là máu lạnh ghê”.

“Đàn chị khóa trên tên là Thái Hân đó đúng là kì lạ. Sau đó cô ấy lại xuống lầu, gom một đồng quần áo cũ và thức ăn. Cuối cùng cô ấy còn gửi bà thêm một trăm đồng nữa”.

“Trời càng lúc càng lạnh, các đàn chị đứng dưới lầu tán gẫu. Ôn ào quá. Các cô đang thảo luận về một người lang thang đối diện, nói trời lạnh thế này, ông ấy thật đáng thương. Cô gái tên Thái Hân đó không phát biểu gì cả. Những nữ sinh kia lại nói cô càng ngày càng máu lạnh quá rồi. Cô ấy đúng là kì lạ”.

“Đàn chị tên Thái Hân lại ôm chăn mền ra cho người lang thang nọ, nhân một lúc không người, rất biết điều mà”.

“Xem ra bình thường cô ấy hay hờ hững, nhưng khi không có người lại yên lặng cố gắng làm việc thiện, không quan tâm phải trả giá bao nhiêu. Tại sao lại có một người ngốc thế chứ?”

“Haha, tìm được weibo của cô ấy rồi. ID là chơi xong thì biế. Tôi cũng đổi tên đây, từ hôm nay trời đi, là Chăm chỉ ăn “Thái”.

Bắt đầu từ đây, Thái Hân nhận ra tên của mình xuất hiện trong các bài viết của Trương Hách Nhiên càng lúc càng nhiều. Dường như cô có thể tưởng tượng ra, một cậu em khóa dưới tuần tú khôi ngồi ngó ngòi trước cửa sổ lầu hai, mỗi ngày đều nhìn ra phía dưới, tìm kiếm bóng dáng của đàn chị tên là Thái Hân giữa đám người đông nghịt.

Thái Hân nước mắt vòng quanh. Cô có tài cán gì đâu, sao lại được người kia chú ý. Chẳng qua chỉ là vì phản ứng của cô chậm hơn người ta nửa nhịp.

Trên blog của cô, từng bài ghi chép đều liên quan đến những lời vui buồn của Lưu Nhất Sáng. Còn trong blog của Trương Hách Nhiên, mỗi bài viết đều liên quan đến vui buồn của cô. Lần theo bút tích của anh, cô có thể cảm nhận được một chàng trai động lòng với cô đàn chị ngu ngốc như thế nào, quan tâm cô ra sao, cảm giác khi biết cô thầm yêu người khác.

Bắt đầu từ đó, giữa những câu từ có sàu nào buồn thương. Thái Hân đọc bài viết của anh, đáy mắt lại cay cay xót xót. Đọc đến bài đăng mới gần đây nhất, không biết từ lúc nào cô đã khóc ngon lành.

“Mỗi ngày nhìn thấy cô gái mình yêu like từng bài viết cho người con trai mà cô ấy thầm mến, nếu cô gái ấy là đồ ngốc, thì mình có lẽ là vừa ngốc vừa điên”.

“Vi tiếp cận em, tôi định sang công ty thiết kế đối diện để làm việc”.

“Giác quan thứ sáu của em mạnh thật, cách một lớp vải dày như thế mà cũng nhận ra tôi đang nhìn em. Nhưng mà em mặc đồ như thế thực sự gợi cảm lắm, tôi thích”.

“Lại chê tôi mặt trắng không ra dáng người lớn để không thuê tôi hả?”

“Đừng mong thuê được người khác, haha, tôi đã tung Mao chủ tịch ra để đuổi họ đi rồi”.

“Cuối cùng em cũng đồng ý thuê tôi rồi hả? Sớm vậy có phải tốt rồi không, phải tiêu nhiều tiền em mới chịu mở lòng”.

“Ba mẹ em rất thích tôi, em cũng nhanh theo tôi đi”.

“Em lại định đòi lì xì nữa hả? Đó là bác em cho tôi để làm tiền cưới cho em mà, ngốc, cho em mới lạ đấy”.

“Thích hẳn đến vậy sa? Thích đến mức không cần tự tôn nữa luôn à?”

“Tôi đồng ý với em, mai sẽ đến tham gia hôn lễ hẳn. Cô có thể đồng ý với tôi không, nhanh quên hẳn đi nhé? Quay đầu lại nhìn tôi nhé, được không?”

Bắt đầu từ đó, Trương Hách Nhiên không đăng blog nữa.

Thái Hân nhìn trang chủ của anh, nước mắt nhạt nhòa. Xưa nay cô chưa từng nghĩ, lúc cô đang thầm mến một người, cũng có một người đứng sau lưng thương nhớ lại cô, yên lặng, chân thành và nóng bỏng.

Cô từng nói với anh: “Tôi từng là một người thất bại, thanh xuân của người ta là khắc cốt ghi tâm, còn thanh xuân của tôi lại không người hay biết. Như cậu chẳng hạn, lúc ở trường học cậu oanh oanh liệt liệt như thế đấy, còn tôi chắc chả ai biết đến đâu ấy nhỉ”.

Khi đó anh trả lời cô thế nào nhỉ?

Đúng rồi, anh nói: “Không phải, không như cô nghĩ đâu. Có người nhớ đến cô, chắc chắn là có”.

Thái Hân khóc không thành tiếng, cô nghĩ có lẽ kiếp trước mình đã cứu cả hệ ngân hà rồi.

23.

Thái Hân quyết định đi tìm Trương Hách Nhiên, co vào blog bỏ quan tâm Lưu Nhất Sáng, còn bình luận dưới từng bài viết của Trương Hách Nhiên. Cô tin là dù Trương Hách Nhiên không đăng gì cả, nhưng nhất định anh ấy sẽ xem, thấy cô nhắn lại, thấy được quyết tâm muốn theo đuổi một cuộc sống mới, một hạnh phúc mới của cô.

Rốt cuộc đến cuối tuần tuần sau, Thái Hân cũng đợi được Trương Hách Nhiên đăng một bài viết mới! Thời gian đăng tải là “vừa xong”, Trương Hách Nhiên đăng một tấm hình, chụp cảnh trên ngọn núi. Thái Hân kích động nhìn qua, thấy Trương Hách Nhiên đang đứng bên cạnh một tảng đá dựng đứng viết ba chữ lớn: “Ngũ đài son”.

Thái Hân vội vàng nhắn lại ngay: “Trước Hách Nhiên, anh đứng đợi em ở trên đỉnh Ngũ Đài Sơn nhé, em đến gặp anh! Cô vội vã ra ngoài, thuê xe chạy thẳng đến sân bay, trên đường đi còn tranh thủ gọi điện đặt vé máy bay đến Ngũ đài son.

Ra sân bay, cô tới bàn đăng ký, rồi vò đầu bứt tai chờ đến chỗ cần đến. Máy bay vừa hạ xuống, cô lại chạy thẳng đến Ngũ đài son. Hôn hà hôn hên bò lên bò lên, rốt cuộc cô cũng sống sót bò lên đến đỉnh núi, bò đến mồm đá viết ba chữ lớn “Ngũ đài son”. Nhưng mà bốn bề trống trải, Trương Hách Nhiên đâu rồi?

Thái Hân vội lấy điện thoại ra xem lại bức hình mà Trương Hách Nhiên đăng, sau đó cô mới phát hiện hóa ra từ khi xuống máy bay đến giờ quên không khởi động máy.

Điện thoại vừa mở đã chuông đã vội vang lên, là Trương Hách Nhiên!

Cuộc gọi kết nối, Thái Hân nói to: “Trương Hách Nhiên à, anh đang ở đâu đấy? Anh đừng nấp nữa, mau ra đây! Em tới tìm anh mà!”

Mãi một lúc mới vang lên giọng nói của Trương Hách Nhiên: “Nếu em có thể chờ anh ba tiếng, anh sẽ ra gặp em!”

Thái Hân trả lời vô cùng kiên định: “Được! Em chờ anh!”

24.

Lúc Trương Hách Nhiên nhìn thấy tin nhắn Thái Hân gửi cho mình, lòng anh hoảng hốt, chấn động và rung cảm. Thiếu chút nữa anh đã bấm máy ngay, nhưng mà nghĩ lại thời gian mình từng bị cô giày vò như thế, anh lại cắn răng nhịn xuống. Anh quyết định anh phải nhịn Thái Hân, để cô kim nén đếm thầm tình hơn nữa, khi ấy anh mới nhảy ra ăn hết trái tim cô*.

*Từ nguyên gốc là Thái Tâm, nghĩa là rau cải, nhưng cũng có thể hiểu là trái tim của Thái Hân. Nhạc Tư Tư cũng hay gọi Thái Hân là Thái Tâm Nhi, rau cải nhỏ.

Mỗi ngày anh lại ngắm nghía những tin mà cô gửi, Trương Hách Nhiên sung sướng lạ kì. Tình yêu thầm kín bao lâu hình như bây giờ lại được người kia dần dần đáp trả.

Chỉ có điều mấy ngày gần đây, anh cảm giác Thái Hân đã bị mình làm xao động bất an. Thế là anh quyết định ném cho cô một viên thuốc an thần, đăng bức hình lên blog, để cô chạy theo. Ai mà ngờ sau khi đăng hình xong điện thoại anh lại không có tín hiệu. Chờ xuống núi rồi, có tín hiệu lại, anh mới nhìn thấy tin nhắn Thái Hân gửi cho anh.

Nội dung cô viết càng khiến anh kinh hồn biến sắc, cô nói cô muốn tới Ngũ đài sơn gặp anh.

Mồ hôi lạnh đổ xuống. Anh có ở Ngũ đài sơn gì đó đâu, rõ ràng anh đang ở địa điểm du lịch mới xây ở ngoại thành mà... Ngũ Nhất Sơn! Lúc anh lên núi chụp hình còn cảm thấy cách quảng bá này đúng là quá buồn cười, còn làm bìa như ở Ngũ đài sơn nữa chứ, giờ anh mới thấy có gì hay mà cười đùa đâu chứ! Anh vẫn ôm hi vọng, bắt đầu gọi điện thoại cho Thái Hân, nhưng di động của cô lại tắt máy.

Trương Hách Nhiên tuyệt vọng, xem ra cô bay tới Ngũ đài sơn thật rồi. Trương Hách Nhiên vội vàng thuê xe chạy thẳng đến sân bay, trên đường vẫn không ngừng gọi điện cho Thái Hân như thế. Tắt máy, tắt máy, vẫn tắt máy. Đến lúc đăng kí xong, on trời là cuối cùng cũng liên lạc được.

Anh nghe được chị cả ngóc đầu dây hét lên với mình là: “Trương Hách Nhiên à, anh ở đâu đấy? Anh đừng nấp nữa, mau ra đây đi! Em tới tìm anh mà!”

Tiếng của cô xen lẫn giữa gió núi, khiến anh vừa bức mình lại vừa cảm động. Sao lại có một cô gái qua loa ngốc nghếch thế này đây!

Anh nghiêng răng nghiêng lợi đáp lại cô: “Nếu em có thể chờ ba tiếng, anh sẽ ra gặp em”.

Anh còn tưởng cô sẽ cứng đầu giãy giụa thêm một lúc, hỏi cho được tại sao, ai ngờ cô lại đồng ý quả quyết như thế: “Được, em chờ anh”.

Chỉ năm chữ đó, anh lại đánh mất trái tim mình.

Anh tắt điện thoại, bước vội lên máy bay.

25.

Sau ba tiếng, rốt cuộc Thái Hân cũng đợi được Trương Hách Nhiên xuất hiện trên đỉnh núi. Cô phấn khích vô cùng, lao tới kéo lấy Trương Hách Nhiên rồi nói: “Anh độc ác quá đi! Bắt em chờ ba tiếng anh mới chịu ra ngoài! Có ai thâm mến nhiều năm lại nhẫn tâm làm như thế được không?”

Trương Hách Nhiên nhìn cô, lấy điện thoại ra đưa, vừa thờ dốc vừa cắn răng nghiêng lợi hỏi: “Chị cả à, em nói xem con mắt nào của em nhìn ra hình này là ở Ngũ Đài Sơn thế hả?”

Thái Hân cầm lấy ảnh nhìn nhìn, nhìn này nhìn, nhìn à nhìn, rốt cuộc cũng nhìn ra... “Em thấy thế mà! Không lẽ đây là ngọn núi Ngũ Nhất Sơn ở ngoại thành đấy à? Em chưa đi bao giờ nhưng trên báo cũng từng thấy tin...”

Thái Hân để điện thoại xuống, nhìn Trương Hách Nhiên chần chừ mới hỏi: “VẬY ANH... ANH CHẠY TỪ NGŨ NHẤT SƠN ĐẾN ĐÂY À?”

Trương Hách Nhiên tức giận nhìn cô: “Em đừng nói nhảm nữa! Trả tiền máy bay đây cho anh!”

Thái Hân phì cười: “Không có tiền!”

Anh kéo cô vào lòng, ôm chặt: “Thế thì hết cách rồi, em chỉ có thể lấy thân báo đáp mà thôi”.

Thái Hân tựa vào lòng anh mỉm cười, đưa hai tay lên ôm quanh hông người đó.

26.

Đảo mắt lại đến Tết xuân.

Thái Hân hỏi Trương Hách Nhiên: “Năm nay em thuê anh về nhà nhé, báo giá bao nhiêu tiền đây?”

Trương Hách Nhiên cười khề đáp lại cô: “Năm nay anh sẽ đưa lại tiền”.

Anh lấy thẻ lương trong túi ra, đặt vào tay Thái Hân, giao nó lại cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Chương 2: Để anh yêu em nhé.

Lần đầu tiên đi cắt tóc chỗ anh, khi đó anh còn là một tay mới vào nghề, cắt tóc cô đến xấu thiên xấu địa. Anh cứ xin lỗi mãi, cô nói không sao đâu anh lấy thân chuộc tội là được rồi, mặt anh đỏ rực như lửa cháy. Sau đó cô vẫn luôn đến làm tóc ở cửa tiệm của anh. Mấy năm sau, danh tiếng anh vang xa, trở thành một người thợ làm đầu cao cấp, bao nhiêu người giàu có muốn mời mà không được, chỉ riêng cô, chỉ cần gọi anh sẽ đến. Cô nói anh không có giá gì cả, anh cắt tóc cô mỉm cười: Anh lấy thân báo đáp thật mà.

1.

Sau khi tốt nghiệp khóa học nghề chuyên nghiệp, Mộc Tiểu Niên vật lộn trong một tiệm hớt tóc nhỏ nửa năm, sau đó may mắn được mời tới công ty tạo hình sang trọng nhất trong thành phố – chính là cửa tiệm Mỹ Dung Mỹ Phát – làm học việc. Trở thành nhân viên ở đây lúc nào cũng phải luôn cảnh giác, bởi vì khách hàng đến đây không phải mình tinh thì cũng là nhà giàu phú quý, giả sử nếu sơ ý khiến cho họ cảm thấy không hài lòng, chắc chắn ví tiền của mình cũng sẽ không thoải mái ngay lập tức.

Mộc Tiểu Niên cảm thấy trong những cô gái giàu có xinh đẹp điệu đà kia, Hứa Chi Phi là người đơn giản nhất, dễ nói chuyện nhất. Đương nhiên, trong lòng anh cô cũng là người xinh đẹp nhất.

Mộc Tiểu Niên vẫn nhớ lần đầu tiên khi anh nhìn thấy Hứa Chi Phi, ngày ấy anh mới tới cửa hàng còn chưa được mấy ngày. Hôm đó khách hàng cực kì đông, tất cả các thợ chính trong tiệm đều cuống cuồng bận rộn, đúng lúc ấy Hứa Chi Phi lại đến thẳng mà không hề hẹn trước, nói muốn gội đầu rồi sấy khô mà thôi. Thợ chính chuyên làm đầu cho cô giờ đang bận không sao rút ra được, cho nên đành phải để người mới học việc là Mộc Tiểu Niên đứng ra giúp đỡ.

Cũng may chỉ có gội đầu sấy khô, không đòi hỏi kĩ thuật gì khó, Mộc Tiểu Niên cũng mạnh dạn làm việc với cô khách hàng hạng sang này. Nhưng mà không ngờ lúc sấy khô lại xảy ra vấn đề. Anh quần quật một lọn tóc của Hứa Chi Phi vào máy sấy.

Mộc Tiểu Niên cực kì thấp thỏm. Anh đã từng nhìn thấy tình huống như thế này xảy ra giữa thầy mình và một thiên kim nhà giàu khác. Thiên kim nhà giàu kia thút thít tố cáo nói mái tóc dài của mình được chăm sóc quý giá cỡ nào, suýt chút nữa thì tố cáo thầy ra tòa với tội danh làm tổn thương thân thể. Cuối cùng không chỉ bồi thường tiền, thầy còn phải bỏ luôn công việc.

Đồng Tiểu Niên cố gắng kéo sợi tóc đã cháy xém từ trong máy sấy ra, luống cuống tay chân liên tục xin lỗi cô. Khi đó Hứa Chi Phi đang tựa lưng vào ghế ngủ thiếp từ bao giờ, nghe tiếng Mộc Tiểu Niên mới giật mình mở mắt.

Các thợ chính trong quán cũng vội vàng chạy tới, trách mắng Mộc Tiểu Niên sao không cẩn thận vậy, còn luôn miệng xin lỗi Hứa Chi Phi.

Cô nhìn khuôn mặt Mộc Tiểu Niên đang ngày càng đỏ lên, lại nhìn thử phần đuôi tóc, vung vẩy nói: “Không phải chuyện gì lớn cả, mọi người đi làm việc cả đi!” Cô vén tóc lên đặt vào tay Mộc Tiểu Niên: “Không phải sợ, anh cứ sấy tiếp đi”. Tóc vẫn còn ẩm ướt, nặng nề nằm gọn trong lòng bàn tay Mộc Tiểu Niên, lòng cũng trở nên ấm áp và uơn uớt.

Chủ cửa hàng và các thầy trong tiệm thờ phào vội vàng đi làm việc. Mộc Tiểu Niên vẫn sợ sệt không dám làm gì tiếp.

Hứa Chi Phi nhìn anh như thể một con thỏ trắng nhỏ xíu co rúm lại đầy do dự, không kìm được trêu chọc anh: “Anh định dùng nội lực để sấy khô tóc tôi à?”

Mộc Tiểu Niên vội vàng thả tay ra như bị nóng bỏng tay, mái tóc ướt cũng theo đà rơi xuống, như thác nước mực đen, một vẻ đẹp đến choáng váng tâm hồn.

Nét ửng đỏ lại hiện lên trên làn da trắng trẻo: “Tôi sợ không cẩn thận sẽ cuốn tóc cô vào! Tội, tôi sợ tôi không đền nổi”.

Hứa Chi Phi nhìn anh qua gương, mắt ngọc mảy mai, cười tủm tỉm: “Không sao đâu, không đền nổi thì anh lấy thân báo đáp là được rồi”.

Khuôn mặt Mộc Tiểu Niên lại đỏ bừng cả lên, chẳng khác nào nước luộc tôm đỏ rực.

Anh cẩn thận tiếp tục sấy tóc cho Hứa Chi Phi. Tóc của cô vừa mịn lại vừa mềm, trên đầu ngón tay anh, từng sợi từng sợi được gió nóng thổi bay, cảm xúc đó như thể đang vuốt ve một dải lụa thượng hạng, khiến người ta nung nấu một cảm giác mê muội không tên. Có lẽ để anh bớt căng thẳng, cũng có lẽ vì thích nhìn anh đỏ mặt, Hứa Chi Phi không ngừng nói chuyện đùa giỡn lại với anh.

“Anh tên là gì?”

“Mộc Tiểu Niên”.

“Tại sao lại gọi là Tiểu Niên? Anh rất bá m người à?”

Mộc Tiểu Niên lại đỏ mặt: “Không, không phải bá m... Là vì khi đó gần đến tết, tôi sinh ra vào năm cũ”.

Hứa Chi Phi cười híp mắt nhìn khuôn mặt đỏ bừng: “Ồ, thế tôi đoán tên ở nhà của anh không phải Nhị Thập Tam thì cũng là Nhị Thập Tứ”.

Mộc Tiểu Niên cũng cười theo, Hứa Chi Phi đoán đúng rồi, tên ở nhà của anh đúng là Nhị Thập Tam, vì ngày sinh nhật của anh là hai ba tháng chạp, cũng là ngày hết năm cũ ở quê nhà ngày xưa.

Lúc mái tóc dài tình tê sắp được sấy khô, Hứa Chi Phi nhận được một cuộc gọi. Tiếng máy sấy ồn ào, cô đành chuyển sang chế độ loa ngoài, cho nên Mộc Tiểu Niên cũng nghe được rõ ràng, cô đang nói chuyện với bạn trai. Họ hẹn nhau chờ cô sấy tóc xong sẽ cùng đi xem phim.

Hứa Chi Phi cúp máy, sờ sờ tóc rồi nói với Mộc Tiểu Niên: “Thế được rồi, tôi phải đi đây”.

Mộc Tiểu Niên tắt máy sấy, tiếng ồn ào đột nhiên biến mất lại khiến anh cảm thấy hơi trống trải.

Cô đứng dậy khỏi ghế, nghĩ đến gì đó lại xoay đầu lại nói: “Tôi đi rồi chủ tiệm với mấy thầy có nói gì anh không?”

Mộc Tiểu Niên đối diện với đôi mắt trong suốt đó, lòng nhảy lên một cái: “Ồn thôi, ồn thôi mà...”

Hứa Chi Phi vỗ vỗ vai anh: “Đừng sợ, xem tôi này”.

Cô đi tới cửa, lúc sắp bước ra bỗng nhiên quay đầu lại, chỉ về phía Mộc Tiểu Niên, nói lớn: “Anh tên là Mộc Tiểu Niên phải không? Giờ tôi bao anh nhé, lần sau tôi lại tới tìm anh sấy tóc”. Cô quay sang nói với chủ tiệm đang nhiệt tình đưa tiễn: “Cậu nhóc này làm tốt lắm, ông chủ gắng bồi dưỡng người này nhé”.

Hứa Chi Phi đi rồi, để lại Mộc Tiểu Niên trở thành tiêu điểm cho mọi người trong phòng. Chủ quán lại khen anh: “Không đơn giản nhì, chưa gì đã có được thiện cảm từ thiên kim nhà giàu hạng ba rồi đó”. Làn da trắng bóc của anh lập tức đỏ bừng như lửa đốt. Ngon lửa đó cứ cháy mãi, cháy mãi, cháy tận vào lòng.

2.

Từ đây, mỗi khi Hứa Chi Phi tới tiệm đó làm đầu, cô sẽ tìm Mộc Tiểu Niên.

Cũng may tóc Hứa Chi Phi vừa mềm lại vừa thẳng, thông thường chỉ cần gội sấy may thoải, không cần kĩ thuật nào phức tạp. Cho nên Mộc Tiểu Niên có thể nhận việc này. Nhưng sau đó, từ các thợ chính khác trong tiệm anh mới biết, thực ra Hứa Chi Phi cũng rất thích tóc uốn. Thế là anh nghĩ, có lẽ cô không muốn khiến anh phải khó xử.

Có một phần vì muốn cảm ơn cô, Mộc Tiểu Niên khổ luyện tay nghề, anh hi vọng qua tay mình, mái tóc của Hứa Chi Phi sẽ có thêm nhiều kiểu dáng xinh đẹp khác. Nhưng mà lần đầu tiên thử nghiệm lại thất bại. Anh thử áp dụng phong cách gọn sóng to của phương Tây cho cô, kết quả lại không hề đối xứng, xấu thiên xấu địa.

Anh cực kì hối hận, cứ nói xin lỗi mãi, Hứa Chi Phi lại còn cười híp mắt đùa giỡn anh: “Không sao đâu, anh chỉ cần lấy thân báo đáp để chuộc tội là được rồi”. Mặt anh lại đỏ bừng chống vó lộn lên trời.

Vì không muốn mái tóc của Hứa Chi Phi tan nát trong tay mình thêm nữa, từ đó về sau, anh lại càng chăm chỉ khổ luyện. Dần dần, nỗ lực của anh cũng đã có thành quả, tay nghề đã từ từ tốt hơn, anh được thăng cấp lên làm thợ chính hạng ba trong tiệm, cũng có thể làm được cho Hứa Chi Phi những kiểu tóc càng ngày càng tinh tế. Anh thường xuyên quan tâm đến những trang web thời trang sáng tạo, nếu họ đề cử và đăng lên kiểu tóc nào duyên dáng, anh cũng sẽ chăm chỉ học được ngay, sau đó lúc Hứa Chi Phi tới, anh sẽ cẩn thận làm kiểu đó cho cô.

Anh và Hứa Chi Phi trò chuyện cũng càng lúc càng nhiều, không đến mức nói mấy câu là đỏ mặt như những lần trước nữa, ngoài những khi cô đùa anh phải lấy thân mình ra báo đáp cho cô.

Thực ra lấy thân báo đáp cái gì được chứ? Lúc nói chuyện với cô anh cũng biết, cô đã có bạn trai từ lâu rồi, là anh trai hàng xóm môn đăng hộ đối với nhà cô, cũng là một thanh niên tuấn kiệt, tên là Dịch Hoa. Nghe cô nói mỗi lúc cười híp mắt bạn trai cô sẽ trông rất đáng yêu, có lẽ cô rất thích anh ta. Chỉ có điều ngoài thích ra, thỉnh thoảng trông cô ấy lại rầu rĩ buồn phiền, bởi vì anh trai hàng xóm đó là một luật sư lớn, cực kì nhiều việc, đặc biệt là gần đây hình như còn không có thời gian để ngồi lại với cô.

Ngày ấy sinh nhật Hứa Chi Phi, cô tới cửa hàng nói Mộc Tiểu Niên làm cho mình một kiểu đầu thật đẹp, Mộc Tiểu Niên để lược xuống, nhìn nụ cười ngọt ngào của người đó trong gương, bỗng dừng lại thấy hơi hoảng hốt.

Từ bé cô vẫn là một cô gái hay cười, nụ cười đó vừa ngọt ngào vừa ấm lòng người như vậy. Mộc Tiểu Niên thầm nghĩ, nếu mình là bạn trai của cô, nhất định anh sẽ không nỡ để mi mắt đó dính lên dù chỉ chút muộn phiền. Anh nhìn Hứa Chi Phi lấy mấy viên kẹo sữa trong túi xách, cô xoay người đặt nó vào tay anh.

“Hôm nay là sinh nhật tôi, mời anh ăn kẹo”.

Anh cúi đầu nhìn chăm chăm hình vẽ con thỏ trắng răng to trên lớp giấy bọc bên ngoài viên kẹo.

“Mỗi lần sinh nhật tôi đều mời bạn tốt ăn kẹo thỏ! Bởi vì đây là món quà sinh nhật đầu tiên mà bố tặng cho tôi. Anh phải ăn đấy nhé!”

Mộc Tiểu Niên khẽ cười, không để cô nhận ra mình trân trọng nó thế nào, cẩn thận cất hết viên kẹo sữa vào trong túi áo.

Chương 10

Cô nói, đến sinh nhật mình cô sẽ mời “bạn tốt” ăn kẹo. Anh lại thấy có chút gì đó khá hài lòng, bởi vì anh cảm giác mình cũng được cô xếp vào ô “bạn tốt”.

Nhờ sự chăm chỉ nỗ lực lại có thêm thiên phú, Mộc Tiểu Niên nhanh chóng thăng cấp từ thợ làm tóc cấp ba lên thợ chính cấp hai.

Hứa Chi Phi vẫn thường đến tìm anh làm đầu, bây giờ anh đã có thể nghiễm nhiên trở thành thợ làm tóc chuyên dụng cho cô. Thợ chính trong cửa hàng trước kia vẫn làm cho Hứa Chi Phi thỉnh thoảng lại buột miệng trên anh: “Aiz, xem ra tôi già mất rồi, cả tay nghề lẫn khuôn mặt này luôn, không thắng nổi miếng thịt tươi trắng trẻo tươi ngon này rồi”.

Nghe thầy nói vậy, bỗng dưng Mộc Tiểu Niên lại thấy hốt hoảng, nếu tay nghề của anh không khá hơn, sau này có lẽ Hứa Chi Phi cũng không dùng anh nữa? Nhờ một ngày nào đó có một miếng thịt tươi trẻ trung trắng trẻo hơn hơi anh đến cửa hàng, lúc sấy tóc cho cô cũng bắt cần làm cuốn tóc vào trong thì sẽ thế nào đây?

Mộc Tiểu Niên quyết định phải học tập nâng cao tay nghề hơn nữa. Nhưng mà muốn đi học cần một số tiền học phí rất lớn, lúc anh hỏi ông chủ có thể vay tiền của cửa tiệm để đi học được không, sau khi học về anh sẽ từ từ trả lại. Ông chủ từ chối một cách cực kì uyển chuyển.

Mộc Tiểu Niên ủ rũ, lúc Hứa Chi Phi tìm anh để làm tóc anh mới cố miễn cưỡng vực dậy tinh thần trò chuyện lại với cô.

Sau khi chuẩn bị làm tóc xong, đột nhiên Hứa Chi Phi đưa cho anh một tấm thẻ ngân hàng: “Khi tôi tới vừa lúc nghe được ông bà chủ đang nói chuyện với nhau, anh muốn đi học thêm nhưng không có tiền nên định mượn của tiệm. Ngốc thật, tôi có tiền mà, sao anh không mượn thẳng tôi này?”

Khuôn mặt Mộc Tiểu Niên đỏ lên: “Sao mà tôi mượn cô được chứ!”

Hứa Chi Phi trừng mắt: “Sao lại không thể lấy tiền của tôi? Không phải chúng ta là bạn tốt à? Quan hệ giữa anh và ông chủ tốt hơn với tôi nữa hả? Cầm đi cầm đi, đầu phải cho anh không đầu, cho mượn mà, sau này phải trả lại nữa đây”.

Mộc Tiểu Niên do dự, không nhắc nổi tay lên.

Hứa Chi Phi nhét thẳng thẻ vào tay anh: “Anh xem nhà tôi nhiều tiền lắm mà, mau mau cầm đi, đừng đắn đo đo đờ thế nữa”.

Mộc Tiểu Niên siết chặt tấm thẻ, lòng xúc động: “Cô không sợ tôi không trả nổi à?”

Hứa Chi Phi bật cười: “Thế thì tốt quá rồi, anh lấy thân báo đáp gán nợ là được thôi”.

Mộc Tiểu Niên đỏ mặt: “Tiểu Phi, cảm ơn cô!” Anh nuốt nước miếng một cái, gắng nhẫn nhịn, nhưng lại không sao kìm nén được nghi vấn anh vẫn giấu trong lòng: “Tiểu Phi, cô có thể nói cho tôi biết... tại sao cô lại tốt với tôi như thế?”

Hứa Chi Phi cười ha hả: “Bởi vì anh đẹp trai”.

Mặt Mộc Tiểu Niên lại đỏ bừng rồi rầm. Cô vẫn luôn đùa giỡn anh như thế, trêu chọc khiến trái tim anh không cách nào kiên định, như dòng nước đang sôi, sùng sục nóng bỏng không ngừng, muốn kháng cự cả sự thật cô đã có người yêu và sự chênh lệch vô cùng lớn giữa hai người họ, cực kì lớn.

Cho đến khi làn sóng trong lòng anh tĩnh lại, chờ đến khi anh ý thức lại được những vấn đề này, một bầu trời ảm đạm và bất lực lại bao trùm toàn bộ. Anh nhắc nhở mình rằng, không được có những ý nghĩ không an phận. Nhưng mà ngay lần Hứa Chi Phi vừa xuất hiện tiếp theo, bầu trời ảm đạm trong lòng anh lại bị thủy triều đánh bật, thay vào đó là những rung động ngập tràn phi thực tế mà cô đã mang đến cho anh. Anh cứ quay vòng vòng bơi lặn trong một chu kì tuần hoàn như thế, như thể đã đi vào ngõ cụt không cách nào thoát ra, để mặc cô gái ấy ảnh hưởng đến tất cả sướng vui đau buồn.

3.

Sau khi Mộc Tiểu Niên đi học về, anh được tham gia một cuộc thi quốc tế. Không biết là do quá may mắn hay năng lực tuyệt vời, anh lại đoạt giải nhất lần này. Sau giải đó, Mộc Tiểu Niên được thăng cấp từ thợ cấp hai lên đến thợ chính cấp một.

Hứa Chi Phi thì không ngừng giới thiệu các bạn bè thân thích cạnh mình, có khi sẽ đi cùng bạn bè người quen tới chỗ anh làm tóc, cố gắng khuếch trương danh tiếng của anh ra. Dưới nỗ lực chào hàng của Hứa Chi Phi, Mộc Tiểu Niên đã vươn tới một quy mô mới. Dần dần, tay nghề của anh càng ngày càng điêu luyện, anh bắt đầu có được những nhóm khách cố định, đương nhiên, phần lớn trong đó đều là bạn bè mà Hứa Chi Phi giới thiệu. Mà nhóm người có liên quan đến cô lại chính là một nửa nhóm xã giao của tầng lớp thượng lưu trong thành phố này rồi, đương nhiên, những người đó nếu không phải chức cao vọng trọng thì cũng là phóng khoáng thẳng tay. Nhờ những lời truyền miệng đó, sau đây không lâu, danh tiếng của Mộc Tiểu Niên đã cực kì vang dội, càng ngày càng có nhiều người nghe danh mà tới, thậm chí có những lúc khách đến quá đông, nếu không hẹn sớm trước mấy ngày thì không lấy

được số của anh thợ Mộc Tiểu Niên.

Nhưng mà dù có nhiều người hơn nữa, dù Hứa Chi Phi có đi tới lúc nào, Mộc Tiểu Niên cũng sẽ bỏ hết để bắt chuyện với cô. Anh không quan tâm nếu là thể có gây mất lòng những khách khác hay không, nhưng chỉ cần cô đến thì phải ưu tiên như vậy.

Đối với anh mà nói, để có được thành tựu hôm nay, tất cả đều là nhờ Hứa Chi Phi. Nếu không phải cô giúp anh mọi lúc, đưa anh đi học, cổ vũ anh tham gia thi tài, có lẽ anh vẫn còn là một cậu học việc chỉ biết cầm máy sậy sậy tóc mà thôi. Đối với anh, cô như thể đã làm anh sống lại thêm lần nữa, vì thế dù có đến lúc nào, anh cũng sẽ đón tiếp ngay lập tức. Dù có bao nhiêu người xếp hàng hẹn trước, cả đời này anh cũng sẽ không áp dụng nó với cô.

Sau khi khách hàng càng lúc càng đông, kiểu “làm công cho người khác” này dần dần không thỏa mãn được ước muốn tương lai của Mộc Tiểu Niên nữa. Anh muốn đến một nơi tốt hơn, bởi vì nếu tốt hơn một chút, có lẽ khoảng cách tới cô lại gần thêm một chút, gần thêm chút nữa.

Anh từ chức thợ chính, tự mình mở tiệm. Bởi vì có khách hàng cố định, sau khi tiệm khai trương họ lại chuyển đến đây đông như trẩy hội. Anh nghĩ có lẽ sẽ không còn lâu nữa, anh có thể tự mua nhà cho mình.

Công việc dần đi vào quỹ đạo, kế hoạch cuộc đời anh cũng có mục tiêu mới, hầu như mọi thứ đều rất tốt, chỉ ngoại trừ Hứa Chi Phi mà thôi. Khoảng thời gian gần đây, Mộc Tiểu Niên phát hiện Hứa Chi Phi có gì đó không hài lòng. Anh hỏi thì cô chỉ nói chuyện trong nhà của cô, một lời khó nói hết.

Không lâu sau đó, có một người đàn ông anh tuần chờ một cô gái xinh đẹp đến tiệm anh làm tóc.

Cô gái đó chỉ đích danh Mộc Tiểu Niên, nói là đã nhờ người hẹn trước rồi. Một người thợ trong tiệm thì thầm nói với Mộc Tiểu Niên, cô gái này là minh tinh mới nổi lên, có cô ấy đến đây tiệm chúng ta sẽ nổi lên nhanh chóng.

Mộc Tiểu Niên rửa tay sạch sẽ rồi đi ra tiếp đón. Anh hỏi cô gái kia muốn làm tóc kiểu gì, cô gái quay đầu hỏi bạn trai đi cùng: “Dịch Hoa à, anh nói xem em làm kiểu đầu nào mới đẹp?”

Bàn tay cầm lược của Mộc Tiểu Niên run lên.

“Em làm gì cũng đẹp cả”. Người đàn ông đó trả lời xong thì ra ngoài nghe điện thoại.

Mộc Tiểu Niên nhìn theo bóng lưng kia, bình tĩnh hỏi cô gái: “Anh ta là luật sư à?”

Cô gái xinh đẹp nọ nụ cười kiêu ngạo: “Đúng đấy! Anh nhận ra anh ấy à? Anh ấy từng giải quyết rất nhiều vụ án đó”.

Mộc Tiểu Niên đứng bật dậy. Anh không buồn nhìn cô ta thêm nữa, lạnh lùng nói với trợ lý: “Bụng tôi khó chịu quá, buồn nôn lắm chắc không làm được rồi, anh tới làm cho cô này đi”.

Cô gái sầm mặt: “Sao thế? Khó lắm tôi mới hẹn trước được, giờ anh lại nói đau bụng không làm, anh có muốn hành nghề nữa không vậy? Hơn nữa nhìn qua đã biết anh không phải đau bụng rồi! Xin hỏi tôi xúc phạm anh cái gì à?”

Dịch Hoa nói chuyện điện thoại xong vừa vào, nghe được cô gái nọ đang bực bội không vui. Anh an ủi cô xong thì đi tới trước hỏi Mộc Tiểu Niên: “Ông chủ Mộc phải không? Hi vọng anh biết tôi là luật sư, nếu anh cứ giữ thái độ không tôn trọng khách hàng như vậy, tôi có thể có cả trăm cách dùng phát luật để xử lý anh đấy”.

Mộc Tiểu Niên khẽ cười: “Xử lý tôi? Xử lý tôi cái gì? Pháp luật quy định người dân không được đầu bụng hả?”

Nói xong anh quay đầu đi thẳng, bóng lưng thẳng thớm đẹp trai, càng chọc tức cô minh tinh dịu dàng và anh luật sư xanh mặt, nhăn nhó đẩy cửa đi.

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

4

Lúc Hứa Chi Phi đến cửa tiệm làm đầu, Mộc Tiểu Niên tìm cơ hội dò hỏi từ: “Có thể cho tôi xem hình bạn trai cô một chút được không?”

Hứa Chi Phi bật cười: “Anh muốn xem làm gì?”

Mộc Tiểu Niên nhanh trí nói: “Tôi khoe với người bạn cùng quê là mình có quen một anh luật sư lớn, cho nên tôi muốn xem thử vị luật sư đó trông như thế nào để lúc nói chuyện không bị lộ ra ấy.”

Hứa Chi Phi cười, cầm điện thoại tìm một bức ảnh cho anh xem.

Nhìn bức ảnh chụp chung của đôi nam nữ trên màn hình, lòng Mộc Tiểu Niên trầm xuống. Không những thế lại còn trùng tên nữa, người tên “Dịch Hoa” đưa cô mình tỉnh đến quây ngày hôm đó chính là bạn trai “Dịch Hoa” của Hứa Chi Phi.

Trước kia Mộc Tiểu Niên đã từng tưởng tượng vô số lần, nếu Hứa Chi Phi không có bạn trai hoặc bạn trai của cô chạy theo cô gái khác thì đã tốt biết mấy, như thế có lẽ anh vẫn còn cơ hội. Nhưng khi tình huống này đã thật sự xảy ra, không cách nào anh vui mừng cho nổi.

Anh đã không quan tâm tới việc mình còn có cơ hội hay không mà chỉ lo nếu Hứa Chi Phi biết được sự thật này, cô có chịu đựng nổi hay không.

Lúc cô nhìn bức hình của Dịch Hoa đã cười vui đến vậy, nếu không thích một người đến tận xương tận tủy, sao có thể có nụ cười hạnh phúc ngọt ngào đến thế đây. Lòng anh chua xót, mà sau sự xót xa ấy lại âm ỉ nhói đau. Bây giờ anh cũng không biết rốt cuộc nỗi đau ấy là vì cô hay chính bản thân mình. Anh điều chỉnh tâm trạng của bản thân một chút, cô tỏ ra vô ý hỏi thử Hứa Chi Phi: “Gần đây cô với bạn trai thế nào rồi? Hình như dạo này ít khi thấy cô gọi điện với anh ta?”

Nụ cười trên khóe môi Hứa Chi Phi nhạt dần: “Chắc một tuần chúng tôi mới gặp nhau một lần. Nếu không phải anh ấy bận thì tôi lại bận.”

Mộc Tiểu Niên dè dặt hỏi cô: “Vậy cô có biết anh ta bận gì không?”

Nụ cười còn vương bên môi Hứa Chi Phi lại có phần tự giễu: “Bận việc ấy à? Anh ấy nói thế nhưng ai mà biết được. Tôi nghĩ có khi anh ấy bận bịu thật nhưng có lúc chắc là thấy tôi phiền phức quá nên giả vờ mà thôi.”

Từ trong gương Mộc Tiểu Niên nhìn thấy gương mặt cô đơn của Hứa Chi Phi, suýt chút nữa anh đã không kìm nén được mà bước tới ôm cô. Bàn tay nắm chặt rồi lại buông ra: “Vậy cô thì sao, gần đây cô đang bận gì à, dạo này tôi thấy cô không hay tới đây nữa.”

Hứa Chi Phi thờ dãi một hồi, cười nhạt, “Tôi đang phải thu xếp việc nhà, gia đình tôi sắp phá sản rồi.”

Mộc Tiểu Niên nhìn nụ cười miễn cưỡng đó mà cảm giác như trái tim mình đang bị ai bóp chặt.

Sau lần này, Hứa Chi Phi không đến cửa hàng làm tóc nữa.

Mộc Tiểu Niên nghe được từ các khách hàng tới cửa tiệm nói, cha của Hứa Chi Phi kinh doanh thất bại, công ty nhà cô đã bị phá sản rồi. Họ còn nói cha cô đã tìm được một ngôi chùa để chuẩn bị đi tu.

Mộc Tiểu Niên không kìm được hỏi: “Vậy mẹ của Hứa Chi Phi thì sao?”

Câu trả lời của khách hàng nọ khiến tâm trạng anh mãi không sao dần xuống.

“Mẹ của Hứa Chi Phi đã qua đời lâu rồi mà.”

Thì ra cô là một đứa bé không có mẹ. Cuộc sống giàu sang nhưng lại thiếu đi tình mẫu tử, vậy mà cô chẳng hề rầu rĩ hay kiêu ngạo với ai, cô lại lương thiện như ánh nắng mặt trời, bao dung và tốt đẹp. Cho dù lúc nói về chuyện gia đình sắp phá sản đi nữa, trên người cô cũng không hề có không khí tối tăm. Cô hiểu chuyện đến mức khiến người ta đau lòng. Bây giờ, từ một thiên kim tiểu thư trở thành người bình thường không còn gì nữa cả, sự thay đổi lớn thế này cô phải chịu thế nào đây?

Trong lòng Mộc Tiểu Niên ngập tràn lo lắng. Anh muốn giúp Hứa Chi Phi nhưng bây giờ ngoài việc làm tóc đẹp cho cô ra anh lại chẳng biết giúp gì. Anh bức dọc vì sự bất lực của mình, đau lòng vì hoàn cảnh của cô. Giờ đây, anh nào còn tâm trạng nghĩ đến chuyện có cơ hội nữa không, anh chỉ mong giữa lúc khó khăn nhất, người bạn trai “Dịch Hoa” đó đừng lãng nhăng thế nữa, anh mong Dịch Hoa có thể ở cạnh bên cô, cùng cô vượt qua cửa ải khó khăn này. 5

Một khoảng thời gian rất lâu sau đó, Hứa Chi Phi mới đến cửa hàng làm tóc.

Hôm đó cơ thể Mộc Tiểu Niên không thoải mái, anh giao việc trong cửa hàng cho mấy thầy quản lý, mình vào phòng nghỉ ngơi. Nghe nói Hứa Chi Phi đến, anh vội vàng tung chăn chạy ra ngoài, lúc đi ra khỏi phòng mới phát hiện ngay cả giày mình cũng quên không xỏ.

Chạy về phòng nghỉ đi giày xong, Mộc Tiểu Niên chạy vội về phía trước, chạy, chạy, hầu như anh chạy suốt hành lang. Lúc đi đến trước tiền sảnh, bước chân anh mới từ từ dừng lại, làm ra vẻ vừa thông dong bình tĩnh bước ra đây, từng bước đi vững vàng chậm rãi vào khu vực đón khách.

Anh gọi “Tiểu Phi”, Hứa Chi Phi nghe tiếng vội quay đầu. Khuôn mặt cô có phần hơi hốc hác, người gầy đi khiến đôi mắt to hơn. Cô cười với anh, nụ cười rất nhẹ lại khiến anh không khỏi đau lòng.

Cô cười nói: “Tiểu Niên, có thể tôi sẽ đi phỏng vấn, anh làm cho tôi trông xinh đẹp chút nhé!”

Mộc Tiểu Niên nhìn cô hồi lâu, có quá nhiều điều anh muốn nói lại nghẹn ứ trong cổ họng, tim cũng đập nhanh hơn, cuối cùng chỉ bật ra một chữ: “Được”

Lúc Mộc Tiểu Niên gội đầu cho Hứa Chi Phi, cô thoải mái kể cho anh nghe tình hình mình gần đây. Hóa ra những tin đồn trên phố đều là thật.

Gội đầu xong, Mộc Tiểu Niên vừa dùng khăn lau tóc cho Hứa Chi Phi, vừa cảm thán: “Lâu rồi cô không đến đây.”

Hứa Chi Phi cười với anh qua gương: “Bây giờ anh đắt quá rồi, tôi không thuê anh nữa.”

Nụ cười của cô khiến Mộc Tiểu Niên đau nhói trong lòng.

Lúc anh mới biết cô, cuộc sống của cô chẳng khác nào công chúa, ăn những đồ ngon nhất, dùng những đồ tốt nhất. Mỗi ngày nhàn nhã đến công ty, đi muộn về sớm, ba ngày hai bữa lại xin nghỉ phép, không cần phải lo lắng vì mưu sinh. Anh chưa từng nghĩ đến rồi lại có một ngày cô công chúa ấy đi phỏng vấn tìm việc tự nuôi mình?

Mộc Tiểu Niên để khăn lông trên đầu lau tóc cho Hứa Chi Phi. Chiếc khăn che kín đôi mắt đó, làm cô không thể nhìn được ánh mắt người kia với những điều chưa bao giờ thể hiện.

“Đừng đùa như thế, cô đã quên rồi à? Tôi là người được cô đầu tư cho đi học đó, sau này chỉ cần cô đến, tôi sẽ không lấy tiền.”

Hứa Chi Phi vén khăn lông lên, nhìn anh qua gương rồi cười: “Như vậy sao được? Tôi có tay có chân, có thể kiếm tiền mà.” Cô dừng lại một chút, không cười nữa, “Tiểu Niên, cảm ơn anh. Nhưng tôi không muốn bị người khác thương hại.”

Mộc Tiểu Niên nhìn lại cô qua gương, mỉm cười gật đầu với cô.

“Tôi biết rồi.”

Mộc Tiểu Niên khiến tinh thần của Hứa Chi Phi thoải mái hơn rất nhiều. Sau đó cô còn cảm ơn anh, hoảng hốt chào tạm biệt.

Mộc Tiểu Niên nhìn hình bóng của cô, lòng lại giật thót lên một lúc. Anh gọi cô, lời nói có phần không mạch lạc: “Tiểu Phi, cô nhìn xem, bây giờ cửa hàng của tôi rất tốt đấy thôi? Lần đầu tiên sấy tóc gục ngã, trong túi tôi chỉ có ba đồng.” Anh cúi đầu, nói lại mạch suy nghĩ rồi nói tiếp: “Tôi khó khăn như vậy nhưng giờ đã tốt hơn nhiều rồi. Vì vậy cô đừng sợ, cũng đừng... gục ngã, cô hãy cố gắng lên!”

Hứa Chi Phi đứng trước cửa, đôi mắt ửng hồng cười với anh: “Được! Nghe lời anh, tôi sẽ không gục ngã!”

Buổi phỏng vấn của Hứa Chi Phi diễn ra rất suôn sẻ. Cô làm thư ký cho một công ty mạo hiểm. Nhà cô đã bị ngân hàng tịch thu nên phải ở lại ký túc xá nhân viên.

Mộc Tiểu Niên rất khó để tưởng tượng một Hứa Chi Phi vẫn thường sống một mình một tầng trong căn biệt thự thì làm sao có thể thích ứng được với việc chen chúc cùng năm người khác trong một gian phòng chật hẹp như thế. Chuyện khiến anh ngạc nhiên là, Đại tiểu thư hai mươi mấy năm như cô sau khi bay từ đầu cành cây xuống đất, cô lại có thể tiếp đất rất nhanh — quan hệ với mọi người lại tốt, năm người bạn cùng phòng cũng là đồng nghiệp của cô đều không hề tỏ vẻ gì với việc cô từng là thiên kim đại tiểu thư, nhanh chóng xem nhau như bạn bè.

Mộc Tiểu Niên cảm thấy Hứa Chi Phi giống một cây cỏ nhỏ, dù trông cô yếu ớt là thế nhưng trong lòng lại kiên cường biết bao. Đặt cô ở trong nhà ấm, cô có thể lớn lên thoải mái; trồng cô ở nơi hoang dã, cô vẫn cố gắng mạnh mẽ vươn lên.

Mộc Tiểu Niên hỏi Hứa Chi Phi, sau khi nhà cô gặp sự cố, Dịch Hoa có quan tâm đến cô không? Sao không kết hôn luôn, như vậy cô cũng không cần phải chịu khổ cực thế này.

Hứa Chi Phi cười nói với anh: “Trước đây, có ba ở bên nên tôi chẳng quan tâm đến bất cứ điều gì, cứ thoải mái sống phóng túng như thế. Nhưng bỗng nhiên có một ngày, khi tôi biết ba mình không thể tiếp tục che gió cản mưa, tôi đã choáng váng lắm. Rất lâu sau đó tôi mới tiếp nhận được sự thật này, mãi sau mới trở nên kiên cường như vậy, đối mặt được với cuộc sống tương lai. Thật ra thiếu chút nữa tôi đã gục ngã rồi, nhưng lúc quan trọng nhất anh đã kéo tôi lên. Hôm đó tôi đến tìm anh, bảo anh cắt tóc giúp tôi đẹp hơn một chút để mà đi phỏng vấn. Thật ra thì ngày đó tôi đã quyết định nhảy lầu tự tử. Nhưng trước khi đi anh lại nói tôi không được gục ngã, anh giúp tôi trở nên mạnh mẽ hơn nhiều. Khoảnh khắc ấy thật thần kỳ, bỗng nhiên tôi muốn làm một công việc thật tốt. Sau đó tôi đã đi phỏng vấn thật.” Hứa Chi Phi nói đến đây thì thở dài một hơi, cô không cười nữa, chân thành nói: “Chuyện của ba đã dạy tôi một bài học sâu sắc, tôi không muốn sống phụ thuộc vào người khác nữa, nếu không lúc xảy ra chuyện gì, khi đẩy lại sống không bằng chết. Cho nên với Dịch Hoa, anh ấy là anh ấy, tôi là tôi. Cho dù tương lai chúng tôi có kết hôn đi nữa thì tôi cũng không thể sống nhờ vào người khác, tôi cũng phải tự dựa vào chính bản thân mình”.

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: CHƯƠNG 12

Sau khi nghe xong câu Hứa Chi Phi nói, tâm trạng của Mộc Tiểu Niên lại cứ

thể sôi trào. Anh không dám nghĩ lại ngày đó, nếu Hứa Chỉ Phỉ đi nhảy lầu thật thì sẽ thế nào đây, anh cũng không ngờ lời nói của mình ngày hôm đó lại có ảnh hưởng đến cô nhiều như vậy. Tình cảm anh vẫn giấu trong lòng lại sâu sắc hơn xưa. Mộc Tiểu Niên chưa từng thấy một thiên kim tiểu thư nào sắp gục ngã lại có thể trở nên mạnh mẽ đến nhường này. Chẳng qua anh có hơi mất mát, khi nghe thấy Hứa Chỉ Phỉ không hề chia tay với Dịch Hoa.

Công việc của cô dần trở nên ổn định. Không lâu sau đó, cô nói với Mộc Tiểu Niên mình đã được thăng chức làm trưởng phòng rồi.

Mộc Tiểu Niên cảm thấy có những lời mà người xưa nói không hoàn toàn chính xác, đó là câu: "Phượng hoàng rơi xuống đất thì không bằng gà". Anh cảm thấy con phượng hoàng Hứa Chỉ Phỉ này khi rơi xuống thì sẽ tự đứng dậy phủi hết lớp cỏ khô, quay trở về làm con phượng hoàng khiến người ta chói mắt, cô sẽ không bao giờ vì chán nản mà làm

con gà cả. Vì vậy khi đứng trước mặt cô, anh luôn có cảm giác tự ti, dù là lúc gia đình cô giàu có hay gia cảnh sa sút như bây giờ. Dù tay nghề anh có tiến bộ đến bao nhiêu, được các vị phu nhân giàu có ưa chuộng đến nhường nào, nhưng ở trước mặt cô, chỉ một chút thôi anh sẽ lại đỏ bừng xấu hổ, không thể nào mở miệng nói ra hết những tình cảm trong lòng.

Mộc Tiểu Niên dự định, cửa hàng đã khai trương được một thời gian rồi, anh cũng tích góp được số tiền không nhỏ, vì vậy anh quyết định mua nhà. Khi chọn địa điểm, anh không do dự chút nào chọn mua ngay căn hộ chung cư ở bên cạnh tòa cao ốc mà Hứa Chỉ Phi đang làm.

Nhà cửa được sửa sang đẹp đẽ, trả tiền xong thì có thể chuyển vào ở ngay tức thì. Ngày chuyển nhà, Mộc Tiểu Niên mời Hứa Chỉ Phi đến làm khách. Cô đi tham quan một vòng khắp căn nhà, vừa nhìn vừa khâm phục mãi, như thể trước đây cô chưa từng sống trong biệt thự.

Hứa Chỉ Phi xúc động nói với Mộc

Tiểu Niên: "Tiểu Niên ơi là Tiểu Niên, không ngờ anh lại giỏi đến thế này! Khó mà tưởng tượng nổi ấy! Lần đầu tiên hai chúng ta gặp nhau, tôi vẫn còn giàu có huênh hoang, mà anh chỉ là một người học việc! Bây giờ thì ngược lại rồi, tôi nghèo hèn túng thiếu còn anh lại được người người mến mộ. Tôi muốn gặp anh còn phải hẹn trước mấy ngày đấy!"

Mặt Mộc Tiểu Niên thoáng cái đỏ lên. Nhưng lần đỏ mặt này không giống như lần trước, anh đỏ mặt là vì đã tức giận thật rồi : "Ai bắt cô phải hẹn trước chứ? Cô nói cho tôi đi, tôi sẽ đuổi người đó ngay lập tức! Rõ ràng tôi đã dặn dò tất cả mọi người trong cửa hàng rồi mà, mãi mãi cô không cần hẹn trước."

Hứa Chỉ Phi cười vỗ vỗ vai anh: "Đừng giận, đừng giận nữa mà! Ôi chao, thành ông chủ rồi tính khí cũng thay đổi đấy! Không ai bắt tôi phải hẹn trước đâu mà, tôi chỉ trêu anh một chút thôi! " Về mặt Mộc Tiểu Niên dần dịu xuống, anh không thể chịu nổi việc người khác dùng ánh mắt thương hại khi nhìn Hứa Chỉ Phi.

Hứa Chỉ Phi kéo anh cùng ngồi xuống

Hứa Chỉ Phỉ kéo anh cùng ngồi xuống uống bia, nhìn quanh phòng khách rộng lớn mà trống trải, cô cảm thán: "Tiểu Niên à, bây giờ anh đã có nhà rồi, vậy cũng nên tìm một người bạn gái đi chứ?"

Mộc Tiểu Niên suýt sặc: "Tạm thời tôi chưa nghĩ đến việc đấy." Anh bình thản đáp.

Hứa Chỉ Phỉ hí hóp mắt cười với anh: "Không lẽ anh là..."

Mộc Tiểu Niên nín thở lắng nghe, cảm thấy máu trong người đang dần xông lên não, anh vừa sợ lại có chút mong chờ cô sẽ nói "Không lẽ anh thích tôi đó chứ?"

"...Cong à!" Hứa Chỉ Phỉ nói hết nửa câu sau.

Mộc Tiểu Niên thở dài một hơi, uống hết một ngụm bia, cố gắng che giấu tâm trạng của mình, sau đó cười hỏi: "Nếu tôi như thế thì sao đây?"

Hứa Chỉ Phỉ vươn tay khoác lên cổ anh: "Nếu thế thì chúng ta đi tán mấy anh đẹp trai đi! Chị em tốt à!"

Hứa Chỉ Phỉ nói xong thì bật cười ha ha ha, Mộc Tiểu Niên cũng nhìn cô cười cười, bỗng nhiên anh cảm thấy ngày hôm

nay vị bia lại đắng ngắt vô cùng.

6

Hôm nay đáng lẽ Mộc Tiểu Niên sẽ nghỉ, nhưng buổi sáng anh nhận được điện thoại của Hứa Chỉ Phi, nói cô sẽ đến làm tóc vì tối nay công ty có buổi họp hàng năm. Hôm qua cô thức suốt đêm tăng ca nên sắc mặt không được tốt, không chăm chút một tí thì quá xấu đi rồi.

Vì vậy Mộc Tiểu Niên đã chuẩn bị từ sớm, lau dọn dụng cụ cho đến khi sáng bóng, cắm đầy đủ vào trong túi rồi gắp nghiêng bên hông, chỉ chờ Hứa Chỉ Phi đến tìm. Nhưng mà chưa đợi được đến khi Hứa Chỉ Phi tới đây, Dịch Hoa và cô minh tinh kia đã chỉ đích danh Mộc Tiểu Niên làm tóc.

Ngay lập tức Mộc tiểu Niên cởi túi dụng cụ ném lên bàn, trả lời qua loa: "Xin lỗi, tôi bị đau bụng nên không thoải mái lắm, hai người sang cửa hàng khác đi. Còn nữa, sau này nếu hai người có đến thì bụng tôi đều sẽ khó chịu thôi."

Cô minh tinh không thể nào chịu nổi.

bắt đầu la hét làm ầm lên, Dịch Hoa vừa kéo cô ta, vừa đe dọa Mộc Tiểu Niên. Anh lạnh lùng liếc mắt nhìn bọn họ, đầy vẻ khinh thường. Vẻ mặt đó khiến cho Dịch Hoa vô cùng khó chịu, anh ta lao tới thẳng trước mặt anh hỏi: "Ông chủ Mộc, xin hỏi tôi đắc tội với anh khi nào thế? Tại sao anh lại không chịu phục vụ chúng tôi?"

Mộc Tiểu Niên đang định trả lời hẳn thì chuông gió treo trên cửa lại thành linh vang lên.

Bọn họ cùng nhìn về phía đó, Hứa Chỉ Phỉ đang đứng sững trước cửa.

Mặt cô không trang điểm nên có hơi hốc hác, tóc cũng chưa chải chuốt gọn gàng, nhìn có vẻ rối tung.

Cô nhìn Dịch Hoa rồi lại nhìn sang cô mình tinh nọ, nét mặt ấy như đã dần sáng tỏ, lại vương vấn đau lòng.

Cô cười với Dịch Hoa một tiếng: "Thảo nào gần đây anh hay nói bận với em, hóa ra là bận việc này à." Cô không cười nữa, nghiêm túc và bình tĩnh, nói với Dịch Hoa: "Bây giờ anh không cần nói gì

cả, ngồi bên cạnh chờ em một lúc thôi được chứ?"

Cô đi ngang qua Dịch Hoa tới trước mặt Mộc Tiểu Niên, mỉm cười với anh: "Anh cắt tóc giúp tôi đi, sao cho đẹp một chút nhé!"

Mộc Tiểu Niên nhìn nụ cười kiên cường của cô, trong lòng lại lạnh hơn một chút. Anh chăm chú cắt tóc cho Hứa Chỉ Phỉ, cài cho cô mấy món đồ trang sức trang nhã khác.

Cho đến khi Mộc Tiểu Niên cúi người cởi vài bao quanh cô, Hứa Chỉ Phỉ nghiêng đầu cười hỏi anh qua gương: "Anh thấy có đẹp không? Đã có tinh thần chưa?"

Mộc Tiểu Niên không nói gì, chỉ nhìn vào gương đưa ngón tay cái lên với cô.

Hứa Chỉ Phỉ đứng lên, nét mặt và phong cách lại đột nhiên thay đổi, khí chất đại tiểu thư ngày trước bộc lộ ra ngay không sót một chút nào.

Lần đầu tiên Mộc Tiểu Niên nhìn thấy cô như vậy, cao quý và xinh đẹp khiến lòng anh dậy sóng.

Hứa Chỉ Phỉ hất cằm lên, nói với Dịch Hoa vừa đứng dậy từ bên ghế sa lon: "Cảm ơn anh đã ngồi đây chờ tôi, bây giờ tôi muốn thông báo với anh là, Dịch Hoa, chúng ta chia tay đi." Cô ngẩng đầu lên nở nụ cười hoàn mỹ: "Anh nghe cho rõ, bây giờ là tôi đang nói chia tay với anh đấy."

7

Dịch Hoa và cô minh tinh vừa đi, sự kiên cường của Hứa Chỉ Phỉ tan rã ngay lập tức.

Mộc Tiểu Niên đi đóng cửa hàng. Anh vừa quay lại đã thấy Hứa Chỉ Phỉ ngồi xổm dưới đất rơi nước mắt. Anh cũng không nói gì, chỉ đi đến cạnh cô, lặng lẽ ngồi bên.

Hứa Chỉ Phỉ khóc một lúc, cô lau mặt rồi đứng dậy: "Ổn rồi, tôi không sao."

Mộc Tiểu Niên nhìn đôi mắt hồng hồng, lo lắng hỏi: "Không sao thật chứ?"

"Ừ, không sao." Hứa Chỉ Phỉ lau sạch vệt nước vừa tràn qua khóe mắt, gắng gượng khẽ cười, "Lúc trước nhà tôi còn

giàu, chưa bao giờ tôi nghĩ đến những tháng ngày không có tiền sẽ phải làm sao đây. Bây giờ không có tiền thật, chẳng phải tôi vẫn sống được đấy sao? Thật ra thì tình huống xấu nhất cũng không đáng sợ như vậy!" Cô lại lau dòng nước mắt vừa rưng rưng sắp tràn, cố gắng cười: "Không có bạn trai cũng không sao. Dù sao tôi vẫn còn một người chị em tốt là anh mà, đúng không?"

Mộc Tiểu Niên mấp máy môi mấy lần, cuối cùng cũng không nói được gì, đành gật đầu một cái. Anh còn nói được gì đây? Trước giờ cô đâu có tình cảm gì với

anh, thậm chí còn đòi muốn làm chị em gái. Mộc Tiểu Niên ủ rũ tự an ủi bản thân mình, đừng có gấp, từ từ thôi, chí ít thì cô cũng khôi phục lại trạng thái "độc thân" rồi.

Không lâu sau, Hứa Chỉ Phỉ giới thiệu một khách hàng đến cửa tiệm của Mộc Tiểu Niên làm tóc, là một nữ giám đốc trẻ tuổi xinh đẹp tên là Ngô Gia Dĩnh.

Ngô Gia Dĩnh chi tiền rất hào phóng,

cung rất hài lòng với tay nghề của Mộc Tiểu Niên. Cô ấy không chỉ đến một mình mà còn gọi thêm đám bạn bè cùng đến. Bạn của cô đều là những ngôi sao và người trong giới thời trang nổi danh quốc tế. Được cô giúp đỡ, danh tiếng của Mộc Tiểu Niên dần vang xa trong giới thời trang thượng lưu, không những thế còn lan ra ngoài nước. Càng ngày anh càng bận rộn, còn thường xuyên bị Ngô Gia Dĩnh kéo đi tham dự đủ các loại hoạt động.

Bởi vì có quá nhiều hoạt động, mấy lần Hứa Chỉ Phỉ đến tìm nhưng anh đều không ở cửa hàng. Khi quay về anh vội gọi cho cô, hẹn hôm sau gặp mặt thì cô không đến được. Cứ như thế, đã rất lâu rồi hai người không gặp nhau.

Hôm nay, Hứa Chỉ Phỉ tới cửa hàng nhưng Mộc Tiểu Niên lại vắng. Một thợ chính trong tiệm nói với Hứa Chỉ Phỉ, Mộc Tiểu Niên đã bị Ngô Gia Dĩnh kéo đi tham dự hoạt động thời trang của đài T gì đó rồi.

Hứa Chỉ Phỉ cảm thấy vô cùng mất mát. Bác thợ nọ cũng không chịu được

dáng vẻ thất vọng ấy của cô, đành tự mình tiến cử: "Hay tôi gọi điện thoại hỏi xem lúc nào thì anh ấy về cho cô nhé!"

Hứa Chỉ Phỉ cô đơn cười khẽ: "Được rồi mà, tôi cũng gọi được thôi. Đừng hối thúc anh ấy, cứ để anh ấy thể hiện tài năng của mình trong giới thời trang."

Trước khi đi, Hứa Chỉ Phỉ lấy một viên kẹo sữa con thỏ trắng trong túi ra đưa cho bác thợ: "Mời bác ăn kẹo!"

Cô ra khỏi cửa hàng, cúi đầu đi dọc theo đường quốc lộ. Đã đi rất xa rồi nhưng sau đó ma xui quỷ khiến thế nào lại quay trở lại, đến quán cà phê đối diện cửa tiệm của Mộc Tiểu Niên. Cuộc sống bây giờ là thế, cô không biết có thể tìm ai bầu bạn với mình ngoại trừ Mộc Tiểu Niên, cũng không biết mình có thể đi đâu. Khuấy khuấy ly cà phê, ngồi cạnh bên cửa sổ, cô cứ thế ngẩn người nhìn chiếc chuông gió treo trên cửa hàng đối diện.

Chiếc chuông gió đó cô đã mua tặng cho Mộc Tiểu Niên.

Cuộc đời thật đúng là trêu người.

Trước kia khoảng cách giữa họ vô cùng lớn, anh trèo cao cũng không với tới cô, nhưng bây giờ thì ngược lại. Sự chênh lệch giữa bọn họ ngày càng xa, nhưng là vì cô đã không còn như xưa nữa mà anh lại càng ngày tỏa sáng.

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: chương 13

Chương 13.

Khoảng cách đó cứ càng ngày càng xa, có một số việc, một số tình cảm, cô đã phát hiện ra nhưng lại không có dũng khí để xác minh lại rõ. Thế rồi chỉ có thể cô đơn ngồi ở đây, ngậm ngẫn một mình.

Cô không biết rốt cuộc mình đã đợi bao lâu, chỉ biết khi đó sắc trời đã rất muộn, chỉ một chút nữa thôi tiệm cà phê cũng phải đóng cửa rồi. Khi ấy cô mới nhìn thấy chiếc xe hơi hào nhoáng chở Mộc Tiểu Niên quay về. À, năm đó ba cô cũng từng có một chiếc xe tương tự. Còn cô đã từng là cô gái không phải xe

sang thì không ngồi xuống, còn bây giờ đến thuê xe cũng không dám nữa rồi.

Anh bước xuống xe, cô chăm chú nhìn theo. Anh ấy đã không còn là chàng trai ngây ngô hay đỏ mặt năm xưa, anh hăng hái, lại tuấn tú và hấp dẫn, dù đi tới đâu cũng được người ta chào hỏi một câu ông chủ Mộc. Cô nhìn Ngô Gia Đình bước xuống xe, ân cần tạm biệt anh, dù khoảng cách xa đến vậy, nhưng tình cảm mà cô ấy thể hiện người ta cũng có thể cảm nhận được rõ ràng.

Thật xứng đôi! Hứa Chỉ Phỉ thở dài, yên lặng đứng dậy rời khỏi quán cà phê.

Cô đi dọc băng quơ trên đường phố không mục đích, đi rất lâu, bất tri bất giác lại quay về nơi ở ban đầu. Căn biệt thự đó đã thay đổi chủ từ lâu, chủ nhân trước kia của nó, cha cô, vì không chịu nổi cú sốc mà bỏ lên trên núi, rời khỏi thế tục và thân hữu bạn bè, bây giờ giữa cuộc đời bươn chải, cô không tìm được một người có thể đón sinh nhật cùng mình.

Trước kia từng phú quý náo nhiệt là thế, bây giờ lại thê lương thảm hại

nhường này, Hứa Chỉ Phỉ cảm thấy mới hoang đường làm sao.

Cô bất giác bật cười, cười đến mức hốc mắt cũng nóng lên.

Có một chiếc xe chạy ra khỏi khu nhà, chiếc xe đó cô vô cùng quen thuộc, của Dịch Hoa.

Dịch Hoa cũng nhìn thấy cô, thế là dừng xe sát lại. Anh hạ cửa kính xe xuống, hỏi dò có muốn anh chở giúp một đoạn đường hay không. Hứa Chỉ Phỉ nghĩ, thế thì chở đi, cô cũng đi mệt rồi. Cô thoải mái lên xe, nói luôn địa chỉ nơi ở mới.

Dịch Hoa vừa lái xe vừa nhìn nhìn cô qua tấm gương chiếu hậu, sau một hồi quan sát, anh không kìm được hỏi: "Nói thật nhé, tôi còn tưởng cả đời này em sẽ hận không qua lại gì với nhau nữa".

Hứa Chỉ Phỉ cười nhạt với anh ta: "Nếu hận anh như vậy thật thì chúng tôi vẫn còn yêu anh. Nhưng mà tôi đâu còn thương anh nữa".

Dịch Hoa nhìn đôi mắt cô qua gương: "Vậy bây giờ em yêu ai? Người thợ làm

tóc kia à?"

Hứa Chỉ Phỉ nhìn lại vào ánh mắt của anh: "Anh tôn trọng người ta một chút, đừng vì người ta không làm tóc cho người tình của anh mà mất lịch sự như thế".

Dịch Hoa lúng túng cười cười.

thuvienngontinh.com

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: chương 13.2

Xe dừng lại trước chỗ ở của Hứa Chỉ Phỉ. Sau khi cô xuống xe, đi tới gõ gõ ô cửa kính, Dịch Hoa mới hạ cửa xe xuống. Hứa Chỉ Phỉ cúi người, cười nói với anh: "Vấn đề mà anh vừa hỏi tôi ấy, suốt đoạn đường vừa rồi tôi đã suy nghĩ rồi, có lẽ anh nói đúng".

8.

Sau khi Mộc Tiểu Niên tạm biệt Ngô Gia Dĩnh quay về lại cửa hàng, nhìn một chiếc kẹo sữa con thỏ trắng trên quầy.

Anh hỏi thợ chính ở đâu ra, bác thợ nói cho anh biết là Hứa Chỉ Phỉ tặng. Hai

tai Mộc Tiểu Niên như âm âm một tiếng, rốt cuộc bây giờ anh mới nhớ ra hôm nay là sinh nhật của cô.

Anh xoay người chạy vội ra ngoài, bắt một chiếc xe lao thẳng đến nơi ở của Hứa Chỉ Phi. Dọc đường đi anh bị hối hận và tự trách cứ nhấn chìm bản thân. Đây là lần sinh nhật đầu tiên sau khi nhà cô phá sản, nó có ý nghĩa đặc biệt với cô đến mức nào kia chứ, so với trước kia, bây giờ cô càng mong có một buổi sinh nhật ấm áp hơn mà. Ngay khi cô cần quan tâm nhất, cô đến tìm anh mà anh lại không ở đó.

Bỗng nhiên Mộc Tiểu Niên rất muốn đánh cho mình hai phát, cô quan trọng với anh đến vậy, anh vẫn luôn cẩn thận giữ cô ở trong lòng, thế mà lại quên sinh nhật người kia mất. Vội vàng chạy tới chỗ ở của Hứa Chỉ Phi, đèn phòng trọ nhà cô tối đen, cô vẫn chưa về.

Anh ngồi bên bồn hoa dưới lầu chờ cô. Đợi rất lâu mới nhìn thấy một chiếc xe lái tới, sau khi chiếc xe kia dừng lại, Hứa Chỉ Phi bước từ trên xe xuống. Anh

vừa định lao tới đã thấy cô cúi xuống cười
cười với người trên ghế lái qua cửa sổ
thủy tinh. Nương theo ánh đèn đường,
cuối cùng anh cũng nhìn thấy rõ, người
ngồi ở đó chính là Dịch Hoa.

Bước chân muốn chạy tới lại từ từ
ngừng lại.

9.

Khi Hứa Chỉ Phỉ quay lại cửa tiệm lần
nữa đã là một tháng sau.

Mộc Tiểu Niên nói cho cô biết, Ngô
Gia Dĩnh muốn giúp đỡ anh ra nước ngoài
phát triển.

Vẻ mặt Hứa Chỉ Phỉ sững lại hai giây.
Sau đó cô lại nở một nụ cười xán lạn:
"Tuyệt quá! Sau khi anh đi chắc chắn sẽ
càng giỏi hơn nữa! Chỉ tiếc là từ giờ tôi
không thể đến tìm anh làm tóc nữa rồi".
Mộc Tiểu Niên do dự mãi, rốt cuộc không
kìm được hỏi thử cô một câu: "Cô... có
muốn tôi ở lại không?"

Hứa Chỉ Phỉ cười, cười đến mức vành
mắt cũng đỏ lên, lắc đầu nói cho anh
biết: "Trước kia tôi sẽ bảo anh ở lại,
nhưng hôm nay tôi sẽ không thể nữa"

nhưng hôm nay tôi sẽ không đi nữa .

Mộc Tiểu Niên không biết có phải cô đang giận hay không: "Vậy tôi đi thật nhé".

Hứa Chỉ Phỉ gạt đầu thật mạnh: "Ừ, đi đi! Chúc anh sẽ càng ngày càng phát triển. Chờ đến khi trở thành người nổi danh thế giới, tôi có thể nói phét với người ta là tôi biết anh nè! Nhưng mà đến

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: chương 13.3

lúc đó anh đứng vờ như không quen tôi nhé!"

Hứa Chỉ Phỉ chưa bao giờ biết Mộc Tiểu Niên lại nhanh chóng đến vậy, anh vừa mới nói với cô mình muốn ra nước ngoài, không bao lâu sau anh đã chuẩn bị xong xuôi để lên đường thật. Đương nhiên, chuyện này cũng là nhờ có Ngô Gia Dĩnh giúp anh. Có sự hỗ trợ của cô ấy, có lẽ sẽ chẳng còn gì khó khăn. Hứa Chỉ Phỉ cười khổ, đâu giống như cô. Bây

giờ ngoài cản trở ra, cô có giúp được cái gì.

Thời khắc chia tay lại đến nhanh như thế, Mộc Tiểu Niên gọi điện thoại nói, hôm sau anh sẽ ngồi cùng chuyến bay với Ngô Gia Dĩnh rời đi. Hứa Chỉ Phi không biết phải phản ứng thế nào. Mộc Tiểu Niên hỏi cô có muốn ra sân bay tiễn anh không. Cô nói cô không đi, hai năm gần đây có quá nhiều lần chia tay, cô không dám đối mặt với khoảnh khắc như thế nữa.

Mộc Tiểu Niên nói: "Được rồi, vậy... Tiểu Phi, gặp lại sau".

Hứa Chỉ Phi đặt điện thoại xuống, ngồi yên lặng cả đêm.

Ngày hôm sau trời vừa lờ mờ sáng, cô đã bắt xe chạy thẳng đến sân bay. Lẩn trong đám người, cô nghe tiếng loa phòng thanh về tin chuyến bay chuẩn bị cất cánh, nhìn Mộc Tiểu Niên và Ngô Gia Dĩnh sóng vai đi qua cửa kiểm tra an ninh, cô nhìn bóng lưng anh, cố gắng không chớp mắt, mãi đến khi không còn nhìn thấy nữa.

Sau đấy cô ngồi chồm hổm trên mặt đất, lặng lẽ khóc không thành tiếng.

10.

Sau khi Mộc Tiểu Niên đi được một năm, Hứa Chỉ Phỉ vẫn lặng yên sinh sống.

Thỉnh thoảng cô lại đến cửa tiệm của anh nhìn thử, bây giờ cửa tiệm đó đã được chuyển giao cho một bác thợ chính, ông đối xử với Hứa Chỉ Phỉ không hề tệ, lúc cô đến làm tóc còn được chiết khấu thêm.

Nửa năm sau, Hứa Chỉ Phỉ không còn cô đơn nữa, cô bắt đầu viết tiểu thuyết trên internet. Từ từ như vậy, hóa ra tiền nhuận bút cô được nhận còn nhiều hơn tiền lương. Thế là cô bỏ việc, chuyên tâm viết hết những câu chuyện trong lòng. Sau ba tháng, cô hoàn thành bộ tiểu thuyết đầu tiên, tên sách là Hai mươi ba, kể về câu chuyện một thiên kim tiểu thư yêu một anh làm tóc.

Cuốn tiểu thuyết của cô được mấy nhà xuất bản tranh nhau mua bản quyền, cuối cùng cô chọn một nhà xuất bản nổi

tiếng nhất. Thế rồi đơn vị đó cũng không khiến cô phải thất vọng, sách cô vừa tung ra thị trường đã vươn lên các bảng xếp hạng tiểu thuyết lớn, cô cũng trở thành một tác giả có tiểu thuyết bán chạy.

Rất nhiều đài truyền hình mời cô tham gia các chương trình, rất nhiều công ty truyền hình tìm cô mua bản quyền làm phim, rất nhiều trường đại học mời cô tới để tổ chức diễn thuyết.

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 16: chương 13.4

Trong các chương trình đó, mọi người đều hỏi lui hỏi tới một vấn đề: "Tại sao cuốn sách của cô lại tên là Hai mươi ba?"

Cô nói với họ là: Bởi vì đó là ngày mà nam chính của tôi sinh ra.

Mọi người lại hỏi: Tiểu thuyết của cô rất rung động lòng người, xin hỏi các nhân vật trong chuyện có căn cứ trên chuyện thật không?

chuyện thật không?

Cô sẽ thoải mái trả lời: Đúng vậy, là người thật, cũng là chuyện thật.

11.

Một năm sau, Mộc Tiểu Niên đã bộc lộ tài năng của mình trong giới thời trang nước ngoài, cũng có danh có tiếng.

Anh rất nhớ Hứa Chỉ Phỉ, cũng biết chuyện cô bắt đầu viết tiểu thuyết, lại còn là cuốn sách bán rất chạy trong nước. Tuần trước Ngô Gia Dĩnh về nước, anh nhờ cô ấy mang một quyển sang đây.

Sáng sớm, Ngô Gia Dĩnh nhấn chuông cửa phòng anh, mời anh uống một chén. Lúc hai người nâng ly cạn, Ngô Gia Dĩnh cầm quyển tiểu thuyết kia ra, đặt trước mặt anh.

"Xem xong cuốn sách này, giờ thì em đã biết tại sao dù có nỗ lực đến thế nào em cũng chỉ có thể là người đầu tư và bạn hợp tác của anh mà không phải người yêu. Bởi vì lúc anh và cô ấy quen nhau, có lẽ mãi mãi anh cũng sẽ không thể nào quên được, lúc anh không có gì

cả, cô ấy đã giúp anh thế nào, mà khi anh bắt đầu có sự nghiệp, những điều em làm chẳng qua chỉ là thêm hoa thêm gắm. Cô ấy nhạt được một món hời lớn rồi, có thể gặp anh vào lúc chỉ hai bàn tay trắng".

Mộc Tiểu Niên vội vàng đọc hết quyển sách kia, sau đó ngay lập tức đặt vé máy bay về nước. Công việc và tài sản ở nước ngoài anh đều giao lại hết cho Ngô Gia Dĩnh để bồi thường xin lỗi. Anh chỉ mang theo một ít vốn mình tích cóp quay về nước, bắt đầu lại từ đầu. Anh định sau khi mình gây dựng sự nghiệp lại lần nữa, có thể cho vị tác giả đó một cuộc sống tốt đẹp, nhất định anh phải tìm cô gái mà trái tim mình luôn gửi gắm.

12.

Lúc Hứa Chỉ Phỉ đi tới tiệm làm tóc, thợ chính ở đó mới nói cho cô biết, Mộc Tiểu Niên đã quay về rồi, chỉ về một mình thôi.

Thầy còn nói với cô, giờ Mộc Tiểu Niên đã tự mở được một cửa tiệm tạo mẫu tóc rồi đấy. Ngày mới khai trương, các quý bà trong thành phố xếp hàng đặt hẹn đến một tuần sau đó.

Thầy hỏi cô: "Cô có định đi hôn nhân?"

Thầy hỏi cô: "Cô có định đi không?"

Hứa Chỉ Phỉ cười: "Chờ mấy ngày nữa đã".

Thầy cũng cười, nháy nháy mắt với cô: "Tiểu thuyết của cô tôi cũng đọc thử rồi! Tôi biết hết đấy nhé".

Hứa Chỉ Phỉ không biết vì sao, lúc người trước mặt biết được chuyện đó cô lại hơi xấu hổ: "Bác biết gì chứ?"

Ông ấy cười gian: "Tôi biết cửa tiệm của A Mộc tên là Hai mươi ba".

Hứa Chỉ Phỉ cười ha hả: "Thật à? Thật vậy à?"

Cô cười đến nước mắt tuôn rơi.

13.

Vài ngày sau là sinh nhật của Hứa Chỉ Phỉ.

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: chương 13.5

Ngày đó cô dẫn đo một lúc lâu mới chậm chậm đi tới phòng làm việc của Mộc Tiểu Niên. Cô hỏi nhân viên ở trước bậc lễ tân, Mộc Tiểu Niên có ở đây không ạ. Nhân viên lễ tân khách sáo trả lời cô: "Có ở đây, nhưng xin lỗi chị phải hẹn trước, mà lịch hẹn của thầy đã kín đến tháng sau".

Hứa Chỉ Phỉ khẽ cười, nói không có gì. Cô lấy ra một nắm kẹo sữa đưa cho

nhân viên nọ: "Mời cô ăn".

14.

Lúc Mộc Tiểu Niên đi ra, nhìn thấy một chiếc kẹo sữa hình tai thỏ trắng ngần nằm trên bực lễ tân. Đương nhiên anh biết hôm nay là ngày gì, Mộc Tiểu Niên hốt hoảng bám vào trước bực hỏi nhân viên, có phải vừa rồi có một cô gái tới.

Nhân viên trước bàn lễ tân kể lại chuyện lúc nãy, Mộc Tiểu Niên bực bội muốn đuổi việc cô ta: "Tôi nói Hứa Chỉ Phi đến đây phải hẹn trước từ bao giờ?"

Nhân viên nọ ầm ỨC chực òa khóc: "Nhưng cô ấy không nói tên cô ấy là gì mà".

Anh không buồn để tâm thêm gì nữa, xoay người vội vàng chạy ù ra ngoài cửa, vội vã chạy miết trên đường lớn.

Anh tìm khắp nơi, khắp nơi, hoảng đến mức như sắp điên lên rồi. Nhưng mà đến nửa bóng người anh cũng không tìm được.

Lúc anh thất vọng quay về phòng làm việc, vừa vào cửa, đột nhiên một cảm giác lạ thường lại khiến anh dừng lại. Mộc Tiểu Niên quay phắt đầu, sửng sốt ngăn ra.

Hứa Chỉ Phi đang đứng yên trước cửa, nhìn anh cười rạng rỡ.

Cô cười nói với anh: "Họ nói khó hẹn được anh lắm, em không tin, nhưng không ngờ lại khó khăn thế thật. Em cũng định đi rồi, nhưng chưa kịp hỏ ý định lại

quay về đây lại".

Mộc Tiểu Niên nhìn cô, bật cười: "Em biết mà, chỉ cần là em, bất cứ lúc nào gọi thôi anh sẽ đến".

Hứa Chỉ Phỉ lau đôi mắt đỏ hoe: "Hóa ra em có đặc quyền thế ạ?"

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Chương 14

Cô vừa tới công ty thì đã thích anh rồi, thế là tăng tốc vội vàng theo đuổi, không quan tâm đến ánh mắt mọi người. Hình như có vẻ anh cũng không chịu nổi, chưa bao giờ vui vẻ với cô, cứ bảo cô đừng phiền tới mãi. Rốt cục đến một ngày cô nghe nói anh là con trai ông chủ, khi đó mới hiểu được ánh mắt khinh bỉ của mọi người. Cô lùi bước. Nhưng mấy ngày sau anh lại tức giận hăm hăm tới hỏi: “Sao không theo đuổi anh nữa? Cô nói cô không muốn người ta nói mình háms giàu. Anh tức tối hất bần: Ông đây có tiền, đâu phải anh không cho em được!

1.

Giờ nghỉ trưa, trong phòng làm việc của Lâm Hiểu Tuyền có một trò vận động chuyên nghiệp – đánh bài đặt tiền. Ai thua, mọi người sẽ ra lệnh cho người đó phải đi làm một việc, làm không được thì phải trả cho mỗi người một ngàn đồng, nếu không làm thì sẽ bị tập thể xa lánh cách li.

Lần đánh bài trước là Đồng Tử Du thua, Lâm Hiểu Tuyền bị mọi người giật dây, bảo Đồng Tử Du nhân lúc chủ nhiệm phòng ngủ trưa thì đi giấu một chiếc giày, mọi người nhất trí tán thành.

Đồng Tử Du phải nhắm mắt đi ăn trộm, kết quả là sau khi chủ nhiệm phòng tỉnh lại, một chân mang giày da, một chân mang dép lê khách sạn, ông hét ầm hét ỉ: “Tôi xem camera rồi, Đồng Tử Du cắt vào đây cho tôi”, nửa giờ sau Đồng Tử Du đi ra khỏi phòng làm việc của chủ nhiệm với một đầu nước bọt, lúc quay về, cô ta nhìn Lâm Hiểu Tuyên oán hận xin thề: Mai tôi mà không hại chết cô thì từ chức về nhà!

Kết quả là, buổi đánh bài trư hôm nay, Lâm Hiểu Tuyên thua thật. Nhìn vẻ cười gằn của Đồng Tử Du, Lâm Hiểu Tuyên hoảng sợ, cô nhìn ra ánh mặt trời sáng choang ngoài cửa sổ, cầu khẩn nói: “Nếu ông trời cho con một cơ hội, con đảm bảo chắc chắn mình sẽ không đối xử với Đồng Tử Du như vậy nữa!”

Nhưng mà Đồng Tử Du và trời cao không bị cô cảm động. Cô ấy càng cười càng thêm điên, nói với Lâm Hiểu Tuyên là: Có biết miếng thịt tươi* lạnh lòng bên bộ phận tiêu thụ sát vách không? Ngày mai cậu ta bị điều đến bộ phận chúng ta rồi. Mà việc cô cần làm là, theo, đuổi, hắn! Theo đuổi được thì tôi sẽ đại diện mọi người cho cô một ngàn đồng, còn không theo đuổi được, cô phải trả cho mỗi người một ngàn đồng”. Vừa dứt lời, cả cơ thể Lâm Hiểu Tuyên đã bắn bật run lên, xét theo điều kiện toán học, mệnh đề theo đuổi miếng thịt tươi lạnh lòng này với mệnh đề trước đó không cân bằng chút nào. Đồng suy nghĩ của cô bây giờ đều đau khổ quanh miếng thịt lạnh lòng khó gặm ở bộ phận tiêu thụ sát vách.

*Miếng thịt tươi: Ý chỉ mấy chàng trai trẻ đẹp trai.

Miếng thịt lạnh này tên là Trương Văn Đồng, trước đây không lâu vừa mới đến công ty, chưa gì đã kích thích hormone giống cái trong bộ phận tiêu thụ bùng lên dậy sóng – và đợt sóng này không liên quan gì đến yếu tố tài hoa, tất cả đều dựa vào gương mặt. Khuôn mặt đẹp trai của Trương Văn Đồng đã rước lấy vô số than thở và ước mơ của các cô gái si mê phòng tiêu thụ, đại diện tài ba của nhóm các cô gái này từng thề, trong vòng ba tuần phải bắt được anh ta. Nhưng mà một tuần vừa trôi qua, các cô gái mới dần dần phát hiện, thịt tươi thì dễ gặm, chứ miếng thịt lạnh lòng này thì không dễ nuốt trôi, nhất định phải gặm chặt không buông không bỏ, nhưng đầu lưỡi lại bị đông cứng rồi – Mức độ lạnh lòng của Trương Văn Đồng phải nói là vô cùng kinh khủng, ngoài các giao lưu cần thiết trong công việc, bình thường anh vẫn duy trì chế độ “ai quan tâm”, dù là cô gái nào, dù có đẹp bao nhiêu, dù có tươi cười như hoa gọi mời anh tới, còn chưa chờ người nọ nói hết câu, anh đã từ chối thẳng thừng vừa nhanh vừa sắc như sương lạnh.

“Văn Đồng, tan tầm chúng ta...”

“Không hẹn”.

Trong thâm tâm, thậm chí Lâm Hiểu Tuyên còn nghi ngờ không biết Trương Văn Đồng có phải là cong không nữa kìa, bởi vì cô nghe nói, thái độ của anh ta với các đồng nghiệp nam trong bộ phận tiêu thụ thì tốt hơn rất nhiều...

“Văn Đồng, hết giờ làm bọn mình hẹn đi K, đi cùng không?”

“Không hẹn”.

Xem đi, ít nhất còn chịu nghe người ta nói hết câu.

Bây giờ Đồng Tử Du lại đưa điều kiện cho cô phải theo đuổi miếng thịt lạnh Trương Văn Đồng này, hơn nữa nhất định phải theo đuổi được, Lâm Hiểu Tuyên cảm giác mình cứ đưa quách một ngàn đồng cho rồi. Song đến lúc cô nhắm tính số người tham gia lần cá cược buổi trưa, hai đầu gối mềm nhũn suýt chút nữa đã quỵ xuống khóc lóc.

Hai mươi hai người! Gấp năm lần tiền thuê tiền thuê nhà lại mới đủ nộp tiền đặt cược, cô chỉ có thể hít gió Tây Bắc mà sống sót nữa thôi. Trước giờ cô chưa từng biết trong phòng mình lại nhiều người như vậy. Thời khắc này đây, cô rất muốn lao lên nơi làm việc cao nhất trên tầng 38, thành khẩn yêu cầu đòi hỏi cắt giảm biên chế công ty!

Cuối cùng dưới sự cưỡng bức dâm uy của tiền tài, Lâm Hiểu Tuyên không cam lòng khuất phục trong tiếng cười gằn của Đồng Tử Du, đồng ý nhận nhiệm vụ khó khăn khổ ải “theo đuổi thành công miếng thịt tươi lạnh lòng” nào đó.

2.

Ngày hôm sau, quả nhiên Trương Văn Đồng được điều tới bộ phận tiêu thụ. Lâm Hiểu Tuyên may mắn là người ngồi gần khuôn mặt lạnh băng trong truyền thuyết nhất – để hoàn thành nhiệm vụ với hiệu suất cao, cô còn cố tình nài nỉ tổ trưởng sắp xếp Trương Văn Đồng vào vị trí ngay sát cạnh bên mình.

Sáng hôm đó, Trương Văn Đồng chào hỏi với mọi người: Chào mọi người, tôi là Trương Văn Đồng. Ngắn gọn như thế, không cần khiêm nhường nhả nhả, không cần “sau này tôi sẽ học tập theo mọi người”, không có “sau này mong được quan tâm nhiều hơn”. Anh ta y hệt một khối băng di động, cứ thế đi làm tiếp công việc của mình.

Lâm Hiểu Tuyên rất muốn hỏi, anh ta cứ sống trong thế giới của mình như vậy sao, sao phải chăm như thế. Còn nữa, anh ta không biết điều như vậy, sao chủ nhiệm không chỉnh đốn lại kìa? Nhớ năm đó có một người đồng nghiệp tới, cũng tỏ vẻ y hệt Trương Văn Đồng, nhưng sau đó không được mấy ngày đã bị chủ nhiệm bóc hết một lớp da, cuối cùng phải ngoan ngoãn cúi mình quy phục.

Lâm Hiểu Tuyên nghĩ mãi đầu mới là nguyên nhân của hai kết quả khác nhau như thế, nghĩ tới nghĩ lui rồi vỗ tay hiểu được: Người đồng nghiệp nọ không đẹp trai thế này.

Ở cái thế giới chỉ biết nhìn mặt này, đúng là không được. Lâm Hiểu Tuyên lắc đầu cảm khái, chân chà chà dưới đất, cạ cạ ghế xoay nhích tới cạnh Trương Văn Đồng. Cô làm như không có chuyện gì xảy ra, duỗi tay về phía người kia: “Chào anh, em là Lâm Hiểu Tuyên”. Chờ nửa ngày mới đợi được khuôn mặt lạnh kia chuyển hướng lại đây.

Ôi, đúng là đẹp trai quá. Đây là cảm giác đầu tiên của Lâm Hiểu Tuyền.

A... Lạnh quá. Đây là cảm giác tiếp theo của Lâm Hiểu Tuyền.

Miếng thịt tươi lạnh lùng mặt mày âm trầm như nước, anh quay đầu nhìn Lâm Hiểu Tuyền và bàn tay cô vừa đưa sang, gật gù: “Ừm, tôi biết rồi”.

Lâm Hiểu Tuyền và tay cô cứng đờ trong chớp mắt, giữa con sông dài không gian và thời gian. Cái người này cứ như vương tử hay con trai quốc vương gì ấy.

Lâm Hiểu Tuyền thấy kết hoạch mở màn thấy sang bắt quả tang làm họ gặp bất lợi, cô ảo não quay về vị trí. Vừa ngẩng đầu lên đã thấy Đồng Tử Du cười dữ tợn với mình – cái cô này vốn hay cười vui sướng lắm cơ, giờ lại biến thành một người chuyên dữ tợn.

Đồng Tử Du vừa trừng vừa cười gần với cô, còn chụm ngón trỏ với ngón cái “phủ” nước miếng làm động tác đếm tiền. Nhất thời Lâm Hiểu Tuyền lại cứng đờ cổ họng, như thể bị bàn cung nghẹn lại giữa yết hầu. Được rồi, mặc dù không liên quan gì đến tồn tại, nhưng vì sinh tồn, vì vị tiền, vì Mao chủ tịch, cô phải tiếp tục cố gắng thôi!

Lâm Hiểu Tuyền nghiêm túc suy nghĩ về kế hoạch tác chiến. Dựa trên những truyền thống tốt đẹp gia đình dạy dỗ từ nhỏ – từ bé người lớn trong nhà đã dạy cô phải làm người trung thực, trẻ em không trung thực sẽ phải chịu trừng phạt kinh khủng nhất. Bị chủ nhiệm lớp phạt chép một quyển vở – Lâm Hiểu Tuyền đã được bồi dưỡng nên phẩm chất trung thực tuyệt vời. Cô luôn nghĩ điều không nên nhất giữa người với người là lừa dối, vì thế cô quyết định đi thẳng vào đề nói hết chân tướng mọi chuyện cho Trương Văn Đồng.

“Trương Văn Đồng, em có chuyện này muốn nói với anh, là thế này... Em với mấy đồng nghiệp trong phòng đánh bài bị thua, sau đó... phải làm một điều kiện vì thua cuộc, cho nên em phải làm một chuyện theo yêu cầu của họ!” Lúc nghỉ trưa, Lâm Hiểu Tuyền bung hộp cơm đến ngồi ăn bên cạnh Trương Văn Đồng, miệng ngồm ngoàm oai phong liến liến nói hết, vì ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào hộp cơm, nên Lâm Hiểu Tuyền không nhận ra ánh mắt ghét bỏ lạnh lùng như băng sương của Trương Văn Đồng, nhờ đó mới tránh thoát được tai nạn “nói được nửa câu đã vội lùi về”.

“Chuyện là...”, Lâm Hiểu Tuyền nuốt một thìa cơm, lúc quay đầu nhìn về phía Trương Văn Đồng, phút chốc đã bị đông cứng lại luôn. “Ồ... anh đừng nhìn em như vậy, chưa nói hết mà anh cứ trợn lên nhìn em như vậy em suýt nữa không dám nói mất...”

Trương Văn Đồng nở nụ cười, một nụ cười lạnh băng đến mức làm người ta đau đớn: “Vậy thì đừng nói”.

Lâm Hiểu Tuyền nuốt một ngụm nước bọt: “Em phải nói, “suýt nữa” không dám nói, nhưng thật ra vẫn có thể nói...”

Cô nhìn thấy Trương Văn Đồng lạnh lùng nheo mắt. Trong nháy mắt đó, bên tai cô như vang lên ca khúc củ đề của nữ vương băng tuyết. Cô vội vàng cố gắng nói hết trước khi bị đông cứng: “Chuyện là họ muốn em phải theo đuổi anh, còn nhất định phải thành công nữa, nếu không em sẽ phải gánh chịu hình phạt khốc liệt không có chút nhân tính!” Cô lấy hơi, bung hộp cơm lên, cố gắng để lúc nháy mắt sẽ blingbling* hơn một chút: “Vì lẽ đó, những ngày kế tiếp em sẽ quấy rầy anh nhiều lắm”. Nói xong câu đó, Lâm Hiểu Tuyền bung hộp cơm lên cúi đầu thật mạnh như cúi chào, sau đó không chờ Trương Văn Đồng đáp lại, cô vội vàng ôm hộp bom bay vọt về vị trí làm việc của mình. Đùa à, chắc chắn câu trả lời đó cũng chẳng tốt đẹp gì, cô không thêm ở lại để nghe đầu nhè.

*lấp la lấp lánh

Vào lúc này đây, Trương Văn Đồng ở vị trí cạnh bên đang hít thở lạnh lùng nhìn Lâm Hiểu Tuyền ngầu ngẩn ăn cơm hộp, ánh mắt lạnh như băng lại đầy ý nhạo báng khiến Đồng Tử Du đối diện vừa nhìn trộm vừa sồn sột húp mì cũng rung mình một phát. Nếu như ánh mắt có thể gây xéo đến bức tử người ta, thì có lẽ lúc này đây Lâm Hiểu Tuyền đã bị tên này gây vò trảm ngàn lần đến sống không bằng chết.

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 19: Chương 15

Để thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ theo đuổi miếng thịt tươi lạnh lùng, Lâm Hiểu Tuyền đã tự tiến cử mình với giám đốc, chủ động xin làm người sẽ giới thiệu nghiệp vụ trong phòng cho Trương Văn Đồng làm quen. Vì vậy mấy ngày tiếp theo, mỗi ngày Lâm Hiểu Tuyền đều phải chịu đựng lạnh giá để giáng giải công việc cho Trương Văn Đồng. Khả năng chống đông chống lạnh của cô cũng tăng lên đáng kể, cô cảm thấy mặc dù ngũ hành của Trương Văn Đồng thuộc loại băng đá, lại còn hay kiêu ngạo không để ý đến người ta, nhưng không ngờ lúc tiếp thu chỉ dạy thì có thể miễn cưỡng được xem là “khiểm tốn tiếp nhận chỉ bảo”. Nhưng Đồng Tử Du lại nói cho cô biết, cô dùng thành ngữ đó trong hoàn cảnh này là cực kì sai lầm, đáng lẽ phải gọi là “Không ngại học hỏi kẻ dưới” mới đúng hơn.

*thịt tươi : dùng để chỉ các chàng trai trẻ tuổi đẹp trai tuấn tú.

*Khiêm tốn nhận chỉ bảo (nguyên gốc là Hư tâm thụ giáo): không có ý tự cho là đủ, còn cần phải học phải học hỏi thêm.

*Không ngại học hỏi người dưới (nguyên gốc là Bất si hạ vấn): Luận ngữ – Công Dã Trường: “Người thông minh hiểu học sẽ không ngại hỏi người dưới”, ý chỉ người kém hơn mình.

Cô cãi lại, rõ ràng lúc cô tập trung giảng giải công việc cho Trương Văn Đồng, “Anh ấy nói cảm ơn với tôi!”

Đồng Tử Tu cười nhạt hỏi: ” Về mặt lúc anh ta nói cảm ơn thế nào?”

Lâm Hiểu Tuyền suy nghĩ một chút, hơi ngập ngừng đáp: “Tôi không biết, anh ta còn không ngẩng đầu lên...”

Đồng Tử Du lại cười lạnh một tiếng.

Lâm Hiểu Tuyền tiếp tục tranh cãi nữa, buổi trưa cô còn đặt cơm hộp cho Trương Văn Đồng, “Anh ta cũng không từ chối!”

Đồng Tử Du cười gằn hỏi lại: “Vậy anh ta đã ăn cơm mà cô đặt chưa?”

Lâm Hiểu Tuyền suy nghĩ một lúc, lại do dự lần nữa, “À, chắc là anh ta cũng ăn...”

Đồng Tử Du cười đắc ý như không tước xòe đuôi: ” Ặn á! Anh ta còn không thèm mở hộp cơm ra đâu!”

Lâm Hiểu Tuyền hoang mang: “Không thế nào! Mỗi bữa cơm anh ta đều trả tiền cho tôi mà, thế là lãng phí thức ăn đó?”

Đồng Tử Du ha hả: “Anh ta không lãng phí, anh ta đưa cho chủ nhiệm mang về nhà cho chó ăn rồi.”

Lâm Hiểu Tuyền tức giận: “Chủ nghĩa tư bản gian ác quá! Hóa ra tôi lại ăn thức ăn giống với con chó nhà chủ nhiệm đấy à! Đại gia, buổi chiều phải cố gắng làm việc mới được. Tôi cũng muốn nhanh chóng được lên vị trí trưởng phòng. Như thế sau này nhà tôi ăn gì thì chó cũng được ăn cái đấy!”

Đồng Tử Du cảm thấy chỉ số thông minh của Lâm Hiểu Tuyền đã vô phương cứu chữa thật rồi, không hiểu được trọng tâm câu chuyện là ở đâu.

Lâm Hiểu Tuyền tự thấy mối quan hệ giữa mình với Trương Văn Đồng cũng không hề tệ. Vì thế cô bắt đầu bày mưu chính thức theo đuôi kế hoạch tán đổ anh.

Đầu tiên, mỗi ngày cô đều ở cạnh Trương Văn Đồng tẩy não, “Em muốn theo đuôi anh.”

Sau đó cô phát hiện ra không ngờ việc tẩy não mỗi ngày như thế lại cũng có hiệu quả.

Ngày thứ nhất cô nói: “Em muốn theo đuôi anh đó!”

Trương Văn Đồng liếc ánh mắt như trời đông giá rét nhìn cô nói: “Ra cửa rẽ trái ba trăm mét, đi bên phải đến căn nhà thứ ba, không tiến.”

Tan ca, Lâm Hiểu Tuyền cố ý đi ra cửa rẽ trái ba trăm mét rồi đi bên phải đến khu nhà thứ ba, hóa ra đó là một hiệu thuốc. Trương Văn Đồng có ý gì nhỉ? Ý anh ta là cô hãy mua thuốc đi mà uống à? Anh ta thích làm tổn thương người khác thật đấy, mắng chửi người ta mà cũng phải quanh co lòng vòng như vậy. Nhưng mà khả năng kháng đòn của cô đã ngày một mạnh hơn, hơn nữa Lâm Hiểu Tuyền còn có một phẩm chất tốt đó là dù có gặp phải khó khăn cũng quyết không từ bỏ. Thế là cô hờn hờ mua luôn kẹo thanh họng.

Hôm sau, Lâm Hiểu Tuyền lại tỏ tình với Trương Văn Đồng: “Em thật sự muốn theo đuôi anh mà.”

Trương Văn Đồng không buồn ngẩng đầu lên, viết thẳng một dãy số điện thoại trên tờ giấy ghi chú rồi xé ra dán lên trán Lâm Hiểu Tuyền, giống hệt như tấm bùa chú vàng hay dùng để đuổi quỷ.

Sau khi tan việc, Lâm Hiểu Tuyền gọi đến dãy số trên tờ giấy, không ngờ đó lại là đường dây nóng của bệnh viện tâm thần. Trong lòng Lâm Hiểu Tuyền đã sục sôi lắm rồi. Cô không ngờ Trương Văn Đồng lại sẵn sàng vì cô mà tra cứu cả số điện thoại của bệnh viện tâm thần.

Ai dám nói trong lòng anh ấy không có bóng dáng của cô được chứ, mặc dù hình bóng ấy khiến anh ta không sao thoải mái nổi.

Ngày thứ ba, thứ tư, Lâm Hiểu Tuyền vẫn theo đuôi tỏ tình với Trương Văn Đồng. Hai ngày này, không ngờ Trương Văn Đồng lại lựa chọn một biện pháp chống cự rất tiêu cực, đó là không để ý tới cô.

Đến ngày thứ năm, là ngày cuối cùng làm việc trong tuần, Lâm Hiểu Tuyền quyết định tỏ tình lần cuối. Cô xoay ghế qua vị trí làm việc của Trương Văn Đồng ở bên cạnh, trịnh trọng nói với anh: “Ngày mai, nhất định là ngày mai, em sẽ chính thức theo đuôi anh!”

Bàn tay đang cầm bút viết chữ của Trương Văn Đồng bỗng run lên một cái, nét chữ đường hoàng lại quệt thành nhúm đen. Anh để bút xuống, nghiêng đầu nhìn Lâm Hiểu Tuyền, khoe miệng chứa nụ cười giễu cợt: “Cô bị làm sao à? Cô không hiểu những gì tôi ám chỉ hay sao? Được rồi, tôi nói thẳng cho cô biết, ra cửa rẽ trái ba trăm mét, đi bên phải tới nhà thứ ba, có bệnh thì phải mua thuốc, không có thì phải phòng ngừa. Kiểm soát bệnh điên trong nhà đi, đừng mang đến công ty nữa.”

Lâm Hiểu Tuyền nghe xong thì trợn trừng hai mắt, ôm ngực há miệng kích động nhìn Trương Văn Đồng.

Trương Văn Đồng thoáng nhủ này, suýt chút nữa anh còn lo lời mình vừa nói có phải hơi quá đáng hay không, cho nên mới kích thích người đàn bà bị điên này rồi. Nhưng một giây kế tiếp, anh thấy biểu cảm kinh hãi của Lâm Hiểu Tuyền thay đổi, giống như vẻ mặt nhóang cái đã khác của các diễn viên kịch hát.

Lâm Hiểu Tuyền ôm ngực, chỉ trong nháy mắt nét mặt từ kinh hãi chuyển sang vui mừng: “Trời ơi ! Em cứ tưởng anh không thích nói chuyện, thế mà không ngờ miệng lưỡi của anh lại ác độc thế này! Quá tốt rồi! Từ nhỏ mẹ đã bảo em là đồ phản ứng chậm, cho nên lúc nào cũng nhắc em phải gặp một người ác mồm ác miệng vào. Giờ thì tốt rồi, đây là cơ hội để rèn luyện năng lực phản ứng và khả năng suy nghĩ nhanh nhạy! Cảm ơn anh nhé, Tiểu Trương !”

Thấy phản ứng Lâm Hiểu Tuyền, khoe miệng Trương Văn Đồng giật giật một cái, thật lòng không biết nói gì hơn. Anh còn tưởng Chi Hoa ở bộ phận bên cạnh đã không bình thường rồi, không ngờ ở phòng này còn gặp thêm một người “hơn” thế nữa. Đúng là càng sống càng gặp phải quỷ mà.

4

Ngày hôm sau sau khi Lâm Hiểu Tuyền chính thức tuyên bố kế hoạch theo đuổi lại là hai ngày nghỉ cuối tuần. Lúc cô bò từ trong chăn chui ra, mặt trời đã lên cao ba sào trúc. Cô suy nghĩ một lúc, rốt cuộc thì nên “theo đuổi” Trương Văn Đồng như thế nào đây nhỉ, vừa nghĩ đến đó trong đầu lại trống rỗng kinh hoàng. Tự đứng lại thấy thoáng bị thương, hóa ra hai mươi mấy năm qua mình đúng là sống uổng, cô chưa từng được một người nào theo đuổi, cũng chưa bao giờ đi theo đuổi người khác, trong sáng đến mức sống uổng cả tháng năm.

Cô gọi điện thoại hỏi Đồng Tử Du: “Phải theo đuổi đàn ông thế nào đây nhỉ?”

Đồng Tử Du vô cùng tức giận, giọng nói chưa tỉnh ngủ còn gào thét với cô: “Nào cô toàn là phân đấy à? Sao cô không tìm trên mạng xem thử mà lại gọi hỏi tôi vào cái ngày cuối tuần thế này?”

Lúc này Lâm Hiểu Tuyền mới nhớ ra còn một công cụ tìm kiếm tên là internet.

Đồng Tử Du thật tình muốn khóc vì độ ngu xuẩn của người kia: “Bây giờ tôi hối hận lắm rồi, sao lại phạt cô quá nhẹ nhàng thế chứ! Đáng nhẽ nên bắt cô theo đuổi người kế nghiệp của chủ tịch kia kìa!”

Lâm Hiểu Tuyền ngạc nhiên: “Người kế nghiệp của chủ tịch là ai?”

Đồng Tử Du nói lại mấy tình tiết trên tivi: “Công ty X1 của chúng ta là tập đoàn gia tộc, người kế nghiệp chủ tịch đương nhiên là con trai của chủ tịch chứ còn ai đây nữa!”

Sau khi Đồng Tử Du bức bối cúp điện thoại, về mặt Lâm Hiểu Tuyền lúc này như thể đã học hỏi được nhiều “Đúng là có lý quá”, cô mở máy tính ra, thành kính truy cập vào website rồi đưa ra câu hỏi: “Xin hỏi có chiến lược nào theo đuổi đàn ông không? Đặc biệt là kiểu rất lạnh lùng ý.”

Chỉ chốc lát sau đã có người trả lời: “Đã theo đuổi người ta rồi mà còn muốn lạnh lùng à? Chủ topic này giả vờ rất khá. Tôi cho 99 điểm, còn 1 điểm không cho để cô khỏi kiểu ngạo đó.”

Lâm Hiểu Tuyền nhìn đáp án lại càng thấy ngạc nhiên. Sau khi nhấp lại tiêu đề hai lần rốt cuộc cô cũng phát hiện ra vấn đề, vội vàng sửa lại câu hỏi: “Xin hỏi có cách nào theo đuổi người đàn ông lạnh lùng không?”

Qua một lúc đã có người trả lời.

“Có câu gái cương trực sợ đàn ông quấy rầy, trai lạnh lùng sợ phụ nữ nóng bỏng. Đối với kiểu đàn ông lạnh lùng, cô phải hỏi han anh ta ân cần vào, tôi không tin cách đó không thể làm tan chảy trái tim lạnh giá của anh ta. Nhưng mà điều kiện tiên quyết là trước hết là nhan sắc của chủ topic không có vấn đề gì nhé. Xin chủ topic tặng điểm.”

Lâm Hiểu Tuyền vội vàng lấy gương soi, không biết nhan sắc của mình có được cho là đẹp không nhỉ.

Cô vội hỏi lại người trả lời phía trên: “Cho hỏi mặt mũi thế nào mới xem là không có vấn đề vậy ạ?”

Một lúc sau người đó đã nhắn lại: “Cô chụp ảnh mình rồi đăng lên đi, tôi xem miễn phí cho cô. Cái này không cần cô tặng điểm.”

Lâm Hiểu Tuyền cấp tốc buộc tóc thành đuôi ngựa, xoa xoa mặt một hồi, xoa mạnh đến mức hai gò má đỏ lên mới mở điện thoại tự selfie một tấm, sau đó đăng lên internet.

Chờ một lúc đã xuất hiện câu trả lời của người kia trên mạng.

“Ha ha ha ! Trước lúc chụp hình chủ topic đã tát mình hai đấy hả? Có điều nhìn tổng thể thì cũng không tệ lắm, nếu trước khi chụp ảnh có thể rửa mặt lau gì mặt thì về cơ bản cũng có thể xem là người đẹp thanh tú.”

Lâm Hiểu Tuyền tự động lờ hết những câu từ trước đó, chỉ tập trung vào bốn chữ “người đẹp thanh tú” mà thôi. Cô vui sướng muốn chết, đây là lần đầu tiên sau năm mươi tám tuổi cô nhận được một lời đánh giá có tính cổ vũ lòng người mạnh mẽ đến thế. Vừa vui mừng vừa nhiệt tình gõ bàn phím hỏi: “Bạn ơi, thế với nhan sắc của mình, tôi muốn theo đuổi một anh chàng đẹp trai lạnh lùng, hơn nữa phải chắc chắn thành công thì nên làm thế nào đây nhỉ? Có phải rất khó thực hiện không? Có phải không thể làm được không?”

Cô chờ một lúc lâu mới thấy đối phương trả lời một đoạn dài phía dưới.

“Tính ra thì chuyện này cũng không phải khó lắm. Cô cứ thực hiện theo ba bước này là được. Bước một, hỏi han ân cần, lúc nào cũng phải gửi tin nhắn quan tâm đến đối phương. Bước hai, phải trở nên hiền lành chăm chỉ. Đàn ông luôn có yêu cầu đó với phụ nữ mà. Có thể ra được phòng khách hay không không quan trọng, nhưng nhất định phải vào được phòng bếp, phải biết nấu cơm làm việc nhà. Bước ba, cô phải kiên trì cố chấp. Trên con đường theo đuổi này, chắc chắn cô sẽ nhận được những lời từ chối kinh khủng của đối phương, có khi còn cảm thấy nhục nhã hổ thẹn, nhưng lúc đó cô không được dao động, nhất định phải giữ vững ý chí của mình. Dần dần, không phải cô tán đổ được anh ta mà là anh ta tự khuất phục trước dâm uy của cô. Cô cứ thực hiện ba bước trên, bắt được người kia không còn là vấn đề gì nữa. Xin chủ topic cho tôi điểm thưởng.”

Đối với câu trả lời thần kỳ này, cô chân thành cung kính nói với đối phương: “Được rồi! Bạn chờ tôi một chút, tôi sẽ nạp tiền rồi cho bạn thật nhiều điểm thưởng!” Lâm Hiểu Tuyên vừa thở hốt hên vừa nạp hai mươi đồng, hào phóng đổi hết ra điểm rồi tặng cho người đó. Cô quyết định ngay lúc này sẽ bắt đầu tiến hành ba bước trong kế hoạch theo đuổi người kia!

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: chương 16

Sáng sớm Trương Văn Đồng đi bơi, lúc quay về phòng lại thấy em họ mình còn đang học cấp hai đang ngồi cười hềnh hếch trước màn hình máy tính.

Anh vừa lau tóc vừa thản nhiên hỏi em, cười cái gì thế. Em trai huơ tay múa chân nói với anh: "Bạn của em vừa kể, nó lên mạng lại gặp được một chị gái cực ngốc, chị đó hỏi làm thế nào để theo đuổi người đàn ông lạnh lùng. Bạn em nó nói phía một hồi, thế mà chẳng những chị ngốc này tự chụp hình up lên rồi còn nạp tiền đổi thành điểm tặng cho nó. Em buồn cười chết mất!"

Trương Văn Đồng cũng cảm thấy

buon cười. Bây giờ mà van còn một người lớn có thể bị học sinh cấp ba lừa nữa à.

Em trai thấy anh mình cười thì vội vàng kéo anh đến trước máy vi tính: "Cho anh xem thử bài đăng của chị ngốc này nhé."

Trương Văn Đồng vừa lau tóc vừa ngồi xuống ghế nhìn qua, lúc nhìn thấy bức ảnh phía trên, mí mắt anh lại nháy một cái. Nhìn xuống thấy câu trả lời của cậu bạn em mình, bỗng nhiên anh lại có linh cảm cực kì không ổn.

Đang nghĩ đến đây, điện thoại di động để một bên cũng thành linh rung lên. Anh dừng lau tóc, cầm điện thoại lên, sau lưng vụt lên một làn hơi lạnh buốt. Quả nhiên là tin nhắn của bà điên âm hồn bất tán kia.

Anh để điện thoại di động xuống, kéo khăn lông trong tay đến mức roẹt roẹt ùng ùng, trợn mắt nhìn em họ: "Anh đếm đến ba, em chạy được thì chạy, còn nếu không thì anh sẽ đánh em! Đừng hỏi tại sao. anh không muốn

nói!"

Sau khi đếm đến ba, tiếng em trai gào khóc thảm thiết vang đến tận mây xanh. Cùng với tiếng kêu gào thê thảm ấy còn có tiếng của điện thoại rung rung không ngừng. Lúc Trương Văn Đồng cầm di động lên nhìn xem lần nữa, anh còn bức đến mức bật cười. Trong điện thoại của mình có tới hai mươi tin nhắn "ân cần hỏi han" kia đấy.

6

Lâm Hiểu Tuyền nào biết lời khuyên nọ lại đến từ một cậu học sinh cấp hai còn chưa qua hết tuổi dậy thì. Cô còn xem câu trả lời kia chẳng khác nào kinh thánh, cứ thực hiện theo mà không có chút nghi ngờ.

Bước đầu tiên, hỏi han ân cần, lúc nào cũng phải gửi tin nhắn quan tâm đến đối phương. Nghĩ đến số tiền phải trả khi thực hiện việc này, Lâm Hiểu Tuyền cố ý đăng kí gói một nghìn tin nhắn, sau đó mỗi ngày lại vắt hết óc ra siêng năng cân cù gửi tin nhắn quan tâm Trương Văn Đồng. Chiến lược ân

cần hỏi han cứ tiến hành như vậy.

thuvienngontinh.com

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

Sáng dậy, việc đầu tiên cô làm là gửi cho anh một tin chào buổi sáng.

Rửa mặt xong, lúc ngồi đi vệ sinh cô lại tranh thủ gửi tin dự báo thời tiết kèm thêm lời khuyên về độ dày quần áo nên mặc ngày hôm nay.

Trên đường đi làm, lúc dừng lại bên lề đường mua bánh rán cho bữa sáng, cô vừa ăn vừa gửi cho anh một thực đơn bữa sáng đầy dinh dưỡng.

Hay cả khi chen chúc trên chuyến tàu điện ngầm, cô vẫn cố gắng giãy giụa để gửi thêm tin nhắn về dự đoán vận thế dựa trên các chòm sao nên làm ngay sau khi ra cửa để tránh không đi vào đường tắc.

Đến công ty, khi quẹt thẻ thì lại gửi tin nhắc nhở đối phương cũng đừng quên làm vậy.

Đợi đối phương đi vào phòng làm việc rồi, cô lại tiếp tục gửi tin nhắn quan

tâm "Trên đường đi làm anh đã vất vả rồi."

Sáng khi đi làm gửi tin "Công việc buổi sáng anh đã khổ cực rồi."

Trưa thì nhắn "Buổi trưa vui vẻ nhé!"

Chiều lại gửi tin "Anh đã mệt mỏi vì công việc buổi chiều rồi!"

Lúc Trương Văn Đồng đi vệ sinh, Lâm Hiểu Tuyền càng bộc phát quan tâm, gửi tin nhắn: "Chúc anh đi vệ sinh thuận lợi!"

Thiếu chút nữa Trương Văn Đồng đã ngã nhào bậc thang trước cửa nhà vệ sinh.

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 21: chương 16.2

Suốt cả ngày, trong phòng làm việc không có tiếng gì khác ngoài âm thanh báo tin nhắn từ điện thoại của Trương Văn Đồng.

Lúc tan việc, Đồng Tử Du quả thực không chịu thêm nổi nữa, cô đi tới vị trí

làm việc của Trương Văn Đồng, khách khí hết sức hỏi: "Tiểu Trương à, có phải gần đây cậu lộ tin tức cá nhân khi mua hàng trên taobao đó hả? Sao hôm nay tôi thấy cậu nhận được quá trời tin nhắn thế, có phải toàn tin quấy rầy cả không? Sao cậu không tắt âm thanh đi? Như này ồn ào quá!"

Trương Văn Đồng ngược mắt nhìn cô, ánh mắt sâu xa như thể muốn nhìn xuyên qua cô để thấy người phía sau.

Anh cười lạnh, trong nụ cười ẩn chứa một thâm ý vô cùng tận: "Tôi muốn xem thử ngoài gửi tin quấy rối ra, người kia còn có thể làm ra cái chuyện quái gì đây!"

Lâm Hiểu Tuyền đang vui đầu trong góc bàn làm việc chuẩn bị gửi tin "Sau khi tan làm em mời anh ăn cơm nhé !" thì bất giác lại run lên một cái, miếng thịt tươi này thật lạnh lòng quá đi...Cô run đầu ngón tay ấn vào phím xóa. Chuyện mời cơm này cứ chờ một thời gian nữa vậy, bây giờ mà nói ra chắc cô sẽ bị tổn thương vì sương giá không an toàn chút nào đâu.

Buổi tối về nhà Trương Văn Đồng còn phải phụ trách bổ túc dạy thêm cho cậu em họ. Trong lúc dạy, điện thoại di động cứ vang lên từng tiếng ding ding không ngừng, lúc đầu cậu em còn khá là hòa nhã, chỉ hỏi: "Anh à, có phải gần đây anh truy cập vào trang web nào đó không tiện nói ra đúng không? Em thấy điện thoại của anh đều sắp bị tin nhắn rác bao thầu rồi đó!"

Trương Văn Đồng cũng không nói gì nhiều, chỉ đập vào gáy em một cái.

Lại qua một lúc lâu, em họ cũng mất hết kiên nhẫn, nôn nóng không yên không chịu thêm nữa nữa, hỏi: "Anh, anh không thể chuyển điện thoại sang chế độ rung được à ?Ồn ào quá đi! Nếu em không thi đỗ đại học thì tại anh cả đấy!"

Trương Văn Đồng liếc nhìn cậu em

họ, ánh mắt và biểu cảm có vẻ khá xấu xa, chuyển thành chế độ rung theo ý kiến của cậu: "Nếu em không đỗ đại học, nguyên nhân cốt lõi đều tại em cả thôi."

Em họ "hả" một tiếng, mặt mày nhăn nhó thể hiện suy nghĩ không tán thành với câu nói lần này, nhân tiện còn bày tỏ vẻ bất mãn với anh trai của mình: "Anh được dì em nhặt về ở trên đường đấy hả? Cười như kiêu không có chút máu mủ tình thân gì hết ấy!"

Trương Văn Đồng lại đập vào gáy cậu cái nữa.

Qua một lúc, rốt cuộc cậu em họ cũng đã hiểu ra vì sao Trương Văn Đồng lại có vẻ mặt xấu xa đến vậy. Cậu không nên bảo chuyển di động sang chế độ rung mà phải nói thẳng là để im lặng luôn mới đúng.

"Anh! Anh không muốn để em thi đại học đấy à? Anh thừa biết sau khi chuyển sang chế độ rung thì tiếng "rè rè" này còn rộn ràng hơn cả tiếng chuông mà? Chắc chắn anh không ngại

con ruột của dì em! Không có tí huyết nhục tình thân nào hết, anh để em tập trung học đi anh!"

Trương Văn Đồng cười nói: "Anh đã thỏa mãn yêu cầu của em rồi còn gì!"

Em họ bỗng đứng dậy vươn người qua Trương Văn Đồng cướp điện thoại của anh. Trương Văn Đồng lại nhẹ nhàng cản lại, gỡ từng móng vuốt của cậu ra.

Cậu em không lấy được: "Rốt cuộc là ai hả? Cso gì thì nói một lần cho xong, sao cứ nhất định phải nhả từng tin một quây rầy người ta thế chứ! Nhiều tiền tiêu quá có phải không? Anh không thể cho người đó vào danh sách đen cho thế giới yên tĩnh một lúc được à?"

Trương Văn Đồng mỉm cười tỉnh bơ: "Đưa vào danh sách đen thì còn gì là thú vị nữa!"

Em họ nổi điên, lay lay bả vai anh: "Anh nói mau, là ai là ai hả?"

Trương Văn Đồng bị lắc đến choáng

vang, quyết định thóa hiệp một chút:

"Một người đồng nghiệp mà thôi."

Em họ đập bàn đập ghế: "Hóa ra không phải tin rác mà lại là tin nhắn của đồng nghiệp! Còn có kiểu người hỏi thăm như thế à? Đồng nghiệp của anh cũng phiền phức quá đi!"

Trương Văn Đồng mở màn hình di động, xem từng tin nhắn "ân cần hỏi han" một, khóe miệng vô thức khẽ nhếch lên: "Thật ra thì cô ấy cũng không đáng ghét như vậy đâu." Vừa nói điện thoại lại rung lên hai tiếng.

Cậu em họ đã nổi đóa triệt để: "Anh nói cho em đồng nghiệp này là ai ! Em sẽ bảo dưỡng đuổi người này đi! Làm phiền cuộc sống của người khác như thế, nhân phẩm con người ấy quá kém!"

Trương Văn Đồng lại đập vào gáy em họ thêm cái nữa: "Đừng ồn ào nữa! Nhân phẩm của cô ấy còn tốt hơn em!"

8.

Đối với Trương Văn Đồng mà nói, thật ra không phải sau khi chuyển đến đây anh mới biết Lâm Hiểu Xuân

quay anh moi biet Lam Hieu Tuyen. Trước kia lúc anh còn ở phòng tiêu thụ bên cạnh đã có biết cô rồi. Có một thời gian công ty họ khá bận, các phòng ban đều sẽ phải tăng ca. Có một lần anh làm thêm giờ thì đúng Lâm Hiểu Tuyền cũng tăng ca ở phòng bên cạnh.

Hôm đó anh và các đồng nghiệp cùng phòng đã thống nhất gọi đồ ăn bên ngoài, nhưng cuối cùng do dạ dày quá mẫn cảm từ nhỏ, anh lại bị đau bụng phải chạy vào nhà vệ sinh. Trong thời gian trốn trong WC, anh thấy người ở phòng bên cạnh đã ra về gần hết, dần dần chỉ còn Lâm Hiểu Tuyền và Đồng Tử Du. Hai cô gái cuối cùng của phòng tập trung làm việc mà ngay cả anh đi qua họ cũng không để ý.

Sau đó nghe nói lúc phát tiền thưởng, chủ nhiệm không biết phải làm sao, ông thấy một người nọ về trước và Lâm Hiểu Tuyền làm việc nhiều hơn những người khác, cho nên quyết định phát cho cô và người đó quá nửa số tiền thưởng. Thấy vậy Lâm Hiểu Tuyền lập

tức đứng ra, nói với chủ nhiệm là, Đồng Tử Du vất vả hơn cô, cô ấy hoàn thành lượng công việc lớn hơn cô rất nhiều. Có thể chia một nửa tiền thưởng của mình cho Đồng Tử Du không? Vì vậy chủ nhiệm quyết định chia đều tiền thưởng cho ba người.

Sau chuyện này mọi người đều giục Đồng Tử Du khao cả phòng vì cô quá may mắn, thiếu chút nữa còn chẳng có đồng nào. Nhưng Lâm Hiểu Tuyền lại đề nghị một người đồng nghiệp khác chiêu đãi: "Anh là đàn ông, anh phải mời mới đúng, phải không?"

Trong lòng đồng nghiệp đó cũng biết số tiền thưởng mình có được chỉ là hữu danh vô thực, cho nên anh ta cũng cam tâm tình nguyện mời cả phòng một bữa ăn thật lớn.

*hữu danh vô thực: Chỉ có tiếng nhưng trong thực tế không có gì.

Các một tấm kính lạnh băng, Trương Văn Đồng vênh tai lên nghiêm túc nghe hết toàn bộ câu chuyện này. Sau khi nghe xong anh có ba ấn tượng đối với Lâm Hiểu Tuyền: Một, cô gái này bị ngốc đấy à? Ngay cả công lao của mình mà cũng không chịu nhận. Hai, không lẽ cô gái này bị ngốc thật sao? Ngay cả tiền cũng không muốn. Ba là, cô gái này bị ngốc thật rồi? Thời đại xã hội nào không biết mà còn lo chuyện bất công của thiên hạ nữa đấy.

Cho đến khi anh chuyển đến phòng làm việc của Lâm Hiểu Tuyền, anh đã chắc chắn rằng cô bé này đúng là ngu thật sự. Ngu đến mức ngay cả một học sinh cấp ba cũng có thể trêu đùa làm cô mất phương hướng thế này.

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: chương 17

Gửi tin nhắn được 3 ngày, sau khi đã nạp rất nhiều tiền điện thoại, Lâm Hiểu Tuyền cảm thấy chiến lược "hỏi

han ân cần" cũng đã gần đủ rồi. Đây là lúc cô nên chuyển sang thực hiện chiến lược theo đuổi thứ hai -- dịu dàng chăm chỉ. Nhưng rốt cuộc phải dịu dàng chu đáo thế nào đây? Cô đâu thể xông vào nhà của Trương Văn Đồng rồi bắt anh cho mình việc nhà được.

Cô đành xin chỉ dạy của Đồng Tử Du, làm thế nào để thể hiện sự hòa nhã siêng năng ở trong phòng làm việc.

Đồng Tử Du đáp lại cô bảy chữ: "Bưng trà rót nước giặt chùi."

Lâm Hiểu Tuyền lập tức hiểu ra. Bắt đầu từ đó, cứ cách một tiếng đồng hồ cô lại lau bàn và rót trà cho Trương Văn Đồng một lần. Kết thúc ngày đầu tiên, Trương Văn Đồng đã uống hết sáu cốc trà đặc tất cả, và kết quả là tối hôm đó đến nửa đêm mà anh vẫn không ngủ được. Lúc trừng mắt nhìn trần nhà, Trương Văn Đồng thật lòng muốn đá bay đồ yêu tinh hại người đen tối Lâm Hiểu Tuyền đó đi.

Ngoài việc bưng trà rót nước ra, Lâm Hiểu Tuyền còn luôn cố gắng tìm cách "giặt chùi". Sau đó có một hôm, lúc

Trương Văn Đồng uống trà thì bị bắn một giọt lên trên người. Anh vội vàng đi đến phòng vệ sinh thay chiếc áo dự phòng. Đến giờ nghỉ trưa, Lâm Hiểu Tuyên y hệt như cô gái ốc đồng*, lặng lẽ làm việc vất vả, cầm chiếc áo sơ mi dính bẩn đến phòng vệ sinh gắng sức giặt giũ một phen.

*cô gái ốc đồng là nhân vật trong truyền thuyết dân gian dân tộc Hán ở Phúc Kiến. Mọi người quen gọi là truyện cổ tích cô gái ốc đồng, chuyện kể rằng từ nhỏ cha mẹ của Tạ Đoan đã mất sớm, anh sống lẻ loi hiu quanh một mình, lại cần cù tiết kiệm. Vì lẽ đó, Thượng đế phái thần nữ ốc đồng hạ phàm giúp anh.

Sau khi vắt khô xong, Lâm Hiểu Tuyên buồn bực phát hiện ra, trên chiếc áo đã có đầy nếp nhăn như bông cúc tan tành tán úa. Cô cứ nghĩ là phẳng thì sẽ tốt hơn thôi, vì vậy cũng không để tâm lắm.

Sau khi sấy khô chiếc áo dưới máy sấy tự động, đúng lúc một đồng nghiệp cùng phòng bước vào nhà vệ sinh, thấy

cô cực khổ như vậy thì nhiệt tình khuyên nhủ: "Hiếu Tuyền à, cô việc gì mà phải tự làm khổ mình như thế! Cô cứ nhận thua là được thôi mà, đưa cho mỗi người một ngàn tệ thôi đâu cần phải khổ thế này chứ!"

Lâm Hiếu Tuyền cắn răng kiên định đáp: "Người chết vì tiền, chim chết vì ăn! Để bảo vệ ông nội Mao, tôi không sợ vất vả!"

Cuối cùng cũng hong khô được áo. Lâm Hiếu Tuyền cầm áo sơ mi trong tay, càng ngày càng buồn bực: Làm sao mà nếp nhăn còn nhiều hơn cả lúc trước thế này?

Cô cầm áo trở về phòng làm việc thì bắt gặp Trương Văn Đồng đang ngồi trên ghế trợn mắt hung dữ nhìn sang cô.

Lâm Hiếu Tuyền cười khéo, đưa áo sơ mi cho anh: "Em đã giặt sạch áo cho anh rồi, nhưng có hơi nhăn, chắc là cần phải ủi..."

Trương Văn Đồng trợn mắt nhìn cô, hơi lạnh bắn ra từ ánh mắt sắp làm cô phong ấn.

"Lâm Hiểu Tuyền, quần áo của tôi cũng chỉ có thể giặt khô thôi, hiểu chưa?"

Lâm Hiểu Tuyền bị anh trừng mà co rút cả vai. Cô thấy dựa trên trình độ xoi mói của miếng thịt tươi đẹp trai lạnh lùng này thì anh ấy chẳng cần đi làm nữa đâu, cứ lên châu trời luôn cho rồi.

10

Mấy ngày liên tục uống trà đặc, Trương Văn Đồng rơi vào trạng thái thiếu ngủ thật sự. Cuối cùng không thể chịu đựng hơn được nữa, lúc Lâm Hiểu Tuyền lau bàn cho anh, Trương Văn Đồng nắm lấy cổ tay cô, nghiêm túc cảnh cáo: "Tôi không có đủ kiên nhẫn để nhìn cô nữa đây, đừng tới quấy rầy tôi nữa."

Ngay tức khắc Lâm Hiểu Tuyền cảm thấy đây là lúc nên thực hiện bước thứ ba theo đuổi rồi -- kiên định cố chấp! Cô không xem lời cảnh cáo của Trương Văn Đồng là chuyện to tát gì, vẫn tiếp tục ấm áp hiền lành theo ý mình mà thôi.

Trương Văn Đồng không nhin được hỏi cô: "Cô không có tự trọng à?"

Lâm Hiểu Tuyền suy nghĩ một chút: "Vấn đề này ngày mai em sẽ trả lời anh."

Đến tối, cô tiếp tục đặt câu hỏi trên internet. May mắn là bậc thầy lần trước trả lời cô lần này lại gửi tới cô một câu trả lời như mong muốn.

Ngày hôm sau cô nói với Trương Văn Đồng: "Em trả lời vấn đề ngày hôm qua của anh. Câu nệ tự tôn thì đúng là cái rắm".

Trương Văn Đồng: "Đừng ép tôi chửi cô".

Lâm Hiểu Tuyền: "Anh cứ chửi đi, em sẽ đọc thầm "đàn hồi" ở trong lòng".

Trương Văn Đồng bị cô mài đến mức không còn cách nào hơn.

Cứ ân cần hỏi han, hiền lành chăm chỉ và kiên định cố chấp một thời gian như thế, rốt cuộc Lâm Hiểu Tuyền cũng thấy chán chán rồi. Cô định dùng một cách thẳng thắn khác để giải quyết vấn đề này.

Cô nể mặt mời Trương Văn Đồng ăn cơm, Trương Văn Đồng không thèm để ý, cô khẩn cầu mời anh lần nữa, Trương Văn Đồng chỉ hừ một tiếng, cuối cùng cô vừa khẩn cầu vừa uy hiếp: "Nếu anh không đồng ý ăn cơm với em, em sẽ nói cho mọi người anh xúc phạm em".

Lúc này Trương Văn Đồng lại khẽ cười một tiếng, cười đến giá rét trời đông: "Phải là cô mới đúng".

Tuy rằng bị chế nhạo về tinh thần, nhưng khiến Lâm Hiểu Tuyên bất ngờ là, lần này Trương Văn Đồng lại đồng ý với... uy hiếp của cô.

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 23: chương 17.2

img src='http://img.webtruyen.com/public/images/storyimg/20170104/chua-tung-yeu-em-nhu-the-17-2.png' /

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 24: chương 18

▣ Chương Tiếp

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 25: Chương 18.2

▢ Chương Tiếp

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Chương 19

▢ Chương Tiếp

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Chương 19.2

▢ Chương Tiếp

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 28: chương 20

▢ Chương Tiếp

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 29: Chương 21

Họ biết nhau qua xem mắt. Sau khi kết hôn anh vẫn ăn chơi như trước, cô cũng không để ý. Có hôm anh đi tán gái ở hộp đêm với bạn bè, một nhóm nam nam nữ nữ, bị cô và đồng nghiệp bắt gặp. Bạn bè của anh đều đối sắc, sợ cô biết sẽ nổi điên. Ai ngờ cô chỉ cười hi vọng vai anh: Cô gái tóc dài kia đẹp lắm, nhưng phải kiềm chế một chút, em đang định có em bé mà. Nói xong, vừa định đi lại bị anh kéo lại: Khó lắm anh mới chọn được nơi em hay lui tới để em nhìn thấy, thế mà em còn chẳng thèm ghen.

1.

Trong nhà hàng, trước bàn ăn cạnh bên cửa sổ, Quý Lê lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa kính. Ánh mắt trời xuyên qua lớp kính phủ lên mặt cô, ánh sáng vàng óng nhẹ nhàng ám áp như cổ tình phác họa thêm sắc điệu lạnh lùng trên gò má nọ. Bên tai là tiếng đàn ông than khóc cầu xin. Quý Lê nghe mà không hề cảm động. Rốt cuộc khi làn váy bị kéo đến sắp đứt chỉ ra, cô mới mất kiên nhẫn nhíu mi thật chặt. Quay đầu nhìn lại, cúi mắt nhìn người đàn ông khóc lóc bị thương đang quỳ gối ôm bắp đùi của mình.

Đột nhiên Quý Lê lại thấy hơi buồn cười, mà cô cũng khẽ cười thật đấy: “Hồ An Sinh, tôi muốn nhắc nhở anh một chuyện, người phụ tình là anh, nên khóc phải là tôi khóc mới đúng chứ, anh đừng có cướp vai của người ta như thế”.

Quý Lê nhìn quanh cửa hàng. May mà bây giờ đang là buổi chiều, cũng không trùng với giờ đông người tới dùng cơm, người có thể xem náo nhiệt cũng chỉ có một bàn ngồi cách đó không xa. Người nọ ngồi trong góc khuất, Quý Lê không nhìn rõ hai người đang ngồi ở chỗ kia. Thế là cô cũng bịt tai trở

chuông tự an ủi mình, chắc bọn họ cũng không nhìn rõ mặt mũi cô đâu nhì.

Hồ An Sinh vẫn còn quỳ rạp bên cạnh cô, ôm cô khóc lóc thảm thiết, nước mắt nước mũi bết nhết đầy mặt hần. Hần vừa rống ré vừa khóc lóc kể lể: “Lê Lê, anh xin em, cho anh mà cũng là cho em thêm một cơ hội nữa, chúng ta bắt đầu lại từ đầu nhé, được không em? Lê Lê à, em tin anh đi, anh làm thế không phải vì anh lằng nhằng gì đâu! Tại anh yêu em quá! Anh chỉ muốn em ghen chút thôi mà! Nhưng mà em vẫn mãi không chịu ghen, nên anh mới càng ngày càng làm lớn!”

Nghe Hồ An Sinh ngậm nước mắt nói hết lời “tâm huyết”, khóe miệng Quý Lê nở nụ cười, cực kì châm chọc. Trước giờ cô chưa từng biết, khi một tên đàn ông phụ tình muốn cứu vãn tình cảm, chỉ số IQ lại có thể cao đến như thế, hành vi xấu xa đến vậy lại gói gọn lại đến mức càng nghe càng có lý, khiến cho người ta không thể phản bác lại luôn.

Quý Lê khẽ cười một tiếng, gỡ cánh tay của Hồ An Sinh đang vòng quanh đùi mình: “Được, xem như lời anh nói là thật, xem như là tôi tin. Nhưng mà rằng của tôi không tốt, không chịu được chua nên không hợp với anh đâu. Anh nên tìm một cô vợ có thể chịu được nóng lạnh chua ngọt ấy, để anh có thể thoải mái dứt giũa cho cô ta”. Quý Lê rút chân mình ra, vuốt vẩy rồi đứng lên đi thẳng.

Hồ An Sinh đấm mạnh xuống đất hét to về phía bóng lưng cô: “Quý Lê, cô là đồ đàn bà không có trái tim! Tôi hận cô!”

Người phục vụ nhẹ nhàng đi tới, Hồ An Sinh xua xua tay đuổi cô: “Đi ra, không cần cô đỡ”. Người phục vụ cẩn thận dò hỏi: “...Anh ơi, cô gái vừa rồi có gói hai chai rượu năm 82 mang đi, xin hỏi hai chai rượu này... có trả tiền ngay bây giờ không ạ?”

Hồ An Sinh sững sờ, đứng lên nhìn về phía cửa sổ, Quý Lê vừa lúc đi ngang qua, hần cắn răng kêu to: “Quý Lê, cô không phải là người! Tôi nguyện rửa cò gặp người đàn ông tiếp theo cũng sẽ bị phụ tình như thế”.

Ngoài cửa sổ, Quý Lê tắm mình dưới ánh nắng mặt trời, cầm hai chai rượu lắc lắc với anh ta, nở nụ cười tuyệt mỹ. Nụ cười đó rực rỡ đến chói lóa, như thể mọi ánh nắng rạng rỡ đều trở nên âm đạm.

2.

Trước một bàn ăn khác trong quán, Tiêu Dương thất thần nhìn cô gái đột nhiên cười rộ ngoài cửa sổ. Trợ lý ngồi đối diện gọi anh: “Tổng giám đốc à anh đừng nhìn thế nữa! Không phải anh không muốn đến đây à? Tự nhiên nhìn người ta cười lại không dừng lại được!”

Tiêu Dương quay mặt lại, liếc mắt nhìn người đàn ông nước mắt nước mũi tèm nhem bên kia, cười nhạt: “Một người đàn ông mà có thể sống đến nước này, sao không đập đầu chết luôn đi”. Thấy trợ lý đang khát khao nhìn mình, ra vẻ đang có lời muốn nói, Tiêu Dương nâng tách trà lên uống một ngụm, chậm rãi nói: “Nói đi, mẹ tôi nói cậu kéo tôi đến quán này uống trà giữa trưa để làm gì?”

Trợ lý ngại ngần nói: “Tổng giám đốc, tôi không nói dối anh, vị nữ sĩ vừa rồi là người mà mẫu thân đại nhân của anh vừa ý, muốn giới thiệu cho anh, cô ấy từng hợp tác làm ăn với mẹ của anh, nhưng không may lại có một người bạn trai quá tệ hại, mẹ của anh còn mong người ta chia tay từ lâu rồi, rốt cuộc cũng không phụ lòng người, nghe nói hôm nay vị nữ sĩ kia sẽ có một bữa tiệc chia tay bạn trai cũ ở đây, thế là mẹ anh dẫn tôi nhất định phải nghĩ cách kéo anh tới đây nhìn, xem xem cô gái này cá tính biết bao nhiêu! Bà còn nói đảm bảo xem xong anh có thể gạt đầu đồng ý!”

Trợ lý nuốt nước miếng, cẩn thận hỏi Tiêu Dương: “Tổng giám đốc à, không phải tôi cố tình phản chiến đâu, anh biết uy lực của thái hậu nhà anh mà, tôi không dám phản kháng... vì thế, anh cảm thấy thế nào?”

Túc Dương xoay xoay chén trà, khóe miệng cong lên thành một đường cong tà ác: “Được, tuồng kịch này rất hay, vì thế hôm nay tôi sẽ không truy cứu chuyện cậu và mẹ tôi thông đồng nữa”.

Nghe anh nói vậy, trợ lý thở một hơi thật dài.

“Cứ theo ý mẹ tôi đi, sắp xếp một buổi xem mắt thử”. Tiêu Dương nói tiếp một câu khiến cho anh trợ lý vừa thở ra lại vội vàng hít lại, giật mình nghẹn ứ giữa yết hầu.

3.

Quý Lê nhìn người đàn ông ngồi đối diện: Hai chân vắt chéo, hay tay đan vào nhau, đặt trên đầu gối. Anh tuấn, đẹp trai. Đôi mắt sáng rực, vẻ bất cần đời không chút nào che giấu.

Con người ta khi bước vào một thời gian nhất định sẽ ngập tràn những điều huyền diệu không một ai đoán trước. Trước đây cô rất xấu, cảm giác tồn tại không khá hơn cái bàn cái ghế là bao nhiêu, còn bây giờ ra ngoài đường lại được người ta khen vài câu xinh đẹp có khí chất. Có lẽ người đàn ông trước mắt này cũng vậy, trước kia đây chỉ là một nam sinh với đầy mắt trong suốt ánh mặt trời, theo thời gian tôi luyện mới dần trở nên lỗi đời khôn khéo, ngang ngược và phóng khoáng.

Quý Lê nhìn anh. Anh không nói câu nào, thế là cô cũng duy trì im lặng.

Đây đã là lần xem mắt thứ hai. Cách lần xem mắt đầu tiên không lâu lắm, từ lúc cô xử lý xong chuyện tình cảm không mấy sâu đậm cũng chỉ một tuần. Nghe nói khi cô muốn xem mặt, cô em gái trợ lý trong công ty cũng khá thân quen còn ngạc nhiên vô đối.

Cô em trợ lý hỏi: “Chị trúng tà à? Sao tự dưng lại tích cực với tình yêu nam nữ thế?”

Quý Lê cười mơ màng, nói cho cô biết: “Biết đâu được lần này chị lại gặp được vận hên, nhờ có người có thể khiến cõi lòng sắt đá của chị biến thành ngón tay mềm thì sao”.

Quý Lê nhìn người đàn ông đối diện, trong lòng lại lặng lẽ hỏi mình, người đó có thể là anh sao? Người có thể biến một cô gái như thép luyện thành một ngón tay mềm.

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Chương 22

Ừm, trước cứ xem như anh ấy được.

“Anh...”

“Tôi...”

Ngay lúc cô định nói, người đàn ông đối diện cũng cùng lúc mở lời.

“Anh nói trước đi”. Quý Lê nhún nhẹ vai, ưu tiên quyền phát ngôn cho Tiêu Dương.

“Mẹ tôi rất thích em”. Đuôi lông mày của Tiêu Dương nhẹ nhàng nhếch lên một chút.

“Tôi rất thích khiếu thẩm mỹ của mẹ anh”. Quý Lê bình thản đáp, câu trả lời khiến Tiêu Dương khẽ cười.

Anh uống một hợp cà phê: “Mẹ thích quá”.

Đầu ngón tay cô vuốt dọc theo thành ly: “Bố tôi cũng hay xem người độc thân như tôi là kẻ địch”.

Tiêu Dương: “Nghe có vẻ chúng ta rất hợp nhau đấy”.

Quý Lê: “Hình như còn có thể kết thành một liên minh chống lại hai ông bà”.

Đáy mắt Tiêu Dương lóe lên: “Ý kiến hay!”

Quý Lê cười: “Vậy không bằng chúng ta kết hôn luôn đi”.

Tiêu Dương nở nụ cười: “Đây không phải là lần đầu tiên tôi được phụ nữ cầu hôn, nhưng là lần đầu tiên tôi thấy một lời cầu hôn kém thành ý thế này”.

Quý Lê nhún mày: “Anh không thấy ngày nào cũng bị bố mẹ thúc đi thúc lại rất phiền à?”

Tiêu Dương suy nghĩ một chút: “Vì thế em cầu hôn với tôi chỉ là vì ứng phó với bố mẹ thôi à, không liên quan đến tình cảm và trách nhiệm phải không?”

Quý Lê gật đầu: “Đương nhiên, chúng ta có thể kí hiệp ước tam chương, sau khi kết hôn anh có thể vui chơi, tôi cũng có thể giải trí, chúng ta không can thiệp vào chuyện của nhau. Anh không cần chịu trách nhiệm với gia đình, cũng không cần chịu trách nhiệm với tôi, nếu tìm được tình yêu chân thành anh có thể thoải mái ly hôn”. Quý Lê uống ngụm nước hỏi: “Sao? Có muốn suy nghĩ thử không?”

Tiêu Dương nhún mày mỉm cười: “Giả thiết rất hay, tôi đồng ý”. Đột nhiên nét người của anh bắt đầu trở nên có vẻ bất cần đời: “Nếu không phải chỉ mới vừa quen cô, đổi thành một người phụ nữ khác mời mọc tôi như vậy, tôi sẽ cho là người đó muốn gả cho mình nên lựa chọn đi đường vòng nữa đấy”.

Quý Lê đang uống nước thì sặc sụa: “Không thể không nói, anh rất tự tin vào bản thân mình. Nếu đã vậy tôi cũng chân thành nhắc nhở anh, phải giữ vững lập trường, đừng để lâu ngày lại nảy sinh tình cảm với tôi đấy nhé”.

Tiêu Dương hít mắt hỏi: “Tại sao? Làm khó cô à, vì cô là... con?”

Quý Lê liếc mắt phì cười: “Nếu anh có thể nghi ngờ như thế thì cố gắng bảo vệ chị em và các bạn gái của mình đi nhé”.

Nụ cười của Tiêu Dương càng lúc càng rộng mở: “Có lẽ cuộc sống sau khi cưới của chúng ta sẽ thú vị lắm đấy”.

4.

Rất nhanh sau đó, Quý Lê và Tiêu Dương đi đăng kí kết hôn, sự kết đôi này đã phá nát không biết bao nhiêu cặp kính mắt của tất cả mọi người bên cạnh họ.

Cô em trợ lý nói với Quý Lê: “Giờ em lại bắt đầu nghi ngờ chị yêu Hồ An Sinh thật lòng, cho nên khi chia tay anh ta mới bị kích thích như thế này, vì thế mới tìm bừa một đối tượng hẹn hò rồi kết hôn”.

Trợ lý nói với Tiêu Dương: “Tổng giám đốc à, lần này anh không chống lại thái hậu đại nhân nhà anh nữa hả? Sao lại dễ dàng đồng ý kết hôn với cô gái kia như thế! Làm sao bây giờ? Tôi lo quá, không lẽ hành động bất thường này lại ẩn giấu một âm mưu động trời nào đó”.

Quý Lê nói với cô trợ lý: “Thực ra bọn chị chỉ cưới giả thôi, chị muốn ngăn miệng bố mẹ mình lại, ngày nào cũng giục làm chị chán quá đi mất”.

Tiêu Dương nói với trợ lý: “Quả nhiên cậu đã theo tôi nhiều năm như vậy. Nói thật với cậu cũng không sao, nhưng cậu mà nói cho mẹ tôi thì thất nghiệp từ đây luôn đấy. Chuyện giữa tôi và Quý Lê thật ra chỉ là đám cưới giả mà thôi, như thế thì bên tai cũng được yên tĩnh không bị mẹ quấy rầy”.

Cô em trợ lý nhỏ và anh trợ lý đều sợ đến ngây người.

Cô trợ lý nói: “Quý Lê à, chị điên rồi hả, hay là người đàn ông kia đẹp trai quá mức. Em đoán là về sau”.

Anh trợ lý nói: “Tổng giám đốc à, anh quá ngây thơ rồi. Tôi đoán thế nào thái hậu đại nhân nhà anh cũng dùng canh đại bổ để giúp anh long tinh hổ mãnh, bà chờ ôm cháu trai lâu rồi, đến lúc đó cho dù lí trí của anh không muốn thì cơ thể cũng phải chịu đựng thôi”.

Tiêu Dương không để ý đến những lời họ nói. Hai người họ vẫn giống như những thỏa thuận ban đầu, mỗi người sống theo cách mà mình muốn. Quý Lê hay ngủ sớm nên cô dùng phòng ngủ chính, Tiêu Dương ngủ phòng khách.

Hầu như mỗi đêm Tiêu Dương đều tăng ca, lúc về nhà lại vác theo cả một người đầy mùi rượu. Hôm nay về đến nhà đã đêm hôm khuya khoắt, buổi tối anh ăn ít, lại uống hơi nhiều rượu, dạ dày cực kì không thoải mái. Nhìn phòng ngủ chính tối đen, anh biết Quý Lê đã ngủ rồi, xuất phát từ đạo đức nghề nghiệp tôn trọng đối tác hôn nhân, anh cố gắng bước đi thật nhẹ, mở tủ lục tìm thuốc dạ dày.

Anh không hề biết, mặc dù đây chỉ là một căn nhà “già”, nhưng Quý Lê lại dọn dẹp nó rất ngay ngắn gọn gàng. Anh ôm bụng, không vội vàng tìm thuốc mà lại mở hết cánh cửa tủ ra, thường thức cách sắp xếp đồ đạc của Quý Lê. Anh nhớ có một người phụ nữ Nhật Bản nổi danh thế giới khi hướng dẫn người khác cách thu dọn đồ đạc, anh nghĩ lần sau có thể gọi Quý Lê đến so tài với người phụ nữ nọ một lần.

Lúc mở cánh cửa âm tường trong nhà bếp, Tiêu Dương ngẩn người. Anh nhìn thấy một hàng chòe chất chỉnh tề ngay ngắn đầy hộp quýt và nhục đậu khấu đông lạnh, món ăn mà cô gái kia thích nhất. Hình như lúc nào cô cũng mua một đồng nhiều như vậy, tích trữ mà vẫn không thấy đủ. Năm đó, cô yêu nó như chính anh yêu cô, nhiều bao nhiêu cũng không chê nhiều quá. Anh những tưởng hai người họ sẽ là một đôi tình nhân được người người yêu thích và ngưỡng mộ, nhưng dù có cố gắng thế nào, rốt cuộc họ cũng không thể đến được với nhau.

Tiêu Dương thất thần đưa tay sang hộp quả đông lạnh, dạ dày đột nhiên co lại khiến đầu ngón tay bỗng dưng không còn sức, hộp quả đông “bịch bịch” lăn hai vòng xuống đất. Giữa trời đêm yên tĩnh, ho một tiếng còn cảm thấy ồn ào, huống chi là tiếng một chiếc hộp rần chắc rơi như thế.

Tiêu Dương nhìn ánh đèn nơi phòng ngủ chính sáng lên, sau đó là tiếng “cạch” mở cửa. Quý Lê đi tới nhà bếp, nhìn Tiêu Dương ôm đại dạ đứng trước kệ bếp cười xin lỗi.

“Dạ dày không khỏe nên định tìm ít thuốc”. Anh giải thích đơn giản.

Quý Lê thần nhiên: “Dạ dày không khỏe cũng không thể ăn quả đông lạnh được”. Cô nhặt hộp quả kia lên đặt vào trong ngăn kéo, nhìn một dãy cửa tủ được mở ra, bật cười: “Thật như trẻ con”.

Cô đỡ Tiêu Dương ngồi xuống trước bàn ăn, rót cho anh một ly nước nóng: “Tôi đoán chắc vì anh uống rượu khi bụng đói, cho nên trước khi anh uống thuốc thì ăn thêm gì đi”. Cô lấy tạp dề bên cạnh mặc lên, động tác đó rất đẹp và gọn ghẽ: “Anh chờ một chút, tôi nấu một bát cháo cho anh”.

Vốn Tiêu Dương muốn nói không cần phiền phức vậy, nhưng khi nhìn thấy Quý Lê cắt từng lát gừng nhỏ và cà rốt thành sợi, thành thạo không khác gì bếp trưởng của nhà hàng năm sao – bên này của lưỡi dao là một miếng đồng nhất, sao bên kia lại biến thành từng sợi nhỏ ngay ngắn đều đều, nhìn động tác thái đồ đưa dao đó thôi cũng là một kiểu hưởng thụ, thế là Tiêu Dương ngừng ý định muốn ngăn Quý Lê nấu cháo.

Anh mở lời đòi lại: “Không ngờ cô lại có khả năng như vậy”.

Quý Lê cắt xong thì để dao xuống, nhanh chóng đi lấy gạo.

“Chuyện anh không ngờ tới còn nhiều lắm đấy”. Cô cho vào vào nồi, quay đầu lại nói với Tiêu Dương, “Cứ từ từ uống xong ly nước kia là nấu cháo xong ngay”.

Tiêu Dương nghe lời cô, chậm rãi uống hết ly nước lớn, khi đó cháo cũng vừa chín tới. Anh chưa bao giờ biết hóa ra nấu cháo lại làm nhanh như vậy. Trước kia cô gái đó cũng thường nấu cháo cho anh ăn, nhưng cô tự nấu xong rồi mới bung tới, anh vừa ăn cô sẽ vừa uyển chuyển trình bày việc nấu cháo khổ cực và không hề dễ, khiến lòng anh càng thương xót cô hơn. Anh vẫn tưởng nấu cháo là một việc vô cùng khổ cực, không ngờ nó lại quá dễ dàng.

Quý Lê nấu cháo xong đặt xuống trước mặt anh, sau đó đặt bên cạnh thêm một ly nước nóng và một viên thuốc, căn dặn anh: “Ăn hết cháo thì nhớ uống thuốc”.

Tiêu Dương không nhịn được cười: “Tôi còn tưởng em lạnh lùng lắm đấy, không ngờ lại hiền lành thế này”.

Quý Lê cũng cười: “Tôi lạnh lùng ấy hả? Đó là vì tôi còn chưa gặp được người có thể đốt cháy mình thôi”.

Tiêu Dương cười theo cô, vừa cười vừa cầm thìa múc cháo đưa lên miệng.

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Chương 23

▣ Chương Tiếp

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: chương 23.2

▣ Chương Tiếp

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Chương 24

▣ Chương Tiếp

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Chương 24.2

▣ Chương Tiếp

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Chương 25

▣ Chương Tiếp

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 36: Chương 25.2

▢ Chương Tiếp

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chương 26

Tiêu Dương cảm thấy có gì đó không đúng... Hai người nhìn nhau thế này, trông giống như anh thật sự đi mời mọc đàn ông vậy.

Kiều Huy nói nhiều hơn anh, chủ động mở miệng trước, giọng điệu đầy vẻ không cam lòng: “Hóa ra anh chính là người đàn ông đã cướp đi nữ thần của chúng tôi! Anh có biết không, nữ thần của chúng tôi rất khó hẹn riêng, tôi phải tốn hết tâm tư mới mua được vé xem triển lãm nghệ thuật về thiết kế để hẹn cô ấy một lần, cuối cùng đêm đó cô ấy lại nói rằng cô ấy đã cưới anh. Tôi cứ nghĩ là cô ấy chỉ nói đùa thôi, không ngờ cô ấy lại cưới anh thật! Tôi đau lòng quá!”

Tiêu Dương trông thấy dáng vẻ khổ sở của anh ta thì trong lòng thấy tốt hơn nhiều. Anh rót cho Kiều Huy một ly rượu, lơ đãng hỏi: “Triển lãm nghệ thuật về thiết kế sao? Quý Lê thích xem cái đó hả?”

Kiều Huy ngẩn ra nhìn anh: “Cô ấy là giám đốc thiết kế của công ty chúng tôi, không thích xem cái này chẳng lẽ lại thích xem kịch bản phát triển của Running Man à?”

Tiêu Dương lại rót cho Kiều Huy một ly rượu nữa.

“Công ty các cậu hay ra ngoài chơi lắm hả?”

Kiều Huy uống một ngụm rượu lớn đã tiêu tan phần nào nỗi buồn trong lòng, tự nhiên trả lời: “Thỉnh thoảng mới đi thôi.”

Tiêu Dương hỏi tiếp: “Bình thường hay đi đâu?”

Kiều Huy nói tên mấy quán bar: “A Lê chỉ chịu đến mấy chỗ này thôi.” Mấy cái tên này Tiêu Dương đều thuộc lòng, bởi vì đó đều là những nơi anh thường đến.

Tiêu Dương cụng ly với Kiều Huy một cái, thần nhiên dụ dỗ cậu ta uống thêm một ngụm lớn rồi mới đặt câu hỏi: “Vì sao cậu lại thích cô ấy?”

Kiều Huy liếc anh một cái: “Câu đấy cũng phải hỏi à? Cô ấy quyến rũ! Cô ấy xinh đẹp! Cô ấy khác xa những người khác!” Trong lòng Tiêu Dương hoàn toàn đồng ý với những lời này.

“A Lê không giống với những cô gái khác” Kiều Huy bị Tiêu Dương dẫn dắt thì không kìm lòng được bày tỏ hết tình cảm của mình: “Mấy cô gái khác thì mua quần áo rồi mua túi, anh biết cô ấy mua gì không? Cô ấy mua nồi hầm, mua sách dạy nấu ăn! Mấy cô gái trong công ty chúng tôi hôm nào cũng nghiên cứu xem nên trang điểm như thế nào, ăn mặc ra sao, nhưng A Lê lại vô cùng nghiêm túc nghiên cứu sách nấu ăn! Nhìn cô ấy lạnh lùng như vậy thôi nhưng trong lòng lại vô cùng nhiệt tình ấm áp, tài nấu nướng cũng xuất sắc, thật là khác xa với những cô gái kia! Nhưng cũng có lúc A Lê rất cứng rắn, dù đi chơi thế nào đi nữa thì chín giờ nhất định phải về nhà, không bao giờ về muộn hơn!”

Tiêu Dương đang định hỏi thêm gì đó thì Quý Lê đã trở lại. Thấy hai gò má Kiều Huy đỏ ửng, cô cảm thấy buồn cười: “Anh có bản lĩnh thật đấy, chuốc cho anh ta say đến mức này cơ mà.”

Tiêu Dương nhún vai: “Anh có rót cho cậu ta đâu, cậu ta tự uống đấy chứ.”

Kiều Huy chuenh choáng say, ngã ngồi trên ghế sa lon: “Ài, ai uống nhiều chứ! A Lê, em đừng nói lung tung...”

Tiếng cuối cùng vừa nói xong thì Kiều Huy choáng váng nằm vật lên người đồng nghiệp.

Tiêu Dương trợn mắt: “Thế này mà đã say rồi à? Có khoa trương quá không?”

Quý Lê nhún vai theo anh: “Anh phải biết là làm nghệ thuật thì tư lượng không ra gì đâu.”

Cô cúi đầu xem giờ, cầm áo khoác lên mặc vào: “Chín giờ rồi, em về nhà đây. Anh ở lại đây à?”

Tiêu Dương đề ly rượu xuống: “Anh về nhà với em.”

13

Vì uống rượu nên Tiêu Dương gửi chìa khóa xe ở quầy bar, sau đó anh nói trợ lý ngày mai lái xe đến công ty cho mình rồi ngồi xe Quý Lê về nhà. Xe lao đi trên đường phố trong đêm, ánh đèn nê ông sau bóng cây thay nhau chiếu vào cửa kính xe, chiếu tới gương mặt Quý Lê, rõ ràng rồi lại mờ ảo làm rung động lòng người.

Nhìn ánh sáng thay nhau chiếu lên làn da nhẵn nhụi, Tiêu Dương cảm thấy không khí yên tĩnh trong xe dồn ép mình đến nỗi khiến anh sắp đổ mồ hôi.

Anh háng giọng, mở miệng phá vỡ không khí yên tĩnh này, “Anh cứ nghĩ em làm về hành chính cơ.”

Quý Lê quay đầu nhìn nhanh anh một cái, mỉm cười: “Vì mặt em khá khó chịu à?”

“Hóa ra mẹ đã lừa anh.” Ngừng một chút, anh nghiêng đầu nhìn Quý Lê hỏi, “Vậy em với mẹ anh làm sao mà biết nhau thế?” Chẳng lẽ không phải cùng là giám đốc hành chính gặp nhau ở hội nghị sao?

“Một khách hàng giới thiệu em vẽ cho mẹ anh bức tranh chân dung.” Tiêu Dương nhớ lại trên tường nhà mẹ anh có treo một bức tranh vẽ bất chúóc giống Mona Lisa — hóa ra bức tranh kia là do Quý Lê vẽ.

“Vậy thật ra em là...”

“Nhà thiết kế.” Quý Lê trả lời nghi vấn trong lòng anh.

Quý Lê chăm chú nhìn đường phía trước. Tiêu Dương nghiêng đầu nhìn cô, lông mi cong vút, chiếc mũi cao thanh tú, khóe miệng hơi nhếch, quảng sáng trong đêm chiếu vào khiến cô vô cùng xinh đẹp.

“Thật trùng hợp, em cũng học khoa thiết kế ở đại học mỹ thuật cạnh trường anh.”

Tiêu Dương sững sờ, tiếng tim đập thình thịch trong lồng: Cô dùng từ “cũng”. Lúc anh kể chuyện cũ của mình cho cô cũng nói với cô, Nhạc Hiểu Oánh học ở khoa thiết kế đại học mỹ thuật cạnh đó.

”Không thể nào!” Tiêu Dương nói chắc chắn như đinh đóng cột, “Tất cả nữ sinh khoa nghệ thuật bên cạnh đó anh đều biết, nếu từng gặp em thì anh phải nhớ chứ!”

Quý Lê nghiêng đầu cười với anh: “Bị anh vạch trần rồi, ừm, em có bằng tốt nghiệp nhưng thật ra đó là mua mà có đấy.” Cô nói nửa thật nửa giả, Tiêu Dương nhất thời không biết có nên tin hay không, muốn tiếp tục hỏi cô nhưng xe đã dừng trước cửa nhà.

Xuống xe vào cửa, mở đèn thay giày. Tiêu Dương ngẩng đầu nhìn đồng hồ cổ treo trên vách tường trong phòng khách, chín rưỡi. Anh đi vào phòng bếp, thấy Quý Lê khom người cầm một cái chảo ở dưới tủ đựng bát, rồi ngửa đầu lấy ra các nguyên liệu nấu ăn phía trên tủ quầy.

Anh đứng đó nhìn cô, hơi ngây ra. Bỗng nhiên cô quay đầu nói với anh: “Nếu bận thì anh cứ ra ngoài đi, không cần để ý đến em đâu, em có thói quen nấu chút canh.”

Tiêu Dương “Ừ” một tiếng, quay về phòng khách ngồi xuống ghế sa lon, tiện tay cầm tờ báo bị rơi tối hôm trước, tiếp tục kiên nhẫn đọc, chẳng qua ánh mắt lại nhìn về phía phòng bếp, cứ nhìn như vậy cho đến khi Quý Lê nói nấu canh xong, đặt trên bàn ăn.

Quý Lê ở trong bếp gọi anh: “Anh chờ nguội thì uống nhé, em đi ngủ trước đây.”

Tiêu Dương lại ngẩng đầu nhìn đồng hồ, mười một giờ rưỡi. Anh hơi sững sờ, có phải tối nào cô cũng như vậy, chín giờ rưỡi nhất định sẽ trở về nhà, tỉ mỉ nấu một bát canh giải rượu trong vòng hai tiếng, nấu một cách tự nhiên, dễ dàng như việc anh uống nó vậy.

Tiêu Dương đi đến phòng bếp, bung chén canh lên, vừa từ từ thổi nguội, vừa dùng tấm lòng để thương thức. Lúc anh uống xong thì Quý Lê đã rửa mặt rồi vào phòng ngủ tắt đèn.

Tiêu Dương lau miệng, đến trước cửa phòng ngủ, gơ tay gõ nhẹ.

Mấy giây sau, cửa phòng được Quý Lê mở ra.

“Làm sao thế?” Giọng nói của cô có phần buồn ngủ mang theo sự lười biếng, tiếng nói khàn khàn như móng tay đưa bé sơ sinh cào loạn khiến cho lòng Tiêu Dương ngứa ngáy khắp nơi.

“Hôm nay anh có thể ngủ ở đây không?” Anh cúi người thật thấp, trán gần như chạm vào cô, hỏi.

Quý Lê cười một tiếng, lui về phía sau, tránh khỏi người anh. Trong lòng Tiêu Dương có chút buồn phiền. Nhưng lúc đó, Quý Lê lại nghiêng mình một cái, tựa vào tường, đem toàn bộ không gian trước cửa nhường lại cho anh.

Tiêu Dương cười cười, sai bước đi vào trong phòng. Quý Lê nắm chốt, khép cửa lại, không thấy khoe miệng Tiêu Dương đang nở nụ cười.

14

Ban ngày lúc Tiêu Dương đang họp ở công ty thì nhận được một tin nhắn ngắn của Quý Lê. Cô hỏi anh buổi tối có về nhà ăn cơm cùng cô không.

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Chương 27

Khoe miệng Tiêu Dương lóe lên ý cười, anh gõ vào màn hình điện thoại: “Khó lắm em mới chủ động mời anh, vậy tối nay có ý nghĩa đặc biệt gì hả?”

Trợ lý đứng bên cạnh nhìn anh gửi tin nhắn, mắt tròn tròn cả lên. Từ trước đến nay Tiêu đại thiếu gia chưa bao giờ nhắn tin trong lúc họp, hơn nữa lúc nhắn tin khoe miệng còn cong lên thành nụ cười chân thành đến vậy.

Trợ lý thâm kinh hãi, chẳng lẽ lần này Tiêu Dương đã gặp lại hồ ly tinh mới tình đầu kia rồi, đạo hạnh quyền rũ của người này tuyệt đối là nghìn năm có một. Mẹ tổng giám đốc rất yêu thương vợ anh, nhưng e rằng thời gian này cũng không thể dễ chịu rồi. Đàn ông mà, quả nhiên ai cũng khó chạy thoát khỏi mối tình đầu.

Tiêu Dương gửi tin nhắn xong, chờ một lúc lâu cũng không thấy tin đáp lại. Trong lòng anh lại tự dưng nóng ruột, mình gửi nhiều chữ thế làm gì, ngắn một chút, đứng đắn một chút mới đúng.

Phụ nữ ấy mà, được yêu là cứ được đà lấn tới, quan tâm cô ấy cô ấy sẽ làm bộ ngay, lạnh nhạt thì lại lao tới ôm chặt bắp đùi mình.

Tiêu Dương tưởng tượng ra dáng vẻ Quý Lê ôm đùi mình, trong đầu không ngừng phác họa khung cảnh và tình huống. Nhưng khi mường tượng đến nét mặt của Quý Lê, đầu óc anh lại tự dưng trống rỗng. Anh thật sự không thể tưởng tượng ra được một Quý Lê lạnh nhạt thờ ơ như vậy mà lại ôm đùi mình nhiệt tình nịnh bợ thì sẽ thế nào đây.

Ở phía trên Giám đốc phòng Thị trường đang ra sức phát biểu trên PPT. Lúc trước Tiêu Dương vẫn chăm chú nghe đến nỗi sấm đánh vào đầu cũng không hề lay động, nhưng hôm nay, mặc dù anh vẫn nhìn lên trước nhưng chẳng thể tập trung. Ánh mắt liên tục liếc về phía mặt bàn, như kiểu hoàn toàn không có kiên nhẫn nghe người ta phát biểu tiếp. Giám đốc phòng thị trường càng nói càng căng thẳng, cuối cùng lúc nói được một nửa, đầu gối ông ta sắp mềm nhũn cả rồi, ông nhào tới trước bàn Tiêu Dương sấm hỏi: “Tổng giám đốc, tôi biết tháng này thành tích của chúng tôi sụt giảm, nhưng mà đó là vì tháng này không có ngày ba mươi mốt thôi mà! Anh tin chúng tôi đi, nhất định tháng sau thành tích làm việc của chúng tôi sẽ tăng lên.”

Tiêu Dương không kịp nghe ông ta đang nói gì bởi vì màn hình di động anh phát sáng. Anh nhanh chóng cầm điện thoại lên.

Tin nhắn trả lời của Quý Lê là: “Không phải ngày gì đặc biệt cả, lười nấu canh giải rượu thôi mà, thay vào đó là làm cơm tối.”

Tiếp đó là một tin nhắn gửi ngay sau, lần này nội dung rất ngắn gọn, Quý Lê hỏi: “Buổi tối anh có về ăn cơm không?”

Tiêu Dương trả lời rất nhanh: “Có về.”

Ngẩng đầu lên lần nữa, thiếu chút nữa Tiêu Dương bị hù dọa giật mình, giám đốc phòng thị trường đang khóc lóc thiếu chút nữa đã nằm ườn trên đất mà thôi.

Anh nghiêng đầu nhìn trợ lý bên cạnh, vừa nhìn lại càng thêm kinh ngạc, trợ lý đang há hốc mồm ngu ngốc nhìn anh.

“Có chuyện gì thế?” Tiêu Dương nhỏ giọng hỏi.

Trợ lý khép miệng lại, đáp: “Giám đốc thị trường nghĩ anh nghịch điện thoại là vì thành tích làm việc của họ sụt giảm cho nên không muốn nghe ông ta phát biểu PPT, vì vậy mới nhào tới đây sấm hỏi với anh...”

Tiêu Dương xoay đầu sang chỗ khác, nhìn giám đốc thị trường chỉ tay, cười híp mắt nói: “Mau đứng dậy đi, PPT làm không tệ, tiếp tục cố gắng lên! Hôm nay tới đây thôi, tan họp!”

Đầu óc Giám đốc phòng thị trường vẫn còn mơ mơ màng màng bồng bềnh. Lúc đi ra khỏi phòng họp, trong lòng ông thấp thòm vô cùng: “Tổng giám đốc đại nhân không trách mắng chuyện thành tích sụt giảm, anh ấy còn khen mình làm PPT tốt, chẳng lẽ muốn chuyển mình đến phòng hành chính đây sao.. Không muốn đâu...”

Khi trong phòng họp chỉ còn lại Tiêu Dương và trợ lý, rốt cuộc trợ lý cũng không nhịn được nữa, hỏi: “Tổng giám đốc, anh nói thật đi, hôm nay chỉ số xuân tâm trong người anh cực kì mãnh liệt đấy!”

Tiêu Dương sờ mặt mình: “Có à? Vẫn ổn mà, trước nay tôi vẫn là một chính nhân quân tử!”

Trợ lý bĩu môi: “Thôi đi Tổng giám đốc, nghe nói hôm nay mối tình đầu của anh trở về à, thế nên cả người anh mới phoi phới thế này! Không thể kìm chế bớt à!”

Tiêu Dương ngó ra, nụ cười cứng đờ bên khóe miệng, phản ứng chậm một nhịp mới tiếp tục hỏi vào trọng điểm: “Cậu nói cái gì? Mối tình đầu nào? Ai trở về hôm nay?”

Trợ lý cũng ngần ra, anh đi lên trước lấy quyển sổ từ trong đồng hồ đeo tay ra, giở đến một trang: “Anh... không nhớ sáng nay tôi viết gì cho anh à? Sáng nay một người bạn tốt của anh gọi điện thoại đến nói, nữ sĩ Nhạc Hiểu Oánh cũng là mối tình đầu của anh hôm nay trở về nước, mọi người hẹn buổi tối tổ chức một buổi tiệc đón gió tây tràn cho cô ấy, đặc biệt mời anh đến...”

Tiêu Dương nhìn chữ viết trên quyển sổ, trên đó viết thời gian cuộc hẹn là tối nay, địa điểm ở quán bar Hương Cách. Thời gian địa điểm đều có rồi, chỉ là có muốn đi hay không, mà anh lại không hiểu rõ tâm trạng của chính mình. Có bức bối, đã từng khổ đau, có xao động, và cả những cảm xúc khó có thể diễn tả bằng lời, thể lương, đau lòng, và hoài niệm những ngày tháng năm xưa.

Anh vẫn chưa bình ổn lại tâm tình, còn chưa hun đúc mình thành một con người kiên cường hơn trước, không muốn bị tổn thương giữa chốn tình trường muôn vàn thử thách ngày xưa, nhưng cô lại xông vào thế giới anh lần nữa. Anh có nên đến gặp cô không? Sáng nay tâm trạng Tiêu Dương vừa tốt lên một chút thì đến giờ đã không sót lại gì, trong lòng chỉ còn sự nôn nóng và vướng mắc.

15

Suốt cả buổi sáng Tiêu cứ ngẩn ngơ xem có nên đến buổi tiệc đó hay không. Cùng với nó, câu chuyện cũ khi còn trẻ như một đoạn phim ngắn cứ chập chờn hiện ra trước mắt.

Có một số việc anh những tưởng cứ cố gắng sẽ quên, nhưng đến bây giờ anh mới phát hiện ra, trong trí nhớ của mình, những kí ức đó đã lặng lẽ khắc sâu vết tích của nó vào trong sinh mệnh, chuyện của họ đã hằn vết trong xương tủy của anh. Anh chỉ có thể ép mình không nghĩ đến, nhưng lại không thể xóa bỏ hoàn toàn câu chuyện ấy trong đầu. Có một số thứ đã chôn sâu trong lòng, không phải đã hoàn toàn biến mất mà chẳng qua chỉ ẩn trốn mà thôi, chỉ cần một chút kích thích thì tất cả lại bùng ra ồ ạt.

Tiêu Dương nhớ lại khoảng thời gian trước đây, lúc ngọt ngào, khi bức bối, lúc lại thấy xót xa. Anh đã từng tưởng tượng vô số lần cảnh tượng khi gặp lại Nhạc Hiểu Oánh. Anh sẽ xem cô như một người vô hình, kiêu ngạo đi lướt qua cô, sau đó nghe người khác miêu tả về mặt hối hận và mất mát của người đó.

Nhưng trước khi đến thời khắc có thể làm như vậy, anh lại do dự lùi bước. Nhiều năm qua, chẳng nhẽ anh vẫn chưa thể buông bỏ được sao?

Nhoáng cái đã tới lúc tan tầm, bạn học cũ gọi điện thoại tới: “Tiêu Dương, lần tránh không phải là cách hay. Cậu đi gặp cô ấy đi, không vì điều gì cả, chỉ là vì chính cậu đã tìm được lối thoát rồi, mấy năm qua cậu sống tốt ra sao. Nghe nói gần đây cậu còn tùy tiện tìm một người phụ nữ kết hôn, thế thì cậu càng phải đến chứ? Đến gặp cô ấy, gỡ bỏ hết khúc mắc, sau này cuộc sống của cậu sẽ dễ chịu hơn.” Cuối cùng bạn học cũ còn nói, “Tiêu Dương, Nhạc Hiểu Oánh đã ly dị rồi.”

Đặt điện thoại xuống, Tiêu Dương cứ ngỡ ngàng mãi: Nếu cô ấy hạnh phúc thì anh sẽ bức bối, nhưng bây giờ cô ấy không được hạnh phúc thì anh càng không thể hận cô ấy nổi.

Gần đến giờ tan làm, Tiêu Dương đưa ra quyết định. Anh cầm điện thoại di động lên gửi tin nhắn cho Quý Lê: “Tối nay anh có việc, không về nhà ăn cơm tối.” Tin nhắn gửi đi, rất lâu sau cũng không thấy trả lời. Trong lòng Tiêu Dương càng áy náy nhiều hơn. Cuối cùng một lúc sau, di động vang lên một tiếng “Ting”, Tiêu Dương nhanh chóng cầm lên xem.

Tin nhắn trả lời của Quý Lê chỉ có một chữ duy nhất: “Được.”

Bỗng nhiên Tiêu Dương lại cảm thấy có chút gì đó không bỏ được Quý Lê.

16

Buổi chiều Quý Lê cố ý tan việc sớm, đến siêu thị mua thức ăn về nhà.

Lúc Tiêu Dương gửi tin nhắn đến, cô đang rửa một đồng thức ăn cần nấu. Liếc nhìn tin nhắn, cô đang thái một củ hành tây, thái đến mức nước mắt tràn giàn giụa. Thái xong cô bỏ dao xuống, mở vòi nước rửa đi hơi cay trong mắt, rồi nhấn lại “Được”. Sau đó cô lại tiếp tục rửa rau và sơ chế thức ăn, chuẩn bị bữa tối.

Làm từ từ từng món, đến lúc làm xong hết thì món thứ nhất cũng đã nguội hết rồi. Bên ngoài sắc trời tối thui. Vừa nấu ăn cô vừa trông đồng hồ quay nhanh đến mười một giờ đêm. Nhưng mà nhìn ra ngoài, bản tin thời sự chỉ mới phát xong thôi, tám giờ tối, còn cách xa thời gian mà Tiêu Dương trở về, còn sớm lắm.

Quý Lê mở chai rượu vang rót hai ly, một ly cho mình, một ly đặt ở chỗ ngồi của Tiêu Dương đối diện. Kéo ghế ra ngồi xuống, cô cầm ly rượu của mình, cụng một cái vào ly rượu phía trước, nhẹ giọng nói: “Chúc mình sinh nhật vui vẻ.” Cô ngừng cổ uống một hơi cạn sạch.

Cầm đĩa lên rồi từ từ ăn com. Nhìn đồng hồ trên tường lần nữa, chưa qua được bao lâu, mới tám giờ mười lăm phút. Từ trước đến giờ chưa bao giờ cô cảm thấy thời gian trôi chậm rì rì như vậy, chậm đến mức cô còn tưởng xung quanh mình như ngừng lại cả rồi, chỉ có mình cô nóng chờ kim đồng hồ dịch chuyển.

Yên tĩnh đến mức nhàm chán. Cô cầm điện thoại lên, mở thông tin hoạt động của bạn bè, sau một lúc chờ load, một bức ảnh đập thẳng vào mắt cô. Trong hình là một nhóm người vui vẻ đang ngồi quanh một người phụ nữ. Cô gái đó cô vô cùng quen thuộc. Đó là người bạn từng học chung đại học, ở ngay cạnh phòng kí túc xá của cô.

Có một hôm cô ấy kéo cô đi xem trận thi đấu bóng rổ ở trường học bên cạnh, trên sân thi đấu, chỉ trong một chốc cô đã bị tiền đạo của đội đối phương mê hoặc, trái tim hoàn toàn sa vào tay giặc. Không biết có phải người bạn học nọ nhìn thấu tâm tư trong lòng cô không mà cứ trêu đùa mãi, còn giúp cô đưa cháo cho người kia. Cuối cùng đưa qua đưa lại, hai người họ lại tiến tới với nhau. Thật ra lúc đó cô cũng không nghĩ ngợi gì, khi ấy về ngoài của cô bạn kia cách xa mình mấy con phố. Cô cũng biết nếu được lựa chọn thì chàng trai kia sẽ chọn cô ấy chứ không phải chọn cô. Lúc đó quả thật trông cô quá đối bình thường, bình thường đến nỗi cho đến bây giờ chàng trai đó còn không nhớ nổi bên cạnh bạn gái cũ của mình đã từng có một cô gái đeo kính và niềng răng.

Nhiều năm xa cách, người phụ nữ ấy vẫn xinh đẹp và quyến rũ đến vậy. Còn cô thì sao? Niềng răng đã tháo, kính đã bỏ, nếu so sánh với cô bạn xinh đẹp kia thì cô cũng tràn đầy tự tin. Chẳng qua lúc đối diện thì cô lại rụt rè.

Nhìn người trong bức ảnh, sự hèn nhát đó lại không ngừng quán chặt tràn vào lòng Quý Lê. Cô phóng to bức hình, nhìn kỹ người phụ nữ và gương mặt Tiêu Dương ngồi cạnh.

17

Lúc gặp lại Hiểu Oánh, tình cảnh lại không lúng túng như dự đoán của Tiêu Dương. Anh không biết có phải do những năm gần đây cuộc sống phóng đảng đến mức không kèm chế của mình đã có hiệu quả không, hay là do trưởng thành nên tâm tính thay đổi, cho nên đến lúc gặp mặt anh không hề tỏ ra căm ghét và đố kị tầm thường như dự đoán.

Mọi người ồn ào để anh ngồi cạnh Nhạc Hiểu Oánh. Anh suy nghĩ cẩn thận một chút cũng thấy chẳng có gì, vì vậy ngồi cạnh cô.

Lúc đó có người nói tới việc Nhạc Hiểu Oánh đã khôi phục trạng thái độc thân, cố ý làm mới để bọn họ khôi phục quan hệ cũ, những người khác cũng hùa vào nói theo. Tiêu Dương nhìn về phía Nhạc Hiểu Oánh, đôi mắt cô như đông đầy tình cảm, giữa đông người ồn ào náo nhiệt, đôi mắt đó lại đưa tình nhìn anh, bất giác khiến anh nhớ tới khoảng thời gian cách đây nhiều năm trước. Không biết từ lúc nào bản thân lại uống hơi nhiều rượu, lúc tiệc tan, Nhạc Hiểu Oánh định đưa Tiêu Dương về thì anh lại cười cười, tháo chiếc nhẫn cưới trên ngón tay xuống quơ quơ trước mặt Nhạc Hiểu Oánh: “Em nhìn thấy không? Trong nhà anh còn có người đấy.”

Tiêu Dương thấy Nhạc Hiểu Oánh nhũn lòng mây, trong đáy mắt lóe lên nét bi thương. Anh nhét chiếc nhẫn vào túi quần, nở nụ cười lớn hơn.

Lúc về đến nhà, đã qua mười hai giờ. Trong nhà tối mịt. Lúc trước trong phòng bếp còn có ngọn đèn nhỏ nhưng tối nay lại tối om, không có ánh sáng, tất cả đều lạnh lẽo. Tiêu Dương bật sáng ngọn đèn trên tường trong phòng bếp, trên bàn ăn trống trơn.

Tối nay không có canh giải rượu.

Anh nói lòng cà vạt, tháo cúc cổ tay áo sơ mi, trong lòng vô thức lại thấy hơi bức bối. Anh dứt khoát tắt đèn, vừa vào trong phòng khách thì đã ngã xuống giường.

Trong bóng tối màn hình điện thoại bỗng sáng lên, là tin nhắn của Nhạc Hiểu Oánh.

Cô nói: “Em biết anh chỉ tùy ý tìm một người phụ nữ khác để kết hôn mà thôi, cho nên ngay cả đám cưới anh cũng không tổ chức. Vì vậy Tiêu Dương à, em còn cơ hội cùng anh bắt đầu lại lần nữa không anh?”

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Chương 28

Tiêu Dương không trả lời lại, tắt màn hình rồi ném di động sang một bên. Trong lòng anh có đôi phần rối loạn, anh không biết mình đã buông bỏ được chuyện giữa mình và cô ấy hay chưa, anh cũng không biết bọn họ còn có thể bắt đầu lại nữa không.

Ngày hôm sau có hội nghị, sáng sớm Tiêu Dương đã dậy rửa mặt thay quần áo chuẩn bị ra ngoài. Lúc sắp đi, anh đến trước cửa phòng ngủ của Quý Lê, tay đưa lên rồi lại hạ xuống, ngập ngừng một chút cuối cùng cũng bỏ suy nghĩ muốn đối mặt với cô. Anh cầm tài liệu rồi đi, lúc cửa phòng đóng lại, chỉ trong chớp mắt đó cửa phòng ngủ của Quý Lê cũng lặng lẽ mở ra.

Cô đi vào phòng khách, quần áo tối qua Tiêu Dương cởi ra còn vứt đầy trên nền nhà. Quý Lê đi đến nhặt lên, ôm chúng lòng mình hít một hơi thật sâu.

Ngoài mùi rượu nồng nặc còn cả mùi hương nước hoa thấp thoáng nhẹ nhàng. Đó là mùi hoa mẫu đơn mà Nhạc Hiểu Oánh thích nhất.

Quý Lê thần thờ cảm quần áo, lúc ngón tay chạm vào túi thì vô tình đụng phải một chiếc nhẫn bé nhỏ bên trong. Cô duỗi tay vào túi, lấy chiếc nhẫn vốn nên được đeo trên tay của Tiêu Dương ra. Mặc dù bọn họ không tổ chức đám cưới nhưng từ khi nhận giấy đăng ký kết hôn tới nay, để đề phòng mẹ Tiêu tập kích bất ngờ, mỗi ngày anh đều đeo chiếc nhẫn đó trên tay.

Thế nhưng hôm nay anh lại tháo.

Quý Lê cười khổ đất quần áo lại chỗ cũ. Có lẽ trong lòng anh không hề có cô, cho nên dù cô có cố gắng lặng lẽ làm bao nhiêu đi nữa, cô cũng không thể giữ được anh.

18

Lúc tan làm, Tiêu Dương vừa ra khỏi cao ốc công ty đã nhìn thấy Nhạc Hiểu Oánh.

Để cho trợ lý đi trước, anh quay đầu hỏi cô: “Em đến đây làm gì?”

Nhạc Hiểu Oánh cười cười, vẻ quỵn rũ năm đó không hề giảm: “Chúng mình có thể cùng ngồi nói chuyện được không?” Nhìn dáng vẻ tràn ngập nụ cười thanh xuân kia, cuối cùng Tiêu Dương cũng không nỡ từ chối: “Đi đâu?”

Nhạc Hiểu Oánh vô cùng vui vẻ: “Đến quán cà phê tầng trên cùng của tòa nhà mà trước kia chúng ta hay ngồi nhé?”

Tiêu Dương do dự một chút, mở cửa xe: “Đi thôi”

Ngồi trong quán cà phê, Tiêu Dương nghe Nhạc Hiểu Oánh nói về cuộc sống của cô trong mấy năm nay. Rất lạ là càng nghe anh lại càng bình tĩnh, càng nghe càng cảm thấy như câu chuyện cuộc đời của một người không quan hệ với mình.

Lúc điện thoại reo lên, là mẹ anh gọi điện tới, Tiêu Dương thoải mái nói tiếng “Xin lỗi” trước mặt Nhạc Hiểu Oánh.

Trong điện thoại mẹ hỏi anh: “Con có chuẩn bị quà sinh nhật cho Quý Lê không thế? Ôi chao hôm qua là sinh nhật của con bé, mẹ nhớ nhầm thành ngày hôm nay rồi! Mẹ gọi điện cho nó không được, gọi đến công ty con bé thì đồng nghiệp nói nó tới tòa nhà cao ốc nào đó về thiết kế rồi, ở đó tín hiệu không tốt lắm. Hay con nói giúp mẹ với con bé là mẹ đã chuẩn bị quà sinh nhật cho nó rồi! A lô? A lô? Con không nghe thấy à? Chuyện gì thế này, sao hôm nay gọi cho ai cũng đều không được thế chứ...?” Điện thoại tắt đi, Tiêu Dương còn chưa kịp nói một câu nào.

Hóa ra hôm qua là sinh nhật của cô, chẳng trách cô lại chủ động mời anh về nhà ăn cơm tối. Đó là lần duy nhất cô chủ động nhưng anh lại...

Trong lòng Tiêu Dương lại thấy hơi buồn bực.

Nhạc Hiểu Oánh hỏi anh đã xảy ra chuyện gì rồi phải không, anh gật đầu: “Hôm nay dừng ở đây thôi, ngày khác chúng ta lại nói chuyện tiếp.”

Nhạc Hiểu Oánh tỏ vẻ không nỡ nhưng vẫn nhẹ nhàng nói được.

Thang máy đông người quá, lúc đi cầu thang cuốn xuống lầu, trong lòng Tiêu Dương còn suy nghĩ nên tặng quà gì cho Quý Lê đây? Nhạc Hiểu Oánh bỗng tựa đầu vào vai anh. Cô nhẹ giọng nói: “Tiêu Dương, em nghe bọn họ nói anh thay đổi rất nhiều, là vì em sao anh? Bây giờ em đã trở lại rồi, anh đừng như vậy nữa được không? Bắt đầu từ bây giờ hãy để em bù đắp lại những sai lầm lúc trước nhé!”

Tiêu Dương nghe cô nói vậy lại bỗng chốc sững sờ. Những năm nay đúng là anh đã vì cô mà thay đổi rất nhiều, trở nên phóng đãng không kiềm chế, trở nên bất cần đời coi tình yêu như rác. Nhưng gần đây anh đã thay đổi rồi. Vì vậy anh có cần cô phải bù đắp gì không? Anh mờ mịt đưa mắt nhìn lên, trong lúc lơ đãng lại thấy Quý Lê đang đứng trên cầu thang cuốn đi lên. Trong tay cô ôm một cuộn bản vẽ thiết kế dài, tươi cười dịu nhẹ nhìn lại anh, hình như đã nhìn anh rất lâu rồi.

Nụ cười đó của cô khiến cổ họng Tiêu Dương bỗng trở nên căng cứng. Trong nháy mắt, anh rất muốn lao tới trước mặt cô giải thích. Nhưng sau đó, anh lại bắt đầu ngơ ngác. Anh có cần giải thích điều gì không? Anh và cô chẳng qua chỉ là quan hệ hợp đồng hôn nhân, nếu không sao cô lại mỉm cười thoải mái như mây trôi gió thổi như vậy chứ.

Cầu thang cuốn một lên một xuống rồi xa nhau, hai người họ lại trở thành hai bóng người ngược lối.

19

Sau khi tạm biệt Nhạc Hiểu Oánh, tâm trạng Tiêu Dương có phần không yên ổn. Anh vực lại tinh thần đi đến cửa hàng mua một chiếc khăn lụa làm quà sinh nhật cho Quý Lê, sau đó trở về nhà.

Lúc về đến nhà Quý Lê đã về rồi. Cô ngồi xem ti vi trong phòng khách. Thấy anh về cô lại tắt ti vi, vẫy vẫy tay với anh, ung dung bình thản như phe Giáp nói chuyện hợp tác hạng mục với phe Ất.

Anh thay giày đi đến, ngồi xuống đối diện cô.

Quý Lê mỉm cười, lấy bên cạnh một tờ giấy mỏng và một đôi nhẫn cưới. Cô đặt chúng trên bàn uống trà nhỏ, đẩy tới trước mặt Tiêu Dương: “Cô ấy là

mối tình đầu của anh đúng không?” Cô cười dịu dàng khéo léo, khóe miệng cong lên một độ cong hoàn mỹ không chê vào đâu được, “Cho nên chúc mừng anh nhé, một lần nữa anh lại được tự do theo đuổi tình yêu của mình rồi!”

Ánh mắt Tiêu Dương chuyển từ trên mặt cô rồi cúi đầu nhìn xuống, đập vào mắt là mấy chữ: Đơn ly hôn.

Tiêu Dương ngẩng phắt đầu nhìn lên. Nụ cười đó lại càng thêm rực rỡ, rực rỡ đến nỗi khiến cho người ta có phần ngẹt thở, suy nghĩ rối loạn bết tắc trong đầu khiến anh không thể mở miệng ra nói bất cứ điều gì.

Đêm đó Quý Lê dọn ra khỏi nhà.

Tiêu Dương nằm trên ghế sa lon trong phòng khách, chiếc khăn lụa rơi ngổn ngang giữa nền nhà. Anh cầm đơn ly hôn đọc tỉ mỉ thật lâu, không ký tên rồi lại ném sang bên cạnh. Căn nhà không có hơi người ở khiến lòng anh thêm trống trải quạnh hiu. Nhưng cho dù có cô quạnh đến thế, anh cũng không muốn ra ngoài để uống rượu tìm vui.

Các bạn rượu liên tục gửi tin nhắn anh vẫn không để ý. Lúc tin nhắn được gửi đến lần nữa, anh khó chịu định tắt nguồn điện thoại. Kết quả cảm di động lên lại thấy tin nhắn trên màn hình.

Nội dung là: “Tiêu đại đại à, cậu thanh niên tuấn kiệt ngày trước đang lấy lòng vợ cậu này, rốt cuộc cậu có đến không hả?”

Hai giây sau bạn rượu gửi một bức ảnh cho anh, trong ảnh hai mắt Kiều Huy đang phát sáng nhìn chằm chằm Quý Lê. Tiêu Dương vô cùng tức giận. Anh còn chưa ký đơn ly hôn thể mà đã có người đến đào góc tường rồi đấy. Tiêu Dương giống như con cá chết bị phơi khô bỗng gặp được nguồn nước, anh nhảy bật từ trên ghế salon, cầm áo khoác rồi chạy vọt ra ngoài.

Nhưng mà đường xá lại không hề thuận lợi, trên đường một chiều còn gặp phải tai nạn giao thông, chờ đến khi con đường được thông suốt, lúc Tiêu Dương chạy như gió lốc đến quán rượu thì các bạn rượu tiệc nuôi nói với anh: “Vợ cậu đã đi rồi.”

Tiêu Dương vô cùng thất vọng: “Cô ấy đi một mình à?”

Bạn rượu cười ha hả: “Làm sao có thể...”

Tiêu Dương cắn răng: “Người đàn ông kia đưa cô ấy đi sao?”

Bạn rượu tròn mắt một cái: “Người đàn ông kia sắp bị vợ cậu chúc say đến mức ói ra kia, sao mà đưa cô ấy về được? Là vợ cậu đưa người ta đi!”

Tiêu Dương ngăn người: “Cô ấy chúc rượu anh ta sao?” Muốn chúc rượu sau đó làm gì anh ta ư?

Bạn rượu tròn mắt một cái nữa: “Tên kia nói nhiều quá ấy mà, nếu là tở tở cũng chúc say anh ta để bên tai được yên tĩnh một chút!” Dừng một chút, đôi mắt bạn rượu chợt lóe lên, “Tiêu đại đại à, cậu với vợ cậu... Tình hình không ổn cho lắm nhì!”

Tiêu Dương không để ý tới anh ta, ngồi trên ghế sa lon bắt đầu uống rượu giải sầu, bất giác lại uống hơi nhiều rượu. Di động bỗng hiện lên tin nhắn, Tiêu Dương cầm lên nhìn thì thấy tin của Nhạc Hiểu Oánh gửi đến, cô nói mình vẫn căn phòng trước kia, nếu anh rảnh thì đến ngồi một lúc, cửa phòng cô luôn mở chờ đợi anh.

Trong lòng Tiêu Dương rối loạn, không biết tâm tình gì chi phối, anh lại đến chỗ ở của Nhạc Hiểu Oánh.

Lúc thấy anh, trên mặt Nhạc Hiểu Oánh tràn ngập ngạc nhiên và mừng rỡ. Cô hốt hoảng đỡ anh vào nhà ngồi xuống trên ghế sa lon. Tiêu Dương đảo mắt nhìn một vòng, trong phòng vẫn trang trí như trước. Thật ra sau khi chia tay Nhạc Hiểu Oánh, anh cũng từng qua đây một lần, lần đó nhìn trang trí trước mắt, lòng anh đau như cắt, như thể mỗi đồ vật ở nơi này đều lãng trí người anh. Sau đó khi rời khỏi đây anh đã vứt chìa khóa vào cống thoát nước. Tiêu Dương từng nghĩ có lẽ mình sẽ không trở lại gian phòng này thêm một lần nào nữa, vì nó sẽ khiến anh lại thương tích đầy mình. Nhưng mà không ngờ là, ngày hôm nay trở lại đây lần nữa, nhìn cảnh vật trong phòng, anh lại không còn đau đớn như ngày trước. Dường như gió lạnh thấu xương đã qua đi chỉ còn sót lại dòng nước ấm áp đang từ từ tuôn chảy, lúc lướt qua rồi thì không còn đau đớn nữa, chỉ còn lại tang thương.

Nhạc Hiểu Oánh nhẹ giọng hỏi: “Anh muốn uống gì không?”

Tiêu Dương yên lặng thờ dài, tiếng than thở kia như xóa sạch hết tang thương không để người ta đau đớn nữa, anh nói với Nhạc Hiểu Oánh: “Anh uống hơi nhiều. Em nấu cho anh chén canh giải rượu đi.”

Nhạc Hiểu Oánh vui mừng đồng ý rồi chạy vào phòng bếp. Tiêu Dương nghe thấy một loạt âm thanh hỗn tạp vang lên từ phòng bếp. Từ tiếng động cũng đoán ra Nhạc Hiểu Oánh lòng cuống như thế nào. Anh thầm nghĩ có phải cô ấy ra nước ngoài nhiều năm nên khả năng nấu nướng không bằng như ngày trước phải không.

Đến khi Nhạc Hiểu Oánh bung một chén canh giải rượu tới, Tiêu Dương nhìn cô, nhớ lại quãng thời gian lúc trước lại cảm thấy bốn chữ cuộc đời bẽ bàng đúng là thấm thía.

Anh uống một hớp, sau đó lại khẽ cười. Nhạc Hiểu Oánh hỏi anh cười cái gì, anh lấy thìa múc canh, cười nói: “Mùi vị của món em nấu bây giờ kém trước kia xa quá”.

Cô cũng khẽ cười, ngồi xuống bên cạnh anh: “Thế anh mới biết năm đó vì anh Nhạc Hiểu Oánh em đã vất vả thế nào chưa? Em có biết nấu gì đâu,

nhưng vì muốn tiếp cận anh, mỗi lần em phải mất dạy chạy sang tìm cô bạn cạnh phòng kí túc xá nhờ cô ấy nấu cháo giúp mang cho anh, ba của bạn ấy là đầu bếp của khách sạn năm sao, từ nhỏ cô ấy đã biết nấu hết rồi”.

Tiêu Dương ngó người. Năm đó sau khi ra nước ngoài, hai người họ vẫn ở cùng với nhau, nhưng khi ấy việc học hành bận rộn, anh không cần cô phải vất vả nấu nướng cho mình ăn, thế là anh gọi một dì giúp việc tới làm cơm. Hóa ra đến giờ anh mới biết, cô gái anh từng yêu vì tài năng nấu nướng lại chẳng biết nấu gì.

Anh thoáng thất thần: “Ồ, hóa ra những món đó không phải em nấu”. Anh múc canh, tâm tư trôi xa dần, “Không trách được, anh cứ thấy canh giải rượu mà bà xã mình nấu có mùi vị giống hệt như bát canh trong quá khứ”.

Sắc mặt Nhạc Hiểu Oánh thoáng trầm đi: “Em có thể hỏi... vợ của anh tên là gì không?”

Tiêu Dương đặt thìa xuống, trả lời: “Quý Lê”.

“Quý Lê?” Giọng Nhạc Hiểu Oánh bỗng cao lên quăng tám: “Em rằng niềng à?”

Tiêu Dương quay đầu nhìn cô: “Em rằng niềng?”

Khuôn mặt Nhạc Hiểu Oánh như thể khó mà tin nổi! “Em rằng niềng! Là cô bạn đi cùng em lúc em tới xem anh thi đấu đó, mang kính mắt, răng niềng”.

Tiêu Dương hơi suy nghĩ.

“Cô ấy chính là cô bạn ở cạnh bên phòng kí túc xá với em, bố là đầu bếp nên từ nhỏ đã biết nấu ăn rồi?”

Nhạc Hiểu Oánh nghi ngờ gật đầu: “Đúng thế... Anh lại cười cô ấy à, không ngờ bây giờ gu thẩm mỹ của anh lại...”

Tiêu Dương không để ý đến cô nữa, anh nhắm mắt lại, rất nhiều đoạn ngắn ồ ạt lướt qua trước mắt. Anh cố tỉnh khỏi hơi men, nhanh chóng sắp xếp lại những đoạn ngắn vừa rồi. Quý Lê chính là cô gái niềng răng năm đó ở bên phòng cách vách.

Anh từng hỏi cô: “Đột nhiên anh lại muốn nghe về tình cảm thầm kín của em”.

Cô đáp: “Một chuyện rất buồn cười, người tôi thích lại đi thích người khác, tôi còn phải giúp người ta nấu nướng cho người đó nữa”.

Tiêu Dương mở mắt ra, cảm áo khoác đứng dậy đi ra ngoài.

Nhạc Hiểu Oánh ở sau lưng gọi anh, hỏi anh sao thế, đầu anh cũng không buồn ngoảnh lại, cầm điện thoại lên quấy rầy thái hậu nhà mình.

“Mẹ ơi, mẹ có biết nhà của Quý Lê không?”

20.

Tiêu Dương gọi taxi, chạy thẳng như bay đến dưới lầu nhà Quý Lê.

Anh thình thình gõ cửa. Cố gắng kiềm chế bản thân mình, anh không muốn giữa đêm hôm lại tạo ra tiếng ồn ào quá lớn. Nhưng mà anh lại không thể không chế được dây thần kinh trong đầu đang rung lên bần bật.

Rốt cuộc cửa cũng mở ra, anh cảm giác như mình đã gõ cửa lâu cả thế kỉ rồi, nhưng thực ra chỉ mới mấy lần mà thôi.

Quý Lê đứng bên trong, hơi nhướn mày hỏi anh sao thế.

Anh đẩy cô vào nhà, mình cũng bước vào theo, đóng cửa rồi giữ cô trong góc tường, cố gắng không để tâm tình kích động làm giọng mình run theo: “Em thể hiện như thế là vì không quan tâm gì hết cả sao? Anh nói cho em biết, anh đã biết hết rồi! Từ đại học em đã thầm thích anh phải không? Cuối cùng anh lại ở bên Nhạc Hiểu Oánh. Sau đó em nấu canh giải rượu, nấu cháo, rồi làm tất cả đồ ăn ngon cho cô ấy, vì anh có phải không? Sau đó lại yên lặng nhìn hai người bọn anh yêu nhau đến chết đi sống lại, em ở bên thì ghen tuông uống đến loét dạ dày?” Anh không nhịn được lay lay bà vai cô: “Em vẫn luôn ghen phải không?”

Quý Lê nhìn anh, trên khuôn mặt có vẻ nghiêm nghị và chăm chú chưa bao giờ có, cô nhẹ nhàng đáp lại: “Phải”.

Cả một bụng đầy lời muốn nói nhưng chỉ trong phút chốc Tiêu Dương lại chẳng nói được gì. Anh tức giận thờ hờn hờn hai lần, kéo cô lại rồi tàn nhẫn hôn cô.

Lúc buông ra, anh tàn bạo nói: “Anh nói cho em biết, giấy li hôn anh đã xé rồi, em đừng hoang sinh con cho anh đi!”

21.

Ánh mặt trời sau giờ Ngọ chiếu qua cửa thủy tinh, chiếu sáng đến người đang lười biếng phơi mình bên cửa sổ.

Quý Lê vuốt ve phần bụng nhô lên, cảm giác nhịp tim của bé con trong đó. Tắm mình trong ánh mặt trời vàng tươi rực rỡ, cô ngắm nhìn phong cảnh

quang đăng và trời xanh ngoài cửa sổ. Tất cả đều tuyệt đẹp, ngoại trừ Tiêu Dương đang ôm bắt đầu cô khóc thét có phần sát phong cảnh quá mà thôi.

Người kia ôm đầu cô gào khóc: “Vợ à, anh xin thề là anh chỉ muốn em ghen mới tới quán bar thôi! Nếu anh có chạm tay người khác thì từ đây về sau anh sẽ bị ED”.*

ED: rối loạn cương dương.

Quý Lê không nhìn ra ngoài cửa sổ nữa, đưa tay sờ đỉnh đầu Tiêu Dương: “Được rồi, em biết rồi, ngoan, đứng lên đi, trợ lý của anh đến rồi kìa”.

Tiêu Dương thoát cái đứng đây, về hôn hận không dứt trên mặt thay đổi ngay lập tức, uy nghiêm nhận tài liệu từ tay trợ lý rồi kí tên.

Mặt anh trợ lý đại ra, hoàn toàn không tiêu hóa nỗi cảnh tượng vừa rồi, lúng túng kinh ngạc hỏi: “Trước đây tổng giám đốc từng nói đàn ông đàn ang mà làm đến nước này không bằng đập chết đi cho rồi...”

Tiêu Dương kí xong thì ném về cho anh: “Cút mau! Nói thêm một chữ nữa tôi sẽ đuổi việc anh”.

Quý Lê ngồi sau lưng nhìn họ, không khỏi lắc đầu cười, trong nụ cười có một hạnh phúc vô cùng ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Chương 29

▣ Chương Tiếp

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Chương 30

Nghe thấy đáp án của Nhan Giai, Từ Y Nhiên tròn mắt kinh ngạc, trăm ngàn lần không ngờ tới.

Nhan Giai nhìn thấy vẻ mặt của anh qua tròng kính, đắc ý cười: “Đúng là bại tướng, miệng lưỡi thua tôi, nếp nhăn trên não cũng thua tôi! Không ngờ đúng không, tôi không chọn ăn sách mà theo đuổi cậu? Có lòng tốt nhắc nhở cậu nè, tương lai trăm ngàn lần đừng có thích tôi, đừng có tự tát vào mặt mình nhé!” Từ Y Nhiên cảm giác mình không cho bàn tay tiếp xúc với mặt Nhan Giai đúng là kì tích, anh thật thần phục tu dưỡng đạo đức của bản thân.

Chuyện cá cược ăn sách của Nhan Giai và Từ Y Nhiên trong một đêm đã lan ra khắp trường. Diễn đàn của trường có hàng bài post kèm theo ảnh Từ Y Nhiên ăn sách, đủ mọi góc độ, có người còn công khai cá cược, xem tới cùng Từ Y Nhiên và Nhan Giai có trở thành couple thật hay không. Các nam sinh đều cược là có, lý do là Nhan Giai mặc dù hơi đánh đá nhưng cũng có sức hút riêng, còn các nữ sinh đều cược là không, lý do là củ cải trắng thơm ngon như chủ tịch Từ không thể rơi vào cái miệng heo kia được.

Từ Y Nhiên yên lặng xem các bài đăng. Từ khi ‘gặp chuyện’ tới giờ anh đã bị dày vò một muốn chết, cảm hận tại sao mình lại để cho mọi chuyện tới mức không thể khống chế như vậy. Trang web bị anh kéo vào góc màn hình, anh hí hửng, cười lạnh một tiếng, khinh thường mấy người đăng bài là ‘đám người ngu ngốc’, sau đó cũng lấy nick clone tham gia cá cược.

Ngày thứ hai sau khi ăn sách, Nhan Giai bắt đầu dùng phương thức đặc biệt của mình ‘theo đuổi’ Từ Y Nhiên.

Hai người họ học cùng khoa nhưng khác chuyên ngành, tuy nhiên vẫn học chung các môn cơ sở. Trước đây lên lớp sinh viên thường chia vị trí ngồi như sau: Vì tính ngồi giữa lớp, Tự động hóa ngồi dãy bàn bên trái, Công nghệ thông tin ngồi dãy bàn bên phải, mọi người hiếm khi ngồi lộn xộn. Nhưng bắt đầu từ tiết học đầu tiên sau ngày ăn sách, quy luật này đã bị Nhan Giai phá vỡ.

Từ Y Nhiên và đám bạn cùng phòng đi học sớm, sau khi ngồi xuống, Nhan Giai và các bạn học khác cũng lần lượt đến. Nhưng Nhan Giai không đi về khu vực Tự động hóa, mà đi thẳng tới chỗ Từ Y Nhiên.

Sinh viên trong lớp đã tới hơn một nửa, mọi người thấy hành động của Nhan Giai lập tức không kìm nổi hưng phấn ‘thèm thường’ dõi theo từng cử động của cô.

Nhan Giai đứng trước mặt mấy người bạn cùng phòng – kiêm bạn cùng bàn của Từ Y Nhiên, thả cuốn sách ‘rầm’ một cái lên bàn, đẩy đẩy mắt kính, mở

miệng: “Nhờ các cậu qua ngồi bàn khác, để chỗ này cho tớ được không? Tớ còn phải theo đuổi đại ca của các cậu nữa!” Đám bạn cùng phòng sững sờ một giây, sau đó đồng loạt thu dọn sách vở chuẩn bị. Mười giây sau, Nhan Giai ngang nhiên ngồi xuống cạnh Từ Y Nhiên. Từ Y Nhiên có thể cảm giác được tất cả ánh mắt mọi người đều lia qua lia lại trên người anh và Nhan Giai.

Anh liếc Nhan Giai vẫn điềm nhiên như không, cắn răng hạ giọng nói: “Cậu có thể bình thường chút được không?”

Nhan Giai nhìn anh, đẩy gọng kính: “Nếu tôi không bình thường thì bạn này đã ngồi lên đùi cậu rồi!”

Từ Y Nhiên suýt sặc nước miếng: “Đa mặt cậu còn có thể dày hơn nữa không?”

Nhan Giai nhìn anh cười một cái: “Nếu cậu thích thì dày hơn chút cũng không sao!”

Từ Y Nhiên thờ phỉ phỉ, cầm lấy sách vở trên bàn vùng dậy muốn đi, sau đó... Anh đặt sách về chỗ cũ, mở tập sách ra bắt đầu đọc.

Nhan Giai lặng lẽ thả lỏng nắm tay, lên thờ phào: Làm cô sợ muốn chết, tưởng anh đi thật chứ.

Từ đó trở đi khi học những môn cơ sở, mặc kệ Từ Y Nhiên có bằng lòng hay không, thì chỗ ngồi bên cạnh của anh đã trở thành lãnh địa của Nhan Giai. Mỗi khi hai người ngồi gần nhau đều diễn ra màn đấu võ mồm hung bạo, lần nào Từ Y Nhiên cũng vùng dậy muốn bỏ đi, nhưng kì lạ là không lần nào anh bỏ đi thật cả.

Nhan Giai thừa dịp hỏi: “Bây giờ tôi theo đuổi cậu thành công chưa?”

Từ Y Nhiên cười lạnh: “Ra đường chưa uống thuốc à?”

Nhan Giai không thêm đề ý, tự biên tự diễn: “Hay là vậy đi, bữa sau tôi qua chỗ khác ngồi, rồi cậu chủ động gọi tôi lại ngồi cạnh cậu, vậy là có thể tính tôi theo đuổi cậu thành công rồi, thấy sao?”

Từ Y Nhiên cười lạnh tiếp: “Đừng có mơ mộng, tôi không bao giờ gọi cậu đâu!”

Nhan Giai cười hơ hớ: “Đúng là người thích giả bộ mà! Ngoài miệng thì nói không cần, nhưng trong lòng lại mong đúng không? Nhưng tôi không cho cậu cơ hội đâu, tôi vẫn cứ ngồi cạnh cậu như vậy đây!”

Khóe miệng Từ Y Nhiên giật giật, không thể nói thành lời.

Một tháng sau, Nhan Giai cảm thấy nếu chỉ ‘theo đuổi’ Từ Y Nhiên trên lớp thôi thì chậm quá, đúng là cô không nhìn nổi cái vẻ mặt của Từ Y Nhiên đến giờ vẫn lạnh băng như vậy. Cô nghĩ mình cần phải tăng tốc lên, không thể làm đám đông khán giả thất vọng như vậy được.

Thế là cô bắt đầu mặt dày – không chỉ lên lớp ngồi cạnh Từ Y Nhiên, mà khi ăn cơm cũng sẽ làm ‘âm hồn không tiêu tán’ quanh Từ Y Nhiên.

Khi lần đầu tiên Nhan Giai bung khay cơm đi về phía Từ Y Nhiên, đám bạn cùng phòng tự giác một bên nuốt vội cơm một bên bung khay chuẩn qua bàn khác, không có một câu nói thừa. Vậy nên Nhan Giai thoải mái ngồi xuống đối diện Từ Y Nhiên.

Từ Y Nhiên nhìn Nhan Giai không còn gì để nói: “Mọi người thấy cậu đều ‘chìm muông tán’, lẽ nào cậu không thấy ngượng ngùng gì sao?”

(Chìm muông tán: chìm chóc thú vật tâu tán – ý nói ai thấy Nhan Giai cũng đều bỏ đi hết.)

Nhan Giai tò vè ngạc nhiên: “Vừa nãy là ‘chìm muông tán’ á hả? Tôi thấy bọn họ rõ ràng đang giúp cậu hoàn thành ước mơ thì đúng hơn á! Còn nữa, sao cậu lại ví bạn mình với chim chóc thú vật như thế!” Nhan Giai không thêm đề ý đến khóe môi run run của Từ Y Nhiên, bắt đầu ăn cơm, “Nói nè, thật ra cậu đã bắt đầu đề ý tôi phải không? Lần nào cậu cũng ra vẻ giận dữ muốn bỏ đi, nhưng cuối cùng cậu vẫn hưởng thụ cảm giác được ngồi cạnh tôi còn gì!”

Từ Y Nhiên ghen hợm: “Nhan Giai cậu mắc chứng ảo tưởng à? Tôi không đi vì chỗ ngồi đó là của tôi, muốn đi thì là cậu đi mới đúng, tại sao tôi lại phải đi?”

Nhan Giai ồ một cái: “Được rồi, coi như cậu nói thật đi.”

Từ Y Nhiên bung khay cơm định đi.

Nhan Giai tốt bụng nhắc nhở: “Bây giờ ở căn tin đang là giờ cao điểm á, đồ cậu tìm được chỗ nào khác, không lẽ cậu muốn ngồi xổm trong góc bung khay cơm ăn à?”

Từ Y Nhiên hít sâu một hơi, bỏ khay cơm xuống.

Nhan Giai cười tủm tỉm: “Tôi biết ngay mà, chắc chắn cậu đã động lòng rồi, ngồi ăn cùng nhau thì cứ việc ngồi thôi, có gì mà ngại chứ, cùng lắm là bị mọi người nhìn một tí, dù sao chúng ta có ngồi đây lâu đâu!”

Từ Y Nhiên: "..."

Từ Y Nhiên bị Nhan Giai dùng ngôn ngữ hành hạ không còn gì để nói. Anh cắn răng và com, muốn ăn thật nhanh rồi đi, không để con bệnh mắc chứng ảo tưởng này hành hạ thêm nữa.

Nhan Giai nhìn anh nuốt một miếng com to bự, nói: "Nói thật nè, tôi thấy cậu khó chịu lắm rồi đúng không, hay là vậy đi, ngày mai cậu chủ động gọi tôi qua ngồi ăn với cậu, vậy là tính tôi theo đuổi được cậu rồi, cậu thấy sao?"

Từ Y Nhiên phồng má ăn com, vẫn không quên cười lạnh: "Đừng có mơ mộng! Cậu theo đuổi được tôi, sau đó lại bắt tôi ăn sách thêm một lần nữa hả? Tôi nói cho cậu biết, người tiếp theo ăn sách chắc chắn phải là cậu!"

Nhan Giai đẩy đẩy gọng kính: "Cậu muốn liều chết với tôi hả?"

Từ Y Nhiên giận dữ gật đầu: "Đúng vậy! Liều chết đến cùng với cậu!" Anh lại và một miếng com, muốn rút ngắn thời gian hết sức có thể.

Nhan Giai điềm nhiên cầm lấy di động: "Ài, cứng miệng thật đấy, đây rõ ràng là thích tôi nên không nỡ để tôi bỏ cuộc sớm đúng không? Còn nói là liều chết nữa chứ!" Cô vừa dứt lời, Từ Y Nhiên phụt com ra ngoài.

Nhan Giai đã chuẩn bị sẵn di động, 'Tạch' một cái bất được khoảnh khắc vàng Từ Y Nhiên 'sặc com vì yêu'.

"Kích động như vậy không phải chột dạ thì còn gì nữa đây! Nói trúng tim đen rồi chứ gì! Ha ha ha, ngày mai trên diễn đàn mọi người cảm kích tôi chết mất. Nhờ phúc của tôi mà đời này bọn họ được chứng kiến khoảnh khắc Từ chủ tịch sặc com!" Nhan Giai cắt di động cười ngặt nghẽo. Từ Y Nhiên ngồi đối diện không biết vì tức giận hay vì lí do nào khác, mặt đỏ bừng như Quan Công.

Không lâu sau đó, toàn thành phố tuyển chọn sinh viên tham gia cuộc thi hùng biện, Từ Y Nhiên và Nhan Giai đều được chọn, hơn nữa Từ Y Nhiên được bổ nhiệm làm đội trưởng, Nhan Giai là đội phó.

Từ vụ cá cược tới giờ, Nhan Giai và Từ Y Nhiên đã nghiễm nhiên trở thành cặp đôi chuẩn không cần chỉnh trong mắt mọi người, lại thêm cuộc thi hùng biện này nữa, ai cũng đặt hết niềm tin vào bọn họ, trên diễn đàn còn có người đăng bài "Thuận vợ thuận chồng tát biển Đông cũng cạn, mong là đôi vợ chồng 'ăn sách' của học viện chúng ta sẽ giành được giải nhất, vinh quang trở về!"

Đám bạn cùng phòng đưa cho Từ Y Nhiên xem bài đăng, cười hi hi nói: "Đại ca, cậu xem đi, tiếng thơm của cậu bay xa thật! Mà này, cậu tính chơi trò mèo này đến bao giờ vậy, rõ ràng ban đầu cậu đâu có thể, không lẽ ăn mấy trang sách xong lại yêu quá hóa thù?"

Từ Y Nhiên gấp laptop lại, nhếch miệng cười: "Các cậu biết gì chứ, tôi đang chờ cô ấy tự mua dây buộc mình, trong lúc già vờ theo đuổi tôi lại vô tình yêu tôi đó!"

Đám bạn cùng phòng đồng loạt khinh bỉ đại ca nhà mình, rõ ràng bị con gái nhà người ta chọc sắp khùng tới nơi rồi lại còn sĩ diện, bệnh tâm thần giai đoạn cuối đúng là không thuốc nào chữa nổi!

Cuộc thi hùng biện cuối cùng cũng tới. Không biết có phải vì dạo gần đây Từ Y Nhiên và Nhan Giai suốt ngày đâm chọc nhau hay không, mà đến khi thi hai cái miệng độc kè tung người hứng, chưa bao giờ ăn ý tới vậy, ung dung từ vòng loại tiến vào chung kết.

Trước đêm chung kết, Nhan Giai hỏi Từ Y Nhiên: "Cậu nói thử xem chung kết người ta sẽ cho chúng ta biện luận cái gì?"

Từ Y Nhiên hỏi: "Cậu hi vọng đề tài gì?"

Nhan Giai đáp: "Cái gì là thể mạnh của tôi ấy."

Từ Y Nhiên cười ha ha: "Vậy thì phải cho cậu biện luận đề tài 'Người không cần mặt mũi thì thiên hạ vô địch'."

Nhan Giai trừng mắt: "Cậu có ý gì?"

Từ Y Nhiên bĩu môi: "Đó là thể mạnh của cậu còn gì!"

Nhan Giai nghiêng răng: "Từ Y Nhiên nhớ mặt đó!"

Đấu võ mồm một trận xong, cả đội bắt đầu thảo luận phương án 'đối địch'.

Nhan Giai nói: "Nghe đồn đội bên kia có Phương Tam Biện nổi tiếng lắm, thứ nhất là vì cậu ta rất đẹp trai, thứ hai là cậu ta giỏi biện luận lắm. Tôi từng xem cậu ta thi 2 lần rồi, đúng là vừa đẹp trai vừa lợi hại, màn thi biện luận tự do ấy, đúng là không có đối thủ."

Hai thành viên khác cũng hòa theo, nhất định phải nghĩ cách chặn miệng cái tên Phương Tam Biện kia mới được, không thể để cho cậu ta nói, nếu không thua là cái chắc.

Nhan Giai thấy Từ Y Nhiên ngồi im không nói lời nào, lấy cùi chỏ huyệt anh, hỏi: "Chủ tịch Từ ngăn người gì thế? Có ý kiến gì thì nói nhanh đi!"

Từ Y Nhiên như đang phiêu diêu chốn nào, bị Nhan Giai thúc một cái mới hoàn hồn. Anh quay đầu nhìn Nhan Giai một cái, làm như vô tình hỏi: “Cậu vừa mới nói tên kia đẹp trai?”

Nhan Giai gật đầu: “Ừ, đẹp trai.”

Từ Y Nhiên hí hóp mắt: “So với tôi thì sao?”

Cả phòng họp yên tĩnh 5 giây. Trong 5 giây đó, cả đội thật muốn đặt chủ tịch Từ Y Nhiên nghiêm chỉnh trên ghế rồi lay mấy lay. Sau 5 giây, Nhan Giai nói: “Đại ca à, cậu đến đây so tài bằng cái miệng, chứ không phải đi so mặt!”

Từ Y Nhiên kiêu ngạo hừ một tiếng, không nói gì nữa.

Nhưng một giây trước khi bước vào trận chung kết, Từ Y Nhiên túm lấy Nhan Giai, dùng ‘khuôn mặt nghiêm túc’ hỏi: “Tóm lại tôi với Phương Tam Biện ai đẹp trai hơn?”

Nhan Giai thật muốn quỳ trước mặt anh: “Cậu đẹp trai! Cậu là người đẹp trai nhất thế gian! Sắp thi tới nơi rồi còn để ý ba cái chuyện này, đại ca à cậu làm ơn nghiêm túc đi được không!”

Từ Y Nhiên hài lòng thả tay ra: “Nghiêm túc hay không không quan trọng, nhớ kỹ lời cậu nói đó, tôi đẹp trai hơn tên kia!” nói xong đắc ý lướt qua Nhan Giai đi vào hội trường.

Nhan Giai bị hành động bất thường của Từ Y Nhiên làm cho trợn mắt há mồm, suýt rớt kính.

Đề tài của vòng chung kết là: Sinh tồn quan trọng hơn hay danh dự quan trọng hơn. Đội Từ Y Nhiên và Nhan Giai bốc được thăm vương, phải biện luận là sinh tồn quan trọng hơn danh dự.

Sau khi đề tài xuất hiện trên màn hình, Từ Y Nhiên lập tức liếc Nhan Giai một cái, ẩn ý vô cùng phong phú, như là nói: “Xem đi, cậu may mắn quá rồi, đề tài trùng ngay thể mạnh của cậu còn gì!” Nếu không phải đang thi đấu, Nhan Giai thật muốn tháo kính đập vào cái mặt thiếu đòn của Từ Y Nhiên.

Lúc mới bắt đầu phân thi biện luận, điểm số của hai đội ngang nhau. Chờ đến màn tự do biện luận, cuộc thi mới chính thức bước vào giai đoạn gay cấn nhất. Phương Tam Biện hào hùng nói: “Danh dự quan trọng hơn sinh tồn, nếu không có danh dự, con người sống trên đời còn có ý nghĩa gì nữa!”

Từ Y Nhiên lập tức phản bác: “Trước tiên phải sống thì mới cảm nhận được cái vinh quang mà danh dự mang đến. Nếu ngay cả mạng sống cũng không có, thì dù đạt danh hiệu chức tước cao thế nào cũng đâu hưởng thụ được, làm sao có thể nói là ý nghĩa hay không chứ, dù sao cũng chẳng có ý nghĩa gì.”

Nhan Giai tiếp lời: “Vậy nên đội chúng tôi cho rằng – Sinh tồn quan trọng hơn danh dự!”

Phương Tam Biện phản bác lại: “Nếu một người sống mà không có danh dự không có tự trọng, thì anh ta còn thực sự sống không? Linh hồn của anh ta đã chết từ lâu rồi!”

Từ Y Nhiên nói: “Đây là một xã hội cạnh tranh tàn khốc, người có bản lĩnh thì sống tốt thôi, chứ không phải người có nhân cách cao quý thì sống tốt hơn ai khác. Muốn hoàn thiện nhân cách thì trước tiên phải có mạng sống cái đã, có ai thấy hai thi thể nằm im đó tranh hơn thua nhân cách với nhau chưa?”

Nhan Giai bổ sung tiếp: “Vậy nên dân gian mới có câu ‘mạng sống là của mình, mặt mũi là người khác cho’. Không lo quan tâm bản thân mà lại để ý đến cái nhìn của người khác, đúng là sai lầm lớn.”

Phương Tam Biện nhanh chóng bị màn tung hứng của Từ Y Nhiên và Nhan Giai làm cho rối loạn, không phát huy được thể mạnh như những vòng thi trước nữa. Sau cùng, đội Từ Y Nhiên và Nhan Giai thay mặt cho trường nhận vòng nguyệt quế cuộc thi biện luận toàn thành phố.

Nhận giải xong, Phương Tam Biện rất phong độ bắt tay Từ Y Nhiên: “Các cậu phối hợp rất tốt, biện luận làm tôi loạn hết lên.”

Từ Y Nhiên khách sáo nói: “Đầu có, chẳng qua do may mắn thôi, gặp trúng đề tài Nhan Giai đội chúng tôi am hiểu nhất!”

Nhan Giai lặng lẽ dẫm mạnh lên chân Từ Y Nhiên, trên mặt Từ Y Nhiên vẫn mỉm cười hoàn mỹ, có điều khóe môi khẽ run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Chương 31

Tiếp theo Phương Tam Biện bắt tay Nhan Giai: “Nhan Giai, tôi biết cậu! Cậu còn nhớ tôi không? Tôi gặp cậu trong cuộc thi hùng biện hồi cấp 3 ấy, khi đó cậu không đeo kính!” Xong cậu ta quay qua nhìn Từ Y Nhiên không biết mặt xám xịt từ khi nào, nói, “Hồi đó Nhan Giai nổi tiếng lắm, vừa học giỏi vừa xinh đẹp, không biết bao nhiêu bạn nam thương thầm cậu ấy nữa!”

Nhan Giai đẩy gọng kính, cười: “Ha ha, làm gì có!”

Nói chuyện xong, Phương Tam Biện vẫy tay chào tạm biệt.

Sắc mặt Từ Y Nhiên lúc này mới tốt lên một chút.

Chờ Phương Tam Biện đi xa rồi, Từ Y Nhiên nói với Nhan Giai: “Cậu tháo kính ra tôi xem nào.”

Nhan Giai nói: “Tháo cũng được thôi, nhưng lỡ cậu yêu tôi thì làm thế nào?”

Từ Y Nhiên ha ha cười lạnh: “Vậy không phải đúng ý cậu à, cậu có thể bắt tôi ăn sách lẫn nữa!”

Nhan Giai tháo kính xuống, hỏi Từ Y Nhiên thấy thế nào. Từ Y Nhiên thoáng sững sờ, hỏi: “Sao cậu lại đeo kính không độ?”

Nhan Giai nói: “Tôi có cận thị đâu, đo độ làm gì! Tôi đeo kính là vì mẹ tôi đi coi bói, nói trong vòng nửa năm sẽ gặp xui xẻo, phải đeo cái đồ chơi này để chặn. Tính ra thì tháng sau tôi không cần đeo nó nữa rồi.”

Từ Y Nhiên hừ một tiếng: “Người suốt ngày gây họa như cậu, tốt nhất cứ đeo đi!”

Nhan Giai cũng hừ một tiếng: “Hay là cậu thích tôi, sợ tôi tháo kính rồi lại gặp thêm nhiều tình địch hừ?”

Từ Y Nhiên đột nhiên bị sặc, ho tới mức mặt đỏ bừng.

Sau cuộc thi hùng biện toàn thành phố, quan hệ giữa Từ Y Nhiên và Nhan Giai dần thay đổi. Mặc dù bọn họ vẫn cãi nhau ỏm tỏi, nhưng không hề gay gắt như trước nữa, mà có chút gì đó kiểu ‘liếc mắt đưa tình’.

Tỉ như vào lúc nghỉ giữa giờ Nhan Giai hỏi: “Từ Y Nhiên, không phải cậu nói cậu giỏi toán cao cấp lắm à? Sao vừa nãy thầy ra đề cậu không làm? Cậu đúng là tên lừa đảo!”

Từ Y Nhiên nhướn mày: “Nói lừa đảo thì tôi làm sao bằng cậu được chứ, cậu xem lại tên mình đi, lừa đảo rõ ràng đó thôi!”

Nhan Giai hỏi tên tôi lừa đảo cái gì; Từ Y Nhiên nói Nhan Giai có nghĩa là dung nhan xinh đẹp, cậu có được như vậy không? Đã không được rồi còn xài tên này, không phải lừa đảo thì là gì?

Nhan Giai liền tháo kính ra, hỏi: “Vậy giờ đã được chưa?”

Sau đó... Sau đó mặt Từ Y Nhiên đỏ bừng lên, lần này anh không sặc cũng không ho, nhưng mặt đỏ lại giống y như lần trước.

Từ đó cuộc sống của hai người trở thành: Khi nào Nhan Giai tháo mắt kính là Từ Y Nhiên liền sặc, liền ho khan, sau đó mặt đỏ bừng ửng gào, cứ vậy qua tháng mới.

Diễn đàn xuất hiện bài đăng, thảo luận xem heo xấu xí Nhan Giai rốt cuộc có thể ăn được củ cải trắng thơm ngon Từ Y Nhiên không. Nếu không thì tại sao hai người bấy giờ càng nhìn càng ám muội, còn nếu có – thì sao đến giờ vẫn không thấy màn ăn sách?

Qua mừng 1, Nhan Giai hoàn toàn không đeo kính nữa, Nhan Giai ngẩng đầu hỏi Từ Y Nhiên: “Thằng thần với nhau đi, rốt cuộc tôi đã theo đuổi được cậu chưa? Cứ đây đưa thế này đúng là có tội với quần chúng nhân dân.”

Từ Y Nhiên ho khan hai tiếng, mặt đỏ bừng, tỏ vẻ không quan tâm nói: “Vậy tính là theo đuổi thành công đi.”

Nhan Giai sững sốt một giây, sau đó vui vẻ nhảy cẫng lên.

Từ Y Nhiên nhú mày hỏi cô: “Thấy tôi phải ăn sách cậu vui đến thế à?”

Nhan Giai tùm tùm đáp: “Đúng, nhưng cũng không hẳn.” Cô kiễng chân vỗ vai Từ Y Nhiên, “Lực hấp dẫn mà, có qua có lại, cũng giống nhau thôi.”

Mặt Từ Y Nhiên càng đỏ hơn.

Hai ngày sau, trên diễn đàn xuất hiện một bài đăng, đại loại là không muốn tin cái thế giới chuồng bê ngoài này nữa. Nhan Giai đánh đá bỏ mắt kính đi rồi chỉnh trang lại một chút liền biến thành mỹ nữ, còn Từ Y Nhiên thế mà lại là người nông cạn, sau khi Nhan Giai trở nên xinh đẹp liền biểu diễn ăn sách lẫn nữa!

Từ Y Nhiên và Nhan Giai chính thức quen nhau.

Phòng Từ Y Nhiên và phòng Nhan Giai cũng trở nên thân thiết.

Trong khi ‘hai phòng thân thiết’ tụ họp buôn dưa lê bán dưa chuột, phát sinh một chuyện lớn.

Nhan Giai và bạn cùng phòng đùa nhau, lỡ miệng nói Nhan Giai tiếp cận Từ Y Nhiên thật ra là do cô và đám bạn cùng phòng cá cược.

Lúc Nhan Giai muốn ngăn cản đã không kịp nữa rồi, Từ Y Nhiên bình tĩnh bảo bạn cùng phòng cô nói tiếp, kể hết mọi chuyện từ đầu đến cuối.

Bạn cùng phòng biết mình đã gây họa lớn, lung tung nhìn Nhan Giai. Nhan Giai thở dài một tiếng, nói: “Kể đi, đến nước này rồi.”

Thế là bạn cùng phòng kể hết mọi chuyện.

Thì ra khi kết thúc cuộc thi hùng biện, trong phòng thay quần áo bên cạnh toilet, Nhan Giai và đám bạn cùng phòng cá cược, nói là có thể dùng cách vô dụng đặc biệt tiếp cận Từ Y Nhiên, còn làm cho anh thích cô nữa.

Nghe xong, Từ Y Nhiên im lặng một lúc lâu. Nhan Giai và bạn cùng phòng cô đứng ngồi không yên, chờ tòa tuyên án. Mà đám bạn cùng phòng của Từ Y Nhiên lại cười hề hề, muốn nói gì đó lại bị Từ Y Nhiên trừng mắt một cái.

Một lúc sau, Từ Y Nhiên nói với Nhan Giai: “Ra đây nói chuyện.”

Nhan Giai thấp thỏm theo Từ Y Nhiên ra ngoài.

Ra ngoài rồi cô không ngừng xin lỗi: “Từ Y Nhiên anh tin em đi, em cá cược với bạn cùng phòng, nhưng thật ra là vì muốn tìm một lí do chính đáng để đến gần anh thôi! Nếu như không cá cược, em chẳng có can đảm đến gần anh.”

Vừa giải thích, mắt Nhan Giai cũng đỏ lên, giọng nói nghẹn lại.

Từ Y Nhiên giơ tay lên, Nhan Giai ngẩng đầu nhìn anh, làm động tác đề phòng. Không lẽ anh thẹn quá hóa giận muốn đánh cô? Kết quả Từ Y Nhiên lại dịu dàng xoa đầu cô.

“Ngốc à? Sao anh lại đánh con gái được chứ, huống chi là em!” Anh xoa tóc cô, “Gọi em ra ngoài là muốn nói cho em biết một chuyện, chuyện này mà nói trong phòng thì mất mặt lắm. Thật ra hôm đó bọn em cá cược nói to quá, anh ở trong toilet nam nghe hết rồi.”

Nhan Giai ngẩng đầu, tròn mắt: “Vậy là, ngay từ đầu anh đã biết?”

Từ Y Nhiên mỉm cười như gió xuân ấm áp: “Đúng vậy! Anh biết từ lâu rồi, nếu không sao anh tự dừng lại về kí túc nói xấu em, nói xấu rồi còn để truyền đến tai em nữa chứ, rồi khi em đánh cược, anh lại ngốc như vậy à? Em nói em quyết định một bạn gái để anh theo đuổi, sao anh lại không nói là ‘trừ em ra’ chứ?”

Nhan Giai sững sờ nhìn Từ Y Nhiên, Từ Y Nhiên cười: “Chẳng qua anh thuận nước đẩy thuyền mà thôi.”

Nhan Giai nhìn Từ Y Nhiên, hít hít mũi, cười đánh anh một cái: “Anh khôn kiếp thật! Không được, em muốn anh phải ăn sách trước mặt mọi người lần nữa!”

Vào một ngày đẹp trời nọ, Từ Y Nhiên ngồi trong phòng phát thanh, sau khi đọc xong bài phát biểu, thừa dịp tỏ tình trắng trợn với Nhan Giai.

Anh nói: “Xin mọi người chú ý, tôi muốn tuyên bố một chuyện, tôi – Từ Y Nhiên thích bạn học tên Nhan Giai.”

Nhờ lời tỏ tình ấy, Nhan Giai không bắt Từ Y Nhiên ăn sách thêm lần nữa.

Sau khi hai người thành đôi, mấy bài đăng hỏi trước cá cược Từ Y Nhiên và Nhan Giai có trở thành couple thật hay không lại lần nữa lên top.

Mọi người phát hiện, thắng được nhiều tiền nhất là ID tên “Cười nham nhở”, người này cá là: Bạn học Từ Y Nhiên thích Nhan Giai.

Trong kí túc của Từ Y Nhiên, đám bạn cùng phòng vây quanh anh gào khóc: “Đại ca, cậu thắng nhiều tiền như vậy hay là khao bọn tớ một bữa đi!”

Chuyện tốt đẹp nhất trên đời này, có lẽ không gì bằng người bạn thích, cũng đúng lúc thích bạn.

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Chương 32

Sau khi tốt nghiệp trung học, anh ra nước ngoài. Cô thầm thương anh, thế nên sau khi anh đi, cô vẫn luôn tính chính xác múi giờ để lên mạng rồi ngẫu nhiên gặp gỡ, sau đó là trò chuyện. Cô vẫn luôn cẩn thận, lo anh sẽ nhận ra lòng mình rồi lại trốn tránh cô. Anh thì vẫn giữ thái độ hững hờ như thế, không nhiều lời. Trước khi tốt nghiệp đại học, cô dần cảm thấy mệt mỏi, lần cuối chat với anh, cô nói: Em muốn đi xem mắt. Mấy ngày sau, anh xuất hiện trước mặt cô trong dáng vẻ lôi thôi đầy mệt mỏi: Trêu chọc anh bốn năm, đến lúc người ta động lòng thì em lại bỏ chạy, anh không đồng ý đâu.

1.

Năm thứ ba đại học, mỗi khi đèn tắt, ba cô bạn cùng phòng với Đường Thiên lại nói chuyện về đàn ông, chủ đề quen thuộc bất chấp cả gió mưa cả ngàn ngày nay rồi. Các cô cho rằng Đường Thiên đang giả vờ thanh cao, không chịu tham gia vào đề tài “Tìm đối tượng” với các cô ấy, cũng có lần họ nghi ngờ Đường Thiên là les nên mới không có hứng thú gì với đàn ông như thế.

Lúc các cô đang nghỉ ngơi như vậy, trước mặt Đường Thiên, thậm chí ba cô gái còn không dám mặc váy ngắn quá đầu gối, chỉ sợ sợ ý hờ bấp dúi ra sẽ bị Đường Thiên nhìn thấy rồi rung động, sau đó có khi còn nảy sinh ý đồ gì đó không đứng đắn với các cô.

Thế nhưng vào một buổi tối thứ bảy, mỗi bản khoản này của họ đã bị dẹp tan bởi một tờ áp phích.

Khi đó lão đại được bạn tặng cho một tấm áp phích in hình Ngô Ngạn Tổ treo ở cửa phòng ngủ. Trong bản in, Tổ Tổ vô ý phô bày vòm ngực rộng màu đồng cổ, bắp thịt săn chắc khiến cho người xem cảm thấy máu nóng dâng trào.

Đường Thiên ngăn người nhìn tấm áp phích suốt một phút đồng hồ. Một phút sau lão đại tuyên bố với cả bọn, mỗi họa cho sự trong trắng thiếu nữ của ba người các cô đã tan biến hoàn toàn.

Lão nhị hỏi: “Tại sao?”

Lão đại nói: “Bởi vì ánh mắt lão tam nhìn chăm chăm Ngô Ngạn Tổ đúng là lưu manh quá!”

Lão tam chính là Đường Thiên.

Lão tứ ngồi bên cạnh nhanh chóng bổ sung lời lão đại: “Đúng đúng! Vừa nảy tở cũng nhìn thấy! Lão tam còn thêm khát liếm môi nữa kia! Đối mặt với một tờ giấy mỏng mà còn có thể tỏ thái độ như vậy, lưu manh, quả là lưu manh!”

Đường Thiên: “...”

Lão nhị lại tiếp lời: “Như thế nghĩa là lão tam cũng hứng thú với đàn ông! Lão tam à, vậy thì sao cậu lại có thái độ cứ như thể không muốn gần con trai vậy chứ? Ba năm qua số người theo đuổi cậu không ít, sao cậu không chọn lấy một người làm bạn trai để giải tỏa bớt những muộn phiền thời sinh viên đi này?”

Đường Thiên xoa xoa mặt, khuôn mặt bị vò thành vế nghiêm túc đến ngạc nhiên: “Có thể là do số mệnh tở có tuệ căn ni cô, không thích hợp tìm bạn trai!” Vừa dứt lời, ba người còn lại đồng loạt tròn trừng mắt nhìn cô rồi vung tay nói “Ngừng” một tiếng, sau đó lại đồng loạt trở mặt không thêm để ý cô nữa.

Đường Thiên cười hi hi ngồi xuống bàn đọc sách bật máy tính lên, đăng nhập Googetalk, ID duy nhất có trong danh sách bạn bè vẫn đang ở trạng thái offline. Ba năm qua, cô vẫn kiên trì lên mạng thứ sáu mỗi tuần, sét đánh cũng không thay đổi. Nhưng hôm nay có lẽ sẽ là lần cuối cô lên Googetalk để chat với anh. Tuần trước anh có nói với cô tuần này nhớ online sớm một chút, cô nghe lời anh, vậy mà anh vẫn còn chưa lên nữa.

Đường Thiên ngồi trước máy vi tính, kiên nhẫn đợi chờ.

Hôm nay cô sẽ nói tất cả cho anh biết hết.

2.

Thật ra không phải Đường Thiên không có hứng thú với việc tìm bạn trai như các bạn học của cô nhận định. Sở dĩ quanh người cô tỏa ra ánh hào quang thánh nữ không gần nam sắc ấy chẳng qua là vì trong lòng cô sớm đã có một người.

Người con trai trong lòng Đường Thiên tên là Lương Duy Viễn, học cùng cô thời cấp ba.

Kì thi năm đó Lương Duy Viễn đạt thành tích cao nhất, theo lời các bạn học mô tả là: Đẹp trai ưu tú, học hành giỏi giang. Trong lớp rất ít khi cậu ấy nói chuyện với mọi người, cả người như thể được bao phủ trong một lớp kết giới đóng băng, khiến cho tất cả các bạn học khác chỉ có thể ngược mắt mà nhìn tới, từ xa trông lại chứ không ai dám tùy tiện đến gần. Khó nhất là bạn cùng bàn với cậu, vì chẳng có ai nói chuyện cùng lâu ngày thành ra cứ tự độ thoải lảm bảm chẳng khác nào người mắc bệnh thần kinh.

Kết quả học tập môn tiếng Anh của Đường Thiên vốn rất kém, đương nhiên cô không cho rằng mình và cái người đứng trên vạt người mang tên Lương Duy Viễn kia sẽ có bất kì liên hệ nào, mặc dù khi đó chỗ ngồi của cô ở ngay trên bàn cậu. Mãi cho đến sau kì thi đầu tiên, với thành tích môn tiếng Anh chỉ vắn vắn 21 điểm, Đường Thiên anh dũng chiếm luôn vị trí “thứ nhất” đếm ngược từ dưới lên của cả lớp.

Vị trí đầu tiên đương nhiên là Lương Duy Viễn, còn biến thái đạt điểm số tối đa. Đường Thiên nghĩ có được kết quả này đúng là điên thật rồi, trên đời sao lại có người có thể đạt điểm tối đa ở kì thi tiếng Anh trung học chứ? Bạn cùng bàn nói với cô, đó là do cha mẹ của Lương Duy Viễn đều làm việc ở đại sứ quán, thế nên từ khi còn mặc tã cậu ấy đã học nói song ngữ rồi.

Sau kì thi, thầy giáo khiển trách Đường Thiên rất nặng nề, hỏi cô có phải trong lúc thi đã lười biếng lắm không, đến đề bài cũng không thèm nhìn mà thẳng tay tô bừa vào tờ giấy. Nhưng mà thầy giáo cũng nhanh chóng loại bỏ khả năng này, lý do là vì “Không đúng, quy luật ba dài một ngắn chọn ngắn nhất, ba ngắn một dài chọn dài nhất mà mấy em hay dốt lung ấy, cứ làm theo nó thì dù mù tiếng anh cũng không có từng này điểm giống em đâu!” Cuối cùng thầy giáo vô cùng đau thương mà rút ra kết luận: “Xem ra em không hề làm bừa!”

Đường Thiên ngượng tới mức không còn mặt mũi.

Cuối cùng thầy giáo còn chân thành khuyên như: “Đường Thiên à, em không giỏi sao không tìm mấy bạn học giỏi hơn để học, không phải Lương Duy Viễn ngồi ngay đằng sau em đó à? Em học cậu ấy nhiều một chút, nếu không với cái điểm số này, em đừng mong có thể thi đỗ đại học!”

Đường Thiên mơ màng cảm thấy hình như đám đông quần chúng phía sau đang kiềm chế tiếng hít hà than thở, hơn nữa dù tiếng Anh của Lương Duy Viễn tốt thật đấy nhưng mà nhiệt độ trên người cậu lạnh lẽo đến thế mà, khiến người ta muốn chùn bước quá. Ngồi trước cậu hai tháng nay, hầu như hai người không hề nói chuyện gì, cô chỉ hay kể mấy chuyện cười với cậu bạn thích lắm bấm một mình cùng bàn cậu ấy thôi. Nhưng dù có thấp thỏm thì cũng chẳng còn cách nào khác, ai bảo tiếng Anh của cô kém thế chứ, thành tích quá tệ hại, mà những bạn học khác lại không thể cứu vớt được đời cô. Chẳng còn cách nào khác, Đường Thiên đành phải xem lời của thầy giáo như Thượng phương bảo kiếm, liều chết xông lên hỏi bài Lương Duy Viễn.

Lần đầu tiên Đường Thiên ôm bài tập tiếng Anh quay xuống, cả Lương Duy Viễn lẫn cậu bạn thích đọc thoại kia cùng ngẩng đầu nhìn cô.

Cậu bạn kia há nửa miệng, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó gườm gườm: “Đường Thiên, cậu muốn làm gì đấy? Không lẽ muốn hỏi bài Lương Duy Viễn đấy à? Cậu đừng đùa, tớ còn chưa thấy cậu ta giảng bài cho ai bao giờ đâu!”

Đường Thiên rụt cổ liếc cậu ta rồi lại nhìn sang Lương Duy Viễn, tiến thoái lưỡng nan ngập ngừng nói: “Việc này, là như vậy...”

Lương Duy Viễn liếc tên ngồi cùng bàn một lúc, sau đó mặt không đổi sắc đưa tay lên, rút quyển bài tập từ trong tay Đường Thiên: “Bài nào?” Cậu ta vừa nói vừa lật quyển bài tập ra, sau nhìn thấy những dấu hỏi chấm trải rộng khắp mặt giấy, nhúu chặt mày. “Được rồi, hay là cậu nói cho tôi biết bài nào cậu đã làm rồi đi.”

Đường Thiên ngẩn người: “À, bài thứ nhất...”

Lương Duy Viễn ngẩng đầu nhìn cô, nhúu mày: “Tiếp theo?”

Đường Thiên lấy hết dũng khí, cẩn thận nín thở đáp: “... Còn lại đều nhờ cả vào cậu!”

Lương Duy Viễn cúi đầu nhìn quyển bài tập, im lặng, cái tên hay lắm bấm ngồi bên cạnh thì há hốc mồm ngừng thở. Cậu ngồi cùng bàn với hấn mà hấn còn không thèm nói chuyện áp bức cậu đến mức nào rồi đây, cậu không tin Lương Duy Viễn sẽ giảng bài cho Đường Thiên. Cậu ta đang đợi Lương Duy Viễn mở miệng nói ra lời từ chối vô tình với cô nhóc đại ngu dốt tiếng Anh ngay trước mặt.

Nhưng mà...

“Được, vậy thì bắt đầu học từ bài thứ 2.” Lương Duy Viễn mở miệng lần nữa, tên bạn cùng bàn ầm một tiếng ngã xuống đất, cú ngã này như thể cậu đã bị cả thế giới phản bội rồi.

Đường Thiên cũng đang trong trạng thái khiếp sợ và hoảng hốt, nghe Lương Duy Viễn đang giảng bài cho mình, mãi đến tận đề thứ ba mươi cô mới giật mình tỉnh mộng rồi ôm mặt. Trời ạ! Lương Duy Viễn lại giảng bài cho mình đấy!

3.

Đường Thiên đã từng có lần cảm thấy bản thân mình cũng rất là ưu tú, rất là đặc biệt, đó là khi cô được người giỏi giang kiệt xuất như Lương Duy Viễn chỉ dạy. Nhưng cái cảm giác phấn khích đó chỉ kéo dài được ba ngày đã bị bóp nát rồi. Kẻ phá đám không ai khác chính là cái tên hay tự lắm bấm ngồi cùng bàn với Lương Duy Viễn.

Ba ngày sau khi Lương Duy Viễn chỉ bài cho Đường Thiên, cái tên thích đọc thoại kia quyết định tự mình mang gươm ra trận. Cậu run rẩy cầm quyển bài tập mở miệng nói với Lương Duy Viễn: “Bạn cùng bàn à, cậu có thể chỉ bài cho tớ chút được không?”

Lương Duy Viễn liếc cậu một cái, ánh mắt sắc bén tưởng như có thể đâm nát hết dũng khí mà cậu gắng ép ra. Một giây sau, giọng nói lạnh như băng của Lương Duy Viễn vang lên, mở ra cho cậu cuộc sống mới. “Bài này phải không?”

Từ đó về sau, bắt đầu lác đác có bạn học nom nớp lo sợ tới thử hỏi bài. Ai lúc đến cũng chuẩn bị sẵn tâm lý bị từ chối, vậy mà kết quả khiến cho ai cũng phải trở mặt kinh ngạc. Lương Duy Viễn không từ chối bất cứ câu hỏi nào.

Đường Thiên cảm thấy thật chua xót, cô nhìn làm Lương Duy Viễn thật rồi. Mặc dù cậu ấy nhìn có vẻ kiêu căng ngạo mạn, không ngờ bản chất bên trong lại là một người thoải mái đến vậy này, ai hỏi cũng không từ chối. Đường Thiên cũng không thể không chua chát thừa nhận rằng, mình thật ra chẳng có gì đặc biệt. Sở dĩ từ trước đến giờ Lương Duy Viễn không chỉ bài cho bạn chẳng qua là vì ngoài cô ra, chưa có ai có gan dám đi hỏi bài cậu ấy, chỉ đến khi cô đẹp hết mặt mũi sĩ diện đi khai thông dòng nước, từ đó về sau mọi người mới thấy Lương Duy Viễn mở miệng chỉ bài, mặc dù Đường Thiên đúng là người đầu tiên, nhưng cô lại không phải là người cuối cùng, chứ đừng nói gì tới mấy từ “Duy nhất” hay “Đặc biệt”.

Các bạn học vẫn lần lượt tới hỏi bài. Càng hỏi càng phát hiện thì ra Lương Duy Viễn lạnh lùng không ai dám đến gần chẳng qua chỉ là biểu hiện bề ngoài chứ không phải từ chính con người của cậu ấy. Mặc dù trước mỗi lần giảng bài cho bạn học, cậu sẽ lo lắng cau mày một chút, nhưng mọi người cảm thấy chẳng qua là vì cậu suy nghĩ gì đó thôi, chỉ có tên thích lắm bầm là phản đối hành động đó: “Lương... Lương Duy Viễn, tại sao lúc bọn tôi hỏi bài cậu luôn nhủu mày một cái, còn khi Đường Thiên hỏi bài thì lại không như vậy?”

Vấn đề này lại khiến cho Đường Thiên bắt đầu xuất hiện chút xao động trong lòng, ngay lúc cô còn đang lo lắng liệu bản thân có vì tìm đập nhanh quá đến suy kiệt mà chết hay không thì một câu lạnh như băng của Lương Duy Viễn đã làm trái tim cô nguội lạnh, giúp cô giữ lại sức khỏe thêm lần nữa

“Cậu ngồi bên cạnh, nhìn từ mặt bên thì sao thấy được nếp nhăn khi tôi nhủu mày, nói thật, sau này cậu không cần đi học tiếp nữa đâu, nếu tầm nhìn chạy show biểu diễn mà có chuyển biến thì sau này có thể lên đời đấy.” Lần đầu tiên Đường Thiên biết Lương Duy Viễn lại độc mồm như vậy. Sau này mỗi lúc cần hỏi bài, cô luôn lặng lẽ để ý, đúng là Lương Duy Viễn khi nhìn về phía cô có nhủu mày cái thật.

Đường Thiên yên tâm, thả lỏng cho nhịp tim tự do rơi xuống đáy vực sâu. Cô không muốn làm một thiếu nữ mơ mộng hay suy nghĩ lung tung, cô sợ một ngày nào đó vì nhịp tim không ổn định mà mình sẽ bị bệnh tim mất thôi.

Bình thường, Đường Thiên vẫn để cho tên thích lắm bầm kia cười nhạo, lần nào tên kia cũng cười như sắp tắt thở. Nhưng cho tới bây giờ Lương Duy Viễn vẫn không hề cười cô, thậm chí có lúc còn cảm thấy bọn họ nhắm nhĩ quá, khi cô kể chuyện cười, cậu ấy sẽ bật dậy đi ra nhà vệ sinh.

Đường Thiên cảm thấy vô cùng thất bại, cô thật sự rất muốn biết, phải là người như thế nào mới có thể lay chuyển kẻ yên lặng này đây.

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Chương 33

Cả năm lớp 10 và 11, Đường Thiên luôn ngồi phía trước Lương Duy Viễn. Sau khi lên lớp 12, giáo viên chủ nhiệm mới này ra một ý tưởng không nhân đạo chút nào. Cô giáo nghĩ, thời kì quan trọng đã tới, đây là lúc phải áp dụng các biện pháp trọng tâm để đào tạo ra các em học sinh có thành tích tốt nhất, cô định sau mỗi lần kết thúc kì thi tháng, dựa trên kết quả học tập để sắp xếp chỗ ngồi, đảm bảo các bạn học giỏi sẽ được ngồi cạnh nhau, dễ dàng đẩy mạnh việc ganh đua tranh tài.

Nghe được tin tức này, trái tim Đường Thiên lại nhói đau. Thật tình cô không muốn ngồi xa Lương Duy Viễn chút nào, hai năm nay, cô cảm thấy mình và Lương Duy Viễn đã gây dựng được một quan hệ đồng môn vững chắc. Trong hai năm này, Lương Duy Viễn có nhiều sắc thái tình cảm với cô hơn các bạn học khác, mặc dù bình thường giọng điệu của cậu luôn là nghi ngờ hay kinh ngạc, chẳng hạn như “Hồi cấp hai cậu học tiếng Anh ở lớp bồ túc Blue flying excavators đấy hả?” “Cậu định đọc phiên âm tiếng Anh ghép vần với tiếng Trung cả đời sao?” “Thành tích môn tiếng Anh của cậu thế này là để chứng minh bản thân mình yêu nước hơn những người ta đó hả?”.

Cho dù Lương Duy Viễn độc miệng thật đấy, nhưng cô vẫn rất muốn được ngồi phía trước cậu. Song cô im lặng xem kỹ bảng thành tích học tập của mình, nếu không tính tiếng Anh, cô cũng có thể miễn cưỡng liều mạng tới gần Lương Duy Viễn, nhưng sau khi thêm môn tiếng Anh vào, cô thoải mái rơi thẳng từ nhóm có thành tích đứng đầu xuống đến nhóm thứ hai. Lo lắng sốt ruột suốt một tháng trời, trong một tháng đó, Đường Thiên điên cuồng học thuộc lòng từ đơn, ngữ pháp đến nỗi gần như muốn mang cả sách ra ăn, nhưng cho dù có cố gắng thế nào, lúc lấy tờ đề thi mô phỏng ra trên trán cô vẫn đầy đầu chấm hỏi.

Trước khi thi một ngày, Đường Thiên lo lắng đến nỗi đứng ngồi không yên. Cậu bạn hay lắm bầm một mình ngồi cùng bàn với Lương Duy Viễn trêu chọc cô: “Đường Thiên à, cậu không muốn đổi chỗ thế này có phải vì cậu thích tớ không đấy hả?” Suýt chút nữa Đường Thiên bị sặc nước bọt của chính mình.

Cậu bạn hay lắm bầm lại tiếp tục tự nói chuyện một mình: “Thực ra tớ có một cách này, một là lúc kiểm tra cậu hỏi thử đáp án của các bạn xung quanh, hai là nếu không chép được của đứa nào học giỏi xung quanh thì cậu có thể tìm một người giỏi tiếng Anh trước, nhờ người đó viết đáp án vào một tờ giấy nhỏ, chờ khi thi được nửa buổi, người kia xin ra nhà vệ sinh trước, ném tờ giấy cho cậu qua cửa nhà vệ sinh, cậu tính toán thời gian rồi chạy tới nhà vệ sinh kia, lấy tờ giấy kia về, thế thì cậu có thể tiếp tục ngồi trước tớ rồi đó. Đừng hỏi tớ tại sao lại nghĩ ra được một kế sách kinh tế hải tặc thế này, tớ không nói cho cậu biết đấy là cách mà tớ từng thực hiện đâu!”

Đường Thiên ha ha cười lạnh: “Cho dù tớ có muốn vào tà đạo như cậu đi nữa thì ai sẽ chịu vào nhà vệ sinh nửa buổi với tớ đây?”

Cậu bạn hay lắm bầm từ từ quay đầu về phía Lương Duy Viễn, Đường Thiên há to miệng: “Tớ thấy cậu điên rồi, chuyện này không thể nào!”

Lương Duy Viễn ngẩng đầu nhìn hai người bọn họ, lạnh lùng mở miệng: “Các cậu muốn gian lận cũng đừng kéo tớ theo.” Giọng nói của cậu lạnh lùng như

thể cổ họng mới bị không khí lạnh ở Siberia ủa vào, Đường Thiên cảm giác mình còn nghe được sự chế nhạo và khinh thường từ câu nói đó. Bỗng chốc cô lại thấy chán nản.

5

Cả ngày nay Đường Thiên cứ ulla không cách nào vực dậy tinh thần. Nghĩ đến buổi thi tiếng Anh vào ngày mai, nghĩ đến ánh mắt khinh thường của Lương Duy Viễn, cô chỉ muốn xé đứt tấm rèm cửa sổ rồi chạy tới nhà vệ sinh để khóc mà thôi. Cô đoán chắc Lương Duy Viễn sẽ không để ý đến phần từ có ý đồ sa đọa là mình nữa. Thế nhưng không ngờ trước giờ tan học, anh lại chọc chọc vào cô từ phía sau.

“Đưa sách bài tập của cậu cho tớ.” Anh lạnh lùng nói vậy, Đường Thiên vội vàng cầm quyển sách bài tập của mình đưa qua. Một lúc sau, sách bài tập từ phía sau bay lại, đáp xuống ngay chính giữa mặt bàn của cô.

Đường Thiên đực mặt ra suy nghĩ: Kỹ thuật ném của Lương Duy Viễn thật không tệ mà.

“Tớ tìm trọng tâm cho cậu rồi đó, tớ về xem cho kĩ.” Giọng nói Lương Duy Viễn vang lên lần nữa. Đường Thiên giật mình, đợi đến lúc cô quay phắt đầu nhìn lại, Lương Duy Viễn đã đi đến cửa phòng học rồi.

Đường Thiên ngờ ngác dõi theo cậu. Ánh sáng vàng mờ ảo chói lóa lúc hoàng hôn nghiêng nghiêng phủ kín trên nền đất giữa phòng, bóng dáng cao lớn của Lương Duy Viễn bước từng bước ngang qua cả vùng màu vàng ấy, như thể vượt cả thời gian và không gian, mơ màng khiến người ta không thể nào dời mắt.

Ngày hôm sau khi thi tiếng Anh, Đường Thiên ngạc nhiên phát hiện ra, trong đề có một nửa giống với phần trọng tâm mà Lương Duy Viễn tìm cho cô. Cô cảm thấy Lương Duy Viễn đúng là thần thánh. Đường Thiên nắm chắc một nửa số điểm, một nửa còn lại khiến cô càng hoang mang hết sức. Hoang mang đó dần dần kích hoạt thành phần nước bên trong cơ thể cô, còn nửa giờ là kết thúc cuộc thi, Đường Thiên không nhịn thêm được nữa, cô đành phải xin phép giám thị đi ra nhà vệ sinh. Đợi đến lúc cô bước ra khỏi phòng vệ sinh không ngờ lại nhìn thấy Lương Duy Viễn.

Lương Duy Viễn trầm mặt, ánh mắt lạnh lẽo như muốn xuyên thấu mình, nhìn chằm chằm cánh cửa trong góc nhà vệ sinh nữ, sau khi nhìn một hồi lâu, cậu thu lại tầm mắt quay trở về phòng thi. Đường Thiên quay đầu nhìn về phía chân tường, chỗ đó để một cục giấy! Tim cô đập càng lúc càng nhanh, cô nghĩ điều này là không thể, chắc chắn là do mình đã nghĩ quá nhiều rồi!

Muốn nhặt lên xem rốt cuộc cục giấy kia là gì, nhưng giám thị vẫn đứng ở cửa nhìn sang đây, cô chần chừ bỏ qua ý nghĩ tìm đường chết rồi trở về phòng thi.

Sau khi kì thi kết thúc, Đường Thiên mau chóng nộp bài rồi chạy đến cửa nhà vệ sinh nữ, vội vàng nhặt lên cục giấy rồi vọt thẳng vào nhà vệ sinh. Run rẩy mở cuộn giấy kia ra, trên mặt giấy ghi chỉ chút đáp án đề thi tiếng anh. Tim Đường Thiên càng sục sôi như bong bóng bốc hơi. Cậu ấy để đáp án cho cô! Một học sinh giỏi toàn diện kiêu ngạo lạnh lùng như Lương Duy Viễn lại thông đồng làm bậy đưa đáp án cho cô!

Trong lòng Đường Thiên đầy kích động, cô cầm tờ giấy chạy về chỗ phòng thi, cô muốn hỏi Lương Duy Viễn một chút, cái này thể hiện cho điều gì?!

Nhưng khi trở về phòng, Lương Duy Viễn đã đi xa rồi. Còn các bạn học ngồi trái phải trước sau anh lại đang không dứt lời khen ngợi.

“Trước đây bọn mình trách oan Lương Duy Viễn rồi, cứ tưởng cậu ấy kiêu căng lạnh lùng không chịu nói chuyện với ai, không ngờ lại đồng ý thế này! Tớ ngồi phía sau muốn nhìn đáp án của cậu ấy, không ngờ cậu ấy lại cho tớ xem!” Bạn học ngồi ở phía sau anh nói.

“Đúng vậy, đúng vậy, cậu ấy cũng cho tớ xem nữa!” Bạn học ngồi bên cạnh anh cũng nói.

Những thứ đang sôi trào trong tim của Đường Thiên dần lạnh đi.

Thì ra cục giấy trong tay cô cũng chẳng nói lên điều gì.

6.

Ngày hôm sau, Đường Thiên chen lấn trong đám bạn học nói cảm ơn, cũng theo các bạn lóng ngóng nói cảm ơn Lương Duy Viễn.

Lương Duy Viễn nhìn cô rồi lại nhìn các bạn, hơi hốt đáp một câu duy nhất: “Không cần cảm ơn, có điều khi tốt nghiệp trung học các cậu vẫn chưa chắc đã gặp may như vậy, phải tự lo lấy đi.” Các bạn học gật đầu đồng ý, chỉ có Đường Thiên thật tâm nghiêm túc khắc ghi câu nói đó trong lòng.

Sau khi có kết quả học tập, bởi vì môn tiếng Anh kéo lại, cuối cùng Đường Thiên cũng không thể tiếp tục ngồi trên Lương Duy Viễn. Cô bị chuyển đi, nhưng mà vẫn may, chỗ đó cách Lương Duy Viễn không quá xa, cách hai hàng, lơ đãng quay đầu vẫn có thể ngắm nhìn gò má của cậu.

Đường Thiên không tiếp tục đi tìm Lương Duy Viễn hỏi bài nữa. Bởi vì mỗi lần vượt qua khoảng cách hai dãy rồi trở về, cô lại có cảm giác mất mát và khó chịu không thể nói thành lời.

Dần dần, cô nghe bạn cùng bàn nói: “Lương Duy Viễn không giảng bài cho các bạn nữa đâu, vì sắp tốt nghiệp trung học rồi, tinh thần và thể lực của cậu ấy cũng có hạn.”

Không biết tại sao, sau khi Đường Thiên nghe xong tin tức này, buổi tối hôm đó khẩu vị của cô lại tốt hơn, ăn nhiều hơn một bát.

Sau đó bạn cùng bàn nói cho cô biết một tin mới: “Hình như Lương Duy Viễn muốn ra nước ngoài du học!” Nghe xong tin này, buổi tối Đường Thiên lại không ăn được hạt cơm nào, cô ôm sách tiếng Anh ngồi ngơ ngẩn nửa ngày.

Với thành tích tiếng Anh của cô, tương lai qua được cấp bốn ở đại học cũng đã là vấn đề, xuất ngoại gì nữa chứ, vốn dĩ đó không phải là chuyện cùng thế giới với cô, mặc dù cô biết đó mới là thực tế nhưng lại không chịu nổi cảm giác đau khổ sau khi hiện thực đánh tan tành mộng ảo.

Một tháng trước kì thi trung học, các bạn học mua sổ lưu niệm tốt nghiệp truyền tay nhau viết đến viết đi. Đường Thiên cũng mua một quyển, sau khi gần như toàn bộ các bạn học đã viết hết, cô cầm quyển sổ đi tìm Lương Duy Viễn, Rõ ràng ngồi trước cậu hai năm, đáng lẽ phải thân nhau nhưng không biết vì sao, mấy tháng cách xa hai hàng ghế lại khiến cho cô khi tiến gần đến trước mặt cậu lại cảm thấy lạ lùng và bứt rứt. Cô yếu ớt nói cậu viết sổ lưu niệm cho mình.

Cậu ấy lạnh nhạt trả lời: “Cậu về trước đi, bây giờ mình còn phải giải đề, không muốn viết. Cậu đề đấy, hết tiết sau tới lấy.”

Cô đồng ý, trong lòng lại mất mát oán giận người kia kiêu ngạo.

Tiết sau, Đường Thiên đến lấy lại sổ lưu niệm, lật tới tờ Lương Duy Viễn viết cho cô. Trên tờ giấy chỉ viết một hàng chữ: Tốt nghiệp rồi đừng nói cho ai biết tôi từng dạy tiếng Anh cho cậu, tôi sẽ thấy rất mất mặt, gở mục không thể delete.”

Đọc xong những lời này, Đường Thiên có phần hoang mang. Cô không biết anh nói thật hay chỉ đang đùa giỡn, nhưng cậu ấy không phải là người hay nói đùa, thế nên thật sự cậu rất ghét cô rồi.

Cơm tối hôm ấy, Đường Thiên cũng không ăn.

7.

Kì thi đại học khiến người ta đau khổ cuối cùng cũng kết thúc.

Lương Duy Viễn ra nước ngoài thật, cậu thần bí giống như thần long thấy đầu chẳng thấy đuôi, không ai có cách để liên lạc với cậu. Còn Đường Thiên thì thi đỗ vào đại học thủ đô.

Học kỳ đầu tiên của đại học, có nam sinh cùng lớp theo đuổi Đường Thiên vô cùng cuồng nhiệt. Điều kiện về mọi mặt của cậu ấy không hề kém, nhưng Đường Thiên lại không thể nói thích cậu ta, chỉ có điều bị cậu ta quấy rầy nhiều quá thiếu chút nữa cô đã đồng ý mất. Nhưng trước ngày quyết định, lớp trưởng cấp ba kéo cô vào nhóm lớp. Sau khi vào nhóm lớp cô không thờ ơ lười lười danh sách lớp, ba chữ “Lương Duy Viễn” bắt người rơi vào tầm mắt cô. Ngay lập tức, trong lòng Đường Thiên lại dâng lên một cảm giác lo lắng và phần chần chừ không thể nói thành lời. Cô tìm thử thông tin cá nhân của Lương Duy Viễn, trong mục liên hệ của anh có ghi lại tài khoản Googletalk. Cô nhìn chăm chăm tài khoản kia đúng ba phút, sau đó lại không nói một lời, cô đăng kí một tài khoản trên Googletalk.

Ôm tâm trạng thấp thỏm gửi lời mời kết bạn tới Lương Duy Viễn, nhưng đợi cả buổi tối cũng chẳng thấy hồi âm đồng ý. Tâm trạng vốn đang hưng phấn lúc đầu dần trở nên chán nản, đột nhiên nhớ tới sự chênh lệch thời gian cách nhau nửa vòng trái đất của họ, tâm trạng đấy lại trở nên hưng phấn, tha thiết ôm ấp hy vọng mới.

Ngày hôm sau, nam sinh theo đuổi cô gửi tin nhắn đến hỏi: “Rất cuộc cậu có đồng ý không? Nếu không đồng ý tớ sẽ khóc lóc om sòm rồi tự tử đó!” Cô nhìn thời gian gửi đến, màn hình máy tính “đỉnh” một tiếng rồi hiện ra một khung đối thoại. Lương Duy Viễn đồng ý lời mời của cô! Lương Duy Viễn nhắn lại: “Đã lâu không gặp, có phải tiếng Anh của cậu vẫn rách nát như vậy không?”

Đường Thiên lập tức cầm điện thoại di động lên trả lời tin nhắn: “Phong cảnh trên đỉnh tòa nhà số một đẹp lắm đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Chương 34

Có người vốn đã được định sẵn là khắc tinh cả đời của một người khác.

Từ lúc Lương Duy Viễn đánh chữ đầu tiên vào Googletalk, Đường Thiên đã bắt đầu xem tất cả nam sinh xung quanh mình như đất cát cả rồi, đối xử với họ chẳng khác nào cát bụi. Từ trước tới giờ cô chưa từng bị người nào chi phối, vậy mà từ đó về sau, tất cả đầu óc chỉ hướng về một người ở bên kia bờ đại dương.

Từ ngày đầu tiên trò chuyện với anh, Đường Thiên cảm thấy mình đã hết thuốc cứu chữa. Cuối cùng cô cũng thẳng thắn tự mình thừa nhận rằng, cô đã yêu thầm Lương Duy Viễn. Những lúc vui vẻ, cô nói chuyện với Lương Duy Viễn cực kì ăn ý, họ tán gẫu trên Googletalk vào tối thứ bảy mỗi tuần, cứ như vậy trong ba năm. Có lúc cô lại thấy buồn như đưa đám, thậm chí là đau khổ vô cùng vì suốt ba năm qua, ngoài tình cảm thầm mến của mình ra, quan hệ giữa cô và Lương Duy Viễn chẳng tiến triển chút nào. Bọn họ nói chuyện từ trên trời dưới đất, nhưng phần lớn thời gian đều là do cô nói, còn anh chỉ trả lời rất ngắn gọn và bình thản. Cô lo lắng cho rằng vì anh không thấy thú vị gì nên lười chat với cô. Thế nên lúc nào cô cũng phải vắt hết óc suy

nghĩ tìm ra các đề tài thú vị, kể cả khi lo lắng đến run rẩy cả người cũng cố gắng vận dụng những từ ngữ hài hước đùa giỡn. Lúc trò chuyện, cô không dám có chút gì nấp mờ, chỉ sợ tình cảm của mình bị anh phát hiện ra thì sau đó ngay cả làm bạn họ cũng không làm được.

Cứ kiên trì như vậy suốt ba năm, cô nghĩ có lẽ ngay cả đá tảng cũng đã bị cố gắng của cô mài mòn rồi.

Chỉ là Lương Duy Viễn còn cứng hơn cả đá, anh không bộc lộ bất cứ ý tứ nào về phương diện nam nữ với cô gái đã trò chuyện với anh suốt ba năm, mặc cho mưa gió cũng chưa hề gián đoạn. Câu dài nhất anh chủ động viết cho cô là vào thời điểm hai tháng trước khi cô thi tiếng Anh cấp bốn lần thứ n. Anh hỏi: “Cậu thi cấp bốn xong có định tiếp tục học TOEFL cấp sáu hay GRE [*] không? Nếu cậu có thể kiên trì, mình sẽ giúp cậu xin học ở trường nước ngoài.”

[*] The Graduate Record Examination (GRE) là bài kiểm tra tiêu chuẩn được sử dụng trong việc xét điều kiện nhập học sau đại học (Master hoặc PhD) ở các chuyên ngành khoa học tự nhiên và khoa học xã hội (trừ Y, Dược, Luật) tại Mỹ. (Theo wikipedia)

Đường Thiên trả lời anh: “Mình không muốn bị tiếng Anh tra tấn nữa! Nếu thi đậu cấp 4, mình sẽ đốt hết sách tiếng Anh, sau đó sẽ không bao giờ đụng tới 26 chữ cái hành hạ người đó nữa!”

Một lúc lâu sau Lương Duy Viễn mới trả lời: “Quả nhiên cậu chỉ là tấm gỗ mục mà thôi!”

Lần đầu tiên Đường Thiên nhìn thấy anh dùng dấu chấm than để kết thúc một câu. Cô cảm thấy Lương Duy Viễn đang rất giận cô, dù bản thân thua kém nhưng lại không chịu phân đầu.

Cô thăm dò: “Vậy sau này cậu có về nước phát triển sự nghiệp không?”

Lương Duy Viễn trả lời rất nhanh: “Không về”, chỉ hai chữ ngắn ngủi lại toát ra ngữ điệu như chém đinh chặt sắt.

Nhìn câu trả lời, Đường Thiên rất khó chịu, cô cảm thấy mình sắp không kiên trì được nữa rồi.

Thứ bảy tuần trước, khi vừa trò chuyện xong, Lương Duy Viễn nói với cô: “Đường Thiên, lần sau online sớm hơn một chút đi, mình có chuyện này muốn nói rõ với cậu.”

Nghe vậy, Đường Thiên biết, mình không cần phải do dự nữa, cho dù cô không nói thì anh cũng sẽ nói ra thôi. Chiếm dụng thời gian của anh tới ba năm, chắc hẳn anh cũng không còn đủ kiên nhẫn mà tiếp tục lãng phí thời gian với khúc gỗ mục là cô nữa.

Một tuần trôi qua trong hoảng hốt, đối với cô mà nói, hôm nay là ngày chờ đến giờ tuyên án.

Vừa rồi lão đại còn hỏi tại sao cô không tìm bạn trai. Vốn cô muốn nói cho bạn mình biết đó là do cô đang thầm mến một người, nhưng nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng vẫn không hề nói ra. Dẫu sao hôm nay cũng là thời điểm chấm dứt mối tình thầm mến này rồi, cần gì phải nói nữa.

9.

Đợi một lúc lâu mà Lương Duy Viễn vẫn chưa online. Đường Thiên càng chờ tim càng đập rộn ràng, cô rất muốn đối mặt nói với anh một câu nhưng lại sợ rằng nếu chờ thêm lâu nữa, cô sẽ không còn dũng khí nói ra những lời từ tận đáy lòng.

Cô mở khung chat với Lương Duy Viễn ra, viết một đoạn dài, bộc bạch suy nghĩ thầm kín của mình từ trung học đến giờ. Viết xong, đột nhiên cô cảm thấy tất cả những thứ này chẳng hề liên quan đến Lương Duy Viễn. Cô thích anh là chuyện của cô, nếu anh đã muốn nói rõ mọi chuyện, cô cần gì phải thổ lộ tâm tư của mình với anh nữa.

Cô xóa đoạn chat kia đi rồi viết một câu: “Sắp tốt nghiệp rồi, mình bận tìm việc và tìm bạn trai, có lẽ sau này sẽ không nói chuyện với cậu được nữa.” Sau khi bấm nút gửi đi, cô tắt Googletalk rồi vào phòng vệ sinh lặng lẽ khóc. Sau đó cô tự cảnh cáo chính mình, không cần biết Lương Duy Viễn trả lời thế nào, cũng không được mở ra xem nữa, nhưng cuối cùng, lý trí vẫn không quản được chân tay cô.

Hai ngày sau khi nhận tin cho Lương Duy Viễn, Đường Thiên lại mở Googletalk một lần nữa, vừa online thì khung chat với Lương Duy Viễn nhảy ra một đoạn văn thật dài, Đường Thiên chột ngẩn ra.

Đó là những lời bộc bạch của anh từ trung học đến giờ. Anh nói anh có vẻ lạnh lùng, nhưng thực chất là người rất nhát gan, nhát đến nỗi thích một cô gái rất nhiều năm rồi mà không dám nói. Anh nói từ nhỏ anh đã không giỏi giao tiếp và trò chuyện, thật ra mỗi lần gặp đều muốn nói thêm với cô ấy vài câu. Anh nói, thời gian học trung học, anh không muốn giảng bài cho người khác, nhưng khi cô ấy tới hỏi bài, không hiểu sao anh lại muốn giảng giải thật chi tiết.

Anh sợ bị các bạn học phát hiện ra mình đối đãi đặc biệt với cô, sợ mọi người ồn ào lên, thế là anh bắt đầu giảng bài cho tất cả mọi người. Mà người ngồi cùng bàn anh nói rất đúng, chỉ những lúc giảng bài cho cô, anh mới không cau mày.

Sau đó anh bắt đầu cau mày khi giảng bài cho cô, tất cả đều là để người khác nhìn.

Anh nói, lần thi Tiếng Anh đó, anh rất tức giận nói với cô gái ấy: “Các cậu muốn gian lận thì đừng lòi tó vào”, đó là vì lúc ấy anh nghe mọi người bàn tán nên hoang mang, nói là vì cô muốn ngồi cùng bàn với cậu bạn chung bàn hiện nay nên không muốn chuyển chỗ ngồi. Có thể sau đó anh nghĩ lại, dù có vì ai đi nữa, nếu không nhắc bài cho cô, cô cũng sẽ bị chuyển đi, mà anh vốn quen nhìn thấy bóng lưng ấy mất rồi. Thế là đến lúc đi thi, nhìn cô xin ra ngoài đi vệ sinh, anh cũng đứng dậy đi theo ra ngoài. Đó là lần đầu tiên trong đời anh xin ra ngoài đi vệ sinh lúc làm bài thi, cũng là lần đầu tiên phá bỏ nguyên

tắc làm người của mình mà chuyển giấy nhắc bài cho người khác.

Anh nói, anh không muốn cho người khác nhìn bài thi, vì sao người không chịu học hành lại được chép bài hưởng lợi chứ. Có thể anh sợ người khác phát hiện mình đã chuyển đáp án thi cho cô, cho nên sau khi đi nhà vệ sinh về, anh đều cho các bạn học ngồi trước, ngồi sau, bên trái, bên phải nhìn. Kết quả là những người khác đều có thành tích tốt mà cuối cùng cô vẫn bị chuyển chỗ. Bị chuyển chỗ rồi, sau đó cô không hỏi lại anh chuyện này, vì vậy anh thấy rất giận cô, vì giận cá mà chém thớt với hết thầy mọi người, từ đó về sau không chỉ bài cho bất kỳ ai nữa.

Anh nói ba mẹ anh đã sắp xếp cho anh xuất ngoại học đại học rồi, vốn anh muốn hỏi cô có muốn cố gắng cùng anh không, nhưng cô lại chẳng có hứng thú gì với tiếng Anh cả. Anh nghĩ, nếu cô có ý với mình thì nhất định sẽ cố gắng học tiếng Anh. Anh vừa tức giận lại vừa không cam lòng, lạnh lùng viết một câu khinh thường vào sổ lưu bút của cô.

Sau đó anh ra nước ngoài, mất liên lạc với tất cả mọi người. Anh vào website của trường, tìm thông tin lưu lại của lớp học, lục ra được nhóm chat của lớp. Anh lập tức đăng ký account tham gia, nhưng phát hiện không có cô ở đó. Anh tìm lớp trưởng nói, sao danh sách nhóm lớp mình không có tất cả mọi người. Vì thế lớp trưởng đã cố gắng mời phần lớn bạn học cũ vào, bao gồm cả cô.

Anh nói, lúc thấy khung đối thoại của cô nhảy ra yêu cầu add friend anh, cả người đều thấy choáng váng, cảm giác như ngày hôm nay là ngày may mắn nhất đời mình.

Bọn họ bắt đầu trò chuyện giết thì giờ. Khi nói chuyện, cô luôn luôn đùa giỡn, nhưng cũng chỉ là vui đùa vậy thôi, ngoài ra không hề có chút xíu mập mờ gì với anh.

Anh nói, vậy thì cứ thế đi, từ từ anh sẽ chuyển dần theo chiều hướng mập mờ. Thời gian giữa các môn học của anh đều rất ít, nhưng anh chưa từng nói với cô, nhiều lần vì trò chuyện cùng cô anh đã phải hy sinh cả thời gian nghỉ ngơi ít ỏi của mình.

Anh nói, ba năm trò chuyện cùng nhau như vậy, anh cảm thấy giữa họ đã bắt đầu có có tâm ý tương thông, anh nghĩ đây là thời điểm nói rõ mọi chuyện với cô.

Anh nói, anh quyết định dùng thời gian một tuần này để chuẩn bị trước những lời bày tỏ.

Nhưng một tuần sau, vì mạng trong lớp bị chậm, kết quả là khi vừa online đã thấy cô gửi tin offline nói cô phải tìm việc làm, phải đi tìm bạn trai.

Anh nói: Em đối xử với anh như vậy sao? Em chờ đó cho anh!

10

Đường Thiên nhìn màn hình, trợn mắt há mồm. Cô chưa bao giờ dám tưởng tượng rằng, anh lại có tình cảm đó với cô!

Cô hoảng hốt đánh chữ vào khung chat: Anh đâu rồi? Có ở đó không?

Anh không online, icon hình cái đầu của Lương Duy Viễn không hề nhúc nhích.

Cô choáng váng, anh bảo cô chờ đó, là chờ gì chứ? Anh định làm gì thế?

Dưới nhà có người gọi lớn: Đường Thiên, có người tìm!

Cô lê thân mình mệt là đi tới trước cửa sổ, hỏi vọng xuống dưới: Ai tìm mình thế?

Sau đó, cô nhìn thấy Lương Duy Viễn.

Cô như thể bị sét đánh, hoảng hốt đến ngây người.

Đến khi anh vẫy tay với cô, cô mới hoàn hồn, điên cuồng chạy xuống dưới nhà.

Cô thở hồng hộc đứng trước mặt anh, hỏi chuyện gì xảy ra, sao anh lại xuất hiện ở đây?

Khuôn mặt anh không chút thay đổi: “Không thấy anh nhắn lại gì sao? Anh bảo em chờ, anh đến tìm em.”

Cô vừa khiếp sợ vừa bất ngờ, lời nói đứt quãng: “Anh vừa nói chờ đó cho anh, chứ không nói đến tìm em.”

Anh nhìn cô chăm chú đến không chớp mắt: “Không trực tiếp đến tìm em thì có nói rõ được không? Em khiêu khích anh nhiều năm như vậy, bây giờ lòng anh rung động mãnh liệt thế này mà em lại muốn bỏ chạy, Đường Thiên, anh cho em biết, ngoài nhận lời anh ra thì cái gì anh cũng không đồng ý!”

Đường Thiên nhìn anh, cười đến nổi vành mắt đỏ hồng.

11

Hóa ra, cô yêu thầm nhưng chưa hề cô đơn;

Thì ra, tình cảm đó vẫn được người cô yêu thầm đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Chương 35

Họ quen nhau trong một bữa tiệc, vẻ nho nhã của anh hấp dẫn cô. Người khác đến chúc rượu anh liên tiếp, cô sợ anh không đỡ nổi nên chần rượu thay anh. Sau đó cứ có tiệc rượu anh lại nói người khác gọi cô, cô nghĩ có lẽ là vì mình chần rượu cho anh. Có một ngày anh lại uống say, cô không kìm được nhân lúc anh mơ màng mà thổ lộ. Anh chuyển choáng cười: Được, anh nhận em. Lần tiếp nữa cô lại định thay anh chần rượu, có một người bên cạnh nhìn anh đập bàn: Đã thành công rồi mà. Cái đồ ngán chến không say như cậu muốn giả bộ tới khi nào?

1.

Là một nữ sinh chuyên ngành máy tính, sau khi tốt nghiệp, Tiêu Doanh có thể vào làm việc trong công ty khoa học kỹ thuật phần mềm Hồng Thông rất có tiếng trong giới một cách đầy suôn sẻ, theo như lời của cô thì chuyện đó đích thực là chó ngáp phải ruồi.

Giám đốc Cảnh Cường lớn hơn cô khoảng bảy tám tuổi, đã kết hôn, thường tự xưng là một tổng giám đốc đang đi trên con đường điên cuồng tàn khốc bá chủ và khoe khoang. Chỉ có điều các đồng nghiệp đều nói, cùng lắm Cảnh Cường chỉ là một con ngựa làm nông bao thầu thêm cả làm quản đốc, chẳng có tí uy hiếp nào, và sự thật là vị Giám đốc điên cuồng tàn khốc bá chủ khoe khoang này lại là đàn anh học cùng trường đại học với anh.

Các đồng nghiệp phản kích nói với Tiêu Doanh, người cùng trường với giám đốc có tên là Bạch Triền, tự mình mở công ty rất lớn, một người xuất chúng ngoài tiền ra thì chỉ có tiền thôi, mà có tiền cũng không phải là điểm sáng giá nhất trong cuộc đời của anh, mà quần chúng lại bị mê hoặc là bởi khuôn mặt nằm phía trên cổ đó – đường nét và làn da người nọ quả thật anh tuần đến mê người.

Tiêu Doanh tìm hiểu trên baidu dựa trên các tin tức mà đồng nghiệp đưa cho, quả nhiên trên mạng cũng có tin tức và ảnh chụp của Bạch Triền. Cô mở web xem hình, khoảng khắc trang web ấy hiện ra, đôi đồng tử của Tiêu Doanh có lại thiếu chút nữa là liếm màn hình mất – đây không phải là Ngô Ngạn Tô giữa đời thực đó sao? Trò hề của cô lại tình cờ rơi vào đôi mắt xuất quỷ nhập thần của Cảnh Cường. Cảnh Cường cảnh cáo cô: “Trong thời gian làm việc không được mơ mộng.”

Tiêu Doanh vội vàng nghiêm túc lại, cô hỏi, giám đốc đại nhân không ngại vất vả dời bước từ văn phòng riêng đến đây có gì muốn chỉ bảo cô sao, Cảnh Cường gật đầu nói lại: “Em đi chạy việc cho anh nhé, tôi bảo trì mạng inteet cho một công ty lớn.”

Tiêu Doanh ngẩn người. Gần đây không phải cô vẫn dựa vào mặt mũi kiếm miếng cơm đó à, sao tự nhiên lại kêu cô cống hiến cho kỹ thuật thế này? Huống hồ cô còn là thực tập sinh chưa chính thức được tuyển dụng, bảo trì inteet cho một công ty lớn cái gì kia chứ, cô làm được sao?

“Sếp à, anh không thấy một tay mơ về kỹ thuật như em sao mà sửa chữa cho công ty ‘lớn’ được chứ?” Cô nhấn mạnh chữ quan trọng nhất.

Cảnh Cường vỗ vai cô an ủi: “Người trẻ tuổi thì không nên sợ hãi, cho em đến công ty Đức Thăng, người đứng đầu là bạn thời đại học của anh, em cứ việc dùng cảm mà làm!”

Hai mắt Tiêu Doanh tròn to, cẩn thận hỏi lại: “Sếp, nếu em làm không tốt anh sẽ giải quyết hậu quả giúp em được chứ?”

Cảnh Cường không chút do dự đáp lời: “Không đâu! Em đừng tìm anh! Đức Thăng ở phía nam thành phố, chúng ta ở phía bắc, xa như vậy em còn nỡ giày vò sếp của mình thế à? Nếu có vấn đề gì thật em cứ tìm giám đốc Đức Thăng tới chùi đít cho em là được, mặc dù bây giờ cậu ấy biết kiếm tiền thật đấy nhưng thời đi học cậu ấy lại học cùng trường với giám đốc Cường anh đây, cũng là một tay chuyên nghiệp đó.”

Đôi mắt Tiêu Doanh co rút lại, cô hít sâu một hơi: “Sếp à, tốt xấu gì em cũng là một cô gái băng thanh ngọc khiết* đây tri thức, chùi đít gì gì đó... anh làm ơn chú ý chọn lọc từ ngữ chút được không?”

*thuần khiết như ngọc

Cảnh Cường lắc đầu, tỏ vẻ ta đây cứ nói chuyện thế thôi, ông chủ có tiền mà, thích làm gì có ai quản được sao: Tiêu Doanh đành phải bỏ qua đề tài này, cô hỏi tiếp: “Bạn đại học của sếp tên là gì ạ?”

Về mặt Cảnh Cường khinh thường nhìn Tiêu Doanh như đồ ngốc: “Tên vừa rồi cô hoa mắt mê mẩn là ai đấy?”

Tiêu Doanh giật mình, cúi đầu xuống nhìn baidu Bách Khoa, dòng giới thiệu phía sau hai chữ Bạch Triền là: Chủ tịch kiêm Tổng giám đốc công ty cổ phần Đức Thăng.

Tiêu Doanh ngáy ngẩn cả người. Cô cảm thấy ông chủ của mình quả đúng là người tốt, anh ấy còn cho cô một cơ hội để được chiêm ngưỡng dung nhan

Ngô Ngân Tô ngoài đời thực nữa.

2.

Đến sảnh trước công ty, Cảnh Cường đưa cho Tiêu Doanh một chiếc đĩa mềm máy tính rồi nói với cô: “Đến lúc đó nhớ xài cái này để bảo trì mạng internet là được.”

Tiêu Doanh cất đĩa lên đường.

Tối Đức Thắng, vì là chuyện liên quan đến công việc, cho nên tinh thần Tiêu Doanh cũng sốt sắng cực kì, suốt dọc đường đi cô cũng quên luôn chuyện phấn khích vì sắp được gặp gương mặt của Ngô Ngân Tô ngoài đời thực. Cô xắn tay áo lên, thận trọng dè dặt bảo trì internet, bảo trì rồi bảo trì, cuối cùng cũng bảo trì đến được văn phòng của phó tổng giám đốc thì thất bại – cuối cùng cô vẫn không thể giữ được thiết bị khi vận xui công kích, làm tê liệt luôn máy tính của phó tổng giám đốc.

Phó tổng giám đốc sốt ruột đến giậm chân. Đầu óc trống rỗng của Tiêu Doanh bỗng vang lên lời nói của Cảnh Cường: nếu có vấn đề gì thật thì cứ tìm giám đốc của Đức Thắng tới chửi đổng cho em.

Tiêu Doanh chạy ra khỏi văn phòng của phó tổng giám đốc, hỏi lễ tân vị trí của Tổng giám đốc ở đâu rồi lao đảo chạy vội qua đó. Lúc gõ cửa, sau khi nghe được hai chữ “Mời vào” trầm thấp đầy cuốn hút, Tiêu Doanh run rẩy bước vào văn phòng Tổng giám đốc. Cô chăm chú nhìn bên trong, thấy gương mặt còn đẹp trai hơn cả hình ảnh đăng trên mạng ba phần, Ngô Ngân Tô ngoài đời thực nọ đang ngồi ở chỗ kia lặng thinh, híp mắt nhìn về ra cửa, vừa đẹp lại ngon miệng làm sao.

“Đến sửa máy tính à? Nói đi, cô có chuyên gì thế?” Tổng giám đốc lên tiếng.

Tiêu Doanh bình tĩnh lại: “Tổng giám đốc Cường của chúng tôi nói là, gặp vấn đề thì đi tìm Bạch Triển!” Cô liếm liếm môi, nhắm mắt tiếp tục nói, “Tôi... làm tê liệt máy tính của phó tổng giám đốc rồi...”

Đầu ngón tay Bạch Triển gõ gõ trên mặt bàn, tạch tạch tạch. Tiêu Doanh nhìn đầu ngón tay trắng dài thon gọn, đây chính xác là vũ khí giết sạch nhóm em gái yêu tay.

Anh bỗng thu tay rồi chuyển xuống dưới bàn, Tiêu Doanh nghe tiếng mở ngăn kéo. Hai giây sau, bàn tay nọ đưa cho cô một cái USB: “Trong đây có phần mềm chương trình khôi phục hệ thống, cô dùng cái này khôi phục lại hệ thống của phó tổng giám đốc là được.” Sau đó anh tóm tắt đơn giản các cách thức thao tác, chủ nhân của đôi tay kia còn nghiêm túc dặn dò, “Sau khi sửa xong máy tính của phó tổng giám đốc thì nhanh chóng mang trả USB cho tôi, nhớ đừng nói USB này là của tôi, tôi chỉ muốn làm một giám đốc lẳng lặng kiếm tiền, không muốn cấp dưới biết mình còn có thể sửa máy tính.”

Tiêu Doanh không hiểu logic giữa hai câu nói của vị Tổng giám đốc này lắm, nhưng dù gì nó cũng không quan trọng, cô không nên làm lỡ thời giờ của anh chàng anh đẹp trai, vội gật đầu một cái rồi đi. “Được! Nếu Phó tổng giám đốc hỏi USB này ở đâu ra, tôi sẽ nói là ra ngoài gọi cho đồng nghiệp chuyên môn mang tới.”

Tổng giám đốc mỉm cười khen ngợi. Chân Tiêu Doanh nhũn ra dưới nụ cười rạng rỡ đó, lao đảo chạy ra khỏi văn phòng Tổng giám đốc.

Nhờ có USB của Bạch Triển, Tiêu Doanh nhanh chóng sửa xong máy tính của phó tổng giám đốc. Phó tổng giám đốc nhẹ nhàng thờ ắt ra, trở mặt nói với Tiêu Doanh: “May mà cô sửa được đó, nếu không tôi mà đi kiện thì cô thâm luôn rồi, tôi sẽ báo lên tòa án bắt cô bồi thường hết những tổn thất của tôi!” Tiêu Doanh hít ngược một hơi, cô thấy cho dù tình hình phức tạp phải thay mới hết thì cùng lắm cũng chỉ hơn một vạn: một vạn đồng cũng muốn báo lên tòa án sao?

Cô trả USB lại cho Bạch Triển, cả đường về công ty kìm chế dòng nước miếng của mình, sau đó đi báo cáo nhiệm vụ.

Cảnh Cường khen cô: “Làm tốt lắm!”

Tiêu Doanh hổ thẹn tự trách: “Không có không có! Em đã làm đóng băng máy tính của Phó tổng giám đốc!”

Hừ hừ hai tiếng: “Ừ, việc này cũng làm tốt lắm!”

Tiêu Doanh càng hổ thẹn. Cô cảm thấy mặc dù bình thường ông chủ mình có hơi “điên” một chút, nhưng lúc quan trọng giám đốc lại là một giám đốc thương cảm khoan dung lại đòi hỏi rất thấp.

3.

Nhiều lần Tiêu Doanh nhớ lại dáng vẻ đẹp trai của Ngô Ngân Tô ngoài đời thực trong trí nhớ, cô càng không ngờ rằng một tháng sau mình lại có cơ hội gặp mặt anh lần nữa.

Trước giờ tan tầm, Cảnh Cường nói mình và bạn học chỉ cốt Bạch Triển phải đi mời com mấy người bạn học cũ, hỏi mọi người ai có thể uống được thì đi cùng để cản rượu giúp anh. Mọi người đồng loạt chỉ hướng Tiêu Doanh mà không hề do dự: cô ấy!

Đối mặt với kết quả này, Tiêu Doanh không biết nên vui hay nên buồn.

Thật ra chuyện này là như vậy, có một hôm trời trở lạnh, cô mặc ít quần áo mà nhà thì cách xa công ty, tiền lương thực tập lại ít, một là cô hơi tiếc tiền đi

xe trở về, hai là tiếc tiền đến cửa hàng gần đây mua thêm quần áo, thế là nhân lúc ăn cơm trưa cô mua một bình Tiểu Nhị rồi uống hết, sau đó trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cô mặt không đỏ, hơi không gấp. Từ đó về sau, mọi người đều ghi nhớ “Tiêu Doanh là một người có thể uống rượu.”

Cảnh Cường dẫn Tiêu Doanh đi dự tiệc cùng, trên đường anh hỏi cô: “Sao em không phản đối, nói mình không uống được ấy?”

Tiêu Doanh che giấu tâm tư về gương mặt đẹp trai kia, tùy hứng trả lời anh: “Thèm rượu.”

Đến bữa tiệc, Tiêu Doanh nhìn thấy Bạch Triền ở vị trí chủ tiệc, anh vẫn giống Ngô Ngạn Tổ như thế. Sau khi chào hỏi cô và Cảnh Cường xong anh lại dẫn đến cạnh chỗ của mình.

Những người khác đều đùa Cảnh Cường không dẫn vợ mình theo mà lại đưa một cô gái trẻ đến đây để dự tiệc. Cảnh Cường xấu hổ đập bàn đứng lên, chỉ vào Bạch Triền gào to: “Là cậu ta bảo tôi dẫn cô gái này đến đây!”

Tiêu Doanh cảm thấy giám đốc của mình như chó cùng rứt giậu, không ngờ Bạch Triền ngồi bên còn tùm tùm gật đầu đáp lại cực kì phối hợp: “Đúng thế, là tôi gọi đó!” Mọi người không ngừng “À à” mấy tiếng, âm thanh vang lên càng lúc càng mãnh liệt.

Sau khi khai tiệc, tất cả mọi người đều nâng ly chúc mừng Bạch Triền cuối cùng cũng trừ khử được cái u ác tính nội gián trong công ty. Tiêu Doanh ngồi bên cẩn thận nghe mọi người nói, rốt cục cũng nghe được đôi phần.

Thì ra bọn họ nói cái u ác tính nội gián kia chính là phó tổng giám đốc mà lần trước suýt chút nữa cô đã làm hỏng luôn mấy tính – cuối cùng họ cũng tìm ra chứng cứ bán đứng công ty của ông ta, bán thông tin cơ mật cho công ty cạnh tranh, mấy hôm trước đã bị cảnh sát mời tới uống trà rồi.

Đột nhiên có người nói với Bạch Triền: “Tiểu Bạch, sao cậu không mời cô gái nhỏ người ta một ly há?”

Bỗng nhiên bị gọi tên, Tiêu Doanh lập tức ngẩng đầu nhìn về phía Bạch Triền. Có lẽ bởi vì vừa uống mấy ly rượu nên trên làn da trắng ngần của anh hơi ửng đỏ nhẹ nhàng.

Anh nửa cười nửa không nhìn cô, mí mắt nhú lại gật gật đầu: “Đúng là tôi nên mời một ly!”

Tiêu Doanh có phần mờ mịt, ngo ngắc kéo Cảnh Cường hỏi nhỏ: “Sếp, vì sao anh ấy phải kính rượu em?”

Cảnh Cường bấu môi với cô cười gian xảo: “Vừa ý em đó!”

Tiêu Doanh không nói hai lời cầm ly rượu đứng lên.

Bạch Triền ngược mắt nhìn cô, ý cười mở rộng bên khóe miệng: “Cô đứng lên chờ tôi mời rượu thật à? Vậy đi, tôi cũng đứng lên!” Bạch Triền cũng cầm ly rượu đứng dậy, kết quả không biết dưới chân vướng cái gì, anh thoáng lao đảo, cơ thể cũng lao đảo theo.

Chỉ một nhoáng đó thôi cũng khiến Tiêu Doanh hoảng hồn hoa mắt. Tiêu Doanh cảm thấy lúc này Bạch Triền còn đẹp trai hơn cả Ngô Ngạn Tổ nữa kia, vẻ mặt ửng đỏ vì uống rượu của anh đẹp đến mức choáng váng cả người, nhìn anh có vẻ như không thể chịu thêm rượu được nữa, ngà ngà say khiến người ta bất giác lại sinh lòng thương cảm. Tiêu Doanh cảm thấy cổ họng mình có gì đó khô khô. Cô vừa nghe Bạch Triền nói xong ba chữ “Tôi mời cô”, cô đã ngửa cổ uống một ngụm hết ly rượu trắng của mình. Bỏ ly rượu xuống, cô nhìn Bạch Triền nói: “Anh cũng choáng rồi mà, đừng nên uống nữa, ly này để em!” Nói xong cô đoạt ly rượu trong tay Bạch Triền uống một hơi hết sạch.

Ngay lập tức trong phòng vang lên tiếng ồn ào nhốn nháo.

Tiêu Doanh ngồi xuống trước, cô ngược mắt nhìn Bạch Triền. Anh đang híp mắt nhìn cô, khóe miệng nửa cười nửa không, nhìn đến mức khiến lòng cô khẽ run lên.

Vừa mới ngồi xuống, cô đã nghe Cảnh Cường bắt mồm kêu to: “Tiêu Doanh à em làm phản phải không? Ai là com cha áo mẹ của em hả? Rốt cục em tới đây can rượu cho ai hả?”

Tiêu Doanh rút vai nhìn Cảnh Cường cầm ly nước lọc uống: “Tổng giám đốc Bạch không uống nổi nữa mà!”

Cảnh Cường phì một ngụm: “Mẹ nó, cậu ta không uống nổi hả? Anh ới hết rồi này, em nói xem ai không uống nổi?”

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Chương 36

Sau bữa tiệc lần đó, Tiêu Doanh như thể bị ma nhập, cứ chuyện gì liên quan đến Bạch Triền là cô lại cực kì để ý, không có việc gì làm lại vào mạng lên Baidu tìm các tin tức liên quan đến anh, dần dần lại trở thành một hành động trong tiềm thức. Trước đây cô và các đồng nghiệp cực kì không thích việc

ông chủ cứ nhất quyết bắt mọi người phải cùng nhau ăn cơm trưa.

Bây giờ đây cô lại chỉ ước ngay cả giờ ăn tối Cảnh Cường cũng tổ chức ăn cơm chung tập thể. Bởi vì những lúc dùng cơm, Cảnh Cường sẽ cực kì lảm chuyện, mà cô cũng được như mong muốn vì có thể nghe được rất nhiều chuyện về anh và bạn bè năm đó đã tài hoa thế nào.

Thỉnh thoảng vào đêm khuya vắng lặng, Tiêu Doanh lại nghĩ về hành động của bản thân, cảm thấy mình chẳng được việc gì.

Trải qua bốn năm đại học đầy thử thách trên con đường treu chọc trai đẹp đến mất trí, không ngờ căn bệnh mê trai đẹp của cô không những không thuyên giảm mà còn càng lúc càng nặng hơn, phát triển đến giai đoạn cuối cùng.

Buổi trưa chủ nhật, Tiêu Doanh nghe Cảnh Cường kể chuyện thời đại học của anh, Bạch Triền và hai bạn học khác, bởi vì họ khá là đẹp trai nên mọi người hay nhào nhào truy đuổi rồi gọi là F4 trong trường học. Thế là có một buổi chiều sau đó, trong đầu Tiêu Doanh lóe lên từng cảnh một trong bộ phim Vườn Sao Băng một thời, hình tượng Đạo Minh Tự trong trí nhớ đã chuyển từ Ngôn Thừa Húc thành Bạch Triền.

Không biết có phải vì buổi chiều đã hao tâm tổn sức quá nhiều hay không, sau khi hết giờ làm việc Tiêu Doanh lại hơi mất tập trung, lúc qua đường không để ý nhìn xe, suýt chút nữa cô đã bị đâm phải, làm cô sợ đến nỗi cả buổi còn chưa bình tĩnh lại. Cũng may lúc nghìn cân treo sợi tóc ấy cô được chú cảnh sát giao thông kéo sang một bên. Chú cảnh sát đó còn nhất định phải điều tra vụ việc này đến cùng, hỏi Tiêu Doanh có bị thương ở đâu không, có cần bắt chủ xe chịu trách nhiệm không. Tiêu Doanh nhìn thấy tài xế vừa bước xuống trông mất nhìn lại cô, ánh mắt dữ tợn ấy như kiểu cô chính là kẻ thù giết cha anh ta vậy. Tiêu Doanh không muốn liên quan đến người đáng sợ thế này, vỗ vỗ trên người mình cũng không mất đi miếng thịt nào, cô quay sang nói với chú cảnh sát một tiếng “Thôi ạ.”

Sau khi về đến nhà, cô vẫn thấy hoảng hốt không thôi. Cô quyết định lên mạng xem hình ông chủ Bạch khôi ngô tuấn tú nhiều hơn mấy lần để tìm niềm an ủi. Mới nhìn được vài lần, điện thoại di động bỗng vang lên, là số lạ, đuôi bốn số tám đó!

“Đúng là một số điện thoại sắc mùi tiền mà!” Tiêu Doanh cảm thán rồi nhận máy. Trong loa phát ra giọng nói trầm thấp đầy hấp dẫn, âm thanh đó vừa vang lên đã như một thỏi nam châm hút chất lấy lỗ tai của Tiêu Doanh, cô còn hận lỗ tai mình không thể dán chặt vào tai nữa.

Ông chủ Bạch với giọng nói mê hoặc hỏi cô: “Có thời gian không?”

Tiêu Doanh theo bản năng trả lời: “Có!”

Ông chủ Bạch vào luôn vấn đề chính: “Đi tham gia một bữa tiệc cùng tôi nhé.”

Tiêu Doanh thoáng nghĩ: “Cần tôi làm gì sao?”

Ông chủ Bạch thẳng thắn đáp: “Cần cô đỡ rượu cho tôi.”

Tiêu Doanh cũng không giả vờ: “Được.” Cô nói địa chỉ nhà cho Bạch Triền, mười lăm phút sau Bạch Triền đến đón cô tới buổi tiệc kia.

Bữa tiệc lần này, Tiêu Doanh chỉ biết mỗi Bạch Triền, cả bữa cơm cô có hơi xấu hổ. Nhưng mà ngại ngùng thì sao chứ, những người trên bàn tiệc vẫn bị cô đánh bại hết. Có người ỏi xong sau khi vào thì níu lấy Bạch Triền đau thương tố cáo: “Tiêu Bạch à Tiêu Bạch! Cậu nói thử xem cậu tìm yêu tinh này ở đâu ra đây hả? Từng ly từng ly một nức nức ừng ực thế, sao có thể uống như muốn lấy mạng người ta vậy được? Cậu xem cậu dẫn người này đến đã tạo ra bao nhiêu tội ác rồi, làm bọn tôi bị chính đến nôn hết cả ra!”

Tiêu Doanh thấy Bạch Triền cười híp mắt gạt tay người bạn xui xẻo, vừa liếc mắt nhìn về phía mình. Từ lượng của anh không cao, gò má trắng nõn nhuộm một màu đỏ nhạt, đẹp trai đến nỗi không cần trang điểm cũng có thể diễn được Dương Quá yêu dấu của Long Cô Cô. Anh chẳng nói gì cứ nhìn Tiêu Doanh cười híp mắt, nhìn đến nỗi dù không say cô cũng muốn ngất đi.

Cuối cùng khi cô sắp không chịu được nữa thì anh lên tiếng: “Cô có muốn chuyển đến chỗ tôi làm việc không?”

Tiêu Doanh kinh ngạc, khoảng ba giây sau lo lắng trả lời: “Nhưng tôi là nhân viên kỹ thuật, không hiểu gì về chuyện làm ăn cả.”

Về mặt buồn phiền của cô khiến Bạch Triền buồn cười: “Tôi không cần cô hiểu chuyện làm ăn, nếu cô đến tôi sẽ cho cô làm ở bộ phận kỹ thuật!”

Tiêu Doanh nhìn cụ cười như hoa của anh mà suýt mù luôn cả mắt, đầu cũng hơi choáng váng, trong lòng cô lại thầm thở dài: Thôi xong, hôm nay có lẽ say thật rồi!”

5.

Tiêu Doanh có hơi khó hiểu, từ hôm suýt bị xe đâm đó, sau lại bị kéo đi chặn rượu lúc cuối tuần, gần như tối nào Bạch Triền cũng đều có tiệc tùng, mà lúc nào có tiệc anh đều dẫn cô theo để chặn rượu cho mình. Cứ cứ như vậy một hồi, Tiêu Doanh đã gia nhập vào giới xã giao của Bạch Triền, danh tiếng nhờ chặn rượu giúp anh cũng cứ thế lan xa. Thường thường khi Bạch Triền đi vệ sinh, đối tác sẽ nói với cô một cách rất sâu xa: Có thể khiến tôi uống như vậy, đến bây giờ chỉ có hai người, mà cô là người thứ hai!” Tiêu Doanh hỏi người thứ nhất là ai thì người kia không chịu nói: “Không thể nói, nói ra tôi sẽ mất việc!”

Mấy ngày sau, lúc đang trong giờ làm việc, Cảnh Cường đi tới, dựa vào bàn Tiêu Doanh như vô tình nói: “Tuồng cháy chân rồi, mọi người nói với anh là anh bị bạn học cũ chọc gây bánh xe! Ái chà! Anh biết mình không thể sánh bằng với người ta, người ta muốn nhân viên của anh nên còn thành lập một phòng mới nữa đấy!”

Phải mất một lúc Tiêu Doanh mới phản ứng lại, ngay tức khắc cô bày ra vẻ mặt trung thành đáp: “Tổng giám đốc Cường à, anh đừng trêu em nữa! Anh nói xem sao em có thể đi được chứ! Bạn anh say mới nói thế thôi mà, chắc đến khi tỉnh rượu thì chẳng nhớ nổi mình đã nói gì đâu, nếu không bao nhiêu ngày rồi sao không thấy anh ấy nói gì?” Nói xong cô chớp mắt nhìn Cảnh Cường. Cảnh Cường cũng chớp mắt nhìn cô, sau đó khước miệng anh co giật: “Sao, em còn mong chờ điều gì nữa hả? Anh nói cho em biết nhé Tiêu Doanh, em cẩn thận chút, trong lớp bọn anh cậu ta là người có tâm tư đen tối nhất đấy, nếu không sao cậu ta có thể kiếm được nhiều tiền như vậy, anh đã nói với em rồi, cậu ta là điển hình cho mặt người dạ thú đấy!”

Về mặt Tiêu Doanh đầy cảm động: “Tổng giám đốc, từ trước đến nay em không phát hiện ra thì ra mình lại có giá trị như thế? Anh muốn giữ lại em lại mà không ngại nói xấu bạn học của mình!” Khước miệng Cảnh Cường co giật bỏ đi.

Mỗi ngày Bạch Triển vẫn dẫn Tiêu Doanh đi theo đến chặn rượu như trước đó, cứ chặn mãi chặn mãi, dần dần Tiêu Doanh nhận ra có chút gì thay đổi.

Không biết từ bao giờ, Tiêu Doanh phát hiện người rót rượu nhiều nhất cho mình lại là Bạch Triển, mà những người khác lại bắt đầu không đến gần được cô. Trước đây khi có người đến chúc rượu, Bạch Triển không can thiệp chuyện cô uống thế nào, để cô thoải mái thích làm gì để chúc say người khác. Bây giờ lại khác, có người đến chúc rượu, Bạch Triển có thể khiến đối phương chuyển hướng, từ người được chúc chuyển thành người chúc.

Có lần có một người bạn hào phóng mang ly rượu sang nhất định phải uống cùng Tiêu Doanh một chén, Bạch Triển làm thế nào cũng không thể đẩy đối phương đi được, cuối cùng sắc mặt anh trầm xuống, lườm người bạn kia đến khi rời khỏi.

Có khi mọi người đùa Bạch Triển đang bảo vệ Tiêu Doanh, Bạch Triển cười thật thật giả giả đáp một câu: “Tôi dẫn cô ấy đến thì tôi phải bảo vệ, thế thì sao?” Mỗi lần Tiêu Doanh nghe anh nói vậy, cảm tưởng lỗ tai mình như sắp bùng nổ đến nơi.

Có lúc trong bữa tiệc, Tiêu Doanh gặp Cảnh Cường, Cảnh Cường tức giận hét lên với cô: “Đồ phản bội.”

Bạch Triển ở bên vờ vênh nói: “Sao lại gọi cô ấy là đồ phản bội chứ? Cô ấy muốn theo ai thì theo người đó thôi, cái này là quyền tự do quyết định của mỗi người mà, không phải sao?”

Cảnh Cường không phục, uy hiếp Bạch Triển rằng anh ta sẽ nói ra sự thật. Bạch Triển ung dung, thông thả nhẹ nhàng nói: “Nếu cậu dám nói, tôi sẽ nói cho vợ cậu biết tình sử thời đi học của cậu, có tin không?” Rốt cuộc Cảnh Cường cũng chịu nhường hoàng hơn.

Tiêu Doanh phát hiện, Bạch Triển có sức uy hiếp không chỉ riêng với Cảnh Cường mà còn với cả những người khác nữa. Sau đó trong một bữa tiệc, cô có hỏi một người bạn học của Bạch Triển: “Tại sao mọi người đều nghe theo Bạch Triển vậy?”

Bạn học đó hỏi lại cô: “Cô cảm thấy tình bạn giữa chúng tôi và Bạch Triển duy trì được nhờ đâu?”

Tiêu Doanh đáp: “Do lòng.”

Bạn học ấy vỗ đùi một cái: “Đừng nói vậy! Lòng gì mà lòng! Tất cả đều là vì cậu ta nham hiểm và thâm độc quá thôi! Nói thật, cái tên thâm hiểm ấy, ai dám không nghe theo cậu ta thì chờ mà gặp xui xẻo đi! Cái gì gọi là miệng nam mô bụng một bồ dao găm hả? Chính là dùng để nói cậu ta đó!”

Cuối cùng bạn học đó còn không quên ý vị sâu xa nhắc nhở cô: “Cô gái à, đạo hạnh của cô còn thấp lắm, nên cẩn thận với tên khẩu phật tâm xà này nhiều hơn một chút!”

Tiêu Doanh nghe được thì hết sức vui mừng, cô cảm thấy bạn bè có thể phỉ nhổ mình thì mới là bạn tốt.

Người bạn này phỉ nhổ rất hăng say, khiến cô cười vô cùng vui vẻ, giọng nói của Bạch Triển ở bên cạnh trầm thấp vang lên: “Bạn à, bởi vì cậu nói lung tung quá nên lịch sử nói chuyện trên QQ hôm nay của cậu với mọi người sẽ tới tay vợ cậu không thiếu một chữ đâu. tôi tin với đôi mắt tinh tường của vợ cậu có thể tìm ra một vật có giá trị như tấm giặt quần áo tìm cậu để luận bàn về cuộc sống.”

Khi nghe thế người bạn học đó không chút do dự ngã thẳng từ trên ghế, cậu ta chạy đến ôm đùi Bạch Triển gào to: “Triển Triển mình sai rồi! Mình sẽ không nói linh tinh thế nữa! Triển Triển của chúng ta không hề âm hiểm đâu, mọi người chúng ta đều yêu mến Triển Triển từ tận đáy lòng mà!” Nhìn bọn họ trêu đùa nhau, Tiêu Doanh ở bên cười hoài không dứt.

Buổi tối trước khi đi ngủ Tiêu Doanh nhắm nghiền: có thể nhìn thấy một người đàn ông giày xéo bạn bè mình, có phải cái này ý chỉ, đối với Bạch Triển mà nói, cô đã không còn là người ngoài phải không?

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Chương 37

Trong bữa tiệc gần đây nhất mà Bạch Triển, Cảnh Cường tham gia cùng bạn học, Tiêu Doanh nghe được một tin, có một bạn nữ học cùng trường với họ vừa từ Mỹ trở về quê hương. Tiêu Doanh tổng hợp mấy tin vụn vặt mà mọi người cứ anh một tin tôi một tin, cuối cùng lại tìm ra một tin quan trọng – bạn

nữ này từng là nữ thần trong lòng của nam sinh cả lớp. Hầu như cậu bạn nào cũng động lòng tương tư theo đuổi nữ thần này, bao gồm cả Bạch Triền, bao gồm cả Cảnh Cường, và cả các anh em đang ngồi ở đây nữa. Cuối cùng chỉ có Bạch Triền giành được sự quan tâm của nữ thần.

Tiêu Doanh cảm thấy nội dung của vở kịch này chẳng khác nào bộ phim Hàn “Phẩm giá quý ông”.

Chẳng qua bắt đầu từ đây, tình tiết sau đó phát triển lại không hề giống nữa. Bạch Triền và nữ thần nọ vui vẻ một thời gian, nhưng rất nhanh sau đó họ lại chia tay vì khác biệt trong tính cách và hoạch định tương lai. Có điều họ chia tay trong yên bình, cho nên sau đó mọi người vẫn trở thành bạn tốt.

Cho nên lần này nữ thần trở về, tất cả mọi người đều nói muốn tổ chức một bữa tiệc đón gió tẩy trần*.

*Nguyên văn là tiếp phong yến: nghĩa là mời một khách từ phương xa tới dùng cơm.

Tiêu Doanh lặng lẽ liếc trộm Bạch Triền hết lần này sang lần khác. Từ đầu đến cuối anh vẫn im lặng chẳng nói một câu nào, không biết trong lòng anh đang trào dâng tình cảm mãnh liệt hay đã xem chuyện cũ nhẹ nhàng như mây khói, Tiêu Doanh hy vọng là khả năng thứ hai. Giữa lúc cô đang nghĩ ngợi lung tung, Bạch Triền chợt quay đầu. Tầm mắt anh bỗng chạm vào ánh mắt của cô, nhanh đến mức cô không kịp che giấu những bất mãn và mơ ước đang tràn ngập trên gương mặt chính mình. Bỗng nhiên anh nhìn cô rồi nhếch môi một cái, cái kiểu như cười như không như có ý, này, bị tôi bắt gặp rồi đấy nhé.

Gặp mặt ngày hôm sau, Cảnh Cường đến nói chuyện với Tiêu Doanh: “Bữa tiệc tẩy trần lần này đã xác định rồi đấy, do Bạch Triền mời”. Anh nói xong lại liếc nhìn Tiêu Doanh một cái, bổ sung thêm câu nữa: “Nhưng mà Bạch Triền nói với anh, cậu ấy đứng ra không phải có nguyên nhân gì khác, chỉ đơn giản là vì cậu ấy có tiền nhất mà thôi, còn chuyện giữa cậu ấy và Đồng Duyệt Nhiên trước kia đã chẳng còn gì rồi”.

Đồng Duyệt Nhiên, tên của nữ thần.

Tiêu Doanh khẽ “à”: “Nhưng mà giám đốc Cường à, anh nói với em mấy chuyện này làm gì?”

Cảnh Cường “Ồ” một tiếng: “Anh tiện mồm thôi mà, không nói thì khó chịu đấy”.

Sau một lúc, Tiêu Doanh nghe loáng thoáng tiếng rít gào của Cảnh Cường lúc gọi điện thoại ở văn phòng, hiệu quả cách âm ở công ty cũng không tệ lắm, cô chỉ có thể nghe được tiếng Cảnh Cường gầm thét nhưng không rõ nội dung. Từ đầu tới cuối cô chỉ nghe rõ được một câu nhỏ, Cảnh Cường nói: Hừ, giải thích cái rầm, đúng là uống công vô ích.

Tiêu Doanh nghĩ thầm, bữa tiệc tới đây với các bạn cùng trường của Bạch Triền, cô không cần tới chần rượu cho anh nữa rồi. Cô còn nghĩ hay ho, nếu Bạch Triền đến tìm cô sẽ từ chối luôn. Kết quả là bữa tiệc tẩy trần cho Đồng Duyệt Nhiên ngày đó, Bạch Triền lại không gọi cho cô.

Trong lòng Tiêu Doanh run run đau nhói. Lẽ nào đàn ông càng xuất chúng càng lưu luyến mối tình đầu vậy sao?

Hôm sau bữa tiệc, cô hoảng hốt hơn nửa ngày. Đến lúc nghỉ trưa lại có một chuyện khiến cho cô bất ngờ xảy ra. Đồng Duyệt Nhiên đến công ty, nói muốn bàn chuyện hợp tác dự án với Cảnh Cường.

Rốt cuộc Tiêu Doanh cũng gặp được dáng vẻ của nữ thần trong truyền thuyết là sao. Đúng là đẹp thật, khí chất lạnh lùng, lại cực kì mạnh mẽ. Tiêu Doanh cố gắng an ủi mình: Không sao cả, mày cứ chăm chút thêm một chút, áo khoác không mặc thì vắt lên trên vai, khi đi không được nhìn ai mà cứ ngoảnh đầu lên thế, mày cũng có thể như vậy mà!

Cô còn tưởng trong mắt Đồng Duyệt Nhiên mình chỉ là một người vô danh tiểu tốt, chắc cô ấy sẽ đi thẳng đến trước phòng làm việc của Cảnh Cường thôi, không ngờ cô lại cố ý vòng tới trước bàn làm việc của mình rồi chào hỏi.

Cô nói: “Này, cô là Tiêu Doanh phải không? Hôm qua tôi có nghe nói, mọi người bảo từ lượng của cô tốt lắm hả?”

Tiêu Doanh cười: “Không có đâu, dễ uống thôi mà”.

Ánh mắt Đồng Duyệt Nhiên nhìn cô còn sâu xa hơn mấy phần. Đợi đến khi cô ấy nói chuyện với Cảnh Cường xong rồi đi ra khỏi phòng làm việc, vừa đi vừa nói: “Đi ăn cơm chung đi, à đúng rồi, gọi cả cô thư kí nhỏ của anh nữa đi”.

Cảnh Cường thoáng lão đảo: “Đồng Duyệt Nhiên à, anh nói thật, anh không có thư kí nhỏ đâu, bà xã anh mà nghe được mấy câu này thì chết anh đó”.

Đồng Duyệt Nhiên cười cười, chỉ Tiêu Doanh: “Em nói cô ấy đó”.

Cảnh Cường hơi chần chừ: “Có cần không?”

Đồng Duyệt Nhiên cười nhẹ nhưng giọng điệu lại rất kiên trì: “Đưa theo đi”.

Thế là họ không thèm trưng cầu xem Tiêu Doanh có muốn hay không, cứ thế dẫn cô đến thẳng quán ăn.

Vừa bắt đầu ăn cơm, Cảnh Cường lại có điện thoại tới, nói là không biết vì sao công ty cung cấp khí cụ xảy ra vấn đề, thế là trong phòng chỉ còn lại Tiêu Doanh và Đồng Duyệt Nhiên.

Đồng Duyệt Nhiên cười cười, nói một cách đầy sâu xa ý vị: “Cũng đúng lúc, anh ấy đi rồi thì hai chúng ta có thể trò chuyện nhĩ”.

Tiêu Doanh cũng cười cười: “Cô khiến cho công ty cung ứng khí cụ của chúng tôi xảy ra vấn đề hả?”

Đồng Duyệt Nhiên nhướn mày: “Cô cũng không ngạc nhiên như người ta nói nhỉ, Bạch Triền cũng không thể chú ý đến một cô gái ngốc”.

Tiêu Doanh cũng nhướn mày: “Không dám, Bạch Triền chỉ quan tâm đến tửu lượng của tôi thôi”.

Đuôi mày của Đồng Duyệt Nhiên càng nhướn cao hơn: “Ồ?”

Tiêu Doanh không bắt chước theo nữa, cô sợ lông mày của mình sẽ nhảy tót lên mép tóc mắt.

“Cô không nghe nói à? Anh ấy không giỏi uống rượu nên tôi mới chặn rượu giúp thôi”.

“Không giỏi uống rượu?” Đồng Duyệt Nhiên nhìn cô như có gì suy nghĩ. Sau một lúc trầm lắng, Đồng Duyệt Nhiên lại nói: “Tiêu Doanh, tôi không thích vòng vèo vo vo, giờ tôi nói thẳng vào vấn đề luôn nhé. Trước khi chia tay thực ra tôi và Bạch Triền đã cãi nhau, anh ấy muốn ở lại nước xây dựng sự nghiệp, còn tôi lại muốn ra nước ngoài học thêm, hai người không tìm được tiếng nói chung nên mới chia tay. Nhưng mà dù chia tay cũng không hề đau đớn, vì thế tôi vẫn luôn cảm thấy anh ấy vẫn còn là của tôi, tôi nghĩ anh ấy cũng như thế, xem tôi là của anh. Nhưng mà lần này về tôi phát hiện ra chuyện không giống như tôi nghĩ, bên cạnh anh đột nhiên lại xuất hiện thêm cô. Tôi muốn hỏi cô thử, cô cũng thích anh ấy à?”

Tiêu Doanh cảm thấy Đồng Duyệt Nhiên đã đạt tới một trình độ kiêu ngạo nhất định rồi, không hề vòng vo với cô một chút nào, cho dù là về chuyện tình cảm, cũng là chuyện mất tự nhiên và kín đáo nhất. Thế là cô cũng trả lời thẳng thắn: “Thích. Không thích anh ấy thì sao tôi phải hùng hục chặn rượu cho anh ấy vậy đây?”

Sắc mặt Đồng Duyệt Nhiên trầm lại, hình như cô ấy cũng ngờ lại có người tiếp chiêu được với khí thế ác liệt của mình: “Tôi tin vì cô đơn Bạch Triền mới tìm cô, tôi có niềm tin rằng mình sẽ giành được anh ấy lần nữa. Vậy sau này chúng ta cạnh tranh công bằng là được rồi”.

Tiêu Doanh bật cười: “Xin lỗi, tôi không thể ứng chiến với cô rồi, tôi thích anh ấy là chuyện của tôi, cô thích anh ấy là chuyện của cô, hai chuyện này chẳng liên quan gì với nhau cả, tôi không muốn giành giật anh ấy như một chiến lợi phẩm, cho nên cũng không thể nói là thắng hay không thắng”.

Đồng Duyệt Nhiên cũng cười: “Mặc dù cô không ngạc nhiên vẫn rất thơ ngây. Nhưng mà hồn nhiên như vậy không thích hợp với Bạch Triền đâu. Cô biết không, từ lúc bắt đầu Bạch Triền chỉ lợi dụng cô thôi”.

Tiêu Doanh run rẩy.

Nụ cười của Đồng Duyệt Nhiên càng lớn hơn: “Có một số chuyện có lẽ cô còn chưa biết nhưng tôi đã hiểu rõ từ mấy người Cảnh Cường rồi. Trong máy tính của phó tổng giám đốc công ty của Bạch Triền có chứng cứ bán đứng công ty, nhưng mà tường lửa đó Bạch Triền không phá được. Anh ấy mới cố tình tìm Cảnh Cường bảo anh ấy phải một tay mớ đến bảo trì inteeet, cô tưởng cô làm hỏng máy tính của phó tổng giám đốc à? Đương nhiên là không phải rồi, cô cũng chẳng có năng lực đó, hệ thống bàn* mà cô mang tới là Cảnh Cường đưa cho cô phải không? Thực ra cái đó là do Bạch Triền đưa cho Cảnh Cường, trong đó đã được cài một trình tự khác. Chờ khi cô cài chiếc đĩa đó vào máy tính của phó tổng giám đốc, máy tính của anh ta sẽ rã liền. Bạch Triền còn nói cô sao hết các văn bản trong máy tính của phó tổng giám đốc vào USB mà. À đúng rồi, cô có nhớ lúc trước suýt chút nữa cô bị xe tông không? Thực ra đó là do con trai của phó tổng giám đốc làm. Mỗi ngày Bạch Triền đều đưa cô đi dự tiệc khắp nơi cũng là vì sợ cô bị người nhà phó tổng giám đốc trả thù. Cô tưởng anh ấy thích mới đưa cô đi à?”

*Hệ thống bàn: chỉ một loại phần mềm máy tính.

Tiêu Doanh nghe xong thì trắng trợt cả mặt. Nhưng mà cô tỉnh táo rất nhanh, trả lời Đồng Duyệt Nhiên một cách không hề mất mặt: “Nhưng cô Đồng à, nếu cô không thấy Bạch Triền thích tôi thì cần gì phải hoảng hốt rồi tính toán như vậy thế, còn muốn hẹn tôi ra để nói mấy chuyện này làm gì?” Lúc này đến lượt sắc mặt Đồng Duyệt Nhiên chuyển trắng.

Lúc bầu không khí đang trầm lắng, có người kéo mình ngồi xuống, Tiêu Doanh quay đầu lại thì thấy nụ cười chúm chím thoải mái của Bạch Triền.

Sắc mặt của Đồng Duyệt Nhiên càng khó nhìn hơn, trong khi Tiêu Doanh lại dần bình tĩnh lại.

Đồng Duyệt Nhiên hỏi Bạch Triền: “Sao anh lại tới đây?”

Bạch Triền cong môi như cười như không: “Em muốn đưa Tiêu Doanh ra ngoài ăn cơm, cho nên sau khi Lão Cảnh đi mới gọi điện cho anh. Anh nói với Lão Cảnh “Máy tính của anh xui xẻo rồi đấy”, anh ấy còn không tin, quả nhiên là anh nói đúng rồi.

Tiêu Doanh nhìn Bạch Triền rồi lại nhìn sang Đồng Duyệt Nhiên, lòng như đang run rẩy: Mấy người này là yêu tinh biến hóa cả à? Có thể tính toán hơn nữa được không thế? Có âm mưu nào sâu kín hơn nữa được không? Nhưng mà cuối cùng rốt cuộc cô gái âm mưu này vẫn thất bại vì anh chàng âm mưu, anh chàng kia thực tàn bạo quá mà.

Cuối cùng, Bạch Triền nói tiếp với Đồng Duyệt Nhiên: “Đồng Duyệt Nhiên, em đừng nói thế, mặc dù em thông minh nhưng lại đoán sai một chuyện rồi. Lúc đầu đúng là vì anh sợ cô ấy xảy ra chuyện nên mới đưa cô ấy theo, nhưng mà điều này cũng không thể hiện rằng bây giờ anh vẫn không thích cô ấy”. Khi nói đến đây, anh híp mắt nhìn Tiêu Doanh: “Sao anh lại rành rồi như vậy được chứ, không thích cô ấy mà lại đưa cô ấy đi khắp nơi ăn ăn uống uống”.

Sắc mặt Đồng Duyệt Nhiên đã tái nhợt hẳn rồi, nhưng mà cô vẫn kiêu căng nở nụ cười: “Xem ra lần này em tự tát vào mặt mình một cái quá đau rồi”.

Từ ngày đó, sau khi ngã bài trước mặt Đồng Duyệt Nhiên, Bạch Triền vẫn không hề nói thẳng với Tiêu Doanh những câu như kiểu “Anh thích em”, chỉ có điều dù đi tới đâu anh vẫn đưa cô theo như cũ, bảo vệ cô nghiêm ngặt, không ai có thể rút cho cô một giọt rượu nào, chỉ có anh mới được.

Mà bốn chữ kia anh lại không chịu nói với Tiêu Doanh, Tiêu Doanh cảm thấy không cần thiết. Bản thân cô không ngốc, mặc dù giác quan thứ sáu không quá mạnh như năm giác quan vẫn có, cô có thể cảm nhận được tấm lòng của Bạch Triền đối với cô.

Cuối tuần, khi Bạch Triền lại gặp mặt các bạn học cùng trường một lần nữa, lần này Đồng Duyệt Nhiên nói có việc không đến.

Lúc mọi người uống rượu choáng váng rồi, Cảnh Cường hỏi Bạch Triền một câu: “Bữa cơm hôm nay để chúc mừng hai người ở bên nhau đấy hả?” Bạch Triền híp mắt thoải mái nói “phải”, Tiêu Doanh ở bên cũng bưng bưng đỏ mặt.

Trong bầu không khí tốt đẹp đó, Cảnh Cường biến sắc đỏ rầm lên bàn rồi thét lên: “Bạch Triền kia! Nếu đã thành công rồi thì cậu còn vờ không uống rượu nổi làm gì? Cái đồ ngán chén không say nhà cậu còn muốn giả vờ tới khi nào nữa hả? Rốt cuộc cậu muốn bọn tôi phải cắn rứt lương tâm diễn kịch với cậu tới lúc nào?”

Tiêu Doanh vô cùng ngạc nhiên nhìn về phía Bạch Triền: Ngán chén không say?

Bạch Triền híp mắt ung dung tự rót rượu cho mình, rót rượu vào chén ăn cơm chú không phải vào ly rượu: “Được rồi, thế mình tự phạt ba bát”.

Anh mỉm cười nhìn Tiêu Doanh một chút, ánh mắt thâm thúy đến ngán câu vạ chữ.

Tiêu Doanh nhìn anh uống ừng ực đến rung rung yết hầu, lòng sáng trong hạnh phúc.

Thực ra Bạch Triền không cần phải nói cho cô biết anh thích cô, bởi vì tất cả đã có ở trong rượu này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Chương 38

Anh đến công ty thực tập, hướng dẫn anh là một phụ nữ rất lạnh lùng. Anh khó chịu, hét to cô có tin tôi lấy tiền đập chết cô không. Cô nói tin, rồi mở ví tiền ra: Đập vào đây này. Anh nổi điên: Cô là người kiểu gì đấy hả? Ở đâu à! Cô liếc nhìn anh: Ở chân đấy, có muốn ném thử không? Hấn tức giận đến nhức cả gan. Không lâu sau thân phận thái tử gia của anh bị lộ. Anh cười gằn nhìn cô: Sự chưa? Cô ngẩng lên, nói: Tôi từ chức rồi. Anh hất bàn: Tôi không cho! Tôi phải giày vò cô cả đời mới hả giận. *nhân vị: danh dự, ý là cô có danh dự hay không thế hả? Theo nghĩa đen lại là vị của người, nên nữ chính đáp lại là vị ở chân đấy.

1.

Dương Chân cảm thấy mùa hè này cô khá là xui xẻo. Trời nóng khùng khiếp, máy điều hoà tự động lại hỏng, cô tìm người đến sửa, người quản lý bảo cô đi tìm thợ sửa tên lửa ấy, có lẽ có thể sửa được đấy. Thế là cô đành mua cái mới, từ trước đến giờ Dương Chân dồn hết số tiền mặt của mình vào trong đồng cổ phiếu, đừng nói là máy điều hoà, bây giờ ngay cả một cái ổ chó cô cũng không mua nổi.

Suy đi nghĩ lại, Dương Chân hỏi đồng nghiệp xem có cái quạt máy nào cũ không, để quạt ở đầu giường cũng được, cứ vậy cũng qua được nửa tháng. Nửa tháng sau, cổ phiếu lên, rốt cuộc thì Dương Chân cũng có tiền mua máy điều hoà không khí mới. Ngày thứ hai sau khi lắp điều hoà, Dương Chân phấn khích đến mức thiếu chút nữa đã tới miếu tế thần, nửa tháng vừa rồi cô khổ sở vì quạt máy biết bao nhiêu.

Dương Chân đang vui vẻ yên tâm vì có điều hoà mới, cô cảm thấy có lẽ vận xui đã trôi qua hết rồi, ai ngờ giám đốc lại dễ dàng đập tan giấc mơ đó của cô.

Cô vừa mới tới công ty, giám đốc đã gọi cô vào ngay phòng làm việc. Cô liếc nhìn một cái, trong phòng còn có một tên mặt trắng đẹp trai. Giám đốc nói với cô rằng, tên mặt trắng này tên là Lý Hiên, người mới. Bây giờ các đồng nghiệp lâu năm trong công ty đều đang hướng dẫn người mới cả, chỉ có cô rảnh rỗi, vì vậy ông giao nhiệm vụ lần này – chuyển Lý Hiên do cô dẫn dắt.

Mỗi ngày đi làm, Lý Hiên đều trưng diện cả người toàn nhãn hiệu nổi tiếng, Dương Chân cảm thấy với thân phận nhân viên mà ăn mặc xa xỉ phong cách như vậy đúng là cay đắng với người đã phấn đấu nhiều năm như quản lý giờ mới chỉ mặc được bộ âu phục Armani.

Lý Hiên lại tỏ ra vô cùng thân thuộc, anh nhiệt tình với câu chào cửa miệng: “Tối nay tôi mời một bữa, mọi người cùng nhau đi chơi nhé”. Các đồng nghiệp thấy anh có tiền hào phóng nên rất hay theo đuổi, chỉ có Dương Chân lần nào cũng trưng ra cái mặt đơ không cảm giác lạnh lùng từ chối.

Sau khi Lý Hiền đến công ty được một tháng thì sắp đến sinh nhật, anh tổ chức một bữa tiệc vô cùng hoành tráng nên nhiệt tình mời gọi Dương Chân đi cùng. Đúng lúc Dương Chân vừa đặt nhầm cổ phiếu, tiền vốn chỉ còn lại hai chữ “thâm thương”, cho nên cô chẳng có tâm trạng nào mà ăn ăn uống uống. Thế là cô lạnh lùng từ chối lời mời của Lý Hiền lần thứ hai.

Với một Dương Chân thờ ơ mặt lạnh, sau bao nhiêu lần Lý Hiền nhìn nhin không thèm nói, lần này anh cũng nổi xung thật rồi.

Lý Hiền đập bàn nói: “Dương Chân, cô không vừa ý tôi đấy hả?”.

Dương Chân nghĩ, tiền của mình cũng bốc hơi hết rồi, mà tên này lại tỏa ra mùi tiền khắp toàn thân, cô trưng ra vẻ mặt im lìm chết lặng, lạnh lùng đáp lại: “Tôi không vừa ý tiền của anh”.

Lý Hiền đáp: “Cô có tin tôi lấy tiền đập chết cô không?”

Dương Chân đẩy ví tiền ra: “Đập vào đây này”.

Lý Hiền nổi điên: “Chị Dương à, cô có tí tự trọng nào không đấy?”

Dương Chân ở một chiếc giày ra giờ chân lên: “Có đây, muốn ngửi không?”

Lý Hiền tức đến mức nhức gan, anh thở hồng hộc nửa ngày mới miệt hỉm gan sửa đáp lại Dương Chân: “Cô chờ đó cho tôi!”

Dương Chân cảm thấy có lẽ câu nói này chỉ để hạ gục ngoài miệng mà thôi, không ngờ từ ngày đó trở đi, Lý Hiền quyết tâm chống đối lại cô thật.

Ngày hôm sau bữa tiệc sinh nhật đó, Lý Hiền có rất nhiều hình thức quấy rối Dương Chân. Anh càng làm thì Dương Chân càng cười gằn khinh thường – mỗi ngày Lý Hiền đều tìm mọi cách để quấy rối cô hỏi đông hỏi tây không ngớt: “Tôi nay tôi có một bữa tiệc, cô nể mặt tôi với được không? Nếu cô không nể mặt thì ngày nào tôi cũng tới đập cửa kính nhà cô”.

Dương Chân nói với anh: “Nhà tôi ở tầng hai mươi, gắng luyện tay vào nhé, khổ cho anh rồi”.

Lý Hiền đáp: “Cô không tới thì tôi sẽ bỏ thuốc vào bữa trưa của cô!”

Dương Chân kéo ngăn kéo ra lấy một bịch thuốc diệt gián công ty hậu cần phân phát mà cô chưa dùng hết, ném qua bên: “Không cần cảm ơn đâu”.

...

Lý Hiền càng đánh càng thua, càng thua lại càng đánh, anh thề rồi một ngày nào đó nhất định mình phải đánh nát khuôn mặt lạnh lùng đơ cứng của Dương Chân, nhất định phải kéo cô tới dự tiệc của mình!

2.

Hai tháng sau khi Lý Hiền nhậm chức, Dương Chân nhận một hạng mục cá nhân, cô định ra ngoài thương thảo kí kết rồi nhân tiện dẫn Lý Hiền đi học hỏi kinh nghiệm luôn.

Đối tác là một người Mỹ, từ sau khi tốt nghiệp, vốn từ vựng tiếng Anh của Dương Chân đều trả lại hết cho thầy cô mà chẳng giữ lại gì, để đảm bảo buổi họp diễn ra thuận lợi, cô cố ý gọi thêm một công ty phiên dịch. Ai ngờ phiên dịch viên bị tiêu chảy đột xuất, sau khi giới thiệu nhân viên hai bên xong thì lao như bay vào thẳng phòng vệ sinh.

Chờ đợi trong đau khổ, Dương Chân nhận được tin nhắn của phiên dịch viên. Phiên dịch nói với cô, anh ta nghi mình đang bị đứt ruột, cho nên để bảo vệ kết cấu hoàn chỉnh của cơ thể quý giá, anh ta thuê xe tới bệnh viện ngay đây. Cứ thế, phiên dịch viên một đi không trở lại.

Đối mặt với khuôn mặt ngập tràn nghi vấn của mấy người nước ngoài, Dương Chân tròn tròn mắt. Trong mớ câu hỏi của đối phương, Dương Chân nghe câu được câu mất: Phiên dịch viên đâu rồi? Lúc nào thì chúng ta bắt đầu hội nghị được? Trong lúc hoang mang, Lý Hiền ngồi bên chọc chọc cô: “Cô được lắm đó, lúc này rồi mà còn trưng ra cái bộ mặt cá chết không cảm xúc, không biết nên khen cô bình tĩnh hay nói cô mặt đơ đây nữa?”

Dương Chân ngẩn người sờ sờ khuôn mặt mình, trong mặt chỉ có hai chữ, haha.

Lý Hiền liếc cô một cái, quay đầu nhìn về phía người Mỹ. Đột nhiên anh mở miệng phun ra một chuỗi tiếng Anh Mỹ lưu loát đến điên cuồng.

Dương Chân lại ngẩn người, không ngờ vào thời khắc máu chót, tên công tử một ngạp mùi tiền này lại tỏa sáng giải vây.

Lý Hiền và nhóm người Mỹ trò chuyện tíu tít không còn biết trời trăng gì nữa.

Thực ra hạng mục này khá khó để thương thảo, trước khi Dương Chân đến cô đã chuẩn bị sẵn tinh thần 50-50 được hoặc không. Nhưng mà sau một phen chiêm chiếp quang quác, Lý Hiền lại thoải mái kết thúc buổi thảo luận họp đồng.

Dương Chân lại không khỏi ngẩn ngơ, cô vẫn nghĩ hần là tên tô vàng nạm ngọc bên ngoài chứ bên trong chỉ toàn là cặn bã, không ngờ người kia còn có số chớ ngáy phải ruồi như vậy.

Nhóm người Mỹ vui vẻ kí hợp đồng tại chỗ. Sau khi kí xong lúc chia tay tạm biệt, bên kia còn bập bẹ tiếng Trung khen ngợi Lý Hiền rất nhiều lần.

Tiền đối tác rời đi, Dương Chân nhìn Lý Hiền một lúc: “Anh cũng có tài đấy”.

Lý Hiền đắc ý: “Cô không nên bỏ qua thông tin cá nhân của tôi như vậy chứ, tôi là rùa biển đó”.

Dương Chân không để tâm lắm: “Tôi còn tưởng bình thường ai đi du học là vì không đậu nổi đại học trong nước nữa chứ, chẳng có thực lực gì”.

Lý Hiền vui vẻ không hiểu ra hàm ý: “Ý là cô cũng thấy tôi giỏi phải không? Tuyệt quá, tôi cũng thấy vậy đấy”.

Dương Chân mặt không cảm xúc cười lạnh một tiếng: “Tôi không thấy anh giỏi, tôi chỉ thấy anh không biết xấu hổ thôi”.

Lý Hiền nhận ra mình đang bị làm nhục, anh bức bối phản kích: “Thế bằng đại học của cô là mua được đó à? Không phải trường đại học trong nước phải qua được tiếng Anh cấp bốn mới được tốt nghiệp mà! Với trình độ của cô chắc chỉ mới qua cấp một thôi!”

Dương Chân rất bình tĩnh: “Đề cấp bốn cũng có thể đoán mò”.

Lý Hiền cứng họng, anh không ngờ bình thường mình lanh miệng là thế mà nói thế nào cũng không lại cô nàng mặt đơ lạnh lùng này được.

Anh ngẫm nghĩ rồi đùa bốn thắng thường: “Tôi không biết, tôi vừa giúp cô một phen, cô phải nể mặt tôi, đêm nay nhớ tham gia tiệc tùng”.

Dương Chân lại cười lạnh một tiếng: “Anh có phải thành viên của công ty không hả? Anh làm việc cho công ty hay làm việc cho tôi thế? Làm được một tí đã đòi hỏi này nọ, cái này không được, nếu tổng giám đốc biết trong công ty có một nhân viên vô liêm sỉ như anh, chắc mộ tổ cũng phải bốc khói đen”.

Lý Hiền trợn mắt cứng họng, đột nhiên anh lại bị phê bình trực tiếp làm bối rối.

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Chương 39

Lý Hiền nhanh chóng phát hiện ra vẻ si mê chứng khoán và thành thạo bù tiền của Dương Chân. Lúc Lý Hiền nhìn thấy Dương Chân nham hiểm tính toán đến số hiệu cổ phiếu, anh không nhịn nổi mà ra tay ngăn lại.

“Đừng mua cái này, rớt giá đó”.

Dương Chân không tin, cô không buồn nhìn anh mà tự tin nhấp hoàn thành giao dịch.

Lý Hiền thờ dãi: “Cô gái này ra tay độc ác với bản thân mình quá”.

Đến buổi chiều, cổ phiếu Dương Chân mua đã rớt giá thảm hại đến mức ngừng lên sàn.

Lý Hiền hả hê nhìn vẻ mặt kinh hoàng của cô: “Tôi đã nói rồi mà cô không chịu nghe cơ, nếu cô mua cổ phiếu ** và công ty **, nói không chừng hiện tại cô có thể chuyển mình từ nông nô thành phú bà rồi đó”.

Dương Chân không thèm nói một câu mà ném thẳng xấp tài liệu bay tới mặt Lý Hiền.

Hai ngày sau, Lý Hiền đi vệ sinh về thì bất ngờ nhìn thấy Dương Chân đang đập đầu vào bàn, anh rề rà đi tới hỏi: “Ai khiến cô đập đầu thế, không đau à?”

Trán Dương Chân vẫn đập mạnh vào bàn, gáy chìa lên trời, cô đưa ngón tay chỉ màn hình máy tính, trên màn hình hiển thị hai cổ phiếu mà Lý Hiền để cử tăng mạnh chẳng khác nào thuốc nổ.

Lý Hiền đắc ý cực kì: “Tôi nói rồi mà”. Sau đó anh lại nhìn Dương Chân: “Sao cô rầu rĩ thế, vì không mua ấy hả? Đây, ai bảo không chịu tin tôi”.

Dương Chân bỗng ngừng phát đầu lên, nhìn Lý Hiền chằm chằm: “Anh giới thiệu thêm hai cổ phiếu nữa cho tôi đi, nhanh lên”.

Lý Hiền bị ánh mắt sắc bén lạnh lùng của cô nhìn đến mức nhịp tim bất ổn, anh lùi về sau một bước: “Giới thiệu cũng được nhưng phải có điều kiện! Cô, cô cười cho tôi xem một cái”.

Dương Chân nhìn anh, khuôn mặt không cảm xúc lại phát huy cực hạn: “Tôi sửa mặt bị hư, mặt đơ, không cười nổi”.

Sau khi ngẩn người xong, ánh mắt Lý Hiền bắn khoắn nhìn mặt cô cẩn thận: “Nhìn cô đâu có giống như sứa mặt bị hư đâu, không xấu mà, cũng chẳng có dấu vết đi phẫu thuật thẩm mỹ chút nào”.

Dương Chân hừ lạnh: “Không hư thì khuôn mặt tôi sẽ như Phạm Băng Băng đó, Võ Tắc Thiên cũng phải để cho tôi đóng rồi”.

Lý Hiền phì cười: “Thấy rồi, khoác lác không cần đóng thuế nhì! Vậy đi, nếu cô không cười được thì lúc tôi mở tiệc cô phải tới tham gia”.

Dương Chân liếc mắt rồi đồng ý.

Lý Hiền lại giới thiệu hai cô phiếu nữa cho cô.

Hai tuần sau, hai cô phiếu đó đã khiến Dương Chân chuyển mình thoát khỏi kiếp nông nô.

Mà sau khi cô phiếu của Dương Chân kiếm được tiền, Lý Hiền còn mừng hơn cô nữa. Anh chặn Dương Chân trên đường đi vệ sinh, níu cô lại khi vừa mới ra khỏi WC ở góc tường phía đông, phấn khích không kiềm chế nổi: “Đề ăn mừng cô kiếm được tiền, tối nay tôi định mở tiệc mừng, cô phải giữ lời hứa, phải đến đó”.

Dương Chân nhìn tên rùa biển đầy mùi tiền, nhe răng đáp: “Tôi xài sang lắm đó, nhớ mang nhiều tiền”.

Lý Hiền nói không thành vấn đề, sau đó anh buồn bực nhìn Dương Chân đang bị ngăn giữa mình và vách tường, hoang mang hỏi lại: “Một người đẹp trai như tôi dè cô ở bên tường, sao khuôn mặt cô cứ không cảm xúc như thế mãi? Cô không có chút tâm tư thiếu nữ nào hết hả? Chẳng lẽ tôi phải tung sát chiêu ôm công chúa nữa sao?”

Dương Chân vẫn mặt đơ chết lạng như lúc trước: “Lý thiếu gia à, lúc tiểu học anh học sách giáo khoa ngữ văn là tiểu thuyết tình cảm đấy à?” Nói xong thì hất tay Lý Hiền đi thẳng về văn phòng.

Lý Hiền đứng đờ tại chỗ cắn răng chịu đựng xoa xoa cánh tay mình, sao tay con gái mà mạnh dữ... 4.

Tiệc tùng buổi tối ở KTV, ngoài Dương Chân ra, những người khác theo Lý Hiền giới thiệu toàn là con cái nhà giàu đầy mùi tiền hết cả. Một người trong đó vừa vào đã nhảy tót đến bên cạnh Lý Hiền, nháy mắt ra hiệu rồi mờ ám nói: “Người anh em à, gần đây khẩu vị của cô quá trớn nha, đáng yêu ngọt ngào thì không thích mà lại chuyển sang theo đuổi nhiệt tình mà hững hờ* đó sao?”

*Nguyên văn là mặt nóng áp vào mông lạnh

Lý Hiền dạy dỗ bạn của mình “cút sang bên”, sau đó anh mới phát hiện ra người đi theo cạnh mình “vèo” một cái đã chẳng thấy đâu. Vừa quay đầu lại, anh thấy người anh em bị Dương Chân đóng cổ vào lưng ghế sofa, khuôn mặt đơ lạnh lùng của cô dưới ánh đèn mờ tối càng trở nên kinh khủng chẳng khác nhên nhện góa phụ đen.

Dương Chân lạnh lùng hỏi tên kia: “Cậu mới nói ai là mông đấy hả?”

Tên bạn nọ ngẩn ngơ, Lý Viên và những người khác bắt giắc rụt cổ lại.

Dương Chân tiện tay cầm một ly rượu trên bàn đưa tới trước miệng cậu bạn kia, cổ tay hất lên, ly rượu rót vào miệng cậu bạn không còn chừa một giọt, cậu bạn kia uất ức khổ sở rồi giẫy giụa, ho khan.

Lý Hiền và mấy người vây xem vô thức nắm chặt cổ mình như bảo vệ.

Dương Chân ném cái ly không về bàn, nhân tiện rót đầy thêm ly nữa, giọng bình bình nói: “Biết sai chưa?”

Cậu bạn hoảng sợ nhìn ly rượu đầy trong tay cô, ho khục khục kinh khủng hơn, uất ức như sắp khóc đến nơi rồi: “Tôi biết sai rồi mà! Chị xinh đẹp tha cho tôi với”

Dương Chân nheo mắt lại: “Cậu mấy tuổi?”

Cậu bạn thẹn thùng: “Cùng tuổi với Hiền Hiền...”

Bàn tay giữ chặt cổ cậu ca của Dương Chân thu lại: “Thế cậu giả bộ trẻ con gọi tôi là chị mà không thấy ngại à?”

Cậu bạn “gào” một tiếng, Lý Hiền và những người khác đều không dám thở mạnh. Cậu bạn nọ thờ dốt: “Em gái ngoan, anh sai rồi mà!”

Dương Chân hài lòng để ly rượu xuống, buông lỏng tay, quay lại vị trí ban đầu như chẳng có việc gì, tiếp tục nhàn nhã nghịch điện thoại di động. Từ đầu tới cuối, khuôn mặt cô chẳng có vẻ mặt nào, bình tĩnh như một người máy không tim không phổi. Quần cùng vây xem đều nghi hoặc không thôi.

Cậu bạn nọ xoa xoa cổ chạy tới cạnh Lý Hiền khóc lóc kể lể: “Cậu mang tới yêu quái gì thế hả?”

Lý Hiền được hỏi một đằng lại trả lời một nẻo: “Lần đầu tiên tôi thấy cậu bị phụ nữ chèn ép mà chẳng dám phản kháng chút nào”.

Cậu bạn kia ngẩng cổ cho Lý Hiền nhìn về đồ phía trên: “Nhìn đi? Thấy chưa? Tay chị kia mạnh lắm đó. Tở mà phản kháng thì có cơ hội à, không siết

chết là do tố mệnh lớn đấy, lúc chuốc rượu còn không thả ra đâu! Hiên Hiên à, người phụ nữ này đáng sợ quá!”

Lý Hiên không nhận được bộ dạng này của bạn, anh phát tay ra: “Giờ tôi biết làm sao để kiềm chế cậu rồi. Lần sau tôi sẽ xài chiêu này với cậu”.

Cậu bạn kia nói như đinh đóng cột: “Không, cậu không làm được đâu, cậu không mạnh mẽ được”.

Lý Hiên thấy quá mất mặt: “Mẹ nó”.

Tên kia nói tiếp: “Cậu chỉ được cái mặt trắng với nhiều tiền mà thôi, còn cô ấy mới là đàn ông chân chính”.

Lý Hiên đá một phát vào đùi cậu bạn kia: “Cút, cậu mù à? Tôi sống nhờ nhan sắc”.

Kì lạ là, mặc dù lúc đầu Dương Chân áp dụng bạo lực với cậu bạn kia, nhưng sau đó cậu bạn nọ lại cứ bám bên người cô điên cuồng kiên quyết.

Sau khi Lý Hiên nhận ra điểm lạ ấy, anh tóm lấy cổ cậu ta dí lên ghế sa lon, hỏi: “Cậu điên à? Sao cứ bám lấy Dương Chân làm gì?”

Cậu bạn rạo rức đáp lời: “Chắc là tớ bị hội chứng Stockholm rồi”.

Lý Hiên đầy khinh bỉ: “Đồ đê tiện”.

Tên kia không để ý lắm, tiếp tục rạo rức: “Không trách được vì sao cậu lại thích mông lạnh, cậu nói xem có lạ không, giờ mình thấy mông lạnh cũng cuốn hút lắm kìa”.

Lý Hiên ném tên kia ra khỏi phòng bao không do dự: “Hèn hạ, cút”.

Từ đó về sau, Lý Hiên bung bít Dương Chân kín mít và chặt chẽ, cũng không đề cập tới chuyện đưa cô đến mấy nơi vui chơi đó nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Chương 40

Bình thường, lúc Dương Chân chơi chứng khoán mới chịu đối tốt với Lý Hiên một chút, thời gian còn lại cô vẫn nói năng lạnh nhạt, ác mồm ác miệng đến xuyên tim. Nhận một hồi, Lý Hiên không chịu nổi kiểu đối xử như bị lợi dụng này được nữa, anh quyết định phản kháng đầy mạnh mẽ.

Lý Hiên nói với Dương Chân: “Nếu cô muốn tôi giới thiệu cổ phiếu tốt cho cô thì phải nói chuyện nhẹ nhàng thân ái với tôi trước sau như một chút, nếu không tôi sẽ chặn hết đường tiền tài của cô”.

Dương Chân liếc anh một cái: “Thế bữa trưa tôi sẽ bỏ thuốc diệt gián vào trong cơm của anh”.

Lý Hiên thờ ơ: “Tôi nói cho cô biết, cô ra về lạnh lùng như thế là bị bệnh biết không. Là bệnh! Cô bị bệnh đó!”

Dương Chân nhàn nhả đáp lời: “Thế anh cho tôi ít thuốc đi, tôi sẽ gắng trị bệnh rồi cười với anh mỗi ngày nhé”.

Lý Hiên hít sâu: “Lúc còn bé cô phải chịu kích thích gì à?”

Dương Chân lắc lắc ngón tay: “No”, cái kiểu “anh tức giận với tôi cũng chẳng to tát gì” kia suýt chút nữa khiến Lý Hiên giờ căng.

“Thế sao cô lại có cái đức hạnh lạnh lùng vắn vẹo đó thế?”

Dương Chân vuốt tóc: “Sao anh không hiểu thế, tôi nói là, không phải tôi chịu kích thích khi còn bé mà sau khi lớn lên mới phải chịu”.

Lý Hiên ngờ ngẩn, tiêu hóa tin tức đó.

“Kích thích gì kia?” Nửa buổi trời anh mới hỏi được câu đó.

Dương Chân nhìn Lý Hiên chăm chú, mãi đến khi nhìn thấy vẻ thành kính đợi chờ đáp án của anh Dương Chân mới mở lời: “Được rồi, cũng không quen anh lắm nên tôi không nói đâu”.

Chỉ trong nháy mắt, Lý Hiên hất bàn: “Dương Chân, đồ mặt đơ kia! Cô đùa tôi đó hả?”

Giọng của anh khiến các đồng nghiệp bán tới đây một loạt các ánh mắt mờ ám muôn hồng nghìn tía.

Dương Chân thở dài, cô rút một tập tài liệu gấp trên bàn rồi vung tay không buồn quay đầu lại, vắt tài liệu lên mặt của Lý Hiền. Một ngày sau đó, Dương Chân cảm thấy bầu không khí trong công ty có gì đó lạ, mà người khôi xướng lại là Lý Hiền.

Vào một buổi sáng đẹp trời, cô vừa vào cửa công ty đã bị Lý Hiền chặn lại ở một góc không người. Lý Hiền sách một túi lớn ngu ngu hỏi: “Cô có muốn không? Muốn đề tôi vào tường không?”

Dương Chân kẹp cổ anh rồi nói: “Không, tôi muốn bóp chết anh. Nghe nói anh đi quanh hỏi thăm xem tôi bị kích thích gì hả?”

Lý Hiền cười hắc hắc: “Thì tôi muốn biết rõ bệnh trạng đề mua thuốc cho cô mà”.

Dương Chân hí mắt: “Có kết luận chưa?”

Lý Hiền nháy mắt: “Tất cả mọi người đều nói cô bị mặt đơ. Thế là tôi nhờ người tìm hiểu đủ các loại thuốc trị mặt đơ trên thế giới, cô dùng thử lần lượt xem sao...”

Lý Hiền vừa nói vừa vung cái bọc lớn trong tay ra, Dương Chân nhìn thấy một đồng thuốc bên trong.

Cô nhếch mép “phì” một tiếng, nhưng mà rất nhanh sau đó lại quay về vẻ mặt không cảm xúc. Lúc cô ngẩng đầu lên, thấy Lý Hiền đang đờ đẫn nhìn mình.

“Nhìn gì thế? Trúng tà à?”

Lý Hiền kích động ném cái bọc lớn rồi nắm chặt vai cô: “Trời ơi, cô cười à? Cười như thế...” Anh nuốt nước bọt một cái: “Đẹp quá”. 6.

Từ sau khi nhìn thấy khóe miệng của Dương Chân co rút, Lý Hiền lại như con ruồi nhỏ suốt ngày đảo quanh cô, “Nhất định tôi phải chứng minh cho mọi người thấy, cô cũng sẽ cười”. Đây là tiếng lòng kiên định của anh.

Gần đây Dương Chân còn đang bị mẹ Dương – đệ nhất cao thủ mai mối ở quê hương làm phiền không chịu nổi, cho nên cô tự động bỏ qua tên Lý Hiền cứ ăn no rừng mỡ. Mỗi ngày mẹ cứ gọi điện thúc giục cô xem mắt, thậm chí còn điều khiển đủ thể lực từ xa sắp xếp xem mắt cho cô. Sáng sớm, chân trước của cô vừa ngồi vào văn phòng thì điện thoại xem mắt đã gọi tới ngay sau.

Tiếng mẹ Dương trong điện thoại rất to, đến Lý Hiền vênh tai bên cạnh cũng nghe được rõ ràng: “Rốt cuộc tôi con có đi xem mắt không hả?”

Dương Chân bình tĩnh: “Không đi.

Giọng mẹ Dương oang oang: “Con ngốc à, sao cứ bướng như vậy chứ? Nó đã đối xử với con như vậy rồi, chẳng lẽ con còn muốn chờ nó trở về à?”

Dương Chân đưa tay đỡ trán: “Con không hiểu mẹ đang nói gì cả”.

Mẹ Dương hét to hơn: “Nếu tối nay con không đi xem mắt thì sáng mai mẹ sẽ mua vé máy bay tới chỗ con”.

Cánh tay đỡ trán của Dương Chân run lên: “Được rồi, con đi”.

Tất máy, vừa quay đầu lại Dương Chân đã thấy Lý Hiền yên lặng nhìn mình, trên mặt anh ta hiện rõ vẻ hiểu hết tình hình cực kì đáng ăn đòn.

“Hóa ra chuyện kích thích cô là tổn thương tình cảm à?”

Dương Chân giật giật khóe miệng: “Anh bà tám quá”.

Lý Hiền xua xua ngón tay: “Nonono, tôi là nam, nên cô phải gọi tôi là ông tám”.

Dương Chân không chịu đựng thêm được nữa.

Đến buổi tối, Dương Chân bắt đắc dĩ phải chạy tới chỗ xem mắt. Người xem mắt là con trai nhà hàng xóm của em họ của cô hai của đồng nghiệp mẹ Dương, người kia vừa nói, Dương Chân đã đoán được người này là thằng nam thân niên, mỗi câu đều đầy ắp nam quyền.

Mà Dương Chân thì lại càng ác miệng, lúc đối tượng xem mắt phát biểu ý kiến ở một quan điểm nào, cô sẽ chặn họng anh ta chỉ ngay trong vài chữ. Cuối cùng người kia cũng bị chặn đến điên, anh ta nói cực kì khó nghe: “Nghe người ta giới thiệu tôi còn thấy thất vọng, điều kiện của cô như thế sao lại còn ở vậy? Giờ thì tôi cũng hiểu ra rồi đó, một cô gái chanh chua như vậy sao mà gã được đây? Tôi nghĩ cô nên tìm người nào bị khiếm khuyết hoặc là nhà nghèo gia cảnh không tốt ấy, chứ người khác không chịu cưới cô đâu”.

Dương Chân đặt tách trà xuống ngẩng đầu lên, còn chưa kịp mở miệng thì bên cạnh đã có một người “vèo” cái xuất hiện. Cô tập trung nhìn lại, là Lý Hiền.

Lý Hiền ném chìa khóa xe Cayenne lên bàn, vắt cả ví tiền Hermes trong tay xuống, anh vòng tay qua bả vai của Dương Chân, vô cùng khéo léo lộ ra chiếc đồng hồ Patek Philippe trên cổ tay.

Lý Hiền liếc mắt đưa tình nói với Dương Chân: “Em yêu à, sao mới cãi nhau hai câu em đã chạy đi xem mắt thế này, em muốn dẫn vật anh đến chết à yêu

tinh”.

Dương Chân liếc ống tay của Lý Hiền một cái rồi giờ tay hất cánh tay đó ra, vừa vặn khiến ống tay áo Chim hoàng yến cũng lộ rõ ra luôn...

Lý Hiền nhìn cánh tay bị hất ra, anh không biết Dương Chân có thể phối hợp với mình không, mãi đến khi Dương Chân vừa mở miệng, suýt chút nữa anh đã thốt lời khen ngợi vì khả năng nhập vai nhanh chóng của cô nàng.

“Anh nói dù em không muốn dùng thẻ đen* của anh thì anh cũng nhất quyết cho em, em bảo rồi, em không muốn làm chuyện mình không thích, anh ép em như thế thì em không thể làm gì khác là phải tìm một người đàn ông không ép em xài thẻ đen thôi”.

*Thẻ đen: American Express Centurion Card là loại thẻ dành cho giới siêu giàu.

Trên trán người đàn ông đối diện rịn ra mồ hôi lạnh.

Lý Hiền cầm ví tiền trên bàn rút ra một tấm thẻ đen thật, đặt xuống bàn: “Nếu em yêu anh chân thành thì nhận nó cho anh! Chỉ cần em chịu nhận nó thì bảo anh quỳ xuống cũng được”. Anh diễn xuất vẻ mặt dày y như thật, thiếu chút nữa Dương Chân đã phá vỡ vai tuồng. Mà người xem mắt đối diện đã không nhìn nổi nữa, anh ta tức giận đập bàn chỉ vào Dương Chân “cô cô cô” mấy lần mới nói được thành lời: “Cô là đồ lăng lợ, tôi về sẽ nói cho mẹ cô biết”.

Nói xong thì đứng dậy đi liền.

Dương Chân nhìn bóng lưng của hắn mới cảm thấy có duyên lắm mới gặp được một người không bình thường như vậy.

7.

Dương Chân bỗng quay đầu hỏi lại Lý Hiền: “Sao anh lại ở đây?”

Lý Hiền đáp ứng: “Muốn ăn gì đó...”

Dương Chân hất chìa khóa xe: “Đạo cụ đầy đủ nhĩ”.

Lý Hiền yếu ớt nói: “Mượn của bạn lần trước”.

Dương Chân “ồ” một tiếng: “Bạn anh có tiền thật đấy, biết thế lần nọ tôi không siết cổ anh ta”.

Lý Hiền nhú mày: “Cô muốn làm gì?”

Dương Chân đáp: “Bắt rùa vàng chứ sao”.

Lý Hiền nắm lấy tay cô hoảng hốt: “Đừng bắt cậu ta, cô bắt tôi này. Tôi cũng có tiền, xe của tôi còn tốt hơn cái này nữa”.

Dương Chân ha hả: “Bớt nói phét đi”.

Lý Hiền chân thành: “Thật mà thật mà, tôi cũng có tiền, ba tôi là Lý Xán Sênh đó”.

Suýt nữa cô ngã ngửa: “Anh nói tổng giám đốc là ba anh à? Ô thế anh làm việc trong công ty chúng ta, còn ba anh chính là Lý Xán Sênh? Cũng đúng, com ám cha mẹ mà. Nhưng mà nói thế chứ nếu anh sang công ty khác làm việc, tổng giám đốc khác lại là cha anh sao?”

Lý Hiền bực tức: “Cô không được si nhục cha tôi”.

Dương Chân không hiểu: “Tôi si nhục cha anh bao giờ, tôi đang si nhục anh đó chứ”.

Lý Hiền tức giận cầm chìa khóa xe lên: “Chờ đó, tôi mà đưa cô về thì tôi là heo”.

Quả nhiên, rốt cuộc Lý Hiền heo cũng lái xe đưa Dương Chân về nhà.

Dương Chân vừa mới xuống xe đã nhận được điện thoại của mẹ Dương. Mẹ Dương ra sức chửi cô qua điện thoại: “Con là đồ phá của, con không muốn xem mặt thì thôi đi, tại sao lại tìm đàn ông tới chọc tức người ta! Con muốn chọc tức mẹ đến chết à...”

Dương Chân đẩy điện thoại đang hò hét ỉn tai nhức óc ra xa, một cánh tay từ phía sau đưa tới, giật lấy điện thoại của cô.

Dương Chân giật mình: “Anh định làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Chương 41

Lý Hiên nhìn cô rồi đưa tay “suyt” một tiếng, giọng anh ngọt lịm gọi vào bên loa, “Dì ạ”, tiếng mắng chửi biến mất ngay lập tức... Một phút sau, Lý Hiên đã dụi dụi được mẹ Dương vui vẻ, lúc chuẩn bị cúp máy mẹ Dương còn nhiệt tình nhất định phải có được weixin của anh nữa.

Add weixin xong, Lý Hiên kéo Dương Chân ra trước xe tự sướng, Dương Chân hỏi: “Anh làm gì vậy?”

Lý Hiên đắc ý nói: “Mẹ Dương muốn xem chúng ta trông có hợp nhau hay không!”

Dương Chân không nhịn được cười lạnh một tiếng dài.

Chỉ chốc lát sau điện thoại di động của cô vang lên một tiếng “Ding”, cô giật mình, hoá ra là mẹ đã kéo cô vào cùng nhóm chat với Lý Hiên, sau đó còn gửi tin: “Ai cha, lỡ nhìn thấy cái xe của con rở rồi, không tệ đâu! Hiên Hiên này, phải thương Chân Chân nhé!”

Dương Chân đỏ trán nói với Lý Hiên: “Được rồi anh thắng! Chúc mừng anh đã chinh phục được một bà già thấy tiền sáng mắt!”

Lý Hiên cười nhe răng: “Tôi không tin mặt nóng của tôi đây không dán lên được cái mông lạnh của cô!”

Ngày hôm sau đi làm, hai mắt của Lý Hiên rất đỏ. Dương Chân liếc nhìn anh một cái: “Anh không sao chứ?” Lý Hiên còn chưa kịp cảm động, Dương Chân đã lạnh lùng nói nốt nửa câu sau: “Bị đau mắt thì đừng tới làm việc, đỡ lấy cho tôi.”

Lý Hiên tức giận phì phì qua lỗ mũi: “Cô là động vật máu lạnh không có lương tâm!”

Dương Chân xem thường: “Ngoài không có lương tâm ra tôi còn không có da mặt đâu đấy, sao nào, làm phiền anh hả?”

Lý Hiên bị cô chọc giận không nói được câu nào, lúc anh đang rất rất tức giận thì bỗng nhiên một thứ ném thẳng ngay lên mặt, là Dương Chân ném một cái chộp mắt bằng hơi nước. Lý Hiên hết giận ngay tức thì, mở cò trong bụng.

Đáp một lúc, Lý Hiên đắc ý sát lại gần, gian xảo nói với Dương Chân: “Tôi biết hết rồi!”

Dương Chân lạnh lùng liếc anh: “Anh biết cái gì?”

Lý Hiên nháy mắt một cái: “Chuyện cô bị tổn thương!”

Dương Chân nhìn anh mấy lần: “Mẹ tôi nói với anh?”

Lý Hiên gật đầu lia lịa.

Dương Chân đỏ trán: “Đúng là mẹ già nhiều chuyện!” Cô cầm điện thoại di động mở tin nhắn Wechat, thấy nửa đêm hôm qua mẹ Dương có đăng hình selfie, trong hình hai mắt bà đỏ ửng, kèm theo dòng chữ: “Trò chuyện với con rở tương lai suốt cả đêm, đúng là sáng khoái, đỏ cả mắt cũng đáng!”

Dương Chân ném điện thoại di động, đập đầu xuống mặt bàn.

Lý Hiên đứng bên cạnh hỏi cô: “Cô làm sao đấy?”

Dương Chân vừa đập đầu vừa nói: “Mẹ tôi hết thuốc chữa rồi!”

Lý Hiên ngăn hành động tự tổn thương mình của cô: “Mẹ cô nói với tôi, tên đàn ông kia muốn ra nước ngoài nên mới vứt bỏ cô, sau chuyện đẩy mặt cô mới bị đơ như vậy, không thể cười thoải mái được nữa.”

Dương Chân nhìn anh, ánh mắt cô chết lặng: “Mẹ tôi có nói với anh người đàn ông đó ra nước ngoài bao lâu không?”

Lý Hiên lắc đầu: “Chưa nói, tôi đoán, nhìn tình trạng này của cô thì chắc cũng phải được một hai năm rồi!”

Dương Chân nói với anh: “Tôi nói cho anh này, anh ta vừa mới đi ba tháng.”

Lý Hiên khiếp sợ: “Vậy thì bệnh của cô nghiêm trọng quá, mặt đơ như kiểu bị mấy năm rồi ấy!”

Dương Chân khoát tay ngăn lại: “Không thèm nghe anh nói nữa.”

Lý Hiên kéo cô lại, nháy mắt blingbling*: “Hay là để tôi giúp cô chữa thương nhé!”

*lấp la lấp lánh

Dương Chân hí mắt nhìn anh: “Chữa thế nào, xoa mặt cho tôi sao?”

Lý Hiền mở to mắt trong veo: “Không! Anh sẽ trở thành đối tượng của em, chữa lành vết thương tình cảm cho em!”

Dương Chân liếc mắt nhìn anh, tiếp tục quay lại đập đầu xuống bàn.

8

Lúc nghỉ trưa, Dương Chân đang ngủ mơ mơ màng màng, người trực điện thoại công ty gọi điện thoại tới cho cô, nói có người tìm. Cô mang theo vẻ mặt đầy oán khí đi xuống tầng, không hề nhận ra có người bước theo sau. Xuống tầng dưới, không ngờ người tìm mình lại chính là EX Hồ Dương.

Hồ Dương thấy cô thì vội vàng đến đón, mặt đầy kích động: “Chân Chân!”

Dương Chân mặt không đổi sắc hỏi anh: “Không phải anh đang ở nước ngoài sao?”

Hồ Dương nhìn cô đầy tình cảm: “Anh về nước xử lý ít chuyện, nhân tiện tới thăm em một chút... Anh... vẫn chưa quên được em!”

Dương Chân khiêm tốn ha ha hai tiếng: “Thôi đừng, tôi không thể để anh lơ đãng được.”

Giọng Hồ Dương thay đổi: “Em không thể vì anh mà viết đơn từ chức cùng ra nước ngoài sao?”

Dương Chân nói như đinh chặt sắt: “Sau khi tốt nghiệp nếu ai bắt tôi học tiếng Anh thì người đó chính là kẻ thù của tôi.”

Hồ Dương đau khổ và phẫn nộ: “Chẳng lẽ vị trí của anh trong lòng em còn không bằng 26 chữ cái sao?”

Dương Chân vỗ vỗ vai anh để người kia trấn định: “Yêu có hơn hai tháng, bao nhiêu tình cảm cho được chứ, anh thấy có đúng không?”

Hồ Dương làm như muốn khóc: “Dương Chân, em hẳn tâm quá, mặc dù hai tháng hơi ngắn ngủi, nhưng dù gì cũng là tình cảm mà, sao bây giờ em có thể thay đổi như một người khác vậy, lúc nào mặt em cũng cứng đờ không cảm xúc với anh, em quá lạnh lùng rồi!”

Dương Chân nhủ nhủ mảy: “Hồ Dương ngoan, đừng làm loạn, cả công ty đang nhìn qua đây đấy. Để tôi giới thiệu cho anh một cô bạn hiện đang ở nước ngoài, biểu cảm của cô ấy phong phú hơn tôi nhiều, chắc chắn anh sẽ thích.”

Mặt Hồ Dương đầy oan ức: “Vậy em cười với anh một cái anh sẽ đi!”

Mắt Dương Chân ngơ ngẩn nhìn anh: “...Xin lỗi tôi không cười nổi.”

Hồ Dương thất vọng mắt đỏ lên: “Yêu nhau hai tháng, xa nhau ba tháng cũng không đổi được một nụ cười của em, em đúng là một cô gái xấu xa!” Hồ Dương nói xong thì xoay người chạy đi.

Lý Hiền nhảy ra từ cái cây bên cạnh, vẻ mặt như nhìn thấy quỷ.

Dương Chân liếc anh: “Anh ra lúc nào đấy? Sao nhìn tôi như thế?”

Lý Hiền nuốt nước miếng một cái: “Anh cứ tưởng vì thất tình nên em mới không cười, bây giờ anh lại thấy hình như em cũng không yêu bạn trai cũ cho lắm...”

Dương Chân hừ một tiếng: “Tôi đã nói rồi lời của mẹ tôi không đáng tin gì đâu, anh đừng có nghe.”

Lý Hiền thỉnh linh vọt tới trước mặt Dương Chân, nắm chặt bả vai cô: “Nói cho anh biết, rốt cuộc tại sao em lại không chịu cười!”

Dương Chân nhe răng: “Buông tay ra! Vai tôi bị anh bóp nát mất! Tôi nằm quặt máy nên bị trúng gió làm đơ mặt được chưa?”

Lý Hiền ngây ngời! Sao mà anh ngờ được, hóa ra nguyên nhân lại thế này...

9

Gần đây Lý Hiền bỗng trở nên rất ưu sầu, anh kéo Dương Chân lại hỏi: “Dương Chân, không phải em vẫn chăm chú đấy ư? Rốt cuộc đến bao giờ mặt của em mới cải thiện được đây? Nếu không lần này anh đưa em tới một bác sĩ này, tổ tiên của ông là ngự y cung đình đó!”

Dương Chân hỏi: “Tại sao anh còn sốt ruột hơn cả tôi thế hả?”

Ánh mắt Lý Hiền loé lên: “Anh muốn nhìn em cười!”

Dương Chân hừ hừ: “Tôi cười hay không thì quan trọng lắm sao?”

Lý Hiền nắm chặt tay: “Có! Em cười trông rất đẹp! Nhìn xong tâm trạng anh sẽ vui vẻ lên ngay!”

Dương Chân nói ngay: “Tôi quyết định không trị liệu nữa, thế thì có thể khiến cho tâm trạng anh không bao giờ vui vẻ.”

Lý Hiền nhìn cô giận dữ nghiêng răng.

Hai ngày sau, Lý Hiền đổi chiều khác, không tiếp tục chạy theo khuyến giải Dương Chân nữa: “Em theo anh đi tìm danh y chữa trị nhé, anh sẽ giới thiệu cho em mấy cổ phiếu để kiếm tiền!”

Đến liếc mắt Dương Chân cũng không thèm liếc sang: “Cảm ơn, không cần đâu, gần đây tôi đủ tiền tiêu rồi.”

Lý Hiền nhìn cô giận dữ nghiêng răng.

Lại qua hai ngày nữa, Lý Hiền ưu phiền đi tới cạnh Dương Chân: “Dương Chân này, em phải trân trọng bản thân mình trước kia chứ, chữa trị với anh đi, anh sắp bị điều đi rồi!”

Dương Chân vỗ tay: “Đi khoẻ nhé, không tiền.”

Lý Hiền giận đến mức quai hàm bạnh cả ra: “Em đối xử với anh như vậy sao?!”

Dương Chân híp mắt nhìn anh: “Nếu không thì tôi phải thế nào?”

Lý Hiền đập bàn: “Em không thể coi anh là đối tượng của em được ư?”

Dương Chân sờ đầu anh như sờ đầu cún con: “Ngoan, trước Tết tôi sẽ cân nhắc đưa anh về nhà đối phó với mẹ tôi.”

Lý Hiền nhìn cô giận dữ nghiêng răng.

Mấy ngày sau, Lý Hiền nói với Dương Chân: “Anh phải đi thật đó!”

Dương Chân thuận miệng hỏi: “Đi đâu?”

Lý Hiền buồn rầu trả lời: “Tầng 28.”

Dương Chân phun ngum nước ra ngoài: “Đây không phải là chỗ của phó tổng giám đốc sao? Anh lên đây làm gì?”

Mặt Lý Hiền buồn buồn: “Anh tới nhận việc.”

Dương Chân cười trêu ha ha hai tiếng: “Anh đừng đùa nữa, lại bắt đầu giả bộ làm con trai giám đốc đấy, anh mà được thế thì tôi còn có thể giả vờ làm tình nhân của giám đốc kia!”

Ánh mắt Lý Hiền sốt ruột nhìn cô: “Em chờ anh thừa kế đã rồi làm tình nhân của giám đốc! Như vậy em là của anh, không phải của bố anh. Bố anh là người đứng đắn, ông không chịu nổi cái này đâu.”

Dương Chân đỡ trán: “Càng nói càng như thật kia.”

Lý Hiền bám lấy cô hỏi tiếp: “Em đặc tội với anh như vậy, anh mà là con trai của ông Lý thật thì sao?”

Dương Chân không để ý cho lắm: “Thế thì tôi sẽ từ chức luôn, không làm nữa.”

Lý Hiền bực bội: “Em cứ chờ xem!”

Ngày hôm sau, Dương Chân không ngờ Lý Hiền lại đi thật.

Một tuần sau, giám đốc đến nói với mọi người: “Người kế nghiệp của tổng giám đốc vừa tới nhận chức, tí nữa sẽ đích thân tới các phòng ban thị sát, mọi người chuẩn bị sẵn tinh thần đi nhé!”

Dương Chân cố gắng đợi nửa ngày, rốt cuộc cũng thấy một đám người vây quanh một bóng người quen thuộc cao lớn nghênh ngang bước tới. Cô ngược mắt nhìn lên, cảm thấy đời người lắm trò đùa khắp chốn. Mấy ngày rồi không thấy tên kia, không ngờ anh lại thay đổi thành bộ dạng thế này, mặt mày nghiêm túc, bước chân như gió thổi, rất có phong phạm của người kế nghiệp tương lai.

Cô nghiêng đầu nhìn qua, phát hiện mọi người đều khiếp sợ ngay người.

Tên kia ra dáng đi quan sát một vòng, anh bước tới trước mặt cô, ánh mắt nóng hừng hực. Anh nhìn cô chăm chăm, thấp giọng hỏi: “Anh từng nói với em thế nào nhỉ? Bây giờ em còn không chịu thừa nhận sao?”

Dương Chân nháy mắt mấy cái: “Được rồi, tôi làm theo giao ước, từ chức!”

Lý Hiền trừng mắt: “Em đừng có mơ! Anh còn ở đây một ngày, em cũng phải ở đây làm tình nhân của giám đốc cho anh!”

Dương Chân không nhịn được phì cười: “Em tới gặp danh y mà anh giới thiệu rồi, chỉ một tuần đã chữa khỏi bệnh đơ mắt cho em.”

Lý Hiền nhìn má lúm đồng tiền và nụ cười xán lạn long lanh của người kia, không cách nào kìm lòng mình được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Chương 42

Summary:

Anh là cấp trên của cô, tuần tú lịch sự, cô thăm ngưỡng mộ anh. Anh yêu cầu rất nghiêm khắc, nếu làm sai liền bị trách mắng thậm tệ.

Cô sống chật vật khổ sở, nuốt lệ vào lòng, nhiều lúc ước gì mặt đất có kẽ nứt để chui xuống. Từ đó cô cô dâm ra sợ anh. Không lâu sau, cô nghe được tin anh từ chức. Cô ngạc nhiên, rõ ràng anh ở đây đang có tương lai rực rỡ mà? nhưng cũng không dám hỏi. Đến lúc tan làm, anh chặn cô lại, hỏi: Không muốn biết nguyên nhân à? Cô lúng túng hỏi, anh cười nói: Trong công ty không cho phép nhân viên yêu nhau, anh biết em không muốn chuyển, vì vậy anh đi!

Hứa Huyền tăng ca đến khuya, lúc về công ty chỉ còn lại một mình cô. Bên ngoài trời tối đen như mực, thời tiết đã sang đầu mùa đông, Hứa Huyền thấy hơi lạnh. Đường này lúc nào cũng khó bắt xe, nhất là buổi tối tối. Cô đứng ở ngã tư đường cả nửa tiếng mà không có một chiếc taxi nào.

Hứa Huyền xoa xoa tay, trong lòng thấy hơi sốt ruột. Ở đây không phải chỉ có mình cô chờ xe, người đàn ông bên cạnh còn đứng chờ lâu hơn cô. Lát nữa nếu mà có xe tới thì cô cũng phải nhường người ta lên trước, còn mình lại tiếp tục chờ xe sau.

Tình huống này làm Hứa Huyền có chút chán nản. Đang thờ dài thì một chiếc taxi lượn theo vòng xuyên chạy tới.

Hứa Huyền quay đầu nhìn người đàn ông đứng cách đó không xa, trong mắt tràn đầy hâm mộ, cuối cùng anh ta cũng được giải thoát, còn cô lại phải tiếp tục chờ.

Hứa Huyền buồn bã quay đầu đi, hà hơi vào lòng bàn tay, xoa xoa chúng vào nhau cho ấm lên một chút, nhưng dù làm thế nào cô vẫn thấy hơi lạnh vây quanh mình. Bên tai bỗng nghe thấy một tiếng nói.

“Cô muốn bắt xe à?” nghe tiếng, cô lên ngẩng đầu lên, người đàn ông kia nói. “Cô đi trước đi, tôi đợi chiếc khác.” Nương theo ánh đèn đường lờ mờ, cô thoáng nhìn thấy anh ta giống như đang mỉm cười. Hứa Huyền hơi chần chừ, ... “Như vậy được không? Anh đã chờ lâu thế mà...”

“Không sao,” cô nhìn rõ, đúng là anh ta đang mỉm cười, “Cô là con gái, muộn thế này rồi đứng một mình ở đây bất tiện lắm, đi trước đi!”. Anh ta vừa nói vừa vẫy cô lại.

Hứa Huyền chạy tới, anh ta đã giúp cô mở cửa xe ra. Hứa Huyền ngồi vào xe, ngẩng đầu lên cảm ơn: “Cảm ơn anh!”

Người đàn ông lại mỉm cười với cô: “Có gì đâu, không cần khách sáo!”

Hứa Huyền hơi sững sờ trước nụ cười này. Thật là một người đàn ông anh tuấn, nhất là lúc cười, đáy mắt, chân mày có điểm mê hoặc khó tả. Anh ta đóng cửa xe lại, vẫy tay tạm biệt cô, rồi hướng về phía lái xe khoát tay, ra hiệu lái xe đi.

Xe rời đi, chậm rãi chạy lên trước, tài xế cũng không lái nhanh vì đằng trước có một tai nạn nhỏ, hơi kẹt xe. Qua kính thủy tinh, Hứa Huyền nhìn người đàn ông bên ngoài, anh cũng đang xoa hai tay vào nhau. Hứa Huyền thấy hơi khó xử.

Anh ta đứng ở đó lâu hơn cô, cô thì mặc áo khoác dài còn anh ta chỉ mặc một bộ âu phục, dù là đàn ông thì chắc giờ này anh ta cũng lạnh lắm nhỉ. Phía trước vẫn còn tắc đường, xe chạy chậm, cũng chưa đi xa mấy. Hứa Huyền đấu tranh tư tưởng một lát, cuối cùng vội vàng gọi tài xế: “Bác tài, phiền bác tôi ngã tư phía trước vòng lại, chúng ta quay lại chỗ vừa nãy được không?”

Tài xế ngạc nhiên, “được chứ...”, Nghĩ một tí liền biết Hứa Huyền định làm gì, “đi đón cái anh lúc nãy hả?”

Hứa Huyền ngượng ngùng cười.

Xe quay lại chỗ cũ. Người đàn ông đó quả nhiên vẫn chưa bắt được xe, đang đứng ở vệ đường xoa tay dậm chân. Thấy xe quay lại, anh ta có vẻ rất bất ngờ. Hứa Huyền mở cửa xe ra gọi anh ta: “Lên xe đi! giờ này khó bắt xe lắm, chúng ta cùng đi!”

Người đàn ông hơi do dự, cuối cùng cũng mở cửa sau ra.

“Vây cảm ơn nhé!” Anh ta cười với Hứa Huyền, sau khi lên xe lại nói với tài xế: “Bác tài làm ơn về chỗ cô ấy trước!” Rồi nói địa chỉ của mình, “sau đó đi

chỗ của tôi!”

Bác tài suy nghĩ một lúc rồi không thể không nói: “Đưa anh về trước thì hơn, đưa cô ấy về trước thì phải đi lòng vòng!”

Hứa Huyền liền nói: “vậy đưa anh ấy về trước đi bác!”

Người đàn ông kiên định “Không sao đâu bác tài, đưa cô ấy về trước đi!”. Anh ta nhìn Hứa Huyền, mỉm cười, “Đừng cãi, cô là con gái, nên đi như vậy!”

Hứa Huyền nhìn nụ cười đẹp trai của anh ta, đáy lòng hơi cảm động. Xã hội này ngày càng coi trọng vật chất, lợi ích là trên hết, chân tình ngày càng mỏng manh, ngay cả đồng nghiệp nhiều năm với nhau cũng chẳng có mấy câu nói thật lòng, không ngờ hôm nay cô lại có thể cảm nhận được sự khiêm nhường và quan tâm đã lâu không gặp ở con người xa lạ này. Suốt đường đi, Hứa Huyền thỉnh thoảng lại liếc trộm khuôn mặt người đàn ông từ kính chiếu hậu, nhưng may là, không bị anh ta phát hiện. . .

Hôm sau đi làm, cả ngày Hứa Huyền đắm chìm vào cảm giác chán nản thất vọng. Cô vô cùng hối hận sao tối qua trước khi xuống xe mình không can đảm hỏi người đàn ông kia tên gì, số di động như thế nào. . . Cô không ngờ mình lại nhớ nhung một người xa lạ chỉ “bèo nước gặp nhau” như thế.

Thế là tối nào cô cũng tăng ca, kể cả khi làm xong việc rồi cũng không về sớm, chờ đến giờ giống như hôm đó mới ra ngoài đón taxi, nghĩ như vậy có thể có lần gặp anh ta lần nữa.

Đáng tiếc là, mong muốn của cô mãi cũng không thành hiện thực. Liên tiếp mấy buổi tối mùa đông lạnh cóng, không ai muốn nhường xe cho cô cả, trung bình mỗi ngày cô phải chờ đến bốn mươi mấy phút mới có thể bước lên xe về nhà.

Hy vọng của Hứa Huyền dần dần tàn lụi trong những lần trở về nhà, giữa màn đêm lạnh buốt đứng trên đường phố, nhìn những người từ đến sau mình chạy vượt lên trước cướp taxi, cứ thế kiên trì tới mười ngày. Ngày thứ mười một cô không làm thêm giờ nữa, bắt đầu ra về như thường lệ.

Ngày đón chiếc taxi đó, cô có một khởi đầu đẹp để say mê, đáng tiếc là diễn biến tiếp theo lại chẳng vui vẻ mãn nguyện như người ta hằng mơ ước.

Hứa Huyền suy tư, dù sao vẫn phải sống thực tế, vì thế cô quyết định dẹp bỏ nỗi nhớ mỗi đêm, không mơ mộng hão huyền nữa.

Cô cũng không biết, như vậy thì có tính là một lần bị thất tình đơn phương không.

2.

Gần đây công ty có thay đổi nhân sự, gia đình tổng giám đốc trước của cô đi định cư nước ngoài, rất nhanh sau đó có sếp mới tới nhậm chức. Mọi người đều rất tò mò với vị cấp trên mới này, khi cùng đi ăn trưa, mọi người túm lấy nhân viên Phòng Nhân sự Lý Phi Phi hỏi không ngừng.

Lý Phi Phi bị hỏi đến mức phát ốm lên, cuối cùng đành phải bật mí một chút, “Cấp trên mới của chúng ta là từ tòa nhà Trọng Kim bên cạnh chuyển qua, rất nổi danh trong nghề. “Tôi chỉ nói đến đây thôi, nếu mấy người còn không đoán được là ai thì đúng là ngu ngốc!”

Vừa dứt lời, có người kêu: “Vạn Tùng Đào? chẳng lẽ là Vạn Tùng Đào?”

Lý Phi Phi nhướn đôi lông mày ra vẻ thần bí, coi như ngầm thừa nhận. Tinh thần của các đồng nghiệp ngay lập tức dâng trào “Thật sự là anh ta? Trời, công ty lại có thể mời được anh ta, xem ra bỏ không ít tiền đâu!”

Hứa Huyền vừa tốt nghiệp, đi làm chưa bao lâu, hiển nhiên không có ấn tượng với cái tên làm mọi người phấn khích này. “Vạn Tùng Đào? người này rất lợi hại phải không?” Cô hỏi đồng nghiệp bên cạnh, đồng nghiệp lập tức nhìn cô bằng ánh mắt quái dị, “Hứa Huyền, câu hỏi của cô giống như hỏi người xài iphone 4 là Steve Jobs có nổi tiếng lắm hay không vậy, trong ngành chúng ta có ai không biết Vạn Tùng Đào không! Tôi cảm thấy xấu hổ thay cho cô đó!

Hứa Huyền liền lên mạng tìm, sau đó cũng tự thấy xấu hổ. Trong ngành này Vạn Tùng Đào giống như cờ hiệu vậy, trẻ tuổi mà đã bay cao pháp phới, thành tích nổi bật. Vào ngành này mà không biết Vạn Tùng Đào, thật đúng là nực cười nhất thế giới. Mà ngoài xấu hổ ra còn có cảm giác ngạc nhiên, phấn khích, phiền muộn, mong chờ. . . Xem từng tấm ảnh trên Baidu, người đó mặc âu phục, nụ cười thu hút ánh nhìn của người khác, đôi mắt tràn đầy kiên nghị cùng tự tin, tất cả đều mang lại cho Hứa Huyền cảm giác quen thuộc mà xa lạ. Người mà cô chờ đợi mười buổi tối vẫn không xuất hiện, giây phút này đang mỉm cười với cô từ màn hình máy tính.

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Chương 43

Ngày Vạn Tùng Đào chính thức nhận chức, Hứa Huyền vừa vui lại vừa e ngại, cô chẳng hay anh có còn nhớ buổi tối hơn một tháng trước, anh và một cô gái đã cùng nhau đi chung một chiếc xe taxi. Mà cô gái kia, chính là cô.

Đáng tiếc, sự thật làm cô hơi thất vọng, anh mỉm cười bắt tay từng đồng nghiệp, lúc đến lượt cô, nụ cười đó cũng không thay đổi chút nào, hào phóng khéo léo, tao nhã lễ độ, không có biểu hiện nào như sự nhớ ra hay có gì thân thiết hơn. Cấp trên cấp dưới gặp mặt, giới thiệu chào hỏi xong, sau đó việc ai người nấy làm.

Sống trong cái thời đại mà tiết tấu và hiệu suất làm việc luôn khiến người ta kinh hãi như thế này, đã không có thời gian cho người mới đến làm quen hay rèn luyện, con người đều phải cố gắng tự mình thích ứng với hoàn cảnh mới, nếu không, cũng chỉ có thể dần dần bị đào thải.

Một ngày làm việc khẩn trương qua đi, đến tối, cấp trên mới nhận chức Vạn Tùng Đào nói muốn mời mọi người ăn cơm và đi hát, các đồng nghiệp đều rất tích cực hưởng ứng. Hứa Huyền im lặng đi sau đám người. Thấy cô như vậy, đồng nghiệp tiểu Dư rất khó hiểu, hỏi cô: "Sao chị không vui vậy?"

Hứa Huyền hỏi ngược lại cô ta: "Vậy sao em lại vui như thế?"

Tiểu Dư tròn mắt: "Làm ơn đi, khí chất, tướng mạo, danh tiếng, năng lực của Vạn tổng, chỉ cần một cái thôi cũng có đủ cho người ta phấn khích đó!" Đi sau đoàn người, cô đẩy đẩy Hứa Huyền, nháy mắt: "Nói thật đi, chị không mê anh ấy tí nào à?"

Hứa Huyền sợ bị em gái đồng nghiệp nhìn thấy bí mật nhỏ trong lòng, vội vàng đẩy tay cô nài ra, vén lọn tóc mai ra sau tai, chầm chậm nói: "Tướng ai cũng giống em chắc, thấy trai đẹp là chảy nước miếng rồi!" Cô tự cho là biểu hiện của mình vô cùng tự nhiên, không ngờ tiểu Dư lại im lặng nhìn cô, cười đầy ẩn ý: "Hứa Huyền, chị biết chị có thói quen gì không? Khi chị căng thẳng nhưng không muốn cho người khác biết thì sẽ chị vô thức vuốt mấy cọng tóc đáng thương của chị!", Cô nài cười lém lỉnh, vươn tay vuốt tóc mai của Hứa Huyền, "Chị này, chị nói xem là chị vừa ý người ta, hay người ta vừa ý chị?"

Đầu Hứa Huyền hơi choáng váng, cô vội vàng bịt miệng cô ta lại: "Con nhỏ này chớ có nói bậy bạ! em mới vừa ý anh ta! Cả nhà em mới vừa ý anh ta!" Các cô đang náo loạn, chợt nghe phía trước có người hỏi: "Thế là người nào vừa ý người nào, sao âm ỉ vậy?"

Hứa Huyền ngẩng đầu lên, thấy Vạn Tùng Đào đang xoay người nhìn về phía các cô, mỉm cười, cô bỗng chốc đơ ra như cái cọc gỗ.

May là tiểu Dư cũng không thật sự muốn theo đến cùng, chỉ lựa ý trả lời Vạn Tùng Đào: "Tổng giám đốc Vạn, bọn em đang nói chuyện khi còn nhỏ thích xem phim hoạt hình gì! Em nói Hứa Huyền chắc chắn là thích 'The Slovenly Boy's Adventure' (Cuộc phiêu lưu của cậu bé cầu thủ), chị ấy bảo em mới thích!"

Các đồng nghiệp cười ồ lên. Nụ cười trên miệng Vạn Tùng Đào cũng sâu hơn: "Ha, cô Hứa Huyền à, rốt cuộc là thích ai thế?"

Hứa Huyền đầu óc càng đơ ra, thiếu chút nữa thì buột miệng "Anh", cũng may cuối cùng có một tia lý trí ngăn cô lại, tránh cho một phen mất mặt.

"..Anh em Hồ Lô à" cô ấp úng trả lời.

Nghe câu trả lời của cô, không biết vì sao đồng nghiệp lại càng cười to. Mặt Hứa Huyền vừa đỏ vừa nóng, trán toát mồ hôi. Cô thầm tự trách mình, sao lại bồng bột như thế chứ? Trước mặt Vạn Tùng Đào cô rất muốn lưu lại được ấn tượng tốt. Cứ cho là anh không nhớ ra cô là ai, cô cũng muốn ít nhất là lưu lại ấn tượng mới tốt đẹp hơn, chứ không phải đáng về đàn độn hấp tấp như bây giờ.

Cô đang âm thầm ảo não, lại nghe tiếng Vạn Tùng Đào cười sáng khoái bên tai: "Được! Chờ lát nữa chúng ta sẽ chọn bài Anh em Hồ Lô cho cô hát nhé!"

Mọi người lại một phen ồn ào lên, Hứa Huyền vội vàng xua tay: "Không em không biết..."

Vạn Tùng Đào cắt ngang lời cô: "Đừng ngại, tôi biết mà! Tôi có thể hát cùng cô!"

Mọi người lại càng âm ỉ hơn, Hứa Huyền vuốt vuốt tóc mai, "Vậy... được ạ!" Cô làm ra vẻ trấn tĩnh, mỉm cười trả lời Vạn Tùng Đào, "Sợ phiền giám đốc Vạn thôi ạ!"

Lúc ăn cơm, vì có nhiều người nên họ phải tách ra ngồi ở hai bàn. Vạn Tùng Đào ngồi cùng bàn với một nhóm có tư lượng tốt, những người khác ngồi vào bàn còn lại. Hứa Huyền và tiểu Dư tránh sang bàn bên kia để khỏi phải uống rượu, vui đầu ăn đồ ăn. Khai tiệc được một lúc thì nhân viên phục vụ mang tới một bình rượu Mao Đài, Hứa Huyền nói: "Chúng tôi không uống rượu!", nhân viên phục vụ nói với cô: "Lãnh đạo của các cô bảo đưa tới, còn dặn dò nhất định phải rót đầy chén của mọi người!"

Hứa Huyền cùng tiểu Dư hai mắt nhìn nhau.

"Vị mới tới này, nhìn thì nhả nhận lịch sự đấy, không ngờ xuống tay độc ác như vậy!" tiểu Dư nói nhỏ vào tai Hứa Huyền.

Rượu được rót xong, Hứa Huyền ngẩng đầu, thấy không khí bàn bên kia đang vào giai đoạn gay cấn, các đồng nghiệp đang lần lượt mời rượu nhau, tư lượng của Vạn Tùng Đào đặc biệt tốt, cụng chén cụng ly như vậy mà mặt không đổi sắc, tim không đập mạnh, từ đầu đến cuối vẫn ung dung mỉm cười, trong vẻ ung dung lại lộ ra một chút hào khí, thật là...cuốn hút.

Thừa dịp không ai chú ý, Hứa Huyền gọi phục vụ cho một ly nước lọc. Cô len lén đổ rượu xuống đất, đổ nước vào ly, sau đó quay đầu lại hỏi tiểu Dư: "Em có đôi không?" tiểu Dư cười hi hi, cũng đổ ly rượu xuống đất. Làm xong, Hứa Huyền cho là thần không biết quỷ không hay.

Ngẩng đầu lên nhìn qua bàn kia, Vạn Tùng Đào đang cụng ly cùng một vị đồng nghiệp, cũng không chú ý đến bên này.

Cô yên tâm.

Vừa định chuyển tầm nhìn đi, Vạn Tùng Đào chợt quay đầu lại, ánh mắt họ gặp nhau.

Dường như thấy trong lỗ tai vang lên một tiếng “Ông”, sao có cảm giác như nhìn trộm bị phát hiện vậy, thật mất mặt...

Lại qua một lúc nữa, Vạn Tùng Đào nâng ly qua bên này mời rượu. Sau khi cạn một ly, có người định rót tiếp cho anh, nhưng phát hiện ra chai rượu đã hết rồi. Vạn Tùng Đào cười vui vẻ: “Không ngờ hôm nay mọi người lại nhiệt tình như vậy!”

Có đồng nghiệp gọi phục vụ tới mở thêm một chai rượu nữa, Vạn Tùng Đào ngăn anh ta lại: “Không cần, mở một chai nữa thì chúng ta phải uống tới khi nào đây? Chút nữa còn phải đi hát nữa đây!” Anh nhìn lướt qua Hứa Huyền, nói với mọi người, “Tôi còn phải cùng Hứa Huyền hát chung bài Anh em Hồ lô nữa!”. Mọi người cười ầm lên.

Vạn Tùng Đào lắc lắc ly rượu trong tay: “Như vậy đi, uống thêm một ly nữa rồi thôi, cả hai bàn chúng ta cùng nâng ly, coi như là thu ly!”. Anh bỗng nhiên nhìn về phía Hứa Huyền, “Phụ nữ không nên uống quá nhiều.”

Anh đưa ly rượu về phía cô, “Nào, rót rượu của cô sang cho tôi!”. Men rượu bốc lên, mọi người cũng không kiêng kị nhiều nữa, ồn ào theo.

Hứa Huyền có nỗi khổ nhưng không nói được, hai tay cầm cái ly, nhất thời không biết có nên rót nước trong ly của mình sang cho anh không. Rót cho anh thì sẽ bị lộ trò trẻ con; không rót cho anh, mọi người lại ồn ào như vậy, chờ lát nữa thôi cũng sẽ biết tại sao cô không chịu rót... Dù có rót hay không cũng đều bị lộ thôi, Hứa Huyền cắn răng dứt khoát rót một chút “rượu” trong ly của mình cho Vạn Tùng Đào.

Vạn Tùng Đào nâng ly “rượu”, nói hai câu, cùng mọi người cạn ly lần cuối. Chờ anh uống cạn một hơi, Hứa Huyền trong lòng thấp thòm không thôi, khăn trương liếc anh, thấp thòm chờ anh biểu lộ sự nghi ngờ.

Nhưng anh chỉ chép miệng một cái, có thâm ý khác, cười nói: “Rượu Mao Đài tối nay đúng là ngon thật, đều phải uống cạn!” Một đám người phụ họa đằng sau: “Không thất lễ!”

Hứa Huyền ngậy ra, vậy mà anh không vạch trần cô!

Tiểu Dư đẩy đẩy cô, về mặt nghi hoặc, dùng ánh mắt hỏi cô: “Chị, chuyện gì thế?”

Hứa Huyền bối rối quay lại nhìn cô ấy: “Trời mới biết!”, lại quay đầu lên nhìn Vạn Tùng Đào, anh đang nói chuyện với người khác.

Dường như cảm giác được cô đang nhìn mình, anh lập tức quay đầu lại, nét cười trên mặt như có như không. Trong tai Hứa Huyền lập tức lại “ông” lên một tiếng.

Ăn cơm, uống rượu xong, lại đi hát.

Quả nhiên Vạn Tùng Đào chọn bài “anh em Hồ lô” cho Hứa Huyền hát. Bài này vốn là nhạc thiếu nhi, tông của thiếu nhi thường rất cao, người lớn phần lớn đều không theo kịp, Hứa Huyền không hát được. Cô nhớ Vạn Tùng Đào đã nói là nếu cô không hát được thì anh sẽ giúp cô hát, cô tự nhiên thấy hơi yên tâm, cũng không khách khí, cầm một cái micro khác đưa cho Vạn Tùng Đào.

Vạn Tùng Đào cười, lắc đầu, hát theo nhạc.

Anh tự hạ âm điệu xuống vài tông, cứ thế hát không ra ngô ra khoai gì hết. Đồng nghiệp xung quanh đều cười nghiêng ngả, chỉ một bài hát thôi cũng làm không khí sôi động hẳn lên.

Các đồng nghiệp cảm xúc dâng trào, tranh nhau chọn bài hát, ngay cả tiểu Dư thường ngày vẫn hay xấu hổ không dám ra mặt cũng trở nên dạn dĩ hơn nhiều, chọn một lần mấy bài liền.

Hứa Huyền ngồi trong góc, thấy Vạn Tùng Đào ngồi dựa lưng vào một bên sofa tay xoa trán. Cô nhẹ nhàng đứng dậy đi ra ngoài, tìm được một nhân viên phục vụ, hỏi gần đây có cửa hàng tiện lợi nào không, sau đó chạy ra khỏi KTV.

Chỉ một lúc sau, cô quay lại, trên tay là rất nhiều chai nước tăng lực Rich. Vào phòng hát, cô đặt nước lên bàn, hắng giọng hỏi: “Ở đây có nước tăng lực, ai thấy khó chịu uống một chai giải rượu đi rồi lại hát tiếp!” Mọi người đang rất cao hứng, vừa hát vừa uống rượu, làm sao còn nhớ được đến Hứa Huyền mua nước giải rượu.

Thấy không ai để ý đến mình, Hứa Huyền như trút được gánh nặng thở phào một cái, làm ra vẻ tiện tay cầm một chai tăng lực, đi tới bên người Vạn Tùng Đào ngồi xuống: “Giám đốc Vạn, này, uống một chút giải rượu đi, có thể thoải mái hơn!”

Vạn Tùng Đào ngẩng đầu lên nhìn cô một cái.

Hứa Huyền tưởng anh say rồi, nhưng giây phút này nhìn ánh mắt thanh tỉnh của anh không khỏi thấy hoang mang, bàn tay đang cầm chai nước tăng lực cũng tự động rụt lại.

Nhưng hình như anh định ngăn không cho cô lui về phía sau, quay sang cô cười một tiếng, nhận lấy chai nước, mở nắp, ngửa đầu uống.

“Cảm ơn!” anh quay ra phía cô, lắc lắc cái chai rỗng trước mặt, mỉm cười. Nụ cười này cùng với nụ cười vào đêm đó lúc anh nói cảm ơn giống nhau như đúc, Hứa Huyền thiếu chút nữa thì buột miệng hỏi: Anh còn nhớ tôi không?

Nhưng cuối cùng cô ghìm câu hỏi đó xuống, bởi vì cô phát hiện thấy trong đáy mắt anh, không gọn ánh nhìn nào nào giống như đã từng gặp cô trước đó.

Thế mà cô lại dễ dàng nhận ra anh, luôn nhớ mãi không quên; còn anh lại không nhớ ra cô dù chỉ một chút xíu. Chuyện này làm cô thấy hơi buồn.

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Chương 44

Lúc uống rượu ca hát, Vạn Tùng Đào khá hiền lành, nhưng một khi làm việc, anh lập tức thay đổi – nụ cười ôn hòa trên mặt biến mất, con người anh trở nên vô cùng nghiêm nghị. Anh ghét nhất là cầu thả, nếu vì không hiểu mà phạm lỗi, bình thường anh có thể tha thứ, nhưng nếu phạm phải sai lầm bởi vì tội cầu thả thì anh tuyệt đối sẽ không tha thứ. Ở trên địa bàn của anh, không biết có thể học, nhưng không thể phạm sai lầm. Mà Hứa Huyền không có khuyết điểm gì hết, chỉ trừ tính hơi cầu thả.

Bởi vậy trong khoảng thời gian này cô trở thành người bị mắng nhiều nhất trong tổ. Có lúc bị Vạn Tùng Đào phê bình nặng nề, những đồng nghiệp khác đều lo cô không chịu được áp lực cùng nhục nhã mà chạy lên tầng ba mươi sáu nhảy xuống. Có điều vận may, ngoài việc bị mắng đến bật khóc, Hứa Huyền tạm thời vẫn chưa có ý nghĩ coi thường mạng sống bản thân.

Chẳng qua là sau khi cô nếm trải dư vị thâm hận, hiện giờ cô đối với Vạn Tùng Đào thật sự là tràn đầy kính sợ. Thỉnh thoảng thấy anh nhú chặt đôi lông mày chỉ ra một lỗi sai, nhắc nhở cô nếu như còn bất cẩn như vậy như vậy thì không cần làm tiếp, thu dọn đồ đạc đi về là được. Đối mặt với giọng nói lạnh lùng và vẻ mặt nghiêm nghị của Vạn Tùng Đào, Hứa Huyền chỉ muốn trốn đi thật xa.

Sau đó không lâu tổ họ nhận được một hạng mục IPO mới, nhà đầu tư lớn ấy nghe danh tiếng của Vạn Tùng Đào mà đến, giúp họ đưa sản phẩm ra ngoài thị trường. Một hạng mục chỉ cần ít người như vậy, mà bình thường chính mình hay phạm sai lầm, Hứa Huyền chưa từng nghĩ đến Vạn Tùng Đào sẽ đưa cô vào nhóm. Khi biết mình là thành viên của tổ hạng mục, Hứa Huyền không dám tin, hỏi lại nhiều lần mới dám tin đây là sự thật.

Sau khi tốt nghiệp đây là lần đầu tiên cô được chân chính tiếp xúc một hạng mục, trước nay vẫn chỉ làm chân sai vặt, chưa từng có cơ hội tham gia vào tổ hạng mục nào. Vì thế trong lòng cô không thể nói ra có bao nhiêu là xúc động và hưng phấn. Trông thấy ánh mắt hâm mộ của Tiểu Dư khi nhìn mình, cô tự nhủ nhất định phải quý trọng cơ hội này, sẽ không tiếp tục phạm những lỗi cơ bản khiến Vạn Tùng Đào bực mình. Thực ra ngoại trừ hưng phấn, trong lòng cô còn có chút nghi hoặc. Cô nghĩ Vạn Tùng Đào rất ghét mình, không ngờ anh lại cho cô một cơ hội như vậy.

Mấy ngày liên tiếp, Hứa Huyền đều về muộn, cô ở trong công ty tăng ca, cố gắng sắp xếp lại tư liệu của hạng mục, cô muốn mau chóng trưởng thành, cố gắng trở nên có ích, ít phạm sai lầm.

Vì tiết kiệm thời gian, cô thường chỉ ăn hộp mì ăn liền rồi lại tiếp tục. Có lúc mệt mỏi sẽ mở phim ra xem một chút. Hôm nay cô xem bộ “Nhật ký thăng chức của Đỗ Lạp”, trong phim Đỗ Lạp và Vương Vĩ vốn là một đôi, nhưng vì trong công ty có quy định không được yêu đương, nếu nhất định muốn làm thì phải từ chức vì thế hai người bất đồng ý kiến. Thấy vậy trong lòng Hứa Huyền có chút buồn bã. Cô tắt phim đi, ngăn người ra.

Hình như trong công ty bọn họ cũng có quy định này. Nhưng tại sao lại không cho nhân viên yêu nhau? Cô nghĩ mãi không ra.

Hôm sau cùng Tiểu Dư nói chuyện phiếm nhắc đến vấn đề này, Tiểu Dư thờ ơ nói: “Ai mà biết họ nghĩ thế nào? Có lẽ sợ hai người cùng nhau phá hoại công ty!” Hứa Huyền tức giận xem thường cô ấy: “Đúng là không nên hy vọng em có thể cho chị đáp án có thể tin được!”

Buổi tối Hứa Huyền vẫn ở lại công ty tăng ca, đang lúc cô đói bụng định ăn mì, cửa phòng Tổng giám đốc phía sau bị kéo ra, Hứa Huyền quay lại nhìn thì thấy Vạn Tùng Đào.

“Còn chưa về à?” Hai người gần như cùng lúc hỏi, xong lại không hẹn mà cùng cười lên.

Sau khi tan việc Vạn Tùng Đào là người rất ôn hòa: “Vất vả tăng ca như vậy mà còn ăn mì? Ngược đãi bản thân quá!” Anh nhìn hộp mì ăn liền Khang Sư Phụ trong tay Hứa Huyền cười nói.

Hứa Huyền lắc hộp mì, hỏi Vạn Tùng Đào: “Có muốn ăn chung không?”

Giương mặt Vạn Tùng Đào hiện vẻ xin miễn cho kẻ bắt tài này, “Cùng ăn thì có thể, nhưng mì thì thôi!” Anh đi tới trước mặt Hứa Huyền, cầm lấy hộp mì trong tay cô để lên bàn: “Ngày nào cũng ăn mì sẽ béo phì, với lại ăn nhiều như vậy cô không ngán sao? Hôm nay đừng ăn cái này nữa, tôi mời cô ăn cơm!”

Hứa Huyền theo Vạn Tùng Đào lên xe. Trên xe cô không nhận được hỏi anh: “Làm sao anh biết tôi ăn mì nhiều ngày rồi?”

Khóe miệng Vạn Tùng Đào nhếch lên, cười như không cười: “Đồng mì cô giấu dưới bàn từ từ voi đi.”

Hứa Huyền tăng hắng một cái, xoa trán: ”Tôi cứ tưởng anh không có sức đề ý bên dưới bàn của nhân viên chứ!”

Lần này Vạn Tùng Đào bật cười thật sự: “Đúng là tôi không chú ý tất cả các nhân viên như thế!” Lời nói của anh khiến tim Hứa Huyền đập thành thịch: “Chỉ là cô hay phạm sai lầm, nếu tôi không chú ý kỹ thì sẽ không yên lòng!”

Hứa Huyền vội vàng cúi thấp đầu xuống.

Trước khi xuống xe, cô lấy hết can đảm nói với Vạn Tùng Đào: “Tổng giám đốc Vạn, xin anh hãy tin tôi, tôi sẽ không tái phạm những sai lầm đơn giản như vậy nữa! Thật đấy!”

Vạn Tùng Đào nhìn cô cười, không trả lời cô mà chỉ nói: “Hết giờ làm việc không cần gọi tôi là Tổng Giám đốc Vạn”

Hứa Huyền ngơ ngác: “.....Vậy phải gọi anh là gì?”

“Tùy em!” Vạn Tùng Đào cười híp mắt nói: “Tùng Đào hoặc là Will đều được!” Nói xong đẩy cửa bước xuống xe.

Hứa Huyền không biết làm sao, Tùng Đào.....

Coi như có mười lá gian nữa, cô cũng không dám gọi anh một cách thân mật như vậy.

6.

Lúc đầu hai người chỉ định ăn một bữa cơm đơn giản, kết quả là sau khi xuống xe Vạn Tùng Đào gặp một nhóm người quen. Những người kia cứ khăng khăng nhất định phải mời họ một bữa cơm. Thật không thể từ chối, Vạn Tùng Đào quay sang hỏi ý kiến Hứa Huyền: “Nếu không có việc gì thì cùng họ ăn một bữa cơm, còn nếu không thoải mái thì tìm cơ từ chối bọn họ!”

Hứa Huyền nhìn nụ cười bắt đầu trên gương mặt anh, trong lòng tê tê, lập tức nói: “Không có chuyện gì, chỉ cần không gây thêm phiền toái cho anh thì tôi không sao cả!”

Đến lúc vào chỗ ngồi Vạn Tùng Đào giới thiệu Hứa Huyền với nhóm người kia. Vạn Tùng Đào đứng lên nói với bọn họ: “Đây là cấp dưới của tôi.” Nhóm người kia lập tức trở nên ồn ào: “Đừng có lừa! Từ ngày quen biết anh tới nay chưa bao giờ thấy anh dẫn theo cấp dưới đi khắp nơi như vậy!” Một người mập mạp trong đó nói với Hứa Huyền: “Em gái, đừng sợ, nói cho anh trai em là ai? Anh không phải là người xấu!”

Hứa Huyền cười: “Tôi thực sự là cấp dưới của anh ấy.”

Người kia vung tay lên: ”Đừng có lừa!” rồi quay đầu nói với những người khác: “Không biết mọi người thế nào, nhưng tôi thì không tin.” Anh ta quay đầu nhìn về phía Hứa Huyền, chỉ vào Vạn Tùng Đào nói với cô: “Em gái, đừng trêu anh, lão Vạn này tự mình lập quy định nhất quyết không cho nhân viên yêu nhau, hiện giờ em nói với anh em là cấp dưới của cậu ta? Đừng nói nữa, em gái à em phải uống chén này đây.” Vừa nói vừa nâng ly để trước mặt Hứa Huyền.

Trong lòng Hứa Huyền kinh hoàng, ngẩng đầu nhìn về hướng Vạn Tùng Đào. Khuôn mặt anh vẫn một vẻ ung dung, cầm lấy ly rượu trước mặt cô nói với người kia: “Mập, không được nói linh tinh trước mặt cô bé, bọn tôi tăng ca đến bây giờ nên cùng đi ăn cơm thì có gì không được? Sao có thể gọi là yêu nhau chứ?”

Anh Mập kia vẫn không bỏ qua: “Hồi trước tăng ca đâu có thấy cậu dẫn đồng nghiệp nữ nào đi ăn đâu!”

Vạn Tùng Đào xin tha: “Tôi nói không lại cậu, chén rượu này tôi uống, cậu đừng có làm quá lên nữa, chúng ta ăn cơm thôi, tôi đói rồi.” Nói rồi ngửa đầu uống hết cốc rượu.

Tên mập cười gian xảo: “Là cậu đói bụng hay sợ em gái cấp dưới của cậu đói bụng hả?”

Vạn Tùng Đào lấy đôi đũa trên bàn đánh vào mặt anh Mập: “Gã mập đáng chết này, cầm miệng lại cho tôi!”

Anh Mập vừa trốn vừa nói: “Đừng đánh, tôi cầm miệng ngay đây.”

Món ăn lần lượt bung lên, Vạn Tùng Đào kề sát vào tai Hứa Huyền nói nhỏ: “Mau ăn đi, tí nữa bọn họ đến chúc rượu em, lúc ấy sẽ không có thời gian ăn đâu. Có điều nên nhớ, không cần uống, giao cho tôi là được rồi!”

Hứa Huyền nhìn anh gật đầu, không biết vì sao mặt lại đỏ tới mang tai. Nhận ra đáy mắt anh hàm chứa ý cười không giống ngày thường, cô nhanh chóng thu hồi tầm mắt quay về chén canh, tìm loạn nhịp.

Giống như Vạn Tùng Đào nói, đám người kia đúng là sâu rượu, ăn được một lúc thì bắt đầu liên tiếp chúc rượu Hứa Huyền, tất cả đều bị Vạn Tùng Đào cản lại. Lúc bữa ăn gần kết thúc, Vạn Tùng Đào đã có chút say. Hứa Huyền cũng chẳng hơn, mặt đỏ như phát sốt. Sau đó cô thật sự không nỡ nhìn họ ồn ào rót rượu cho Vạn Tùng Đào nữa, cũng thay anh cản mấy chén.

Tất cả mọi người đều uống rượu nên không ai có thể lái xe, họ đành phải bắt xe về.

Trong lúc chờ xe, Hứa Huyền xoa xoa tay, Vạn Tùng Đào hỏi cô: “Lạnh không?” Cô lắc đầu cười gượng: “Không lạnh, chỉ là không biết nên làm gì thôi.” Vạn Tùng Đào cũng cười lên: “Buổi tối hôm ấy vì không biết nên làm gì mới xoa tay sao? Tôi còn tưởng vì em lạnh đấy. Tội nghiệp!”

Hứa Huyền ngơ ngác một lúc, rượu làm cho đầu óc cô hoạt động chậm lại, đến nửa ngày cô mới nghĩ tới một chuyện: “Anh còn nhớ tôi? Tôi còn tưởng rằng anh đã quên tôi.” Cô yếu ớt nói.

Xe đến, Vạn Tùng Đào mở cửa ghế sau cho cô, sau đó cũng ngồi vào.

“Trí nhớ của tôi kém đến thế sao?” Anh quay về phía cô mỉm cười, ” ngày hôm đó tôi chỉ hóng xe thôi, không hóng não.”

Nhìn nụ cười mê người của anh, Hứa Huyền cái gì cũng không nghe được, chỉ nghe thấy tiếng ù ù trong tai.

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Chương 45

Tuy rằng trải qua một buổi tối khiến người ta phải suy nghĩ vẩn vơ, nhưng Hứa Huyền chưa bao giờ nghĩ Vạn Tùng Đào có ý gì với mình, khi cô làm sai việc thì vẫn trách mắng toi bời, một chút nương tay cũng không có. Hứa Huyền bị anh mắng khóc không biết bao nhiêu lần.

Một lần nghiêm trọng nhất, Hứa Huyền chỉ quên thu dọn bàn thảo, vậy mà trong cuộc họp Vạn Tùng Đào không chút lưu tình ở ngay trước mặt tất cả đồng nghiệp thậm chí là cấp trên phê bình cô một hồi. Cô không chịu nổi, tan họp ngay lập tức chạy vào phòng vệ sinh ôm mặt khóc.

Tiểu Dư khuyên cô: “Huyền Huyền à, đừng khóc nữa, anh ta cũng không phải nhằm vào một mình cậu, ai làm sai anh ta cũng mắng vậy mà!” Nhưng Hứa Huyền không nghĩ vậy, cô cảm thấy trong tất cả những người phạm lỗi, chỉ có mình cô phải chịu trách phạt nghiêm khắc nhất.

Mấy ngày sau đó Hứa Huyền đều trốn Vạn Tùng Đào, văn kiện có thể nhờ người nào đưa thì nhờ người ấy đưa hộ, muốn xin ý kiến thì có thể tìm người thay thế, nếu bắt buộc đi chạm mặt thì vội vàng chào hỏi rồi nhanh chóng lần đi, buổi tối tan ca nhất định phải xem Vạn Tùng Đào đã đi chưa thì mới ở lại, nếu không thì cô ôm máy tính đến quán Starbucks dưới tầng.

Hạng mục gần tới lúc được xét duyệt thì lại xảy ra chút chuyện, tình hình có chút không mấy lạc quan, tất cả mọi người đều bận đến sứt đầu mẻ trán. Bởi vậy Vạn Tùng Đào không có thời gian soi mói cô. Chỉ là có hôm tăng ca đến nửa đêm, lúc anh xuống lầu mua cà phê thì gặp cô, đến nói với cô hai câu. Câu thứ nhất là: “Muộn thế này rồi, muốn tăng ca thì về công ty đi, nơi này không an toàn.” Câu thứ hai là: “Đừng giận dỗi, tôi nghĩ em cũng hiểu đạo lý này: Yêu cho roi cho vọt, ghét cho ngọt cho bùi.” Nói xong anh đi ngay, còn lại Hứa Huyền ôm máy tính ngồi ngây người ở Starbucks, trong lòng như dời sông lấp biển.

Một tuần sau hạng mục đưa lên trên xét duyệt. Trước khi đi ai nấy đều vô cùng hồi hộp, bởi vì không biết mọi sự cố gắng của bọn họ có được đền đáp không hay cứ thế trôi theo dòng nước. Bọn họ đều đặt hy vọng vào Vạn Tùng Đào, cầu mong rằng anh có thể thông qua xét duyệt trôi chảy. Bọn họ biết, vào lúc này Vạn Tùng Đào cũng không dễ dàng, tuy rằng trước đây anh đã từng làm nhiều hạng, nhưng chắc chưa có cái nào khó giải quyết như thế này.

Bọn họ không dám đi gõ cửa giục anh xuất phát, họ biết anh hiểu rõ trong lòng. Lúc đám người đang ngồi ở ngoài sảnh, bỗng nhiên thư ký gọi Hứa Huyền.

“Hứa Huyền, tổng giám đốc Vạn gọi cô đấy!”

Hứa Huyền giật mình đứng dậy, dưới những con mắt nhìn chòng chọc của mọi người đi về phía văn phòng của Vạn Tùng Đào. Vừa bước vào cửa là một trận trời đất quay cuồng. Là Vạn Tùng Đào, anh đứng chờ ở cửa, cô vừa đi vào liền lập tức đóng cửa, sau đó áp cô vào tường, dán chặt vào người cô hỏi: “Hứa Huyền, bây giờ tôi muốn hôn em, được không?”

Hứa Huyền đơ tại chỗ! Chờ lúc phản ứng lại, anh đã dùng sức mà hôn lên môi cô. Anh hôn vô cùng mạnh mẽ, thậm chí là điên cuồng, Hứa Huyền ngã ra. Chờ khi anh buông cô ra, ngoại trừ trợn mắt nhìn anh vội vàng thở dốc, cô không nói được điều gì cả.

Đáy mắt anh đầy áy náy: “Xin lỗi, tôi chỉ.Hoi căng thẳng!”

Hứa Huyền nhìn anh chằm chằm không chớp mắt, lo lắng hỏi: “Vậy bây giờ thì sao?”

Ánh mắt anh sâu thẳm: “Còn một chút. Nhưng cũng tốt hơn nhiều rồi!”

Hứa Huyền bám hai tay lên bờ vai anh rồi kéo xuống, có chút vụng về nhưng không chút nào chậm trễ hôn lại anh. Anh ngẩn người, lập tức đảo khách làm chủ. Cách một cánh cửa, người bên ngoài rối loạn chờ đợi, còn hai người bên trong hôn nhau đến không biết trời đất.

Một lúc lâu sau, cửa mở. Vạn Tùng Đào một thân khí chất trầm ổn tự tin đi ra, theo phía sau là Hứa Huyền với hai gò má đỏ rực, liên tục vuốt vuốt sợi tóc hai bên thái dương.

”Đi thôi!” Vạn Tùng Đào như không có chuyện gì xảy ra tự nhiên gọi mọi người: ”Chúng ta xuất phát!”

8.

Quá trình chờ đợi rất sốt ruột, cuối cùng truyền đến tin tức tốt.

Hạng mục được thông qua.

Tất cả lo lắng trong lòng mọi người giống như kim châm xẹp xuống, vui mừng đến suýt ngất.

Theo lệ cũ, sau khi hạng mục được thông qua, tan sở tất cả mọi người tập trung ăn một bữa liên hoan để chúc mừng. Cả buổi chiều mọi người vô cùng phấn khởi, một mặt chờ đến buổi tối, một mặt không ngừng nhớ lại từng chi tiết nhỏ trước khi hạng mục được thông qua.

“Mọi người biết không!” một đồng nghiệp đối diện đồng nghiệp khác nước bọt văng tứ tung miêu tả: “Tổng giám đốc Vạn được gọi là Hoàng Tảo Thiên Quân muôn vạn khí thế! Toàn bộ mọi vấn đề, cho dù có khó khăn thế nào không thể làm khó được tổng giám đốc Vạn của chúng ta, tất cả đều bị năng lực hơn người của anh ấy giải quyết hết!”

Hứa Huyền ở một bên lắc đầu, người này rõ ràng quá hưng phấn, dùng lung tung thơ ca hết rồi. Ban đầu cô cũng rất vui, không chỉ bởi vì hạng mục được thông qua, còn vì.....Nghĩ đi nghĩ lại, mặt cô lại nóng lên. Đang thẹn thùng, chợt cô nghe thấy tiếng âm ỉ. Ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy Tiểu Dư mang vẻ mặt không thể tin nổi mà chạy đến.

”Huyền Huyền, Huyền Huyền, không hay rồi! Lúc nãy em nghe Mỹ Mi nói tổng giám đốc Vạn muốn từ chức! Nói là đơn từ chức đã sớm đưa rồi, chỉ chờ hạng mục thông qua là sẽ rời đi.” Bút trong tay Hứa Huyền bỗng chốc rơi xuống đất.

Tất cả mọi người chạy đến chỗ cô hỏi: “Hứa Huyền cô có biết chút gì không? Buổi chiều tổng giám đốc Vạn gọi cô vào lâu như vậy, anh ấy không nói gì với cô sao?”

Hứa Huyền ngơ ngác lắc đầu, mọi người đưa mắt nhìn nhau.

”Tại sao tổng giám đốc Vạn lại thôi việc chứ? Mới đến không lâu, làm việc cẩn thận, hạng mục cũng thông qua rồi, sao lại phải đi? Khó khăn lắm mới gặp được một vị lãnh đạo ưng ý như vậy, mặc dù bình thường anh ấy hay phê bình chúng ta rất nghiêm khắc, nhưng đó là vì chúng ta thực sự phạm sai lầm, trước mặt cấp trên anh ấy bảo vệ chúng ta nhiều lắm đấy! Thật không muốn anh ấy đi chút nào!”

Hứa Huyền trong lòng rối bời, không nghe được điều gì khác cả.

Một lúc sau mọi người thấy Vạn Tùng Đào ôm thùng giấy đi từ trong phòng làm việc ra, tất cả cứng ngắc tại chỗ không biết nên nói gì. Ngược lại Vạn Tùng Đào mở miệng trước: “Đứng đơ ra đó làm gì? Không phải nói cùng nhau đi ăn liên hoan sao? Đi thôi! Vui vẻ lên nào, coi như tiền tôi luôn có được không? !” Lúc này mọi người mới lục tục đi xuống lầu dưới.

Trong thang máy, Hứa Huyền đứng bên cạnh Vạn Tùng Đào, cô rất muốn hỏi vì sao anh từ chức, nhưng tất cả mọi người đều ở đây, cô không tiện hỏi điều gì.

Đến lúc đồ ăn mang lên, uống chút rượu, bầu không khí mới khá hơn một chút, mọi người thay phiên nhau chúc rượu Vạn Tùng Đào, thừa lúc hỏi Vạn Tùng Đào vì sao lại từ chức, nhưng anh chỉ cười mà không nói gì, uống rượu xong như có như không liếc nhìn Hứa Huyền ngồi bên kia. Đến lượt Hứa Huyền và Tiểu Dư đi chúc rượu, sau khi uống xong, Tiểu Dư về chỗ ngồi trước, Hứa Huyền lại không đi. Cô lấy hết can đảm, hỏi Vạn Tùng Đào vì sao từ chức. Mọi người tưởng rằng Vạn Tùng Đào cũng sẽ chỉ cười mà không nói, kết quả bọn họ đều đoán sai.

Vạn Tùng Đào đặt chén rượu lên bàn, quay người nhìn Hứa Huyền, bỗng nhiên dang tay ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng nói một câu vào tai cô.

Hứa Huyền liền khóc.

Vạn Tùng Đào buông Hứa Huyền ra, quay về phía đồng nghiệp chấp tay xin khoan dung, mọi người ép hỏi anh vừa nói gì với Hứa Huyền, có phải là ba chữ Anh yêu em không. Vạn Tùng Đào nhướn mày nhìn Hứa Huyền: ” Mọi người hỏi cô ấy là biết!” Mọi người đều quay sang nhìn Hứa Huyền.

Trên lông mi Hứa Huyền còn đọng lại vài giọt nước mắt, nhưng trên mặt lại cười vô cùng sáng lạn, lắc đầu nói: ” Anh ấy sẽ không nói câu tâm thường như vậy đâu!” Sau đó mặc kệ mọi người làm mọi cách ép hỏi, không ai có thể cạy miệng Hứa Huyền nói cho họ biết đến cùng Vạn Tùng Đào đã nói gì với cô.

Mãi sau này, Tiểu Dư uy hiếp Hứa Huyền: ” Nếu như cậu không nói cho mình biết năm đó Vạn Tùng Đào đã nói gì, ngày mai mình sẽ không làm phù dâu cho cậu nữa!” Hứa Huyền đành bất đắc dĩ nói cho cô ấy biết những lời năm đó Vạn Tùng Đào nói.

Anh nói: Anh từ chức, là muốn giống như bây giờ, không cần quan tâm đến quy định công ty gì cả, lúc muốn ôm em là có thể quanh mình chính đại ôm.

Tiểu Dư cảm thấy, khi Hứa Huyền nói những lời này, hạnh phúc trên mặt như muốn nhấn chìm người ta.

Chương 57: Chương 46

Năm ấy cô mười lăm, ba dẫn anh về nhà báo cô gọi anh là chú. Cô ngược nhìn khuôn mặt tuấn tú đó, tim tình thích, hai chữ ấy không sao nói thành lời. Anh đến để mua tranh của ba. Đào mắt cô đã hai mươi hai, bốn năm qua lúc nào anh cũng đến nhà cô, đến mức tranh của ba cô đã bị anh mua hết, nhưng anh vẫn thường xuyên tới gặp. Cuối cùng có một ngày cô không kiềm được hỏi, tại sao anh tới? Trong nhà đã bán tranh hết rồi. Anh mới cười: Vì anh muốn biết tại sao em không chịu gọi anh là chú!

1

Mấy năm nay, đối với tôi, cha mẹ thích nhất một câu nói là: Con bé này, rốt cuộc khi nào mới chịu có bạn trai?

Thật ra thì tôi cũng chưa đến nỗi ế ẩm, cùng lắm chỉ mới khoảng hai mươi. Nhưng trong mắt cha mẹ tôi, trẻ con thời nay đều yêu sớm cả rồi, thế nên một cô gái đã tốt nghiệp đại học như tôi mà còn chưa có ý định yêu đương gì thì quả là chậm chạp. Hai người họ nghĩ đủ cách sắp xếp cho tôi đi xem mắt. Tôi cũng không hề chống đối, họ bảo đi xem mắt, tôi cũng đi xem ngay. Chỉ là, đi tới đi lui, thái độ của tôi trước giờ có thể nói là tiêu cực. Ngoài sự lịch sự tối thiểu ra, tôi không thể hiện một chút nhiệt tình nào.

Một cô gái còn trẻ, mà ngồi im ở đó, bất động hai tiếng đồng hồ, không nói câu nào, trên miệng thường trực một nụ cười không đổi, ngơ ngơ đần độn, nhiều đó thôi đã đủ để khiến cho mỗi một đối tượng hẹn hò cảm thấy nhàm chán và nản chí.

Quả nhiên, vô số người xem mắt với tôi đều tự động rút lui.

Mẹ nói với cha: “Thật ra Thanh Thanh nhà mình là đứa rất biết điều, rất nghe lời, trước giờ nó không hay nghịch ngợm phá phách như con cái nhà người ta, làm tôi rất vui mừng. Nhưng mà nói đi thì phải nói lại, nó nghe lời như thế mà đến chuyện chung thân đại sự lại giữ thái độ tiêu cực bất hợp tác là sao?”

Cha cũng rất buồn bực. Ông cảm thấy tất cả các cô gái hai mươi mấy tuổi trong thiên hạ này đều đương thì mơ mộng chuyện yêu đương, con gái mình thì lại giống như Thanh Giáo đồ* vậy đó, với bao nhiêu người khác phái, nó vẫn lặng như nước, không rung không động.

*Thanh Giáo đồ: phái Thanh Giáo ở nước Anh, thế kỉ XVI-XVII.

Họ cũng từng hỏi tôi, vì sao tôi không có hứng thú gì đối với chuyện yêu đương như vậy? Sao tôi chẳng giống đang thanh xuân chút nào?

Tôi trấn an cha mẹ: “Con rất bình thường, không có gì lạ kỳ cả. So với kiểu tình yêu mờ nhạt dễ dãi, con chỉ thích làm cái gì thì chắc cái đó thôi. Hơn nữa con còn rất trẻ, cha mẹ ép uống cô gái nhỏ phải yêu đương mới là không bình thường ấy. Cho nên con kính nhờ hai vị, bỏ qua cho con gái đi, đừng ép con đi xem mắt nữa!”

Cuối cùng tôi với cha mẹ đưa ra một hiệp ước. Họ đồng ý với tôi, trong vòng hai năm tới sẽ không bắt tôi đi xem mắt nữa. Để được như vậy, tôi cũng phải hứa với họ, hai năm sau phải bảo đảm có một người bên cạnh. Nếu đến lúc đó, tôi vẫn chỉ có một mình, bất kể tôi nói gì, dù là chống cự hay tỏ thái độ tiêu cực, họ cũng sẽ bắt tôi đi xem mắt mỗi ngày.

Cuối cùng cuộc sống của tôi đã có thể quay về yên tĩnh.

2.

Tại sao lại không chịu yêu đương?

Là vì chưa động lòng ấy hả?

Không, không phải vậy.

Là bởi vì, tôi đã yêu một người từ trước kia rồi.

Năm tôi mười lăm tuổi, có một ngày, cha đưa một người bạn về nhà.

Tôi đi từ phòng ra chào hỏi hai người họ.

Cha bảo tôi: “Đây là bạn của cha, mau chào chú Triển đi!”

Tôi nhìn người ấy, mở miệng nhưng không nói được tiếng nào.

Không biết người khác có giống như tôi không, trong đầu luôn ngập tràn những mộng mơ non trẻ. Tôi luôn ảo tưởng người yêu tương lai của mình sẽ ra sao. Mỗi khi thêm một tuổi, từ không hình không dạng, người đó dần dần lại trở nên hết sức rõ ràng.

Người ấy cao gầy, lịch sự, tóc đen như mực, da thịt trắng trẻo, ánh mắt trong suốt, sống mũi thẳng, đeo kính, khoe miệng thường ẩn giấu một nụ cười nhẹ, người đó mặc một chiếc áo sơ mi trắng sạch như tuyết, quần tây thẳng tắp, dù là đứng nhìn từ xa hay lại gần, người ta đều có thể dùng bốn chữ “Ngọc thụ lâm phong” mà mô tả. Đây chính là hình tượng bạch mã vương tử trong lòng tôi.

Năm ấy khi tôi mười lăm, cha bảo tôi gọi người kia là chú Triền, tôi há hốc mồm, ngăn người tại đó, hoàn toàn không thể nói nên lời.

Người trước mắt tôi đây, vóc dáng cao gầy, nhả nhặn và lịch sự, tóc đen mực, da dẻ trắng trẻo, ánh mắt trong suốt, sống mũi thẳng, đeo một chiếc kính, khoe miệng thường ẩn giấu một nụ cười rất nhẹ, anh mặc chiếc áo sơ mi trắng sạch như tuyết và quần tây thẳng tắp. Nhìn người ấy, trong đầu tôi chỉ nảy ra bốn chữ: Ngọc thụ lâm phong!

Người ấy quay sang tôi, cười tủm tỉm rồi lên tiếng chào trước: “Hi! Cháu là Thanh Thanh à? A, cha cháu lúc nào cũng nhắc tới cháu cả! Tôi là Triền Nhan, rất hân hạnh khi được gặp cháu!”

“Hi!” Thật ra chính tôi cũng không biết mình đã trả lời người ấy như thế nào. Tôi hoàn toàn đắm chìm trong cảm giác rung động mãnh liệt, chỉ đưa tay ra theo bản năng, bắt tay cùng người ấy.

Trong lòng phấn khích như sấm đánh ngang qua. Bàn tay ấm áp, ngón tay trắng nõn thon dài càng làm tôi mê đắm.

Lúc này hai bàn tay đang nhẹ nhàng nắm chặt, như thể đã chờ đợi ngàn năm.

Khi buông tay ra, đầu ngón tay tôi lướt qua lòng bàn tay người ấy, trong lòng lưu luyến đến tận cùng.

Tôi không phải là người ngu dốt hay đàn độn, không hiểu gì về tình yêu tình ái. Thật ra thì, tình đầu tôi đã sớm gửi trao, vào năm mười lăm tuổi đó.

Mà người đàn ông kia chính là người cha bảo nên gọi là chú Triền.

Sau đó tôi biết được, Triền Nhan hơn tôi mười hai tuổi, tròn một giáp.

Năm chúng tôi gặp nhau, anh hai mươi bảy tuổi, phong độ tài hoa vào lúc rực rỡ nhất, quyền rũ vô biên.

Bây giờ, tôi đã hai mươi hai tuổi.

Mà Triền Nhan là ba mươi tư tuổi.

Năm tháng dường như không để lại dấu vết trên con người anh, càng cuốn hút người ta hơn trước nữa.

Trong mấy năm này, sự nghiệp của anh rất phôi phôi, tình cảm thì ngược lại. Đã cưới vợ một lần, đã chia tay bạn gái cũ và hiện giờ vừa quay lại tình trạng độc thân.

Không vô tình chỉ có một hai người, vợ và bạn gái cũ của anh đều rất ghét tôi. Ánh mắt họ nhìn tôi từ đầu đến cuối đều rất lạ, có cảm giác căm hận vô biên, như kiểu đang nhìn con yêu tinh gây họa hại người vậy.

Dĩ nhiên, tôi còn ghét mấy cô đó hơn nữa.

Người khác đều cảm thán trước thất bại trong chuyện tình cảm của Triền Nhan, nhưng tôi lại âm thầm mừng rỡ! Tôi ôm hy vọng có thể trở thành người vợ kế tiếp của anh...

Từ trước đến giờ tôi vẫn chôn giấu nguyện vọng đó ở sâu tận đáy lòng, không dám để lộ ra, chỉ giữ ở trong nơi không người nào thấy được, tham lam mà đơn độc hướng về anh, chớp mắt một cái cũng thấy đầy tiếc nuối, trong tim tràn ngập bóng hình của người ấy. Sau đây lúc không thể gặp anh được nữa, đó chính là những điều tôi mang ra độc thoại để nhớ lại ký ức ngọt ngào mà chua chát, tự an ủi lấy mình. Tình yêu say đắm tôi cất giấu trong lòng cứ thế mà lớn lên, đến lúc không còn bị xem là trẻ con như trước, chờ đến lúc có thể đường đường chính chính bước vào tuổi được tận hưởng tình cảm gái trai.

Anh là một người đàn ông. Tôi cũng là một người phụ nữ. Anh còn chưa già – trong lòng tôi, hình ảnh của anh mãi vẫn là “ngọc thụ lâm phong”, mà tôi đã trưởng thành, đã đến tuổi có thể yêu đương.

Hai năm.

Tôi quyết định dùng hai năm này để khiến anh rung động.

3

Sau khi tốt nghiệp đại học, cha mẹ hỏi tôi muốn làm gì, tôi nói với họ: “Để cho con đến làm ở công ty của Triền Nhan đi, con muốn học hỏi một chút về mảng kinh doanh tranh ảnh.”

Cha biết tôi gần gũi quen biết với Triển Nhan hơn người khác, ông suy nghĩ một chút cũng không cảm thấy có chuyện gì không ổn, ông đồng ý.

Nhưng rồi tới hôm đó, mẹ bình thản như không, hỏi lại tôi một câu: “Từ khi nào con bắt đầu gọi thẳng tên chú Triển rồi thế? Gọi chỗ không có ai thì còn được, sau này đi đến nơi đó làm việc, trước mặt cũng không được gọi tên người ta như vậy, không lễ phép lắm đâu!” Mẹ nói, “Đó là chú con đó!”

Thật lâu sau tôi mới hiểu ra rồi trả lời mẹ: “Vâng, con biết rồi.”

Ngày thứ nhất đến làm ở công ty của Triển Nhan, anh vỗ vỗ đỉnh đầu tôi, cười híp mắt nói: “Mới không để ý một chút mà cô nhóc này đã cao đến vậy rồi!” Giọng anh tràn ngập cung chiêu, không phải như kiểu giữa đàn ông và phụ nữ, mà như kiểu bề trên với con cháu của mình. Kiểu cung chiêu đó không phải là thứ tôi mong muốn.

Tôi lặng lẽ né bàn tay của anh, cự lại, “Cháu đã lớn rồi! Cháu không muốn bị gọi cô nhóc nữa đâu! Cũng muốn bị vỗ đầu như trẻ con vậy nữa!”

Không biết giọng tôi có nũng nịu hay không, nét cười trên mặt anh càng đậm, “Còn nói không phải trẻ con gì chứ, vẫn so đo những thứ vô nghĩa này à!”

Khi cười, gò má anh xuất hiện mấy vết hằn rất nhẹ, không phải là dấu vết năm tháng mà là nếp da xuất hiện lúc anh cười, như ẩn như hiện, như có như không, mê người quyến rũ, tôi muốn có thể nhìn anh cả đời vậy...

Bỗng nghe anh ho khê một tiếng: “Thanh Thanh, nói trước nhé, là chú Triển nhưng phải phân biệt công và tư rõ ràng, trong giờ làm việc cũng không được vô duyên vô cớ mất tập trung nhé!”

Tôi 囧, giật mình, gò má nóng lên: vừa nãy, tôi thất thần...

“Dạ, được,” Tôi đồng ý, nhường một bên mày, “Nếu muốn công và tư rõ ràng, vậy cháu cũng phải nhắc nhở chú chuyện này, bắt đầu từ bây giờ, chú không được bảo cháu gọi là chú Triển mà phải gọi là “Giám đốc Triển”!

Tôi không muốn tiếp tục gọi anh là chú nữa.

Triển Nhan cười ha ha, lại xoa lên đầu tôi: “Cô bé quý, lớn rồi là muốn tạo phản đây!”

Tôi lại không nhịn được, đẩy tay của anh ra, trong tiếng anh cười vui thích phía đằng sau, tôi xoay người đi khỏi phòng làm việc.

Cửa phòng vừa khép lại, tôi đã không thể đứng vững được thêm, tựa cả người lên tường, há miệng ra thở dốc. Trái tim và cả lòng bàn chân đều mềm nhũn, tê dại.

Mới vừa nãy lúc đẩy tay anh ra, vô tình chạm vào ngón tay đó, chỉ trong chớp mắt ấy, tôi cảm giác ngoại trừ đầu ngón tay anh ra, trên đời này tôi không cảm nhận được điều gì khác nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Chương 47

Gần như mỗi ngày, Triển Nhan đều phải đi tiếp khách, gặp ông chủ chưa xong lại phải đi bàn chuyện làm ăn, bàn chưa xong lại phải đi uống rượu. Lúc nào anh cũng uống tới ngà ngà say, tôi lo cứ kéo dài thế này, dạ dày hoặc gan của anh sẽ bị hỏng mất thôi.

“Phải uống!” Chiều nay, anh lại uống hơi nhiều. chủ tịch Phương bị anh ép giá hợp đồng mất rất nhiều tiền nên trong lòng bức bối, ông ra vẻ kiên quyết đòi hạ gục anh trên bàn rượu.

Dù sao cũng phải thắng một cuộc thì mới được cân bằng.

Triển Nhan bị ép từ ly này sang ly khác, từ trước giờ tôi chưa thấy anh uống nhiều như vậy. Ánh mắt của anh hơi đắm chiêu, thấy anh lại nâng ly rượu lên, rốt cuộc tôi cũng không nhịn được lên tiếng ngăn anh lại.

“Đừng uống nữa!” Tôi kéo cánh tay anh, anh quay đầu nhìn tôi, tôi khẩn cầu, “Triển Nhan, nhiều quá rồi! Đừng uống nữa! Được không?” Ánh mắt anh dán chặt lên mặt tôi. Tôi đối mặt nhìn anh, không dám thờ ạnh dù chỉ là một chút.

Chỉ cần anh nhìn tôi thôi, tôi sẽ không dám thờ ạnh, sẽ dè dặt đón nhận ánh mắt của anh, mong có thể nhìn lâu thêm một chút. Tôi còn lo chỉ thêm chút nữa thôi, có lẽ mình sẽ sợ quá mà chạy trốn khỏi ánh mắt người kia.

Anh từ từ buông cánh tay xuống, ly rượu bị anh đặt lên bàn.

“Xin lỗi chủ tịch Phương tối nay uống hơi nhiều, xin thất lễ, không uống nữa!” Tôi nghe anh nói.

Tôi sợ đối phương vẫn tiếp tục lẳng nhăng nên vội vàng đỡ lời: “Xin lỗi chủ tịch Phương, dạ dày giám đốc Triển không tốt, uống thêm nữa sẽ mắc bệnh mất!” Để kết thúc cuộc uống rượu này, tôi không ngại tìm lí do bậy bạ, sắp xếp hồ sơ bệnh lý cho Triển Nhan.

Thỏa thuận xong xuôi, cuối cùng buổi tiệc rượu cũng được giải tán.

Triển Nhan đã không thể lái xe, tôi tìm chìa khóa xe của anh, đưa về nhà. Rượu này tác dụng chậm mà rất mạnh, lúc tôi lái xe, anh đã mơ mơ màng màng ngủ đi mất. Lúc đến nhà anh, tôi lay mạnh anh mới chịu tỉnh lại.

Đỡ anh xuống xe đi lên nhà. Chân anh lảo đảo, cả người đong đưa, vì không để anh ngã xuống, tôi kéo một cánh tay anh quàng qua vai mình, đỡ anh khó nhọc bước lên từng bước. Mồ hôi toát đầy đầu, nhưng tôi lại không hề cảm thấy mệt chút nào, trong lòng còn ngọt ngào hơn nữa. Tôi đang đưa vai gánh vác người tôi yêu... Tôi hy vọng có thể nâng đỡ anh như thế, suốt cả cuộc đời.

Mất rất nhiều sức lực, cuối cùng tôi cũng đưa được anh nằm xuống trên giường lớn.

Vào phòng vệ sinh, giặt khăn lông ướt lau mặt và tay cho anh, đun nước nóng, pha mật ong để anh uống giải rượu, sau đó tôi mang nước lọc đến cho anh súc miệng. Làm xong thì đặt anh xuống gối.

Không còn việc gì có thể làm được nữa, tôi biết, giờ phút này mình nên rời đi thôi. Nhưng khi nhìn người đang nằm trên giường dưới ánh đèn vàng nhạt, tôi đã yêu gương mặt ấy từ rất nhiều năm rồi, bất kể thế nào, tôi cũng không thể dời đi.

Không muốn đi về, chỉ muốn ngắm anh thêm lúc nữa.

Tôi cúi người, gần nữa gần nữa, tham lam, không đành lòng chớp mắt, chăm chú ngắm anh.

Không biết từ khi nào, nước mắt tôi chảy xuống.

Đã yêu anh như vậy, dù chỉ là yên lặng nhìn anh thôi tôi cũng sẽ đau lòng, nghĩ tới chuyện chỉ có thể nhìn anh thêm một lúc nữa rồi phải rời khỏi đây, nước mắt lại không ngừng tuôn rơi.

Tôi đưa tay lên nhẹ nhàng chạm vào gò má đó, nom nớp, lo sợ và dè dặt. Từ đôi lông mày đến đường sống mũi, phác họa đường nét khuôn mặt anh từng chút từng chút một.

Lúc chạm qua môi anh, tôi không nhận được nữa, nhắm mắt, cúi đầu xuống, run rẩy nhưng kiên định, áp miệng mình vào. Trái tim nhảy nhót mãnh liệt trong lồng ngực. Đây là nụ hôn đầu của tôi, rất cuộc đã được toại nguyện trao nó cho người mình yêu — mặc dù bằng một cách như thế, mặc dù anh không biết.

Niềm vui này là do tôi trộm được.

Một lúc lâu sau, lúc tôi sắp kết thúc nụ hôn này, vừa định đứng dậy, đột nhiên lại cảm giác bên hông mình siết chặt. Áp lực trên môi càng tăng thêm, một giây sau đó, trời đất quay cuồng. Tôi bị đẩy ngã xuống giường, người bị ấn chặt xuống.

Mở mắt ra, thấy anh đang nằm đè lên tôi, hai mắt híp lại, không biết là đang say hay tỉnh. Tôi nhắm chặt mắt, tim đập dồn dập như trống chầu, toàn thân tê dại. Người như đang bay vào trong mộng, rơi giữa màn sương mù lơ lửng bập bênh, khao khát anh hơn nữa, thêm nữa...

Nhưng một hồi lâu sau, có tiếng ngáy khe khẽ vang lên.

Tôi thở dài, anh đã ngủ.

Chờ anh ngủ say, tôi đặt anh xuống gối, sửa quần áo ngay ngắn rồi đứng dậy rời đi.

Một mình trên đường, cảm giác cô độc bất lực như thủy triều dâng tràn cơ thể.

Tôi ngồi thụp xuống, ôm lấy mình, ánh mắt trở nên mờ mịt.

Anh ngủ thật chưa? Hay thực ra anh chỉ muốn tôi đi...

5

Ngày hôm sau đi làm, giữa hai chúng tôi không có gì khác lạ. Dường như nụ hôn đó nó chỉ là ảo giác, chưa hề có thật. Dù vậy nhưng tôi cũng nhận ra, anh luôn lảng tránh ánh mắt tôi. Thật là thất bại!

Ba ngày sau có một buổi tiệc tối. Rõ ràng trước đó anh nói sẽ đưa tôi cùng đi tiếp khách. Tôi đã lặng lẽ vui mừng từ rất lâu, vì để dự buổi tiệc đó, tôi còn khổ công tìm quần áo dạ hội, thậm chí tôi đã phiền não suốt hai tuần lễ. Thế mà cuối cùng, anh nói với tôi: “Thanh Thanh, sắc mặt cháu có vẻ không tốt, cháu nên về nhà nghỉ ngơi đi, tối nay Lucy sẽ tháp tùng chủ dự tiệc.

Đáy lòng tôi lạnh buốt tựa như băng. Tôi cười với anh: “Vây chúc anh vui vẻ!” Sau đó không nói thêm gì nữa, thất hồn lạc phách rời khỏi công ty.

Về đến nhà, nhìn bộ lễ phục xinh đẹp treo trong tủ quần áo, tôi nắm chặt tay thành quả đấm. Gọi một cuộc điện thoại cho Đại Hoa là anh họ con bác ruột nhờ hộ tống đến dự buổi dạ tiệc, năn nỉ mãi, cuối cùng anh ấy cũng đồng ý. Sau đó tôi chăm chú sửa soạn, thay lễ phục, đứng trước gương rồi lại tự ngắm mình.

Bóng mẹ xuất hiện trong gương, “Thanh Thanh,” mẹ gọi tôi một tiếng, “Tôi nay con gái mẹ đẹp quá!”

Tôi quay lại, ôm mẹ.

“Có chuyện gì không vui à?” Giọng mẹ lo lắng.

Tôi dựa đầu vào vai mẹ, lắc đầu, thì thầm nũng nịu: “Không ạ!”

Mẹ vỗ vỗ lưng tôi, tôi bắt đầu muốn khóc.

“Mẹ,” tôi nói bằng giọng mũi, “Yêu một người có phải là đau khổ lắm không?”

Mẹ nhẹ nhàng cười: “Ừ! Rất đau khổ! Nhưng khi con nhớ lại những đau khổ ngày ấy thì lại thấy ngọt ngào! Có phải con gái mẹ đang yêu ai rồi không?”

Tôi ngẩng đầu, nhìn mẹ, hơi thấp thỏm hỏi: “Nếu như... con yêu một người mà có thể cha và mẹ sẽ không đồng ý, vậy thì nên làm gì hả mẹ?”

Mẹ vẫn mỉm cười, “Rất yêu người đó sao?”

Tôi gật đầu rất mạnh.

“Có thể rời xa người đó không?”

Tôi lắc đầu, càng mạnh hơn.

“Nếu thế thì đừng sợ chúng ta có đồng ý hay không! Hãy đến với người con yêu đi, chỉ cần con có thể hạnh phúc, mẹ không cần gì khác!”

Tôi giàn giụa nước mắt. Nhìn ánh mắt thấu suốt của mẹ, lúc này tôi cảm thấy, có lẽ mẹ và cha cũng không phải là không biết chút gì. Thường xuyên sắp đặt xem mắt cho tôi như vậy, có lẽ họ muốn chứng minh rằng, tình cảm của tôi chỉ như cô gái trẻ vẫn thường hay mơ mộng, khi tôi gặp được một người đàn ông, yêu anh ấy, tôi sẽ thấy là, thực ra với người chú trước kia, tình cảm chỉ là sự mê luyến mù quáng tuổi dậy thì.

Nhưng họ không ngờ là tình cảm tôi lại kiên định đến thế, tình yêu đã gửi cho người đó, từ khi vừa mới gặp đã yêu, sợ rằng cả cuộc đời cũng không ngừng lại được.

6

Lúc tôi và Đại Hoa cùng xuất hiện trước mặt Triển Nhan, tôi thấy rõ, vẻ kinh ngạc thoáng qua trong đáy mắt của anh. Kinh ngạc hay là kinh sợ? Tôi cũng không rõ nữa.

Liếc về phía cô gái đang đóng vai bạn gái tháp tùng anh tên là Lucy, tôi hận không thể lấy ánh mắt làm cô ta biến mất.

Tôi quay người rồi đi ngay trước mặt anh, cùng Đại Hoa lướt vào sàn nhảy, thân thể kề sát, khiêu vũ quay cuồng, nhưng trong bóng tối, khóe mắt tôi vẫn lặng lẽ tìm kiếm bóng dáng của Triển Nhan.

Bên tai bỗng có tiếng Đại Hoa, “Thanh Thanh, rõ ràng quá rồi nhé! Vừa rồi em nhìn bạn gái của anh ta, ánh mắt chưa đến mức rưng cả hàm răng ấy!”

Tôi kinh ngạc: “Thật không, lộ liễu đến vậy cơ à?”

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Chương 48

Anh Đại Hoa thờ dãi: “Có, chắc chắn là có! Nếu anh nói quá lời thì cứ phạt anh cưới em luôn đi!”

Tôi tức giận giẫm chân anh. Anh hét lên một tiếng, nhảy trốn đi, tôi lại cười ha ha chế nhạo, anh nhéo mặt tôi. Tôi né tránh, túm lấy tay anh, như kiểu đang liếc mắt đưa tình.

Tiếng nhạc vừa dừng lại, chuẩn bị đổi sang ca khúc khác. Tôi đang vui phấn khởi, đột nhiên cánh tay lại bị ai nắm chặt, quay đầu nhìn lại, tôi trở mắt.

Triển Nhan mỉm cười với anh Đại Hoa: “Tôi muốn mượn bạn nhảy của anh nhảy một bài”.

Anh Đại Hoa vội vã gật đầu: “Vô cùng vinh hạnh, ngài có thể chia sẻ phiên toái này giúp tôi”. Tôi nguyệt anh một cái dài, theo Triển Nhan đi vào trong sàn nhảy.

Tôi khoát một tay lên vai anh, tay kia đặt trong lòng bàn tay người đó. Anh nắm lấy tay tôi, ôm eo tôi, cả cơ thể bắt đầu chuyển động, cùng nhau khiêu vũ. Tôi hận mình không có chút tiền đồ, nhưng mà tôi lại không cảm giác được sự tồn tại của những con người khác.

“Thanh Thanh”. Anh bỗng gọi tên tôi, tôi lại không dám ngẩng đầu sợ lạc mình trong ánh mắt thâm thúy của anh, không cách nào nghĩ được. Tôi cúi đầu nghe anh nói: “Đêm nay cháu rất đẹp”.

Hít sâu một hơi! Tôi ngẩng đầu lên: “Anh Đại Hoa cũng nói vậy ạ”.

Anh chớp mắt: “Cậu ta rất trẻ”. Cách một lúc lâu anh mới nói tiếp: “Ồ cùng cháu giống như một đôi trời sinh vậy”.

Nước mắt của tôi sắp tràn ra, quần quanh trong hốc mắt: “Thật sao?” Tôi tránh khỏi anh: “Vậy cháu phải tới làm một đôi trời sinh với anh ấy ngay đây”.

Tôi xoay người đi ra khỏi sàn nhảy. Anh đuổi theo níu tay tôi kéo lại, kéo tôi đến trước mặt anh.

“Thanh Thanh”. Giọng của anh có đôi chút khàn khàn, “Thanh Thanh”. Anh kéo tôi gần sát, nhìn tôi rồi lại gọi tên nhiều lần như vậy. “Thanh Thanh, chú là chú của cháu. Đúng, chú là chú của cháu”. Không biết rốt cuộc anh đang nói cho tôi nghe hay là cho chính mình.

Cuối cùng tôi cũng khóc thất thanh: “Được rồi chú Triển à, vậy xin chú buông tay ra, cháu muốn đi tìm anh Đại Hoa”.

Anh lại kéo tôi vào lòng, trong tiếng làm bầm ngập tràn niềm đau khổ: “Thanh Thanh! Nhưng mà... chú là chú của cháu mà”.

Tôi ôm chặt lấy anh, khóc thét: “Nhưng từ trước tới giờ cháu không xem chú là chú mà”.

Cánh tay anh càng thêm siết chặt.

Tôi vừa khóc vừa hỏi anh: “Đêm đó, chú đáp lại cháu.. chú biết, đúng không?”

Anh khẽ gật đầu, cảm ve vuốt mặt tôi: “...Phải”.

Tôi ôm anh, không kim được bấm vào lưng người đó: “Đêm nay chú không cho cháu tới, thế thì sao bây giờ lại không chịu để cháu đi tìm anh Đại Hoa”.

Đột nhiên anh càng ôm tôi thật mạnh, thậm chí tôi còn thấy đau đau.

“Thanh Thanh”. Anh gọi tên tôi không thành tiếng: “Đừng kích thích chú, cháu biết mà, chú là... chú của cháu, tất cả những điều này thật khó mà tin nổi! Chú cũng không có cách nào đón nhận cháu, nhưng...” Anh do dự một lúc rồi nói tiếp: “Nhưng chú cũng không có cách nào nhìn cháu đi theo người đàn ông khác, rời khỏi ngay trước mắt của mình”.

Tôi lại nhắm mắt, thở dài một hơi: “Triển Nhan, cháu biết từ lâu rồi”.

Anh hỏi: “Biết cái gì?”

“Biết anh thích em”.

7.

Bởi vì tôi biết anh không hề vô tâm với mình, cho nên tôi mới không cách nào buông tay.

Trước kia anh có mấy người bạn gái, gần như mỗi người sau khi chia tay đều chạy tới trường học của tôi, chặn tôi lại, hung ác gầm rú với tôi: “Đồ quý sống! Sao tôi lại yêu một tên yêu con nít được chứ! Cái đồ biến thái đó bà đây không thèm khát gì đâu! Chu Thanh Thanh, mày được lắm! Còn nhỏ mà đã biết quyến rũ đàn ông rồi, tôi chờ xem mày lớn lên có ai chịu nhận mày không nhé”. Mấy người đó nói nhiều câu ác độc, nhưng lại không khiến tôi thấy lúng túng hay khổ sở chút nào. Trái lại, trong lòng tôi có chút gì khuấy khuấy. Rốt cuộc tôi cũng biết, đối với tôi, không phải anh ấy hoàn toàn quá vô tâm.

Tôi ưỡn ngực chỉ mới còn nhỏ nhỏ, vui vẻ đáp lại mấy cô kia: “Tôi đã qua mười lăm tuổi lâu rồi nhé, không còn là nhi đồng nữa đâu”.

8.

Triển Nhan đưa tôi về nhà.

Trước khi xuống xe, anh dịu dàng hôn lên trán của tôi.

Tôi muốn ngắt. Mơ mơ màng màng nghe anh hỏi: “Anh Đại Hoa là ai?”

Lúc tìm lại được tiêu cự, tôi nhìn anh bật cười: “Anh ghen phải không?”

Thấy anh cau mày, tôi lại bỗng không đành lòng thêm nữa, nên vội vàng giải thích: “Anh Đại Hoa là con trai của bạn thân mẹ em, anh ấy giống anh trai ruột của em vậy! Anh yên tâm, em với anh ấy chẳng có chuyện gì đâu”.

Đêm nay tôi chỉ muốn lấy anh Đại Hoa để kích thích anh thôi, tôi nghĩ, lấy ngựa chết làm ngựa sống, nếu thành công thì là tôi có phúc, còn nếu không được thì ngày mai sẽ xa xứ tha hương, đau khổ rồi khỏi đây, mãi đến khi quên được anh tôi sẽ lại trở về.

Vì để anh yên tâm, tôi còn an ủi: “Anh ấy không lọt vào mắt em được đâu, nếu bắt anh ấy phải chọn lấy một người, giữa em với anh thì chắc chắn anh Đại Hoa sẽ chọn anh”.

Anh thở ra một hơi, nhưng đôi mày anh lại vẫn càng nhíu chặt: “Nhưng mà anh biết nói với ba em sao đây?”

Anh ngẩng đầu nhìn sân thượng nhà tôi: “Từ bé ba em đã thương em như vậy, nắm đấm của anh ấy chắc lắm, nếu biết anh gan to đến vậy, dám động tới con gái của anh, em đoán xem anh ấy có đánh nát bộ xương già của anh không?”

Tôi đưa tay vuốt ve gò má anh, oán trách nói: “Nói bậy bạ gì đó, còn xương già nữa chứ, anh chưa già đâu! Anh vẫn giống hệt như lần đầu tiên mà em nhìn thấy anh, vẫn anh tuấn đẹp trai và quyến rũ vậy đó”.

Anh nắm tay tôi rồi vỗ nhẹ: “Thanh Thanh, bát chè này em rót cho anh, anh thích uống vô cùng”.

Trên lầu đột nhiên vang lên tiếng ba tôi quát tháo: “Họ Triền kia, cậu muốn mè nheo tới khi nào nữa hả? Còn chưa chịu cút lên đây gặp tôi”.

Hai người bọn tôi vội vàng tách nhau ra.

Tôi ngửa đầu đối diện với ba mình đang đứng trước ban công: “Ba...”

Ba ra vẻ tức giận: “Con im miệng”.

Mẹ đứng sau lưng ông, mỉm cười, còn gật đầu với tôi một cái, ra hiệu không cần phải sợ gì.

Tôi bình tĩnh lại.

Ba chỉ vào Triền Nhan, gào thét: “Họ Triền kia, cậu là lão già không trọng nghĩa, còn không cút tới đây cho tôi”. Giọng nói của ông như thể chuông đồng*, cũng không sợ làm lảng giềng nghe được, “Nhanh cút tới đây cho tôi, mau quỳ xuống châm trà cho nhạc phụ của cậu đi”.

*Bắt nguồn từ câu: 洪钟顿于毁庙, 乘风废而弗县: hồng chung đồn vu hủy miếu, thừa phong phế nhi thất truyền. Phan Nhạc [Tây Chính Phú]

Tôi sững sờ! Quay đầu lại chạm vào ánh mắt của Triền Nhan, anh nhìn tôi rồi mỉm cười xán lạn. Tôi ngây ngẩn trong nụ cười của anh.

Đột nhiên lại nhớ tới lần đầu tiên khi tôi nhìn thấy anh.

Vóc người cao gầy, nhả nhặn và lịch sự, mái tóc đen như mực, làn da trắng nõn, ánh mắt trong veo, sống mũi thẳng tắp. Mang một cặp kính mắt, khóe miệng ẩn giấu một nụ cười rất nhẹ. Anh mặc áo sơ mi trắng tuyết và quần tây trắng thơm. Người con trai ngọc thụ lâm phong đó, tôi yêu anh lâu như vậy, bây giờ, rốt cuộc anh cũng trở thành người yêu của tôi.

Trước khi lên lầu, tôi kéo tay áo anh, nói với anh là: “Chờ chút đã, em có mấy lời muốn nói với anh”.

Anh ngắt lời tôi: “Đừng vội! Câu em muốn nói đó nên do đàn ông nói trước thì mới đúng”. Anh nhìn vào mắt tôi, tình cảm chân thành: “Thanh Thanh, mặc dù anh hơi già hơn em, nhưng... gả cho anh, được không?”

Tôi cười đến mức rơi nước mắt.

“Được! Vâng vâng vâng!”

Có lẽ anh không biết, từ rất lâu rất lâu về trước, em đã muốn gả cho anh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Chương 49

Con gái hỏi cô chuyện ngược nhất cô từng làm là gì. Cô trả lời: lúc học Đại học, chị em của mẹ gặp phải một tên thay lòng đổi dạ, mẹ đã lao tới ký túc xá của hắn, dùng hết sở học cả đời để chửi bới người kia. Nhưng người kia lại không hề biết xấu hổ, mẹ càng chửi hắn càng cười. Mãi đến khi có người gõ cửa vào nói thưa thầy, mẹ mới biết mình chạy nhầm tầng rồi, vào trùng kí túc xá giáo viên, thầy giáo kia vừa mới tốt nghiệp, còn rất trẻ, hóa ra là mẹ mắng sai người. Con gái kinh ngạc hỏi: Sau đó thì sao? Cô cười: sau đó con chính là con gái của hiệu trưởng trường đấy thôi!

1

Cố Thanh Thanh vừa bước vào ký túc xá thì thấy bạn cùng phòng kiêm bạn thân Triệu Nhã đang khóc nức nở, ngoài ra còn có hai chị em cùng phòng đang đứng bên cạnh khuyên nhủ cô ấy.

Cố Thanh Thanh thấy thế vội vàng hỏi: “Tớ vừa mới ra ngoài học một chút thôi, mà sao cô bé này đã khóc như vậy rồi?”

Bạn cùng phòng tức giận trả lời thay Triệu Nhã: “Còn không phải do cái gã phá gia độc tử Lý Tinh kia!”

Cố Thanh Thanh không hiểu gì: “Lý Tinh là ai?”

Bạn cùng phòng thứ hai đáp: “Là gã bạn trai thần bí mà Tiểu Nhã mới hẹn hò đấy!”

Cố Thanh Thanh suy nghĩ một chút: Tên bạn trai tin đồn học khoa kiến trúc ngành cổ điển á hả? Nhưng hắn ta gây ra chuyện gì thế?”

Bạn cùng phòng căm hận nói tiếp: “Hắn ta bắt cá hai tay!”

Cố Thanh Thanh ném sách vở lên bàn: “Hắn ở phòng nào?”

Triệu Nhã nói ngắt quãng: “Ba, ba lẻ hai!” hắt xì xong mới nói tiếp ba chữ, “Tòa nhà số một!”

Cố Thanh Thanh “Vèo” một cái xoay người ra cửa, để lại bóng lưng rồi biến mất cùng tiếng vọng khí thế: ” Chờ tớ đi lột da hắn!”

2

Cố Thanh Thanh chạy thẳng về phía cổng trường. Học kỳ này bọn cô vừa mới dọn đến khu nhà mới, nên cô còn chưa rành đường ngang ngõ dọc ở đây. Trên đường đi cô nghĩ, bình thường tòa nhà số một đều ở gần cổng nhất, vì vậy cô chạy vào tòa nhà đầu tiên. ” Bình bịch” leo tận ba tầng, tìm được căn phòng thứ hai, cửa đang khép hờ.

Dựa vào chiến lược tiên lễ hậu binh, Cố Thanh Thanh gõ cửa một cái, không chờ người bên trong nói tiếng “Mời vào ” thì cô đã đẩy cửa bước vào. Liếc nhanh qua toàn bộ căn phòng, Cố Thanh Thanh cười khẩy. Đúng là công tử bột có khác, ở phòng kí túc xá hoa như vậy. Lại ngẩng đầu nhìn người đàn ông nghiêng người ngồi trước bàn đọc sách, Cố Thanh Thanh liền trừng mắt.

* tiên lễ hậu binh: trước tiên dùng đạo lý thuyết phục sau đó mới dùng đến áp lực.

Cô coi thường nhất là loại đàn ông có vẻ ngoài bảnh bao một tí liền trở trên đi trêu hoa ghẹo nguyệt, đẹp trai thì có gì ghê gớm chứ ? Lúc nhìn người khác cặp mắt đào hoa cứ chớp chớp làm cái gì ? Làm con nhà người ta tan nát cõi lòng đến như vậy, thật đồ vô giáo dục!

Sợ nhận nhầm người, Cố Thanh Thanh nén giận hỏi: ” Xin hỏi quý danh của anh?”

Người đàn ông ngồi trước bàn đọc sách đẩy nắp bút máy lại đặt lên bàn, xoay người lại đối diện Cố Thanh Thanh, nhìn cô từ trên xuống dưới, sau đó khoanh tay bắt chéo hai chân: “Không dám, họ Lý.”

Cố Thanh Thanh hít sâu một cái. Đúng là tên đàn ông cận bã này rồi, đừng hòng chạy thoát!

3

Cố Thanh Thanh mắng như nã pháo tên đàn ông cận bã kia. Tài ăn nói của cô tốt, miệng lại độc, bình thường có thể khen người khác lên tận mây xanh, nhưng cũng có thể mắng cho người ta khóc mà không cần một lời thô tục nào. Nhưng lần này không biết cô gặp phải loại người gì, không biết xấu hổ tới mức cô muốn tặng anh ta chữ PHỤC to đùng.

Đối diện tên cận bã đó, không chỉ không có màn người-nào-đó bị cô chửi cho nhục nhã, mà ngược lại, sau khi cô mắng cả chục phút thì khóe miệng anh ta lại hiện ra nụ cười rất kỳ lạ. Cô càng cố gắng dùng lời lẽ cay nghiệt hơn để mắng anh ta, ai ngờ cô càng mắng anh ta lại càng cười.

Cố Thanh Thanh không nhịn được, vỗ bàn một cái hỏi: “Anh cười cái gì? Dây thần kinh xấu hổ của anh còn hoạt động không đấy?”

Tên đàn ông cận bã khẽ cười, nụ cười như hoa đào nở rộ, Cố Thanh Thanh không nhịn được trong lòng mắng to: ” Nghiệp chướng”.

“Cô học khoa nào? Tiếng Trung à? Xuất sắc đấy! Mười phút không nói lấp một câu, nửa từ bị lặp cũng không có!”

Cố Thanh Thanh nghe anh ta nói thì sững sốt, “Tôi nói anh này, da mặt anh dày quá rồi đấy! Khi người ta mắng anh anh có thể xấu hổ một chút được không?”

Tên đàn ông cận bã nhìn cô cười vô cùng yêu nghiệt.

Cố Thanh Thanh rất muốn đi tới cào mặt anh ta!

Lúc đang chuẩn bị nói tiếp mấy lời độc địa hơn thì Cố Thanh Thanh nghe tiếng gõ cửa sau lưng, cô quay đầu lại, thấy một nam sinh nghiêm túc đứng đó, nói với gã đàn ông cận bã kia: “Báo cáo! Thầy Lý, thầy tìm em ạ?”

Lý... Thầy... Cố Thanh Thanh từ từ quay đầu lại, nhìn “Tên đàn ông cận bã”, ngập ngừng lên tiếng: “Anh... là “Thầy Lý”?”

Người đàn ông có cặp mắt đào hoa kia cười như hồ ly, ” Có vấn đề gì không?”

Cố Thanh Thanh không thể nào tin nổi trọn to hai mắt: “Anh, anh là...”

“Giảng viên kiêm cố vấn học tập của khoa kiến trúc, Lý Tử Chính.” “Thầy Lý” trả lời một cách rõ ràng.

“Tòa nhà này là...”

“Ký túc xá của giáo viên độc thân.”

” Ký, ký túc xá nam tòa nhà số một...”

“Tòa nhà thứ hai sát bên công trường.”

“Em em, vậy em...”

” Đúng vậy, bạn học, em, em, em đã nhận lầm người!”

Khuôn mặt trắng nõn của Cố Thanh Thanh đỏ bừng. Cô run rẩy nói ” Em xin lỗi thầy!” và ” Tạm biệt thầy!” rồi vắt chân lên cổ chạy nhanh ra khỏi phòng ba lẻ hai ký túc xá của giáo viên độc thân.

Sau lưng vang vọng tiếng cười đáng ghét của “Thầy Lý”

4

Cố Thanh Thanh đứng dưới tòa kí túc lấy lại bình tĩnh. Hít sâu một hơi rồi lại thở ra, cứ lặp đi lặp lại mấy lần như vậy, cô tự thôi miên để mình không nghĩ về những chuyện mới xảy ra nữa. Ngẩng đầu ưỡn ngực, cô quyết định tiếp tục xông thẳng về trước, nhất định phải dạy dỗ tên cận bã kia cho hằn xấu hổ đến chết mới thôi.

Cô hít một hơi, nhanh chân xông đến tòa nhà thứ hai. Sau lưng cô có một bóng người cao lớn. Bóng dáng kia ung dung bước theo, đáng vẻ như chuẩn bị xem trò vui vậy.

Lúc này Cố Thanh Thanh cuối cùng cũng đến đứng cửa mắng đứng người, miệng lưỡi cô lưu loát thu hút một đám nam sinh đứng xem, đám nam sinh vênh tai nghe, ai kêu câu chửi của cô chất lọc tinh hoa ngôn ngữ như vậy chứ. Lúc này nội dung mắng chửi của cô còn mở rộng hơn, chủ đề ngoài việc chửi “tên cận bã bắt cá hai tay” còn có ” Anh nói xem có đây họ ra đó sao anh nhất định phải họ Lý? Anh đã khiến cho biết bao người họ Lý phải chịu oan ức vì anh đẩy anh biết không? Lý Bạch say rượu cũng vì do anh làm cho phiền đó!” Nam sinh khoa tiếng Trung nghe đến đây đều không kìm được nói một tiếng hay.

“Anh nói xem ngoài việc bắt cá hai tay làm khổ người khác thì anh còn có giá trị gì? À đúng rồi, tất cả giá trị của anh đều là số âm, không thêm giá trị tuyệt đối thì chẳng bao giờ có giá trị thực!”

Nam sinh khoa Toán nghe đến đây không kìm được vỗ tay nhiệt liệt.

Trong góc, Lý Tử Chính vui vẻ đứng xem.

Trên mặt Lý Tinh chứa đầy lửa giận, thờ hờn hển, anh ta bị Cố Thanh Thanh chửi ngoài việc ghen lời “Cô,cô,cô” thì không nói được gì khác. Miệng không theo kịp, anh ta bực mình xông lên.

Cố Thanh Thanh cũng không tránh, xắn tay áo đứng đó chờ tiếp chiêu.

Nhìn thấy sức lực nam nữ chênh lệch nhiều đến thế, thầy Lý cuối cùng cũng thu lại nụ cười, không xem nào nhiệt nữa.

Lúc Lý Tinh chỉ cách Cố Thanh Thanh mấy nắm đấm, Lý Tử Chính đã bước nhanh đến vọt qua ngăn giữa hai người, vô hình che trước người Cố Thanh Thanh, trong nháy mắt nắm lấy quả đấm mà Lý Tinh vung đến.

“Ban ngày mà làm chuyện gì đây? Có phải đợi tôi đến lập biên bản từng người một không?” Anh hất nắm đấm của Lý Tinh ra, vẻ mặt nghiêm khắc, ” Sinh viên khoa kiến trúc chúng ta ngày càng có bản lĩnh, nói không lại người ta liền động tay động chân!”

Mặt Lý Tinh tràn đầy uất ức: “Thầy, con nhỏ này đánh đá như vậy, thầy xử lí nó đi thầy!”

Lý Từ Chính trợn mắt hung dữ nhìn anh ta: “Về kí túc xá nhanh! Đừng làm mất mặt khoa kiến trúc nữa!” Quay đầu nhìn Cố Thanh Thanh, híp mắt hỏi: “Bạn học này không muốn đi có phải không? Hay là tôi đặt một cái giường ở tầng này cho em nhé?”

Cố Thanh Thanh không biết nói gì, da mặt bình thường dùi đâm không thủng thoáng cái đỏ bừng.

5

Cố Thanh Thanh về phòng nói với Triệu Nhã đã báo thù cho cô rồi. Triệu Nhã lau khô nước mắt trên mặt lại gần ôm cổ Cố Thanh Thanh nói cảm ơn. Hai cô bạn còn lại hào hứng hỏi Cố Thanh Thanh báo thù như thế nào vậy. Cố Thanh Thanh chỉ kể từ chỗ mình vào tòa ký túc xá nam, kết quả bị các bạn cùng phòng phát hiện ra chỗ sơ hở.

”Không đúng, thời gian không khớp, dựa vào tốc độ nói chuyện của cậu thì khi mắng chửi xong thì sẽ còn lại khoảng thời gian thật dài, khoảng thời gian này cậu đã làm gì? Chẳng nhẽ đứng nghe Lý Tinh si nhục? Không đúng không đúng, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đấy!”

Cố Thanh Thanh thờ dài, mỗi khi đến lúc này, khả năng tính toán của các bạn cùng phòng luôn trở nên thâm sâu lạ kỳ. Không còn cách nào, Cố Thanh Thanh đành phải miêu tả lại chuyện đau thương đi nhằm tâng, mắng sai người cho các bạn nghe. Đầu tiên các bạn

cười nồ phòng, sau khi phản ứng lại lập tức lại kinh ngạc đến ngây người: ”Chờ chút! Thanh Thanh, cậu nói Lý Từ Chính, thầy Lý khoa kiến trúc sao?”

Cố Thanh Thanh gật đầu, bạn cùng phòng che mặt rít gào: “Trời ạ ! Thế mà cậu lại mắng Lý Từ Chính! Trời ạ ! Cậu không biết bây giờ thầy ấy là mỹ nam giáo sư thịt tươi mà nữ sinh toàn trường đều thèm khát như sói như hổ à? Từ khi thầy ấy đến, tất cả hoa thom cỏ lạ trong khoa đều biến thành cỏ xám đấy! Thế mà cậu lại mắng thầy ấy? Thanh Thanh, cậu ngàn vạn lần đừng nói chuyện này ra đấy, nếu không ngày mai cậu sẽ bị nữ sinh khoa đó xé xác mười ngàn lần, sau đó còn bị nữ sinh toàn trường xé xác lần nữa, mà sau khi nữ sinh toàn trường xé xác cậu thì đến lượt chúng tớ!” Các bạn cùng phòng hăm he xắn tay áo lên, ngay cả Triệu Nhã mới khóc xong trong ánh mắt cũng lóe mấy tia sáng xanh lục.

Cố Thanh Thanh kinh ngạc đến ngây người: “Các cậu ăn phải thuốc điên đấy à? Vì một cặp mắt đào hoa mà cả đám các cậu muốn tạo phản sao!”

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Chương 50

Ngành học của Cố Thanh Thanh là thiết kế sân vườn, chuyên ngành nghe qua thì hấp dẫn đấy, nhưng mấy giảng viên dạy đều đáng tuổi ông nội, giảng bài rù rì chậm chạp, giờ học cứ như thôi miên vậy. Cố Thanh Thanh sợ nhất môn thiết kế vì thầy giáo dạy môn này rất lợi hại, lần nào học thầy thì lần đó chắc chắn Cố Thanh Thanh sẽ ngủ gật.

Hôm nay môn thiết kế có một hai tiết vào buổi sáng, tối qua thức khuya, sáng sớm Cố Thanh Thanh vật vã bò dậy nhưng đều thất bại. Thế là cô quyết định nghỉ môn thiết kế để ngủ bù, nhờ Triệu Nhã đi học thay. Kết quả là gần xong tiết thứ nhất, Cố Thanh Thanh bị điện thoại của Triệu Nhã đánh thức.

Trong điện thoại, giọng Triệu Nhã có chút hưng phấn lạ thường: “Thanh Thanh, có một tin tốt và một tin xấu ! Tin tốt là nhân duyên của cậu quá tốt, thầy giáo điểm danh, ngoài tớ ra còn có ba bốn người nữa điểm danh thay cậu đấy, thậm chí còn có cả cậu bạn lớp bên cạnh nữa, còn tin xấu là...Cậu đã bị lộ rồi!”

Cố Thanh Thanh xoa xoa mắt, lẩm bẩm: ”Lộ thì lộ, kệ nó đi” Cùng lắm thì trừ 20% điểm chuyên cần chứ gì.”

“Còn có thêm một tin tốt và một tin xấu nữa!” Giọng Triệu Nhã cao lên khiến người ta có cảm giác quý dị.” Tin tốt là, sau tiết này thầy dạy chúng ta sẽ nghỉ hưu! Môn thiết kế sẽ đổi giáo viên dạy! Người đó là Lý Từ Chính!”

Sau khi Cố Thanh Thanh lặp lại tên đó “Àm” một cái, tròng hai mắt từ trên giường ngồi bật dậy: “Cậu nói người ấy tên là gì? Lý Từ Chính?”

”Đúng vậy! Cho nên Thanh Thanh à, tin xấu chính là... Cậu tiêu đời rồi! Thầy Lý đẹp trai còn bảo cậu sau khi tan học thì đến phòng làm việc tìm thầy ấy đấy!” Giọng Triệu Nhã hưng phấn hoàn toàn không có chút đồng cảm nào với bạn thân cùng phòng: “Thanh Thanh à, thật ra bọn tớ rất muốn đi chịu phạt thay cậu đấy.”

Cố Thanh Thanh đầu bù tóc rối mặt đỏ ửng cúp điện thoại.

7

Cố Thanh Thanh giầy giụa cho đến trưa, cuối cùng đến giờ nghỉ trưa như trắng sứt cắt cổ tay đến phòng làm việc của giáo viên.

Thấp thỏm gõ cửa, sau khi vào phòng , trong lòng cô xúc động than một tiếng “Trời cũng giúp mình rồi!” trong phòng làm việc của giáo viên chỉ có mình Lý Từ Chính.

Cố Thanh Thanh vui vẻ vì không phải mất mặt trước nhiều giáo viên, chút vui mừng ấy không giấu nổi trên mặt khi cô đi về phía Lý Tử Chính. Cô đứng yên đối diện với Lý Tử Chính, nhỏ giọng gọi một tiếng “Thầy Lý”.

Lý Tử Chính đang ngồi trên ghế, hai chân bắt chéo, ngẩng đầu lên, một tay khoác trên đầu gối, một tay để lên bàn, ngón tay nhip nhàng gõ lên mặt bàn.

”Bạn học này, dựa vào nét mặt em, thì có vẻ như em không cảm thấy hồ thẹn khi trốn học nhỉ.”

Cố Thanh Thanh ngó ra, biểu cảm vui vẻ cứng đờ trên mặt, đáng vẻ vô cùng ngu ngốc.

Lý Tử Chính nắm tay che miệng một cái, suýt nữa thì bật cười: “Cố Thanh Thanh, năm bạn học điểm danh thay em, trong đó còn có một nam sinh. Nhân duyên của em quá tốt hay người hận em quá nhiều đây?”

Cố Thanh Thanh cúi đầu, đáng vẻ như rất xấu hổ nhưng thực tế lại đang cắn răng nghiền lợi: “Đồng đội như heo, thế nào cũng có độc suốt đời!”

Lý Tử Chính gõ gõ mặt bàn, Cố Thanh Thanh ngẩng đầu lên, vẻ mặt biến ngay thành biểu cảm vô cùng hối hận.

“Thầy Lý, em sai rồi! Thầy cho em thêm một cơ hội để được làm người lần nữa đi!” Lý Tử Chính chống cằm đáng vẻ như đang suy nghĩ.

Cố Thanh Thanh nhìn ngón tay thon dài trắng nõn của người kia, nheo mắt lại: “Yêu nghiệt, sao lại có một đôi tay hoàn mỹ như vậy chứ, đúng là làm cho một người mê tay như cô không cảm lòng được.”

”Nhu vậy đi”, yêu nghiệt mở miệng, “Đừng nói tôi không cho em cơ hội.” Lý Tử Chính mở sách giáo khoa ra, trong đó còn kẹp một tờ giấy trắng, “Đây là nội dung bài học hôm nay, em giải bài tập cuối bài đi, nếu giải được thì cho thấy em không cần tới nghe giảng cũng làm được, chuyện hôm nay tôi sẽ xóa bỏ.”

”Nếu, nếu không giải được...” Đường như Cố Thanh Thanh không nhận thấy trong câu hỏi mình mới hỏi có mấy phần run rẩy.

”Lau bảng một học kỳ cho tôi.”

”Lau bảng trước giờ học hay là...” Cố Thanh Thanh nghĩ kỹ, việc này giao cho mầy đồng đội như heo thay cô làm là được.

“Là vào mỗi tiết học của tôi, em ngồi ở bàn đầu tiên, tôi gõ gõ bảng thì em lên lau sạch cho tôi.” Thầy Lý cười như gió xuân phoi phới, trả lời vô cùng hòa ái dễ gần.

“Thầy Lý, em nghi ngờ thầy dùng việc công để trả thù riêng!” Cố Thanh Thanh đấu tranh.

Cặp mắt đào hoa của Lý Tử Chính híp lại. “Có thì sao, ai bảo tôi có quyền lực này!”

Cố Thanh Thanh cắn răng, cầm sách vở bút thước ngồi xuống bàn trống. Nửa giờ sau, cô ngẩng đầu lên, cổ sức không thể hiện ra mình đang cắn răng nghiền lợi.

“Thầy Lý, lấy khăn lau bảng ở đâu?”

8

Hiện giờ, hầu hết sinh viên trong trường đều biết, chuyên ngành thiết kế sân vườn có một nữ sinh vì trốn học có năm người điểm danh hộ nên đã bị thầy giáo đẹp trai phạt lau bảng mỗi tiết. Rất nhiều nữ sinh ao ước được làm việc này, trong đó còn có cả ba cô bạn cùng phòng với Cố Thanh Thanh.

Cố Thanh Thanh bày tỏ tuyệt vọng với cái thế giới nông cạn này: “Ba người các cậu là đồ chỉ biết tới về ngoài!”

Cô đã lau bảng cho Lý Tử Chính gần một tháng. Cô cảm thấy Lý Tử Chính luôn cô ý viết chữ thật to, như thế nên cái bảng rất nhanh đã đầy chữ. Sau đó anh ta nhàn hạ đứng trên bục giảng gõ một cái, cô như nha hoàn tội nghiệp bị bán cho địa chủ ngày xưa, vội vàng chạy lên bục giảng dùng tốc độ nhanh nhất lau sạch tấm bảng đó.

Lúc mới bắt đầu, cô đứng phía trên lau bảng, phía dưới lặng ngắt như tờ. Sau đó cô đứng phía trên lau bảng, phía dưới sẽ rì rầm bàn tán. Về sau nữa cô đứng phía trên lau bảng, phía dưới sẽ ồn ào lên, mà bây giờ tình thế đã thay đổi đến mức chỉ cần cô đi lên lau bảng, các bạn học phía dưới sẽ tự động vỗ tay rào rào.

Cố Thanh Thanh vô cùng buồn bực hỏi Triệu Nhã tại sao mọi người lại vỗ tay, Triệu Nhã nói: “Bởi vì tốc độ lau bảng của cậu làm người khác quá kinh ngạc. Cậu không nhận ra sao? Trước kia cậu lau bảng mất nhiều thời gian, bây giờ chỉ cần mười giây! Thanh Thanh, cậu đúng là kỳ tích! Tất nhiên đừng quên cảm ơn thầy Lý đây, chính thầy đã tạo ra kỳ tích cho cậu!” Lời Triệu Nhã khiến Cố Thanh Thanh tức giận suýt chút nữa đã ăn luôn tấm bảng đen mà mình lau.

Thấm thoát đã sắp hết học kỳ môn thiết kế, sức lực của Cố Thanh Thanh chủ yếu dành để là đối đầu với cặp mắt hoa đào và tấm bảng đen, mà thời gian và công sức đi học của các bạn cùng phòng của cô chủ yếu đều là để thưởng thức dung nhan của thầy giáo đẹp trai. Cho nên Cố Thanh Thanh và các bạn cùng phòng đều có chung một đặc điểm—— kỹ năng thiết kế đều không biết gì.

Trước ngày thi một tuần, các bạn cùng phòng đều cảm thấy tuyệt vọng với bài thi, thế là giục giã Cố Thanh Thanh đến chỗ Lý Tử Chính xin đề cương.

”Thanh Thanh à, dù sao thì cậu cũng đã lau bảng cho thầy Lý đẹp trai cả một học kỳ rồi, phần viết có thể ăn chùa được sao? Dựa vào điều này, cậu đến chỗ thầy Lý đẹp trai xin đề cương, thầy ấy nhất định sẽ cho cậu mà!” Triệu Mãnh chân thành khích lệ Cố Thanh Thanh.

”Đúng đấy đúng đấy! Thanh Thanh, cậu mà đi thi nhất định không thành vấn đề! Tương lai các chị em đều dựa cả vào cậu đấy!” Hai cô bạn cùng phòng phụ họa theo.

Cố Thanh Thanh giẫm chân một cái, làm động tác trắng sí cắt cổ tay đến phòng làm việc của Lý Tử Chính.

Trong phòng làm việc của giáo viên, Cố Thanh Tô thanh đỏ mặt cúi đầu. Cô mới vừa nói với Lý Tử Chính “Hy vọng thầy Lý nề tình em đã lau bảng suốt một học kỳ, gọi ý giúp em những chỗ quan trọng cần ôn”. Sự chờ đợi trong yên tĩnh khiến người ta dần dần trở nên lo lắng. Lúc cô Cố Thanh Thanh cũng sắp thông xuống thì cuối cùng Lý Tử Chính mở miệng.

”Ngẩng đầu lên.” Giọng nói không hề xao động khiến cho người khác không đoán ra được điều gì.

Cố Thanh Thanh từ từ ngẩng đầu, dè dặt nhìn Lý Tử Chính. Anh hơi híp mắt, khóe miệng như cười lại như không, giọng nói có phần mỉa mai.

“Tôi có chỗ nào khiến em hiểu lầm sao, làm em thấy nếu em yêu cầu thì nhất định tôi sẽ nói đề thi cho em biết?” Giọng nói của Lý Tử Chính không nhanh không chậm, Cố Thanh Thanh nghe anh nói, cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Mặt cô nóng rực như có thể nướng chín quả trứng gà. Cô rút bả vai áp úng nói: “Cảm ơn thầy! Chào thầy.” Nói xong định đi ra ngoài, lại bị Lý Tử Chính gọi lại.

“Đứng lại, tôi cho phép em đi chưa? “Lý Tử Chính dùng ngón tay gõ gõ bàn. “Quay lại đây!”

Cố Thanh Thanh ảo não quay lại, mặt tím như quả cà tràn đầy nghi vấn.

Lý Tử Chính ném sách giáo khoa xuống trước mặt cô: “Nói chỗ nào mà em không biết đi.”

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Chương 51

Cố Thanh Thanh run rẩy lật tới trang mục lục, đầu ngón tay di chuyển từ trên xuống dưới, không bỏ sót chương nào: “Chỗ này, chỗ này, chỗ này nữa...”

Lý Tử Chính cười, ngắt lời cô: ”Em nói thẳng luôn cho tôi biết em không hiểu chỗ nào đi!”

Cố Thanh Thanh run run khép sách lại, ánh mắt nhìn loạn trong phòng, không dám nhìn Lý Tử Chính.

“Tất cả đều không hiểu? Em gọi thật đấy! Em lên lớp đi học làm gì hả?” Lý Tử Chính cầm ly nước lên uống một ngụm.

Cố Thanh Thanh ngập ngừng nói ba chữ: “Em lau bảng...”

”Phốc ——” Lý Tử Chính phun ngay ngụm nước ra ngoài.

9

Lý Tử Chính rút khăn giấy ra lau miệng, nói với Cố Thanh Thanh: “Từ giờ đến khi thi chỉ còn một tuần, trong tuần này sáu giờ tối mỗi ngày em đến chỗ tôi, tôi sẽ dạy em đến 9 giờ. Sau này em có thể thi được bao nhiêu điểm đều tùy vào nhận thức của em.”

Sau đó mỗi tối Cố Thanh Thanh đều bị Lý Tử Chính bắt đến chỗ anh ta học, phải làm mấy bài kiểm tra khó như ma như quỷ. Lý Tử Chính ra đề rất biến thái, đầu Cố Thanh Thanh nghĩ về phương án phác họa kế hoạch cũng muốn nổ tung. Cố Thanh Thanh cảm thấy đời này cho tới bây giờ cô chưa bao giờ sống 3D như thế.

Không cam lòng chỉ có một mình chìm nổi trong dầu sôi lửa bỏng, mỗi ngày khi Cố Thanh Thanh trở về ký túc xá đều ném đề của Lý Tử Chính cho các bạn cùng phòng, nghiêm túc nói với họ: “Đề này chắc chắn sẽ thi, làm đi!” Vì vậy các bạn cùng phòng lại vô đầu bút tai cùng cô chìm nổi trong dầu sôi lửa bỏng.

Một tuần sau trong phòng thi, khi Cố Thanh Thanh cầm đề thi, hai mắt tròn tròn, miệng mở hình chữ O, ặc, cái đề này cô biết làm hết! Mặc dù Lý Tử Chính không giới hạn đề thi cho cô, nhưng những bài tập mỗi tối anh ép cô làm đều cùng dạng với đề thi!

Sau khi thi xong, Cố Thanh Thanh vừa trở về ký túc xá lập tức được tập thể các bạn cùng phòng quây lại.

Cô hào hùng vỗ ngực nói : “Mấy cái này đều là chuyện nhỏ ấy mà, không cần cảm ơn đâu, tất cả đứng lên đi, haha!”

Bạn cùng phòng kéo cánh tay đang vung vẩy của cô: “Thanh Thanh, cậu hiểu lầm rồi, chúng tớ không cảm ơn cậu, chúng tớ lạy vì cậu quá trâu bò! Ra khỏi phòng thi chúng tớ nghe người khác nói mới biết, từ khi thầy Lý đẹp trai đến trường chúng ta làm thầy giáo, xưa nay chưa bao giờ gọi ý đề cho sinh viên trước khi thi! Nghe nói năm ngoái có một chị khóa trên xinh như hoa như ngọc, chị ấy mặc đồ sexy đến chỗ thầy Lý đẹp trai vậy mà một cái móng tay cũng không hỏi được! Mà cậu! Cái con người menly nam tính như Thanh Thanh cậu lại làm được! ông Thanh, xin nhận lạy một lạy của chúng con!”

Cố Thanh Thanh đen mặt nhìn các bạn cùng phòng. Thật ra thì cô chỉ muốn các cô ấy cùng cô trải qua thời gian đầu sôi lửa bỏng thôi mà, không ngờ tình thế đảo ngược, cả đám đều tai qua nạn khỏi.

10

Sau khi kết thúc kì thi, trước khi được nghỉ, trường tổ chức hoạt động leo núi, hai khoa sẽ đi chung với nhau. Cố Thanh Thanh ở khoa thiết kế sân vườn bị gộp đi chung với khoa kiến trúc, mà người phụ trách hoạt động này thật trùng hợp – lại là Lý Tử Chính.

Cố Thanh Thanh không hào hứng với hoạt động này cho lắm, hôm leo núi cô đi sau cùng, lững thững theo sau, định tìm cơ hội chuồn đi. Đến giữa sườn núi, cô nhìn xung quanh, muốn xem Lý Tử Chính đang ở nơi nào, coi mình có cơ hội lười biếng hay không. Bất chợt phía sau vang lên giọng nói: “Đang tìm tôi à?”

Cố Thanh Thanh bị giọng nói quen thuộc hù dọa, sợ đến mức suýt thì nhảy dựng lên. Cô từ từ quay đầu, ngượng ngùng cười: “Thầy Lý, ha ha, là thầy à...”

Lý Tử Chính cũng cười theo: “Ha ha. Là tôi đây, làm sao, muốn trốn à?”

Cố Thanh Thanh cười tới mức mặt cứng đờ: “Làm gì có chuyện đó chứ, em giác ngộ cao như vậy thì sao lại làm thế được!”

Lý Tử Chính cười ha hả: “Tôi lại không nhìn ra trên người em có hai chữ giác ngộ như vậy đâu!”

Cố Thanh Thanh cười khan nói: “Thầy Lý, trước đây là em sợ thầy cho rớt môn nên mới không cãi nhau với thầy, còn giờ khác rồi, thi xong hết rồi nhé, nếu thầy còn áp bức em thì em không nhịn nữa đâu!”

Lý Tử Chính nhướn mày, ung dung nói: “Điểm thi đã có nhưng điểm chuyên cần trên lớp tôi còn chưa cho.”

Lập tức Cố Thanh Thanh suy sụp. Điểm chuyên cần chiếm bốn mươi phần trăm, Lý Tử Chính mà tức giận thì cô bị trượt môn này mất.

Cố Thanh Thanh bắt đầu xấn tay áo: “Thầy Lý, em quyết định tích cực leo núi!” Đi được hai ba bước, cô dừng lại, quay đầu giả hoạt nói với Lý Tử Chính, “Thầy Lý, hay hai chúng ta cược một lần nhé xem ai leo lên đỉnh núi trước, người thua phải công người thắng xuống núi.”

Lý Tử Chính cười cười, “Xem ra em rất muốn công tôi xuống núi!”

11

Vì muốn khi về Lý Tử Chính phải công mình, nên Cố Thanh Thanh dùng hết sức lực leo núi. Sức khỏe cô vốn không tệ, chủ yếu là do giữ hơi tốt, cái này là từ nhỏ hay cãi nhau với người khác nên luyện được. Vừa này do lười biếng nên leo chậm, bây giờ đã nghiêm túc nên tốc độ của cô rất nhanh. Phía trước thỉnh thoảng có một nhóm người khiến cô cảm thấy vướng vò cùng. Thế là cô chọn con đường mòn ít người đi. Lúc cô thờ hớn hớn leo đến đỉnh núi, kiêu ngạo quay đầu nhìn xuống mới phát hiện ra quanh phạm vi mây đậm trừ Lý Tử Chính đang đến gần thì cũng không có một vật thể sống nào khác.

Cô đứng trên đỉnh núi nhìn Lý Tử Chính cách đó không xa, thờ hớn hớn lớn tiếng kêu với anh: “Hô em đã thắng rồi ~ hô ~ giống như lao đến đây vậy ~ hô ~ thầy còn đứng ở đó làm gì? Hô ~ mau đến đây chuẩn bị đi, chờ lúc nữa công em xuống núi!”

Lý Tử Chính vẫn không nhúc nhích, ngoắc ngoắc tay với cô: “Em lại đây, tôi có chuyện muốn nói với em.”

Cố Thanh Thanh do dự bước đến: “Có chuyện gì thế ạ?”

Lý Tử Chính nhìn về mặt Cố Thanh Thanh, bình tĩnh nói với cô: “Tôi bị trật chân, không xuống núi được.”

Cố Thanh Thanh ‘ò’ một tiếng, mấy giây sau mới kịp phản ứng, vỗ đùi kêu lên: “Trẹo chân? Thật hay giả đấy? Trời sắp tối mất rồi, thầy cô tình phải không!”

Lý Tử Chính nhìn cô cười như không cười: “Tôi có ý đồ gì chứ?”

Cố Thanh Thanh cúi đầu nhìn ngực mình, không khác màn hình phẳng là bao, cô yên tâm, “Nói cũng đúng, chắc thầy cũng chẳng có ý đồ gì.”

Cố Thanh Thanh nhìn xung quanh, kêu to hai tiếng nhưng không thấy ai trả lời. Lý Tử Chính nói với cô mọi người cắm trại cách đây không xa, nếu không cô về trước gọi mấy người đến đỡ anh về.

Cố Thanh Thanh suy nghĩ một chút, chân thành nói với Lý Tử Chính: “Thầy Lý, nếu xuống dưới thì em không chắc sẽ quay lại đâu! Thầy có thể bị bỏ quên rồi hong gió thành xác ướp ở đây đấy!”

Lý Tử Chính cười: “Vậy em nói phải làm sao bây giờ?”

Cố Thanh Thanh khẽ cắn răng: “Không phải gần đây sao? Thôi bỏ đi, coi như tổ tiên em nợ thầy nên đòi con cháu như em phải trả! Thầy chi đường, em công thầy xuống núi.”

12

Cố Thanh Thanh công Lý Tử Chính đi từng bước từng bước xuống núi. Lúc mới công, cô nói với Lý Tử Chính: “Ồi thầy Lý, thầy cao như vậy mà sao lại nhẹ như con gà con thỏ, công thầy em cũng có thể đi nhanh như bay!” Đi được hai bước, cô bắt đầu thở gấp: “Thầy Lý, em nói này thật thầy đều ở trong xương đấy à, thầy quá nặng đấy!” Lại đi thêm hai bước nữa cô đã thở hồng hộc: “Thầy...Lý...Có phải... thầy bỏ đá trong túi không... Sao thầy càng ngày càng... nặng...”

Lý Tử Chính nằm trên lưng cô cười.

Cố Thanh Thanh tức giận: “Em bảo này... Có ai như thầy... chèn ép sinh viên...! Thật là...thiếu... đạo đức!”

Lý Tử Chính cười rất đáng đánh đòn: “Vậy em thả tôi xuống đi.” Cố Thanh Thanh đang công Lý Tử Chính, thấy vậy buông lỏng một chút thì nghe Lý Tử Chính âm dương quái khí nói: “Haizz, làm thầy giáo thật khổ, chân đã trọ cũng không được nghỉ ngơi, ngày mai còn phải trở về tổng hợp điểm thi nữa.”

Cố Thanh Thanh nghiêng răng, nắm tay xiết chặt lại, “Được rồi...Coi như tổ tiên em đều thiếu nợ thầy! Liên tiếp...hai đời!”

Lý Tử Chính chỉ đường cho Cố Thanh Thanh, bọn họ rất nhanh đã đến gần chỗ cắm trại. Cố Thanh Thanh nhận ra bọn họ cách chỗ cắm trại không xa lắm, chẳng qua vì cô công một đồng thịt lớn trên lưng nên cảm thấy con đường này cứ như đường đi lấy kinh ở Tây Thiên, vừa gập ghềnh lại dài đằng đẵng.

Lúc nghe thấy tiếng người, Cố Thanh Thanh thả Lý Tử Chính xuống: “Từ đây đến đó không xa, em dìu thầy qua!”

Lý Tử Chính nhướng mày nói với cô: “Sao vậy, sợ ai nói gì à?”

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Chương 52

Cố Thanh Thanh ngơ ra, lắc đầu đáp: “Không phải thế, em sợ các bạn nam thấy sức em như trâu có thể công thầy nhẹ như chim yến sẽ sợ làm người yêu của em.”

Lý Tử Chính cười “Phốc” một tiếng: “Nếp nhăn trên não em theo hình mê cung hả?”

Cố Thanh Thanh dìu Lý Tử Chính tập tễnh đến chỗ cắm trại, mới đi chưa được mấy bước thì bọn họ nghe trong trại có tiếng ầm ầm. Nghe kỹ có tiếng bạn học hét lên: “Thầy Lý! Thầy Lý, thầy ở đâu? Chỗ này có người đánh nhau!”

Cố Thanh Thanh còn chưa kịp nghiêng đầu nhìn Lý Tử Chính thì thấy cánh tay mình đã trống không, bên tai suột qua tiếng gió, bóng dáng bên cạnh “Vèo” một cái chạy đi. Cố Thanh Thanh trợn mắt há mồm nhìn Lý Tử Chính đi như bay về phía đám người, trong lòng chỉ còn lại hai chữ: Cầm thú!

13

Cố Thanh Thanh đến gần đám người, hai cô bạn cùng phòng chạy đến, kể chuyện mới xảy ra cho cô nghe.

Hóa ra người vừa đánh nhau là tên bạn trai cũ bắt cả hai tay của Triệu Nhã – Lý Tinh, còn người kia là bạn nam cùng khoa đang theo đuổi Triệu Nhã.

Lý Tinh cho rằng cậu trai kia “Ăn cọng cỏ mà từng gặm qua” là khiêu chiến với tự tôn của hắn ta, còn cậu trai kia nghĩ Lý Tinh “Trái đất là của mọi người chứ không phải của một mình cậu nên đừng có đề cao bản thân”. Hai người chửi nhau ầm ĩ, sau đó đánh lộn.

Cố Thanh Thanh hỏi bạn cùng phòng Triệu Nhã ở đâu; họ nói với cô: “Cậu ấy cảm thấy mất mặt đòi nhảy xuống núi, bây giờ lớp trưởng kéo cậu ấy vào lều khuyên bảo rồi.”

Cố Thanh Thanh nhìn vào đám người. Lý Tử Chính đã tách hai người kia ra, có điều Lý Tinh vẫn còn già mồm chửi bới.

Cố Thanh Thanh bực bội, đẩy mấy người chặn trước mắt ra, chửi Lý Tinh: “Tôi nói cậu này, coi người khác là cỏ vậy cậu là cái gì? Động vật ăn cỏ hả? Lại còn mặt dày tìm người khác đánh nhau, chính cậu là người bắt cá hay tay còn gì? Cậu điều toa tới mức người thường không tưởng tượng nổi, nếp nhăn trên não cậu theo hình mê cung hả?” Cô nói xong chợt nhận ra mình vô tình học theo câu của Lý Tử Chính, liếc Lý Tử Chính, cô thấy anh đang khẽ mỉm cười như không cười nhìn cô.

Lý Tinh bị cô đâm chọc, nổi giận chỉ tay về phía cô: “Cố Thanh Thanh, đừng tưởng rằng cô là nữ thì tôi không dám đánh cô! Cô dựa vào cái gì mà nói tôi? Tôi bắt cá hai tay, vậy cô xem lại mình là loại người gì đi? Ngày nào cũng trang điểm lộng lẫy đến chỗ thầy Lý, cô tán tỉnh thầy giáo hăng hái quá nhỉ, cô có tư cách gì mà nói tôi?”

Cố Thanh Thanh bị câu “Trang điểm lộng lẫy” chọc cho vui vẻ: “Tôi vẫn còn chưa tán tỉnh mà cậu đã tức như vậy rồi, nếu tôi làm thật không phải cậu tức chết à? Sao thế, cậu thích thầy Lý hả?”

Bạn học xung quanh cười ầm lên. Lý Tử Chính cũng bị cô chọc cười, chẳng qua trong nháy mắt, khóe miệng anh đã nghiêm nghị: “Đừng nói bậy bạ! Các em có phải là sinh viên không đấy? Tổ chức ở đâu không nở lấy ra dùng à?”

Cố Thanh Thanh nhận ra một khi Lý Tử Chính độc miệng rồi thì đẳng cấp không thua kém cô đâu.

Ầm ỉ bị Lý Tử Chính nói mấy câu đã dập tắt. Các bạn học tùm năm tùm ba trở về lều, Lý Tinh ngoan cố không chịu đi, Lý Tử Chính cau mày hỏi cậu: “Sao vậy? Còn muốn tranh cãi với tôi hả?” Anh chỉ Lý Tinh và cậu trai kia, “Hai em tới nay về viết bản tường trình và bản kiểm điểm cho tôi, trọng tâm là phải kiểm điểm mình, hiểu chưa?”

Cố Thanh Thanh một cười tít mắt. Đáng đời.

Lý Tử Chính nhìn cô một cái: “Bạn học này sao em còn chưa đi, muốn cùng viết bản kiểm điểm à?”

Cố Thanh Thanh rút cổ chạy đi. Sau lưng vang lên tiếng Lý Tinh kháng nghị: “Cô ta cũng mắng chửi người, tại sao cô ta không phải viết? Chắc chắn thầy có gì đó với cô ta!”

“Trong bản kiểm điểm của em nhớ ghi thêm tội không tôn trọng giáo viên, nếu không tôi sẽ báo lên nhà trường xử lý em.” Lý Tử Chính thản nhiên nói với Lý Tinh.

“Em sẽ tố cáo với thầy hiệu trưởng!” Lý Tinh kêu khàn cả giọng. Đây là câu nói Cố Thanh Thanh nghe được khi vào lều.

Trước kì nghỉ, Cố Thanh Thanh nghe các bạn cùng phòng nói: Nhờ phúc Lý Tinh, Lý Tử Chính bị thầy hiệu trưởng gọi lên phòng nói chuyện.

“Nghe nói hiệu trưởng hỏi thẳng thầy Lý có phải đang yêu sinh viên không, còn bảo thầy ấy phải nghĩ đến hậu quả, trường chúng ta không cho phép giáo viên và học sinh yêu đương.” Bạn cùng phòng nói với Cố Thanh Thanh.

Cố Thanh Thanh cảm thấy thật oan uổng, cô đi tìm Lý Tử Chính, hỏi anh hiệu trưởng có gây bất lợi gì đối với anh không.

Lý Tử Chính cong cặp mắt hoa đào, hỏi ngược lại cô: “Em hỏi là vì tò mò hay vì lo lắng?”

Cố Thanh Thanh đắm ngực mở miệng: “Trời đất ơi! Thầy nói xem chúng ta trong sạch vậy mà còn dính chuyện này, có oan hay không chứ!” Cô chuyển đề tài, “Mà cũng thiệt thòi ghê, giá như có chuyện gì còn hơn.”

Lý Tử Chính sắc: “Em có ý với tôi đấy à?”

Cố Thanh Thanh liếc mắt: “Khuôn mặt này của thầy đúng là kêu gọi ý đồ của người khác, cơ mà tính cách thì... hừ, không ai ưa nổi!”

Lý Tử Chính cười ha ha.

14

Năm học mới bắt đầu, Cố Thanh Thanh đã là sinh viên năm tư.

Mới qua khai giảng chưa được mấy ngày các bạn cùng phòng đã mang về tin động trời: “Thanh Thanh! Lý Tử Chính xin thầy hiệu trưởng từ chức rồi!”

Cố Thanh Thanh sửng sốt: “Là bởi vì Lý Tinh đồn thầy ấy là bạn trai tớ hả?”

Các bạn cùng phòng cũng ngờ ra: “Thanh Thanh à, cậu nghĩ nhiều rồi, không liên quan gì đến cậu đâu, nghe nói nhà thầy ấy có công ty thiết kế, gần đây công ty nhận nhiều hạng mục quá nên bận rộn, cho nên thầy ấy phải trở về quản lí!”

Cố Thanh Thanh ‘Ồ’ một tiếng: “Thầy ấy cũng bận rộn ấy nhỉ!”

Nghe các bạn cùng phòng hào hứng thảo luận xem chức vụ của Lý Tử Chính trong công ty rốt cuộc là chủ tịch hay tổng giám đốc, Cố Thanh Thanh chợt không biết tin này mang đến cho mình cảm xúc gì —— là bình thường chẳng sao hết, là ngạc nhiên, hay là mất mát.

Sầm tổi, ma xui quỷ khiến thế nào mà Cố Thanh Thanh lại đến ký túc xá giáo viên, lúc đang do dự không biết có nên lên hay không, thì một bóng người

cao lớn từ trong hành lang xuất hiện, đó là Lý Tử Chính đang kéo valy đi ra.

Cố Thanh Thanh không kịp suy nghĩ nên tránh ra hay chạy đến thì Lý Tử Chính đã đến gần cô.

“Xem ra em biết chuyện rồi chạy tới tiền tôi. Coi như em còn có chút lương tâm.” Lý Tử Chính cong cặp mắt đào hoa, cười híp mắt nói.

Đầu óc Cố Thanh Thanh như bị ngắt điện, ập úng hai tiếng sau đó mới mở miệng hỏi thẳng: “”Này, cái đó, không phải là bởi vì lời nói nhảm của Lý Tĩnh về em và thầy nên thầy mới đi chứ?”

Lý Tử Chính đang nghiêm túc suy nghĩ: ”Ừ... Thật ra đây cũng là nguyên nhân...”

Cố Thanh Thanh tái mặt, Lý Tử Chính nín cười nói hết nửa câu sau,”...Có điều tôi vẫn muốn kiếm nhiều tiền hơn.”

Cố Thanh Thanh nghe vậy mới bình thường lại, “Được rồi, nghe câu muốn kiếm nhiều tiền hơn của thầy em cũng yên tâm.”

Lý Tử Chính cười: “Cô bé, em vô tâm thật, chút áy náy của em như gió thoảng qua vậy.”

Cố Thanh Thanh ra vẻ chân thành: “Đòi người được bao lâu, còn sống thì cứ tìm niềm vui thôi!”

Lý Tử Chính gõ lên tay nắm valy: “Cuối tuần ra ngoài, tôi đưa em đi tìm niềm vui.”

Cố Thanh Thanh nhớ lại lịch học, trả lời: “Báo cáo thầy Lý, cuối tuần em còn có môn tự chọn.”

Lý Tử Chính nhướn mày: “Nghỉ đi, có người tự nguyện thay em điểm danh đấy!” Anh dừng một chút, đột nhiên ghé sát lại Cố Thanh Thanh, “Còn nữa, tôi không còn là thầy của em, lần tới nhớ đổi xưng hô.”

Nhìn khuôn mặt bỗng nhiên phóng to trước mặt, Cố Thanh Thanh thấy tim mình bỗng loạn nhịp.

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Chương 53

Tối thứ sáu, Cố Thanh Thanh chợt thấy phân vân. Nhìn bên ngoài thì thấy cô phân vân vì không biết ngày mai có nên đi học môn tự chọn không, còn thực tế là cô đang nghĩ đến lời Lý Tử Chính nói cuối tuần đưa cô đi chơi, không biết anh nói nghiêm túc hay chỉ đùa thôi.

Tắt đèn nằm trên giường, đang mơ màng sắp ngủ thì màn hình di động sáng lên, có tin nhắn đến. Cố Thanh Thanh cầm điện thoại lên, tin nhắn viết: “Sáng mai chín rưỡi ở CBD, tôi đưa em đi chơi.”

*CBD: trung tâm thương mại

Cố Thanh Thanh cười toét miệng gõ chữ: “Em còn tưởng thầy đùa chứ!”

Đối phương trả lời rất nhanh: “Trông tôi không đáng tin như vậy à?”

Cố Thanh Thanh cười tươi hơn: “Giống.”

Đối phương nhắn lại: “Em đã nghĩ tôi như vậy, tôi cũng muốn ‘không đáng tin’ một lần xem sao.”

Cố Thanh Thanh cười hì hì: “Thật ra em có một vấn đề muốn hỏi, ngày mai khi gặp thầy thì em phải xưng hô như thế nào đây thầy Lý?”

Chờ một lúc lâu cũng không thấy đối phương nhắn lại, Cố Thanh Thanh chờ có chút sốt ruột, dùng tay gõ gõ mép giường. Triệu Nhã ở giường trên không nhìn được, ném cái gối xuống đầu cô: “Cố Thanh Thanh, hơn nửa đêm cậu không ngủ đi còn phát xuân cái gì thế!”

Cố Thanh Thanh ôm gối hỏi cô ấy: “Xuân cũng không cần phát lúc nửa đêm mà! Tiểu Nhã à, nếu bây giờ cậu gặp Lý Tử Chính ở trên đường thì cậu sẽ gọi thầy ấy là gì?”

Triệu Nhã buồn ngủ cầu nhàu: “Còn quan tâm xưng hô làm gì, trước hết tớ sẽ đi thẳng tới, có gì nói sau.”

Cố Thanh Thanh lú lờ, lúc này màn hình di động sáng lên.

Lý Tử Chính chỉ trả lời hai chữ: “A Chính.”

Tay Cố Thanh Thanh run lên, thế là điện thoại rơi luôn vào mặt.

16

Lúc hẹn gặp Lý Từ Chính ở CBD, Cố Thanh Thanh đang suy nghĩ, thấy anh thì kêu một tiếng: “Ha ha, Lý A Chính!”

Lý Từ Chính hí mắt cười với cô: “Mấy ngày không gặp mà em lại thay đổi tên của tôi.”

Cố Thanh Thanh cười hì hì, bắt đầu vui vẻ kể chuyện trong trường, phát huy tinh thần bà tám.

Lý Từ Chính vừa cười hí mắt nghe vừa dẫn cô sang đường.

CBD đường rộng người đông. Lúc đèn xanh, hai bên người sang đường như dòng nước tập hợp giữa trung tâm, Cố Thanh Thanh và Lý Từ Chính suýt nữa thì bị tách ra bởi đám người, cũng may vào lúc mấu chốt Lý Từ Chính cầm lấy tay Cố Thanh Thanh, dắt cô băng qua đám người.

Cả đường đi Cố Thanh Thanh chỉ lo kể chuyện, không nhìn xe không nhìn người, Lý Từ Chính dắt cô đi như thế nào thì cô đi như thế. Mãi tới khi qua đường xong, lúc nói chuyện cần vung vẩy tay, cô rất tự nhiên thả tay Lý Từ Chính ra làm vài động tác.

Lý Từ Chính yên lặng lắng nghe, cuối cùng không nhịn được cong cặp mắt đào hoa cười với cô. Cười một lúc, Cố Thanh Thanh nhìn anh, vẫy cánh tay mới bị cầm “Thầy Lý, thầy vừa không tuân thủ đạo đức với sinh viên của thầy!”

Lý Từ Chính cong cặp mắt đào hoa khiến người khác say mê: “Tôi chỉ lo lắng cho sự an toàn của sinh viên thôi!”

Cố Thanh Thanh nhe răng chỉ tay về phía quán ăn đối diện đường quốc lộ: “Em muốn quay về ăn cái kia.”

Lý Từ Chính cầm tay cô: “Đi thôi, thầy Lý sẽ dắt em qua đường an toàn!”

17

Học kỳ hai năm tư, về cơ bản Cố Thanh Thanh không có tiết học nào, trường học khuyến khích sinh viên đi tìm công ty thực tập.

Lúc các bạn cùng phòng đều đang vất vả tìm chỗ thực tập, thì Cố Thanh Thanh lại vô tư khiến người ta bực mình. Triệu Nhã hỏi cô có phải đã tìm được công ty nào tốt không, cô gật gù đắc ý hèn hạ trả lời: “Có chỗ khóc lóc năn nỉ tớ vào thực tập rồi!”

Lý Từ Chính đã sắp xếp cô đến công ty của anh thực tập từ trước, rồi “Tay nắm tay” sẽ dạy cô vẽ thiết kế.

Cố Thanh Thanh ở trong công ty của Lý Từ Chính như một con cá chạch được thoa dầu, nhanh chóng hòa đồng với tất cả mọi người. Nhưng chỉ có một người tên Tần Hảo, là bạn học kiêm trợ lý của Lý Từ Chính thì cô chưa từng thấy.

Lúc không có ai, nhân viên của Lý Từ Chính nói với Cố Thanh Thanh: “Tổng giám đốc Tần là một đại mỹ nữ đấy, bây giờ đang phụ trách việc mở rộng hạng mục ở nước ngoài. Trước kia lúc em chưa xuất hiện, bọn chị vẫn cho rằng tổng giám đốc Tần và tổng giám đốc Lý là một đôi đấy! Nhưng sau khi em đến đây, bọn chị hoang mang rồi nè.”

Cố Thanh Thanh hỏi bọn họ tại sao lại cảm thấy hoang mang, thì câu trả lời là: “Mặc dù em không xinh bằng cô ấy, nhưng làm việc lâu rồi thấy em rất đặc biệt, em còn rất nhiệt tình, nếu cãi nhau có em giúp đỡ thì chắc chắn thành công. Bọn chị học được rất nhiều cách dùng từ lạ lẫm, em khiến bọn chị trở nên mạnh mẽ hơn nhiều!”

Cố Thanh Thanh nghe xong đen mặt, hóa ra nhân cách và sức hấp dẫn của cô chủ yếu đến từ cái miệng độc này.

Một ngày không lâu sau đó, lúc cô đang nằm trên bàn vẽ bản thiết kế, bỗng nhiên ngẩng đầu một cái thì thấy một khuôn mặt vô cùng xinh đẹp.

Cố Thanh Thanh nhìn khuôn mặt hoàn mỹ không góc chết nào trước mắt, không kim được phát ra một tiếng cảm thán: “Chị à, chị đẹp quá.”

Người đẹp cười phì một tiếng: “Được rồi, nghe câu này của em, chị thất bại rồi.”

Người đẹp đứng thẳng, tự giới thiệu mình với Cố Thanh Thanh: “Xin chào, chị tên Tần Hảo, là người thích Lý Từ Chính lâu lắm rồi. Nghe nói gần đây cậu ta thích một cô bé không xinh bằng chị, là học sinh của cậu ta, hơn nữa cậu ta không muốn mang danh yêu học sinh của mình nên còn nghĩ làm giáo viên, nói chờ cô bé tốt nghiệp rồi mới dạy tiếp. Chị nghe xong còn không tin, cố tình chạy về đây xem sao.” Chị nháy mắt mấy cái với Cố Thanh Thanh, “Kết quả tốt rồi, nhìn xong buồn không chịu nổi.”

Cố Thanh Thanh mê gái đến gần người đẹp: “Nhưng chị à, nếu phải chọn giữa Lý Từ Chính và chị thì em muốn chọn chị.”

Tần Hảo cười ha ha, giọng Lý Từ Chính vang lên: “Học sinh vô lương tâm, biết thế năm đó tôi nên để em trượt mới đúng!”

18

Ngày Cố Thanh Thanh tốt nghiệp đại học, Lý Từ Chính đến chúc mừng cô. Lúc đi tới ngã tư, cô chợt dừng lại.

Đèn giao thông chuyển sang màu xanh nhưng Cố Thanh Thanh vẫn đứng im.

Lý Từ Chính nhướn mày hỏi cô: “Em đang nghĩ gì đấy?”

Cố Thanh Thanh vung vẩy tay cười hì hì: “Chờ thầy thiếu đạo đức với em, thầy Lý!”

Lý Từ Chính nắm bàn tay cô, cặp mắt đào hoa cười cong cong.

19

Nhiều năm sau, gió đêm hiu hiu, ánh trăng sáng rực rỡ. Con gái vui ở trong ngực mẹ làm nũng.

“Mẹ, chuyện ngược nhất mẹ từng làm là gì?”

Cô ôm con gái từ từ vỗ về.

“Chuyện ngược nhất là gì à? Chắc là lúc học đại học, chị em của mẹ gặp phải một tên thay lòng đổi dạ, mẹ đã lao đến kí túc xá của anh ta, dùng hết sở học cả đời để chửi bới người kia. Nhưng người kia lại không hề biết xấu hổ, mẹ càng chửi anh ta càng cười.

Con gái kinh ngạc, hỏi liên tiếp: “Sau đó thì sao?”

Cô nhớ lại chuyện cũ, trong lòng vô cùng ảm áp và mềm mại.

“Sau đó có người gõ cửa nói thưa thầy, mẹ mới nhận ra mình đi sai tầng rồi, vào nhầm kí túc xá của giáo viên.”

Cô liếc mắt nhìn chồng mình đang ngồi trước bàn đọc sách, cặp mắt đào hoa cong cong đang cười với cô.

”Thầy giáo kia mới tốt nghiệp mấy năm, vẫn còn rất trẻ, mẹ đi nhầm tầng cho rằng anh ta là người nam sinh kia, kết quả đã mắng sai người.”

Con gái có chút lo lắng: “Vậy người ấy có trách mẹ không? Sau đó thế nào?”

Cô ôm con gái cười vô cùng ảm áp: “Sau đó con chính là con gái của hiệu trưởng trường đấy thôi!”

Con gái nhìn mẹ một chút lại quay sang nhìn ba, kêu “A” một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Chương 54

Mẹ tái giá, nàng có huynh kế. Huynh kế nghiêm túc kiệm lời, nàng lại bướng bỉnh hay mắc lỗi. Mỗi khi làm sai nàng lại bị huynh kế trách phạt không cho ăn cơm. Nàng hầu ăn là thế, điều kinh khủng nhất mà nàng không nhịn được là không được ăn gì, từ đó về sau, nàng đối nghịch với huynh kế khắp nơi, đầu nhau mãi, nàng lại thấy mừng thầm. Sau khi cha dựng mắt, hấn tách nàng ra khỏi hộ tịch nhà mình. Lúc nàng đang đau lòng không ngớt, đột nhiên huynh kế lại nói một câu: Không tách nàng ra khỏi hộ tịch, chẳng lẽ nàng muốn ta cưới muội muội của mình.

1

Vừa tỉnh lại, Thúy Nhi không chờ nổi báo cho ta hai chuyện.

Chuyện thứ nhất: “Tiểu thư à, bây giờ mặt trời đã lên cao tới ba cây sào rồi, chúc mừng tiểu thư lại tiết kiệm lương thực giúp Tăng gia.”

Cái giọng điệu quái gở kia ra ta đây đã khinh thường như heo chết còn sợ gì phòng nước.

Việc thứ hai là: “Tiểu thư, thiếu gia không ở nhà! Hôm nay thiếu gia ra ngoài từ sáng sớm!”

Ta lập tức xốc chăn nhảy xuống giường, vừa đi giày vừa vội vàng cắn ca cắn câu với Thúy Nhi: “Hắn không ở nhà à? Sao em không đánh thức ta sớm hơn một chút!”

Lần này đến phiên Thúy Nhi tròn mắt nhìn ta.

“Ngược lại nhé, nô tì cũng muốn gọi tiểu thư dậy sớm! Nhưng nhìn tiểu thư ngủ như heo chết vậy đó, cứ cho là nô tì dội nước sôi trên người thì chưa

chắc cô đã tỉnh!”

...

Nha đầu này, càng ngày càng lớn gan, định che trời đây à, có thật là nô tỳ không vậy, có chỗ nào giống thế!

Ta liếc nàng cái nữa: “Đừng nói nhảm, lãng phí thời gian! Ta đi rửa mặt đây, em xuống bếp gói ít đồ ăn mang đi, mau mau chuồn ra ngoài chơi thôi!”

Thúy Nhi lại ném trả lại cái liếc mắt cho ta, uể oải đi xuống bếp.

Ta run rẩy, không biết đôi chủ tớ nhà mình cứ trợn trắng mắt nhìn nhau thế này có thành hai người mà không nữa.

2

Ta tên là Tăng Ly, Tăng trong nhà họ Tăng giàu có, Ly trong Hòa ly, mọi người xem ta là Tăng gia Tam tiểu thư.

Tại sao lại “xem là”? Rất đơn giản, bởi vì mặc dù mẹ ta là nữ di thái của lão gia nhà họ Tăng (Thiếp thứ 5), nhưng ta lại không phải là nhi nữ ruột của ông — mẹ dẫn ta theo khi gả vào Tăng gia, ta cũng có một người cha ruột, là một vị tú tài không chịu làm việc đàng hoàng, tay không khéo, vai không quen vác nặng, thế mà còn không lo học hành cho giỏi, theo người ta chơi cờ đánh bạc đến nỗi bán nhà bán đất, ngay khi ông ta đang do dự có nên bán vợ độ con không, mẹ ta đã tới xin trưởng lão trong tộc đứng ra phân xử, hòa ly với cha ruột của ta.

Sau đó vì mẹ ta là bông hoa đẹp nhất trong thôn, làm cho Tăng lão gia vô tình ngang qua lại rơi vào mê đắm. Chỉ vì muốn chinh phục tâm hồn thiếu nữ của mẹ ta, lão gia còn trịnh trọng hứa hẹn sẽ xem ta như là con của mình. Thấy lão gia cam đoan như thế, cộng với sức tấn công hung hãn của bạc vàng đôi lấy hoa tươi, bánh béo kẹo ngọt và lãng la tơ lụa, mẹ ta đã bị tán đổ rất nhanh. Thế là mẹ dẫn đứa con ghê là ta đây gả vào Tăng gia.

Có lẽ là do sắc đẹp chất phác chân quê của mẹ khiến lão gia rung động, lão gia chiều chuộng mẹ ta đến lật trời.

Mà ta là con của chồng trước, mẹ quý con nhờ; sống ở Tăng gia những tháng ngày tiêu dao sung sướng, cho tới bây giờ khi nào muốn ngủ thì đi ngủ, muốn dậy thì thức dậy, không ai dám lấn molest nửa câu.

Thế mà sau khi lão gia qua đời, ta những tưởng ta tháng ngày tươi đẹp cũng chấm dứt từ đây, ai ngờ Tăng lão gia lại là một ông lão rất có tình có nghĩa, ông lập di chúc rằng, trừ khi người thừa kế Tăng đại thiếu gia, Tăng Nhan đối xử tử tế với mẹ con chúng ta, nếu không ta có quyền đốt sạch Tăng gia mà không phải chịu bất cứ trách nhiệm nào— Lão gia còn ghi rõ, di chúc này đã chứng thực toàn bộ với Huyện thái gia.

Vì vậy, mặc dù phải tiết chế một chút, nhưng cuộc sống của ta ở Tăng gia cũng không bị thảm quá.

3

Nói tới người thừa kế của Tăng lão gia, Tăng đại thiếu gia Tăng Nhan, ta bất giác run rẩy cả da đầu. Ta phải gọi tên này là đại ca, bởi vì hần quá mức tuần tú nên các tiểu thư quý bà khắp cả thành nhất trí tôn lên làm đệ nhất soái— đúng là cái tước hiệu khiến cho người ta phát sốt phát rét... Nhưng mà, đúng là hần cũng đẹp trai thật đấy, ít nhất là trong số những người mà ta từng gặp gỡ, hần chính là tuần tú nhất.

Ấy mà đẹp thì có ích gì chẳng? Lúc hần nhìn ta gương mặt luôn lạnh lùng cứng nhắc như băng tảng, vẻ mặt đó như kiêu chán ghét gì ta lắm, làm ta muốn ho khan ỏi máu, giả đang bệnh liệt giường để không phải gặp mặt tên kia.

Thực ra không phải với ai hần cũng lạnh lùng là vậy, với những người khác hần vẫn luôn hòa hòa khí khí, chỉ có mỗi mình ta, lúc nào cũng làm như ghét bỏ kiêu nộ tiền mấy đời mà không trả. Thì ta là em kế mà! Nhưng em kế thì cũng là em chứ, hần đối xử như thế cũng quá bất công...

Có một lần ta lên lút uống rượu, định mượn ma men để nói chuyện thẳng thắn với người kia, nói một cách chân thành, làm người là phải giống như cha hần vậy, phải có một tấm lòng bao dung bác ái, nhắc hần phải yêu con gái người khác như con gái của mình, yêu muối muối của người khác như muối chính mình.

Nhưng hần chỉ trả lời ta một câu: “Nàng không phải là muối muối của ta.”

Lúc ấy ta thấy rất không vui, nói luôn: “Muối là muối muối của huynh!”

Hần nói: “Không phải.”

Ta đáp, “Phải!”

Hần bảo: “Là cái gì?”

Ta nói: “Muối muối huynh*!”

*em gái huynh: là một câu chửi

Hần nói: “Ta không thích con gái nói chuyện thô lỗ như thế.”

Sau đó hắn xoay người đi thẳng, bỏ lại ta đằng sau say đến run lẩy bẩy, từng đợt gió không ngừng qua.

“Ông nó chứ, ta thô lỗ lúc nào.”

4

Trước kia, lúc lão gia còn sống, khi nào rảnh rồi ta sẽ giả nam nhân trốn khỏi phủ đi chơi, chuyện này cũng chẳng có gì ghê gớm, lão gia cứ mắt nhắm mắt mở rồi cho qua. Nhưng sau khi lão gia qua đời, thiếu gia trở thành đại gia, vận mạng của ta không tốt như xưa nữa.

Cứ khi nào hắn ở nhà, chưa bao giờ ta trốn được thành công. Không biết có phải tên đại thiếu gia biến thái kia ăn no rồi việc quá hay không, cho dù cạnh giường chó có biết bao cơ sở ngầm đi nữa, mấy lần ta chui ra từ đó tính tìm đường hóng mát thì đều bị hắn bắt sống ngay tại chỗ.

Ta nổi điên đến mức mặt chỉ thiên ngón tay chỉ địa trước mặt hắn rồi thề độc: Nếu ta phát hiện ra ai là người mách lẻo, nhất định ta sẽ lột da hắn, lóc xương hắn ăn thịt hắn! Đối mặt với biểu cảm căm căng nghiền lợi của ta, hắn lại vô cùng bình thản lệnh dắt vài con chó đến đây, tung từng hơi ta: “Tăng Ly, nhiều đứa mặt báo như vậy, nàng muốn ăn từ con nào trước đây? Cứ chọn tự nhiên, không ăn hết ta sẽ giúp nàng!”

Nhìn mấy con súc sinh chắc nịch thở hồng hộc phì phì, ta vô thức lại run lên từng đợt, cuối cùng chỉ mắng được một câu: ” Lũ chó tay sai!”

5

Từ đó, nếu ta muốn trốn ra khỏi phủ thì chỉ có thể nhân lúc Tăng đại thiếu gia không ở nhà, hơn nữa còn phải bảo đảm không bị hắn phát hiện. Nếu lúc về hắn biết ta chạy thoát, chắc chắn sẽ nghĩ ra đủ trăm phương ngàn kế, đầu tiên là đưa mẫu thân ta đi dâng hương trong miếu, mấy ngày không về được, mà trong mấy ngày này ta không còn chỗ dựa chỉ có thể ngoan ngoãn nhận hình phạt mà thôi.

Cách hắn phạt ta thì vô cùng cảm thú, hắn giam ta ở cùng chỗ với hắn, buộc ta... phải nhìn hắn ăn cơm! Tất cả đều là thịt cá và sơn trân hải vị hiếm có khó tìm! Ăn ngon mà lại nhiều như vậy, chỉ mình hắn được ăn, còn ta lại phải ngồi nhìn hắn, không được một miếng nào!

Ta bị hắn đối xử như vậy đó, thèm thuồng mà lại đói meo rêu, mấy ngày liên tục như muốn điên lên được. Hắn phong tỏa ta cực kì nghiêm ngặt, diệt sạch mọi khả năng mà Thúy Nhi lợi dụng để tiếp tế đồ ăn tới cho ta.

Có một lần ta thèm không chịu nổi, dùng cảm lật ngược bàn cơm của hắn ta, chỉ vào chớp mũi hắn rồi hỏi, huynh đối xử với em ruột của mình cũng tàn ác thế sao?

Hắn đáp: “Các muội ấy không như nàng vậy đâu, không nghe lời, nghĩ đủ cách chạy ra ngoài, sao ta phải làm thế kia chứ?”

Ta nói: “Không phải vì không muốn ra ngoài mà chỉ tại các nàng ấy sợ huynh!”

Hắn nói: “Ai sợ ta?”

Ta nói: “Muội muội huynh!”

Hắn nói: “Tăng Ly, ta nói với nàng rất nhiều lần, con gái không được thô lỗ như vậy nữa.”

Ta run rẩy điên cuồng hỏi hắn: “Muội thô lỗ lúc nào?”

Hắn nói: “Có phải nàng chưa bao giờ ra ngoài chơi đâu chứ, chẳng lẽ nàng không biết ba chữ muội muội người đang là câu mắng chửi thời thượng nhất đây à?”

Ta không biết thật đấy, muội muội nhà huynh!

Còn nữa đại ca à, ta đang đàm đạo với huynh đó nhé, không phải đang mắng chửi muội muội nhà huynh!

Ta đang hỏi huynh sao lại có thể đối xử tàn nhẫn với muội muội nhà mình như vậy chứ, muội muội nhà huynh!

Chỉ cho nhìn mà không cho ăn như vậy, ta thèm ăn, ta sẽ mất trí, ta sẽ ngã nhào vào huynh, muội muội nhà huynh!

Ta hung dữ nhào lên người hắn, Tăng Nhan, muội muội nhà huynh...

Ta đẩy ngã hắn, cười trên người hắn, giặt vạt áo rồi day day dữ dội, con giận sục sôi từ đáy lòng bột phát, ta rống lên: “Đại ca, muội đói, muội muốn ăn cơm!”

Không biết có phải hắn bị ta bóp chặt nên bức mình hay không, mặt đỏ phừng phừng ngay lập tức. Hắn quay mặt đi, ho khan một tiếng rồi trở về bình tĩnh, hỏi ta: “Đói mà còn mạnh thế à? Nàng có chắc mình muốn ăn cơm là do đói chứ không phải vì thèm ăn đó chứ?”

Ta: “...”

Muội muội Tăng Nhan nhà huynh! Ta thèm ăn đến nổi tức điên lên đấy! Điên thì sao? Thì sao hả?

Chương 66: Chương 55

Ăn qua loa gì đó, ta và Thúy Nhi đổi sang quần áo giả nam nhân, chạy ra khỏi phủ. Trước khi đi, ta không quên mò tìm cây quạt cầm tay trong phòng của Tăng Nhan.

Thúy Nhi rất khinh thường hành động đó của ta, nàng tròn trắng mắt hỏi: “Tiểu thư à, không phải cứ ai cầm quạt cũng có thể toát ra vẻ phong lưu hào phóng!! Trời thì rét, coi chừng bị cảm!”

Ta cầm cây quạt gõ vào đầu nàng ta không một chút nể nang: “Ta van em, ngực em “nhỏ” chứ ta thì không nhé – cái này ngày càng to lên kia kia! Ta cầm quạt là để che ngực được chưa!” Vừa nói ta vừa ưỡn ngực cho cô nàng nhìn thấy

Thật là phiền phức. Không biết có phải là do năm nay ăn nhiều bánh bao hơn năm ngoái không nữa, từ đầu năm nay, ngực của ta lại bắt đầu đau đau, càng đau thì lại càng nhô nữa. Trước kia dùng dải lụa trắng buộc ngực cũng không thấy khó gì, thế mà bây giờ chỉ cần quấn một vòng thôi đã đau thấu tâm can, trong lòng ta lại nảy sinh cảm giác ưu thương đau đớn muốn nói “muội muội nhà huynh” với Tăng Nhan.

Thật ra, nếu ta chưa gặp Tăng Nhị muội, em hai của Tăng Nhan, chưa nghe nàng ta ăn nói duyên duyên đủ thứ, có lẽ hôm nay ngực của ta vẫn có thể yên ổn cất giấu trong tấm vải quần này.

Đều tại muội muội nhà Tăng Nhan hết cả!

Ngày đó, ta thấy ngực căng phồng, chạy đi hỏi mẹ có chuyện gì xảy ra. Mẹ nói: “Ly Nhi đừng buồn, bộ ngực của con đầy đặn lắm đó! Đây là phúc đức mà ông trời ưu đãi cho con, không phải ai cũng có phúc này đâu! Sau này, ...ờ...nhất định sẽ rất thích!”

Ta hỏi: “...ờ..., là cái gì?”

Mặt mẹ đỏ lên từng chút một: “Chính là ...ờ...tương lai...ờ...của con.

Ta lại hỏi: “...ờ...tương lai của con là gì?”

Mẹ hờn dỗi ta: “Con bé này, sao mà cứ hỏi mãi vấn đề này thế hả! Đúng là chả biết thẹn thùng gì cả!”

Ta: “...”

Ta không biết thẹn nghĩa là sao? Ta hỏi mãi là sao? Từ đầu tới đuôi chỉ mình mẹ tự biên tự diễn tự mơ mộng viễn vông kia mà...

Sau đó, lúc ra khỏi phòng mẹ thì gặp Tăng Nhị muội, ta hỏi nàng luôn: “Mẹ tỷ có từng nói với tỷ thế này chưa: Nhị muội chớ buồn, bộ ngực của con đầy đặn lắm đó! Đây là phúc đức mà ông trời ưu đãi cho con, không phải ai cũng có phúc này đâu! Sau này, ...ờ...nhất định sẽ rất thích!”

Tăng Nhị muội lạnh lùng liếc nhìn ta: “Muội đang khoe khoang với ta đấy à?”

Ta nói: “Muội chỉ muốn biết, ...ờ..., là chỉ cái gì thôi.”

Nhị muội nói: “Ta không biết, muội đi mà hỏi mẹ mình ấy.”

Ta rất bình tĩnh nói cho nàng biết: “Mẹ ta nói: Ly nhi đừng buồn, bộ ngực của con đầy đặn lắm đó! Đây là phúc đức mà ông trời ưu đãi cho con, không phải ai cũng có phúc này đâu! Sau này, ...ờ...nhất định sẽ rất thích!”

Khóe mắt Tăng Nhị muội hơi giật giật: “Quả nhiên là muội muốn khoe khoang!”

Ta hơi hồ đồ: “Cái này là chuyện tốt sao?”

Tăng Nhị muội hừ lạnh: “Không phải à?”

Ta băn khoăn: “Phải không?”

Tăng Nhị muội tròn trắng mắt: “Sợ xấu thì ép chúng xuống là được!”

Ta khiêm tốn thỉnh giáo: “Ép thế nào?”

Tăng Nhị muội không nhin được: “Lấy hai tay ép xuống!”

Vì vậy mỗi tối trước khi ngủ ta đều cố xoa xoa ấn ấn chỗ đó xuống. Ai mà ngờ được, mấy tháng sau, hai đùi chúng nó lại to thêm thế này...

Vào ngày rằm tháng tám, ta chưa kịp may một bộ quần áo mới, mặc bộ đồ cũ từ năm ngoái vào trong đình nấp trắng với Tăng gia. Ngày đó, ta ăn rất ít vì thấy hơi tức ngực, tức đến nỗi cực kì không thoải mái.

Ngày tiếp theo, đại nương chuyên may quần áo trong nhà đã tới.

Chờ lúc đó ta mới hỏi đại nương: “Có phải mẹ ta cho mời đi tới không?”

Đại nương lắc đầu: “Không phải! Là Đại thiếu gia cho gọi tiểu nhân tới!” Bà vừa đo ngực cho ta vừa mỉm cười híp mắt, “Đại thiếu gia thật là tỉ mỉ, Tam tiểu thư cân đo một bộ đồ mới rồi!”

Sau khi đại nương đi, ta nghĩ mình cũng nên cảm ơn Tăng Nhan mới phải, thế là đi tìm hân.

Ta nói: “Cảm ơn.”

Hân hỏi ta: “Cảm ơn cái gì?”

Ta nói: “Huỳnh cho gọi thợ may tới làm quần áo mới cho muội.”

Hân nói: “Ồ.” Yên lặng một chút, hân nói tiếp: “Không cần cảm ơn. Ta chỉ sợ nàng chết ngộp thôi mà.”

Ta: “...”

Ta cũng yên lặng một chút.

Sau đó ta nói: “Tăng Nhan, muội muội huỳnh!”

7

Đi xuôi trên đường, ta hít hà hơi co co vai lại, mở quạt phe phẩy che trước ngực rồi mới hỏi Thúy Nhi: “Em có thấy chỗ này cao vượt trội lên không?”

Thúy Nhi nói nhỏ: “Đằng trước thì không thấy, nhưng bên cạnh có thấy!”

Thế là ta kéo Thúy Nhi qua bên cạnh, đi sát mép bên tường...

Hai bên đều có vật che, lần này sẽ không ai nhìn thấy!

Đang lúc đắc ý đi ngang qua lầu lớn nhất ở trong thành, đột nhiên ta cảm giác đỉnh đầu bị thứ gì đập phải. Đau thì cũng không đau lắm, chỉ cảm giác như “hoa trời rơi rơi”...

Thúy Nhi phẩy tay, lấy vật dính ở trên đầu ta xuống, đưa tới trước mắt ta rồi kích động kêu lên: “Tiểu thư, nhìn này! Là vỏ hạt dưa!”

Ta lập tức nổi giận!

Vỏ hạt dưa bay từ trên trời xuống, không sao; bay xuống trúng đầu ta, cũng không cần gấp; quan trọng là, vỏ hạt dưa đừng có ướt nhẹp như thế này được không! Ném xuống đầu người ta thì kinh quá!

Ta lập tức ngẩng đầu chống nạnh nhìn phía trên gầm thét: “Ai thế? Ai vứt vỏ hạt dưa đó?”

Từ trên lầu hai có một vị công tử nhô đầu ra, nhìn thấy ta thì híp mắt cười hi: “Ồ? Tiểu thư nhà ai đóng giả công tử đó?”

Ta giật thót, nghiêng đầu hỏi Thúy Nhi: “Hân nhận ra thân phận thật của ta rồi à?”

Thúy Nhi tròn mắt: “Tiểu thư à, em xin cô, cô chống nạnh hất ngực như thế, chỗ kia chót vót như núi vậy, không nhìn ra nữ nhân có họa mắt bị mù!”

Ta lập tức rút người. Sau đó lại ngẩng tiếp đầu lên, ta nói với vị công tử kia, không còn tức giận như trước nữa: “Này! huỳnh là người ở phủ nào? Người lớn trong nhà không dạy huỳnh nhớ bậc cũng phải tùy chỗ hả?”

Vị công tử kia ườn ra trước bậu cửa sổ, cười đùa cợt nhã hỏi lại ta: “Vậy, cô nương là người phủ nào thế? Người lớn trong nhà không dạy cô là tiểu thư khuê các không được mặc đồ nam đi rong ruổi khắp thành sao?”

Ta thẳng tuột với hân: “Này! Tôi hỏi huỳnh trước đó!”

Hân đáp: “Được rồi, ta là Nhị công tử phủ thượng thư. Đến lượt cô!”

Ta nghĩ, nếu hần là nhị không bằng ta cũng nhị, hai người cùng nhị, hai người cùng vui.

Vì vậy ta ung dung nói cho hần biết: “Ta là Nhị tiểu thư phủ Tăng gia, nhà giàu nhất đấy.”

Hần dài giọng: “Ồ”, quay người nhìn bên trong cửa sổ, được một lúc lại thò đầu hỏi ta: “Cô là Nhị tiểu thư Tăng gia?” Giọng của hần có vẻ hơi kỳ lạ, ta nghe mà rất muốn hỏi thăm sức khỏe của muội muội nhà hần.

Ta không nhịn được, khoát tay chặn lại: “Đừng vậy đừng vậy! Đây! Tôi hỏi huynh có nên xin lỗi không?”

Hần tùy tiện nói một câu xin lỗi, sau đó lại hỏi ta: “Cô biết Tăng Nhan sao?”

Ta bật cười: “Huynh có biết Thượng thư không?”

Hần cười hi hi: “Cô nương giả nam nhân chạy đi dạo phố thế này, không sợ ca ca cô biết sẽ bị phạt quỳ trước bài vị tổ tông sao?”

Ta tròn trĩnh mắt nhìn hần: “Huynh ném vỏ hạt dưa toàn nước miếng ra đường như vậy không sợ cha huynh biết sẽ bị phạt đi quét đường không hả?”

Hần quay đầu nhìn vào trong cửa sổ một chút, như thể đang nói chuyện với ai, sau đó quay ra ngoắc ngoắc tay với ta, “Cô lên đây!”

Ta cũng ngoắc ngoắc tay với hần “Huynh xuống đây!”

Hần nháy mắt mấy cái với ta: “Ca ca cô bảo cô lên!”

Ta vỗ ngực một cái, bảo hần: “Tỷ tỷ huynh bảo huynh xuống!”

Bỗng nhiên mí mắt hơi giật giật... Hần mới vừa nói gì? Ca ca cô bảo cô lên?

Ca ca cô!

Dụi dụi mắt, ta cẩn thận ngẩng đầu nhìn lên: Một cái đầu đang từ từ lộ ra ở khung cửa sổ phía trên lầu...

Nhìn rõ cái đầu kia là ai, cây quạt trong tay ta rơi “bụp” xuống đất..

Người kia đứng ở lầu hai, ngoắc ngón tay với ta: “Đi lên đây.”

Ta cảm thấy từng đợt gió âm u đang thổi quét qua người...

8

Ta kéo Thúy Nhi leo lên từng bậc một, đến chiếu nghỉ giữa hai lầu, ta không kìm được quay đầu hỏi Thúy Nhi phía sau lưng, “Đây, hay mình chạy trốn nhị?”

Thúy Nhi đẩy cái mông ta lên trước. “Tiểu thư đang nghĩ hão huyền cái gì vậy? Tiểu thư, em xin cô, cô không muốn lẩn lộn ở Tăng gia nữa nhưng em vẫn phải nhận lương tháng của Tăng gia kia mà!”

Ta kinh ngạc: “Nha đầu này, em không biết lớn nhỏ ghê ta?”

Thúy Nhi vẫn đẩy ta: “Dù sao có phải tiểu thư phát bạc cho em đâu, là Đại Thiếu gia đó!”

Ta... sắp khóc rồi!

Ta hỏi Thúy Nhi, “Em có muội muội ở quê không?”

Thúy Nhi không hiểu gì cả, u mê đáp: “Có một, nhưng mà sao ạ?”

Ta nói: “Không có chuyện gì, thay ta thăm hỏi sức khỏe nàng ta!”

Lên trên lầu, ta mèm mèm đứng ở cửa không dám bước vào trong.

Tăng Nhan đang ngồi trước bàn, mí mắt rũ xuống vẫn không chịu ngước lên, hần nâng ly rượu trên tay vừa định đưa lên miệng, nhìn thế nào cũng giống kiểu giả vờ như đức hạnh.

Thế mà Thúy Nhi sau lưng ta còn háo sắc bưng bưng: “Oa! Tiểu thư xem, trong tôn quý lại có chút u buồn, đại thiếu gia soái ngậy người đi mất!”

Dưới chân ta mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã lộn thẳng xuống lầu.

Nha đầu này điên rồi!

Tăng Nhan thâm trầm nãy giờ không nói gì, công tử nhà Thượng thư mới mở lời trước tiên.

“Nhị muội, sao lại đứng ở đó? Mau tới đây ngồi đi!”

Ta lườm hần một cái: “Không có gia giáo!”

Hần bị ta làm cho sặc, nghĩ thế nào cũng không sao hiểu được: “Không phải đã xin lỗi rồi à, Nhị muội?”

Ta nói: “Ta đâu có chỉ chuyện huynh ném vỏ hạt dưa”.

Hần hỏi: “Ồ, thế cô nói cái gì?”

Ta nhủ mảy, chuyển đề tài hỏi hần: “Công tử nói xem, nếu cô nương chưa chồng mà bị một nam nhân khác gọi thẳng khuê danh thì có phải người đó không có gia giáo không?”

Nhị công tử cười cực kỳ rạng rỡ: “Đâu chỉ không có gia giáo chứ? Đó còn là đồ lưu manh!”

Ta luôn miệng phụ họa: “Đúng! Đúng! Chính là đồ lưu manh! Đúng rồi, còn chưa biết tôn tính đại danh của Nhị công tử?”

Nụ cười của Nhị công tử tươi như hoa: “Tại hạ là Liễu Hành! Nhị muội có thể gọi ta là Liễu ca ca hoặc Hành ca!”

Ta thấy cánh tay cầm ly rượu của Tăng Nhan run rẩy...

Liễu Hành hỏi ta: “Thế còn Nhị muội là?”

Ta chỉ chỉ Tăng Nhan: “Huynh hỏi ca ta ấy!”

Liễu Hành quay đầu nhìn về phía Tăng Nhan, Tăng Nhan ngược mắt lên, liếc ta một cái, mắt híp lại làm cho ta run rẩy.

Hần miễn cưỡng trả lời Liễu Hành: “Khuê danh của muội muội ta là Nhị muội.”

Gò má của Liễu Hành run lên: “Gì, gọi là Nhị muội?”

Ta nhìn hần cười đắc ý liên hỏi: “Đó, đồ-lưu-manh!”

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Chương 56

Ta đang cười vô cùng đắc ý, đột nhiên nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Tăng Nhan: “Lại đây.” Ta không kịp được run lên, về điều ngoa đành đá lập tức biến mất, vô cùng ngoan ngoãn bước đến ngồi xuống cạnh hần.

Liễu Hoành nhìn chúng ta vô cùng thích thú. Tăng Nhan một bên chậm rãi rót rượu cho mình, một bên bình thần nói với ta: “Ăn đi, cố gắng ăn nhiều một chút. Ngày mai Ngũ di nương phải vào miếu làm lễ tạ thần rồi.”

Ta: “...”

Hần đe dọa ta, hần đang đe dọa ta, hần nhất định đang đe dọa ta!

Cái tên đầu đất Liễu Hoành không biết đầu của tai neho gì hết, vậy mà còn ngồi bên lác đầu cảm thán: “Ca của cô đối xử với cô thật tốt! Cô giả nam chạy ra ngoài chơi vậy mà hần không mắng gì hết!”

Ngum máu tươi vọt tới cuống họng bị ta nuốt ngược trở lại.Đầu tranh một lúc, ta không thềm đếm xia đến hần ta mà quay sang hỏi Tăng Nhan: “Muội có thể gọi thêm mấy món nữa không?”

Tăng Nhan nâng mí mắt lên “Tùy.”

Ta giờ tay vẫy tiểu nhị rồi gọi thật nhiều món ngon. Lúc cầm đầu cầm cổ ăn còn nghe thấy Liễu Hoành không ngừng lải nhải.

”Ồ? Đùi gà đâu? Sao vừa cúi đầu xuống đã không thấy tằm hơi rồi? Muội muội của huynh đúng là dùng đũa như bay!”

”Ồ? Chân vịt đâu? Mới bới một bát com đã bị muội muội của huynh gấp mắt rồi.”

” Ồ? Bánh rán đâu? Mười cái bánh bay đi đâu mất tiêu rồi! Không phải muối muối của huynh chứ, ta không thấy huynh ăn mà! Cô nhai cũng không nhai mà nuốt luôn sao ?”

Liễu Hoàn – muối muối huynh, ăn cơm huynh không nói sẽ chết hả!

Ta cắn răng vờ như không nghe thấy tên họ Liễu kia làm nhảm.

Bên tai truyền đến tiếng hừ lạnh của Tăng Nhan, ta lén ngẩng đầu nhìn trộm hắn một cái, không ngờ hắn cũng đang liếc xéo ta, ánh mắt lạnh lẽo khiến cả người ta như đóng băng. . .

Bỗng nhiên hắn mỉm cười: “Ăn từ từ, ăn nhiều một chút, không đủ thì gọi thêm.”

Ta roi luôn đôi đũa trong tay.

Tăng Nhan muối muối huynh! Ăn một bữa cơm mà thôi, có thể dùng đáng sợ như thế không?

10.

Về đến phủ, ta rút vai muốn quay về phòng mình, lại bị Tăng Nhan tóm lại.

“Trí nhớ thật kém, đi bên này.” Hắn lạnh lùng nói.

Ta liều chết giãy dụa: “Mẹ muối ngày mai mới đi mà!”

Hắn tóm ta đến phòng của hắn: “Ta đâu có để nàng nhìn ta ăn bây giờ đâu, chỉ là. . .” hắn híp mắt nhìn ta, ” Nếu đã về nhà, thì bỏ mấy gói đồ xuống đi, cứ giấu theo trên người như vậy, rất mệt đó.”

Ta không nhịn được mà run lên, cười gượng: “Đồ vật gì chứ? Nói cái gì vậy ? Ha ha ha ha. . . ”

Hắn thả ta ra, ngồi xuống bàn, tự rót một chén trà rồi từ từ uống, lơ đãng nói: “Tăng Ly, nàng tự mình lấy ra hay để ta đến giúp nàng ?”

Ta đỏ mặt: “Tăng Nhan huynh là đồ khốn nạn! Nam nữ thụ thụ bất thân!”

Tăng Nhan nâng mi nhìn ta hừ một tiếng: “Không phải nàng nói nàng là muối muối ta sao? Huynh muối cần gì phải so đo nhiều như vậy!”

Ta tức giận: “Phi! Ta không phải muối của huynh! Nếu huynh dám lục soát người ta, ta hét lên cho coi!”

Hắn đặt chén trà xuống, đi về phía ta.

Ta hoảng hốt vội vàng lùi về phía sau: “Huynh định làm gì?”

Hắn nhướn mày: “Mấy hôm trước mới lắp thêm tường gỗ cách âm cho phòng này, vừa hay chúng ta có thể thử hiệu quả xem sao!”

Ta nháy mắt lên: ” Huynh đừng qua đây.”

Tăng Nhan sửa sang lại ống tay áo: “Vậy nàng tự xử đi.”

Ta đỏ mặt trong lòng, nghiêng răng nghiêng lợi từ bên trong ống tay áo bên trái. . . Móc ra một cái đuôi gà. . .

“Tiếp tục.” Tăng Nhan ưu nhã ngồi xuống uống trà.

Ta khẽ cắn răng, luồn tay vào ống áo bên phải. . . Móc ra chân vịt. . .

“Không được dừng.” Tăng Nhan vẽ mặt muốn ăn đòn bảo ta.

Ta nhắm mắt trả lời hắn: “Hết rồi!”

Mí mắt Tăng Nhan không thèm nhấc lên: “Còn.”

Ta: “Thật sự hết rồi!”

Tăng Nhan: “Còn nữa.”

Ta: “Thật sự thật sự hết rồi!”

Tăng Nhan: “Được thôi, để ta tự ra tay.”

Ta không thể làm gì khác, đành run rẩy gỡ mười cái bánh rán bên hông xuống ..

Tăng Nhan nhìn ta: “Tại sao lại ngừng?”

Ta tức đến nổi phôi: “Lần này thực sự hết rồi hết rồi hết rồi!”

Tăng Nhan nhìn ngực ta một cái, lắc đầu: “Tăng Ly, đừng có chối.”

Ta đỏ mặt tía tai, chỉ hận không thể bỏ nhào cần xé hẳn: “Muội chối làm quái gì?”

Tăng Nhan ho một tiếng, có vẻ như hơi quá sức, lỗ tai đỏ lên: “Khụ. Đừng tưởng rằng nàng giấu ở chỗ đó thì ta không làm gì được nàng.”

Ta cúi đầu nhìn ngực mình một cái. . .

Không phải hẳn nghĩ là ta giấu đồ ăn chỗ này chứ? Đại ca à, trí tưởng tượng của huynh thật phong phú! Đừng thấy chỗ này lớn mà nghĩ giấu đồ ăn ở đây như vậy chứ! Nó đã sưng lên vậy rồi, giấu kiểu gì?

Nó đã sưng lên vậy rồi, giấu kiểu gì? Chỗ này rõ ràng chỉ kẹp ngân phiếu được thôi

Lòng ta ngổn ngang: “Không có là không có! Huynh tin hay không thì tùy!”

Tăng Nhan đặt chén trà xuống, đứng dậy đi đến chỗ ta, tới trước mặt ta, dừng lại, giơ tay hướng về chỗ nhô lên của ta. . .

Ta nhắm mắt, thẳng lưng, ưỡn ngực. Ta không tin hẳn thực sự dám nắm!

Kết quả đợi nửa ngày cũng không thấy móng vuốt Lộc Sơn hạ xuống ngực. Chạm rãi mở mắt ra. . . Nhìn thấy móng vuốt kia cách ngực nửa tấc, chạm rãi ngừng đầu lên. . .

Ta không kìm được thốt lên: “Tăng Nhan, huynh chảy máu mũi kìa!”

11.

Bị Tăng Nhan giầy vò ba ngày, cuối cùng tôi cũng lấy lại tự do. Trước đây thường là năm ngày, lần này không biết tại sao thân thể của Tăng Nhan yếu ớt lạ thường, động một chút là chảy máu mũi, mấy lần trước còn đỡ, chảy một lần là dừng lại, nhưng lần cuối cùng khi ta không nhịn được nữa nhảy lên người hẳn xin ăn com, máu mũi của hẳn giống như cột nước, phun trào.

Ta thấy chướng mắt, tiện tay lau giúp hẳn, vậy mà hẳn lại đẩy ta ra, chỉ ra cửa lạnh mặt nói: “Đi ra ngoài !”

Ta hớn hờ chạy đi ngay.

Hai ngày sau mẹ dâng hương trở về, gọi ta vào trong phòng, ánh mắt lấp lánh hỏi ta: “Nghe nói. . . Tăng Nhan và con ở cùng một phòng, sau đó chảy máu mũi?”

Ta vừa găm táo vừa gặt gù: ” Vâng, chắc mũi huynh ấy đến tháng rồi.”

Chén trà trong tay mẹ rớt xuống.

“Ly, Ly Nhi! Nữ nhi không nên nói năng bừa bãi!” giọng mẹ run run.

Ta khó chịu đáp: “Thật mà!”

Chuyện cười vui thế mà mẹ lại coi như cái gì ghê gớm vậy. Ôi, thật muốn tìm một người thấu hiểu lòng ta. . .

Mẹ lấy lại bình tĩnh, hỏi ta: “Tăng Nhan nó. . . nó có chạm vào. Thân thể của con không?”

Ta thật thà đáp lời mẹ: “Vừa muốn chạm thì chảy máu mũi, nên không chạm được.”

Mặt mẹ trở nên trắng bệch, hoa dung thất sắc.

Mẹ nắm lấy tay Thúy Nhi, dặn dò cô ấy: “Đi gọi đại thiếu gia qua đây!” Đồng thời đẩy ta ra ngoài cửa, “Về phòng con đi, không gọi con thì không được đến!”

Ta bị mẹ đẩy không hiểu gì hết: “Mẹ, con. . .”

Mẹ chợt trở nên nghiêm khắc: “Đi đi!”

Được rồi, thật ra ta chỉ muốn nói, mẹ, mẹ cho con mấy quả táo để con mang về được không. . .

Không biết hôm đó mẹ nói gì với Tăng Nhan mà mấy ngày gần đây Tăng Nhan không đặc biệt “chăm sóc” ta nữa. Ta vui vẻ tiêu dao tự tại, lúc nào cũng chờ mong hấn ra khỏi phủ để ta lại chạy ra ngoài chơi.

Nhưng mà đợi mãi, hấn lại như mọc rễ ở nhà, phòng hấn đầy người ra ra vào vào, thần thần bí bí, không biết đang bận bịu cái gì.

Tự nhiên lại cảm rễ ở nhà như thế, thật đáng ghét!

Chán quá, ta chạy đi tìm Tăng Nhị muội giải sầu. Kết quả nàng ta bận tới mức quên trời quên đất.

Lúc ta vào phòng, đại nương chuyên may quần áo đang đo cho nàng. Ta nhìn thấy mà thèm, bèn chạy lại nói: “Nhị muội, tỷ định may quần áo mới hả? May cho ta một bộ với.”

Tăng Nhị liếc ta một cái: “Gấp cái gì? Rồi muội sẽ có cơ hội thôi!”

Ta bĩu môi. Đúng là keo kiệt, làm bộ quần áo giống nhau cũng không được.

Đại nương đứng một bên che miệng cười: “Tam tiểu thư muốn lập gia đình rồi đây!”

Ta ngạc nhiên: “Ta chưa muốn lấy chồng!”

Tăng Nhị muội xì một tiếng, đại nương tiếp tục cười đầy ẩn ý: “Tam tiểu thư đừng ngượng, nữ hài tử ấy mà, đều thích áo cưới! Hai vị tiểu thư bằng nhau mà, tiểu nhân cũng tiện thê đo cho ngài luôn!”

Ta đơ ra một lúc, cuối cùng cũng hiểu ra: “Áo cưới? Tăng Nhị muội, tỷ đang may áo cưới hả? Tỷ phải lập gia đình rồi?”

Tăng Nhị muội lạnh lùng hừ một tiếng.

Ta vô cùng tò mò, nắm tay nàng ta hỏi: “Ai vậy ai vậy? Tỷ sắp lấy ai?”

Tăng Nhị muội lạnh lùng nhìn ta một cái, không phản ứng.

Đại nương ở bên nhiệt tình giải đáp: “Là Nhị công tử phủ Thượng Thư đấy!”

Liễu Hoành? Lại là hấn!

Ta cảm khái: “Nhị muội, chúc mừng, chúc phúc cho tỷ, cuối cùng cũng có người cần tỷ!”

Tăng nhị muội dùng sức nhéo ta một cái: “Cái gì mà cuối cùng cũng có người cần ta?”

Ta cười híp mắt nhìn nàng: “Thì là cuối cùng có người chịu đến cầu thân mà!”

Tăng Nhị muội híp mắt, nhìn ta cười gằn: “Ít nhất còn có người đến cầu hôn ta. Tăng Ly, muội thì sao?”

Ta: “...” Đúng là từ trước đến nay, một người cũng không có.....

Ta cắn răng, cười nói: “Muội còn nhỏ!”

Tăng Nhị muội nói: “Chúng ta bằng tuổi nhau.”

Ta nói: “Muội không vội.”

Tăng Nhị muội nói: “Nhanh thôi không ai thèm lấy muội nữa!”

Ta nói: “Muội chờ tình yêu chân thành, nhất kiến chung tình.”

(Nhất kiến chung tình: yêu từ cái nhìn đầu tiên)

Tăng Nhị muội nói: “Thật ngại quá, để muội ganh tị rồi, cái người mà ta sắp gả ấy, vừa khéo nhất kiến chung tình với ta!”

Ta ngờ ra, Tăng Nhị muội từ lúc nào trở nên khoe khoang như vậy? Nàng ta nói liễu Hoành nhất kiến chung tình với nàng ta?

Ta hỏi nàng: “Tỷ gặp Liễu Hoành rồi hả?”

Tăng Nhị muội đáp: “Chưa từng.”

Ta nói: “Vậy sao nói nhất kiến chung tình?”

Tăng Nhị muội đáp: “Nhìn tranh chân dung đó.” Cuối cùng nàng liếc ta, khinh thường nói: ” Ngực to mà đầu thì nhỏ, đồ ngốc! Vậy mà ca của ta...” Nàng ta nói nửa câu thì ngừng, khiến cho lòng ta ngửa ngáy.

“Ca của tỷ làm sao?” Ta lắc lắc nàng, “Mau nói hết đi.”

Nàng ta bị ta lắc đến nổi tóc mai tán loạn, không nhịn được giơ tay chặn ngang bàn tay ta, hét lên: “Vậy mà ca của ta lại nuông chiều người! Nếu ta là chủ nhà thì người đã sớm chết bao nhiêu lần rồi!”

Một ngụm máu tươi phun ra bị ta miễn cưỡng nuốt xuống...

Ta chỉ vào Tăng Nhị muội hét lên: “Tăng Nhị muội, tỷ điên rồi! Ca của người chỉ hận không thể giày vò muội đến chết!”

Tăng Nhị muội nắm chặt ngón tay ta, làm ta đau đến nổi chảy nước mắt: “Huynh ấy giày vò người? Quên đi, không phải người dày vò huynh ấy thì cũng là huynh ấy tự giày vò chính bản thân mình, hôm nào về nhà mặt cũng chảy đầy máu mũi, đúng là có bệnh.”

Ta thổi ngón tay, lẩm bẩm, chợt có gì đó hiện lên trong đầu, nghĩ đến một vấn đề vô cùng nghiêm trọng! Trời ạ, người mà cái tên phun vỏ hạt dưa kia thích, có khi nào là ta không trời?!

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Chương 57

Ta chạy đến chỗ Tăng Nhan, không thèm gõ cửa xông thẳng vào phòng.

Tăng Nhan đang ngồi trước bàn đọc sách, một tay bịt mũi cúi đầu nhìn gì đó. Nghe thấy tiếng động, hấn ngẩng đầu lên, thấy ta thì lập tức đứng dậy cầm lấy quyển sách che lên trên mặt bàn.

Ta không nhịn được cười nhạo hấn: “Biết huynh thích đọc sách, nhưng không cần diễn tới mức này chứ!”

Hấn nhìn ta hừ một tiếng: “Ngốc ghê gớm.”

Ta nghe vậy không bằng lòng: “Huynh còn nói vậy muội sẽ cầu chúc cho huynh chảy máu mũi suốt đời luôn!”

Tăng Nhan nhìn ta một cái rồi dời ánh mắt ra chỗ khác, đáng vẻ rất khinh thường.

Tức chết ta!

Ta chạy đến kéo vạt áo của hấn, lắc lắc: “Tăng Nhan muội hỏi huynh, thật ra người Liễu Hành nhất kiến chung tình là muội đúng không? Thật ra người hấn cầu hôn là muội, có phải không?”

Tăng Nhan cúi đầu nhìn ta, từ kẽ tay đang bịt mũi, một dòng máu màu đỏ từ từ chảy ra...

Hấn chảy rất nhiều máu...

“Hấn cầu hôn Tăng Nhị muội!”

Ta nói: “Nhưng hấn nhầm muội là Tăng Nhị muội mà!”

Tăng Nhan lấy khăn từ trong ngực áo, lau sạch sẽ máu mũi, lạnh lùng nói: “Nàng là Tân Ly.”

Ta: “...” Nghĩa là sao? Tân? Thế này là thế nào...

Ta nói: “Tân Ly cái gì cơ?”

Hấn nói: “Cha ruột nàng họ Tân.”

Ta ngờ ra: “Cha của muội không phải đã chết rồi sao?”

Tăng Nhan hừ một tiếng: “Ông ta còn sống, ta đã phái người đi tìm hấn.”

Ta không phản ứng kịp. Thảo nào gần đây luôn có bộ khoái, thám tử hờ tị là ra vào phòng hấn, thì ra...hấn đang giúp ta tìm cha.

“Chuyện này....từ lúc nào?” Ta lúng túng hỏi.

Kỳ lạ, trong lòng khó chịu quá.

“Mới đây thôi.” Hấn băng quơ đáp

Ta hít một hơi, hỏi hấn: “Huỳnh.....Định làm gì?”

Hấn nhìn ta một cái: “Cho nàng nhận tổ quy tông.”

Ý là đuổi ta đi sao?

Ta nói: “Mẹ muội không nỡ để muội đi đâu.”

Hấn không chần chờ đáp: “Không, mẹ nàng đồng ý để nàng nhận tổ quy tông. Ta sẽ đặt mua một trạch viện ở bên kia đường cho nàng và cha nàng ở, gần như vậy chẳng có gì không nỡ cả.”

Ta khó chịu trong lòng: “Tăng Nhan, muội không tính toán chuyện huynh để Tăng Nhị muội gả thay muội nữa, muội đói rồi, muội phải đi ăn!” Nói xong ta xoay người đi. Nhưng Tăng Nhan kéo ta lại: “Tân Ly, nàng tránh được một lần, không tránh được cả đời, nàng sớm muộn gì cũng phải về với cha ruột.”

Ta vô cùng khó chịu, hấn làm như vậy vì ghét ta!

Ta ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt của Tăng Nhan, chua xót hỏi hấn: “Tăng Nhan, huynh chán ghét muội đến vậy sao? Từ nhỏ đến lớn cũng không chịu để muội gọi huynh là ca ca, muội chạy ra ngoài chơi thì huynh bắt muội nhìn đói, vất vả lắm mới có gia đình tốt đến cầu thân, huynh cũng không cho muội gả, lại cho em gái ruột của huynh gả đi; được thôi muội có thể chờ, chẳng sao hết... Nhưng vì sao huynh nhất định phải đuổi muội đi? Tăng Nhan huynh ghét muội đến vậy sao?”

Tăng Nhan cúi đầu nhìn ta, nhú mày.

“Tân Ly...” Hấn chỉ gọi tên ta rồi dừng lại.

Sau đó, ta thấy máu mũi của hấn trào ra... Lau nước mắt, ta vô cùng khó hiểu. Vì sao bây giờ vừa nhìn thấy ta thì hấn chảy máu mũi chứ?

Tăng Nhị muội xuất giá rồi.

Có người nói đêm động phòng hoa chúc vô cùng náo nhiệt, chủ rể hoảng sợ đến hôn mê, bị Tăng Nhị muội hất một chậu nước lạnh tỉnh lại. Sau việc ấy, ngoài dự đoán tân lang bắt đầu yêu tân nương của mình.

Thúy nhi nói với ta: “Nhị cô gia đúng là gặp ai cũng yêu!”

Ta gật đầu tán thành, hỏi nàng: “Ngày Nhị muội lại mặt chúng ta nên tặng gì đây?”

Thúy nhi nói: “Đưa cái gì Nhị cô gia thích đi.”

Ta nghĩ nghĩ, rồi dặn dò Thúy nhi: “Đi mua hai bao tải hạt dưa.”

Mấy ngày nay ta vô cùng ngoan ngoãn nghe lời, là vì không muốn bị Tăng Nhan đuổi ra khỏi nhà. Nhưng mà hình như nguyện vọng của ta không thể thành hiện thực, bởi vì việc hấn tìm cha cho ta không hề ngừng lại, mà ngược lại sau khi ta biết chân tướng sự việc, hấn càng làm to chuyện hơn nữa. Bây giờ e là mọi người trong thành đều biết ta không phải con ruột của Tăng gia, ta chỉ là con nuôi, cũng sắp bị đuổi khỏi nhà rồi...

Lại đến ngày mười lăm tháng tám, mọi người cùng nhau ngồi trong đình ngắm trăng.

Tăng Nhan ngồi bên cạnh ta, nói: “Đã tìm được cha nàng rồi.”

Ta hít mũi, cầm lấy bầu rượu, tự rót cho mình một chén rồi uống.

“Ừ.”

“Qua Tết trung thu nàng có thể về nhà với cha.”

“Ừ.”

“Nàng có thể thường xuyên trở về đây.”

Rót rượu, uống.

“Ừ.”

“Đừng buồn, đây là chuyện tốt.”

Rót rượu, uống.

“Ừ.”

Đề chén rượu xuống, ngẩng đầu lên, ta mơ màng Tăng Nhan: “Muội phải đi rồi, huynh hài lòng chưa?”

Trong đêm mờ ảo, hân giống như nhũ lông mày.

Ta lau mặt, hỏi hân: “Muội đi rồi, huynh vui lắm phải không? Tăng Nhan, vì sao huynh ghét muội đến vậy? muội chỉ là bướng bỉnh một chút, lười một chút, thỉnh thoảng hay nói xấu huynh một chút, nhưng mà muội không trộm không cắp không làm chuyện xấu, sao huynh luôn ghét muội như thế? Còn nhất định đòi đuổi muội đi!”

Thật đáng ghét, vì sao nước mắt trên mặt lau mãi không hết? Thật đáng ghét.

Tăng Nhan bỗng nhiên nắm chặt cổ tay ta, hân đưa tay nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt ta: “Nàng cảm thấy ta ghét nàng sao?” Thật là lạ, vì sao giọng nói của hân không lạnh như băng mà dịu dàng đến vậy. . .

“Nàng cảm thấy ta chán ghét nàng sao? Nàng vẫn luôn cảm thấy như vậy à?” Hân dịu dàng hỏi ta.

Trong đầu ta kêu ong ong, hoàn toàn mờ mịt mọi thứ, ta gạt đầu với hân: “Đúng vậy, chẳng nhẽ không phải huynh luôn chán ghét muội sao?”

Hân giống như thờ dài, rồi nói hai chữ, khẩu hình rất giống từ “Ngu ngốc”.

Đầu nặng trĩu, ta không thể kiên trì nữa, hai mắt nhắm lại.

Bởi vì ta ngốc, nên ghét ta sao?

15.

Cuối cùng ta cũng bị cha ruột – trên – danh -nghĩa đưa đi.

Ngày ấy ta đi theo cha, nói ra thực sự rất thảm. Mẹ không muốn gặp cha ruột ta dù chỉ một lần, có lẽ thật ra mẹ rất muốn để ta đi theo cha. Buồn thật, ta chưa bao giờ nghĩ mẹ lại bằng lòng để ta đi.

Mà người ‘cha ruột’ kia, ta thấy rõ ràng, lúc hân nhìn thấy ta, trên mặt không có tí gì vui mừng cả, mà chỉ nom nớp lo sợ, nhìn ra được hân cũng không muốn nhận ta, chẳng qua sợ ‘đám uy’ của Đại thiếu gia Tăng Nhan, nên không thể không đưa ta đi.

Trong lòng buồn phiền, Tăng Nhan muội muội huynh, vì sao không tha cho ta? Huynh chỉ cần nhìn hai năm nữa thôi chờ ta gả đi rồi, lúc ấy huynh sẽ được, vì sao nhất định cứ phải đuổi ta đi!

Ta kìm nén nước mắt suốt quãng đường về nhà mới. Nếu không có Thúy nhi ở bên, quả thực ta cảm giác mình đau lòng đến sống không nổi nữa.

Kể huynh nhất định phải đuổi ta, mẹ ruột không ngăn cản, cha ruột không thích ta, ta cảm thấy mình đúng là người thừa!

Đến nhà mới, ta nằm ở trên giường, không nhìn được khóc âm lên.

Thúy nhi ngồi bên cạnh đưa khăn lau nước mắt cho ta, an ủi nói: “Tiểu thư, người đừng khóc nữa, Thiếu gia làm thế đều là vì muốn tốt cho cô thôi!”

Ta quay đầu đi, không để ý nàng ta. Còn bệnh vực Tăng Nhan nữa chứ!

Thúy nhi thờ dài, bắt đầu dĩ nói: “Tiểu thư, sao cô cứ ngây thơ như vậy? Cô nói xem, có nhà ai cho con nuôi lộng hành như cô không? Nói là lão gia thương cô, cũng đúng, nhưng ngày nào cô cũng gây chuyện, cho dù lão gia thương cô cũng không chịu được! Cô giấu lại những chuyện từ bé đến lớn mà xem, từ nhỏ cô đã gây ra bao nhiêu tai họa, nếu không có người gánh thay cô thì cô có thể tiêu điều tự tại sống đến giờ được không?”

Ta lau mặt, từ trên giường bò dậy: “... Có người gánh thay ta?”

Thúy nhi trợn mắt: “Chứ còn gì nữa! Nếu không có Đại thiếu gia, không biết cô đã bị đánh bao nhiêu lần rồi!”

Nàng ta hừ một tiếng, tiếp tục nói: “Ai cũng biết, chỉ có mình cô không biết!”

Ta không vui: “Sao ta cái gì cũng không biết chứ?”

Thúy nhi trợn mắt: “Cô biết cái gì? Cô có biết Đại thiếu gia tốt với cô bao nhiêu không? Cô biết ngày ấy cung chiêu cô nhiều thế nào không? Cô có biết nhị tiểu thư ganh tị với cô thế nào không?”

Ta ngờ ra.

Hắn thương ta như vậy ư?!

Nhưng mà, nếu hắn thương ta như thế, vì sao còn nhất định đuổi người ta đi!

16.

Ta nhanh chóng chỉnh đốn tâm trạng, vui vẻ trở lại.

Thúy nhi xi mũi coi thường: “Chủ nhân đúng là vô tư thật đấy!”

—

Người ‘cha ruột’ của ta lúc nào cũng kì lạ, ta muốn thân thiết với ông ta hơn, vậy mà hắn cứ thấy ta là lẩn mất.

Có điều sáng nay hắn chủ động đến tìm ta.

Vừa ăn sáng xong, hắn chạy đến run rẩy nói với ta: “Có, có người đến cầu thân!”

Ta thuận miệng hỏi: “Ai vậy?”

Hắn tiếp tục run lập cập: “Thù, thù phủ Tăng gia Đại thiếu gia!”

Tách trà trong tay ta rơi xuống đất vỡ choang.

Tăng Nhan mang đến đây rất nhiều thứ, trong nhà không còn chỗ để.

Tiếc là ta đang giận hắn, vẫn ngồi quay lưng về phía hắn, không nhìn hắn cũng không thèm để ý đến hắn.

Hắn khụ một tiếng, gọi ta: “Tăng Ly.”

Ta hừ hừ: “Thôi đi, họ Tăng ta không gánh nổi nổi! Ta tên là Tân Ly!”

Hắn gọi lại một tiếng: “Tân Ly.”

Ta đáp lại: “Làm sao? Có việc gì nói mau.”

Hắn đi đến trước mặt ta ngồi xuống, ta quay sang bên kia, không muốn nhìn thấy hắn. Nhưng hắn giữ chặt bả vai ta, kiên quyết bắt ta xoay qua đối mặt với hắn

“Ly nhi!” Ta không kìm được cả người run lên, hắn gọi ta là Ly nhi?

“Còn giận hả?” Hắn cúi đầu nhìn vào mắt ta hỏi.

Ta hung dữ trừng mắt nhìn hắn: “Tại sao phải đuổi muội đi?” Cuối cùng ta cũng hỏi câu này

Hắn hừ này, đáng vẻ rất đau đầu: “Ngốc chết đi được!”

Hắn lại mắng ta ngốc!

“Ly nhi, nàng thật sự ngốc chết được!”

Còn dám lặp lại một lần nữa?!

Không lẽ đó chính là lí do?

Ta vừa nắm tay, muốn đẩy hắn ra, bỗng nhiên...Càng bị hắn ôm chặt hơn.

A a a! Sao lại ôm ta! Sao lại ôm ta! tình huống quái quỷ gì đây?

Ta giãy giụa muốn thoát ra khỏi cái ôm của hắn, nột tay hắn giữ chặt ta, một tay giống như là đang bịt mũi. Giọng hắn ồm ồm nói: “Ta không đưa nàng đi thì sao có thể cưới nàng? Nàng muốn Đại thiếu gia Tăng gia cưới em gái mình sao? Nàng muốn người trong thiên hạ cười chê sao?”

Ta ngờ ra...

Qua một lúc lâu, cuối cùng ta mới hiểu ra mọi chuyện.

Hóa ra người này thích ta!

Thảo nào từ trước tới giờ không có ai đến cầu thân ta, thảo nào khó khăn lắm mới có một Liễu Hành lại bị hấn dùng Tăng Nhị muối ngăn cản, thảo nào hấn nhìn thấy ta luôn chảy máu mũi.

Nhưng mà, không đúng...

Ta kiên quyết rời khỏi lồng ngực hấn, chỉ vào mặt hấn hỏi: “Vậy bây giờ tìm thấy cha muối, nếu như không tìm thấy thì sao? Vì không để người trong thiên hạ cười chuyện ca ca lấy muối muối, có phải huynh không cười ta nữa?”

Tăng Nhan bật cười.

Hấn còn cười?

Ta vô cùng phần nộ, hỏi hấn: “Huynh cười cái gì?”

Tay hấn bịt mũi đáp: “Cười nàng ngốc.”

Ta chạy đến trước mặt hấn, ngẩng đầu uy hiếp hấn: “Dám nói muối ngốc, muối sẽ cho huynh cạn máu mà chết!” Ta vừa nói vừa ưỡn thẳng bộ ngực. Tay còn lại của Tăng Nhan dùng sức bịt mũi...Sau đó, ta thấy máu theo khe hở ngón tay chảy ra...

Hấn mở mắt, chán nản nói: “Nàng nghĩ người kia thật sự là cha ruột của nàng sao?”

17.

Ta ngạc nhiên giữ khuôn mặt Tăng Nhan, ép hấn nhìn ta.

“Huynh nói cái gì?” Ta xích lại gần hấn, trợn mắt lên hỏi.

Chỗ ngón tay hấn máu chảy ngày càng nhiều, mặt và lỗ tai cũng biến thành đỏ chót.

“Ta nói,” Hấn bỏ một tay xuống, nắm chặt cằm của ta, cúi đầu xuống gầm lên: “Nàng có thể gả cho ta, ngu ngốc!”

A ha! Ta hiểu rồi! Thì ra người kia không phải cha ruột của ta, chỉ là Tăng Nhan muốn kết hôn với ta thôi!

Bạn đang đọc truyện *Chưa Từng Yêu Em Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.